

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I (Meddelanden)	
	EUROPAPARLAMENTET	
	SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR	
(2000/C 303 E/001)	E-1450/99 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Stambok för rasen Haflinger	1
(2000/C 303 E/002)	E-1470/99 från Jan Mulder till kommissionen Ämne: Program för livsmedelsbistånd till Ryssland inom ramen för förordning 2802/98	2
(2000/C 303 E/003)	E-1626/99 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Katastrofhjälp i form av livsmedel till Ryssland	3
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1470/99 och E-1626/99	3
(2000/C 303 E/004)	E-1562/99 från Lucio Manisco till kommissionen Ämne: Bedömning av projektförslag inom ramen för det fjärde ramprogrammet för FoTU	4
(2000/C 303 E/005)	E-1673/99 från Horst Schnellhardt till kommissionen Ämne: Förordning (EG) nr 820/97 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter	6
(2000/C 303 E/006)	E-1716/99 från Lucio Manisco till kommissionen Ämne: Ekologisk katastrof till följd av bombningen av Pancevo	7
(2000/C 303 E/007)	P-1840/99 från Christos Folias till kommissionen Ämne: EU:s miljöpolitik	8
(2000/C 303 E/008)	P-1871/99 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Värdering av miljökonsekvenserna av kriget i Jugoslavien, skyddsåtgärder med tanke på folkhälsan och miljön samt ersättning av skador och förluster	8
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1716/99, P-1840/99 och P-1871/99	9
(2000/C 303 E/009)	E-1722/99 från Marie-Noëlle Lienemann till kommissionen Ämne: Skydd av konsumenterna på Internet	10

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 303 E/010)	E-1751/99 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Fallet Flécharde – finns det ännu fler liknande fall inom kommissionen?	12
(2000/C 303 E/011)	E-1766/99 från António Campos till kommissionen Ämne: Den gemensamma jordbrukspolitiken (kompletterande svar)	14
(2000/C 303 E/012)	E-1787/99 från Phillip Whitehead till kommissionen Ämne: EU-reglering av harmoniseringen av tekniska krav inom luftfarten	16
(2000/C 303 E/013)	E-1883/99 från Joan Colom i Naval till kommissionen Ämne: Tätortskommuner i närheten av flygplatsområden	16
(2000/C 303 E/014)	E-1903/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Programmet Esprit (1994-1998)	17
(2000/C 303 E/015)	E-2097/99 från Christos Folias till kommissionen Ämne: Esprit-programmet	17
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1903/99 och E-2097/99	18
(2000/C 303 E/016)	P-1918/99 från Francesco Turchi till kommissionen Ämne: Ryssland	19
(2000/C 303 E/017)	E-1941/99 från Isidoro Sánchez García till kommissionen Ämne: Transeuropeiska transport- och energinät och de yttre randområdena	20
(2000/C 303 E/018)	E-1948/99 från Gérard Deprez till kommissionen Ämne: Metoder för kontroll av genetiska egenskaper	21
(2000/C 303 E/019)	E-1953/99 från Gerhard Hager till kommissionen Ämne: Barnpornografi	23
(2000/C 303 E/020)	E-2016/99 från Jan Andersson till kommissionen Ämne: Kommissionens insatser för att komma till rätta med brister i hanteringen av intyg för export av kött	24
(2000/C 303 E/021)	E-2032/99 från Inger Schörling till kommissionen Ämne: Dryckesförpackningar	25
(2000/C 303 E/022)	E-2078/99 från Mary Banotti till kommissionen Ämne: Stimulansåtgärder för användning av cykel	26
(2000/C 303 E/023)	E-2079/99 från Giles Chichester till kommissionen Ämne: EU:s lagstiftning och undantag för småföretag	27
(2000/C 303 E/024)	E-2119/99 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Ämne: Yttre förbindelser	28
(2000/C 303 E/025)	E-2137/99 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Förbud mot att BADGE och BFDGE används för invändig bstrykning av konservburkar (kompletterande svar)	29
(2000/C 303 E/026)	P-2165/99 från Guido Viceconte till kommissionen Ämne: Omstruktureringar inom kommissionen	31
(2000/C 303 E/027)	E-2213/99 från Guido Viceconte, Luigi Cesaro, Raffaele Costa, Francesco Musotto, Umberto Scapagnini, Stefano Zappalà, Jas Gawronski, Raffaele Fitto, Mario Mauro och Renato Brunetta till kommissionen Ämne: Omstrukturering av kommissionen	31
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-2165/99 och E-2213/99	32
(2000/C 303 E/028)	E-2198/99 från José Salafranca Sánchez-Neyra till kommissionen Ämne: Programmet Al Invest	33
(2000/C 303 E/029)	E-2199/99 från José Salafranca Sánchez-Neyra till kommissionen Ämne: Programmet Al Invest	33

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/030)	E-2200/99 från José Salafranca Sánchez-Neyra till kommissionen Ämne: Programmet Al-Invest	33
(2000/C 303 E/031)	E-2201/99 från José Salafranca Sánchez-Neyra till kommissionen Ämne: Programmet Al Invest	34
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2198/99, E-2199/99, E-2200/99 och E-2201/99	34
(2000/C 303 E/032)	E-2240/99 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Skatteklar i medlemsstaterna	35
(2000/C 303 E/033)	E-2249/99 från Jan Mulder till kommissionen Ämne: EU-gränsvärden för ammoniak	36
(2000/C 303 E/034)	E-2251/99 från Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Placering av Repsol Butanos gasolupplag i Alumbres (Murcia, Spanien)	37
(2000/C 303 E/035)	E-2261/99 från Marie Isler Béguin till kommissionen Ämne: Erkännande av utbildningsbevis	38
(2000/C 303 E/036)	E-2268/99 från Hans Kronberger till kommissionen Ämne: Erkännande av massörutbildning inom EU	40
(2000/C 303 E/037)	E-2276/99 från Cristiana Muscardini till rådet Ämne: Internetsidor	41
(2000/C 303 E/038)	E-2277/99 från Inger Schörling till kommissionen Ämne: Förvärv av sommarhus i annat land	42
(2000/C 303 E/039)	P-2286/99 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Ändringen av EU: s chokladdirektiv	43
(2000/C 303 E/040)	E-2294/99 från Bart Staes till rådet Ämne: Ändringen av EU: s chokladdirektiv	45
(2000/C 303 E/041)	P-2300/99 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Den europeiska varvsindustrins framtid	46
(2000/C 303 E/042)	E-2302/99 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Ämne: Veterinärkontroller vid anläggningar där det framställs fiskeriprodukter och avgifterna för dessa kontroller	47
(2000/C 303 E/043)	E-2336/99 från Anna Karamanou till rådet Ämne: Dödliga skador på grund av radioaktiv strålning från mobiltelefoner	49
(2000/C 303 E/044)	E-2338/99 från Ioannis Marínos till kommissionen Ämne: Fri rörelse för kapital inom hälsosktorn	50
(2000/C 303 E/045)	E-2349/99 från Roger Helmer till kommissionen Ämne: EU:s bidragsmedel	51
(2000/C 303 E/046)	E-2356/99 från Riitta Myller till kommissionen Ämne: Utvidgningens konsekvenser för miljön	52
(2000/C 303 E/047)	E-2360/99 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Löner, subventioner, pensioner och skatter inom EU-institutionerna	53
(2000/C 303 E/048)	E-2371/99 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Hjälp till Grekland efter naturkatastrofer	54
(2000/C 303 E/049)	E-2378/99 från Juan Izquierdo Collado till kommissionen Ämne: Säkerheten i bussar	55
(2000/C 303 E/050)	E-2398/99 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Användningen av rötslam som gödselmedel inom jordbruket	56
(2000/C 303 E/051)	E-2418/99 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: EU-stöd till inrättandet av en latinamerikansk börs	58

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/052)	E-2419/99 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Att vinna den tekniska innovationskampen	58
(2000/C 303 E/053)	E-2429/99 från Piia-Noora Kauppi till kommissionen Ämne: Åtgärder för att hindra människosmuggling	59
(2000/C 303 E/054)	P-2434/99 från Inger Schörling till kommissionen Ämne: EU-direktiv mot Sveriges restriktiva narkotikapolitik	60
(2000/C 303 E/055)	E-2446/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Skydd av konsumenterna i Latium	62
(2000/C 303 E/056)	E-2447/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Feldefinition av målen för kommunerna i Latium	64
(2000/C 303 E/057)	P-2449/99 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: WTO/Gats	65
(2000/C 303 E/058)	E-2461/99 från Bart Staes till rådet Ämne: Europeiska rådets hållning vad gäller projektet "Europamuseum"	66
(2000/C 303 E/059)	E-2479/99 från Luigi Vinci och Fiorella Ghilardotti till kommissionen Ämne: Direktiv 96/67/EG	67
(2000/C 303 E/060)	P-2496/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Åtgärder för att underlätta en övergripande hälsovård på gemenskapsnivå	68
(2000/C 303 E/061)	P-2498/99 från Ian Hudghton till kommissionen Ämne: Kompensation för obligatorisk avlivning av lax i enlighet med EG- lagstiftningen	69
(2000/C 303 E/062)	E-2506/99 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Tillåten förekomst av aflatoxinsvampar i paranötter importerade till EU	70
(2000/C 303 E/063)	E-2516/99 från Sergio Berlato till kommissionen Ämne: Direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar	72
(2000/C 303 E/064)	E-2518/99 från Gianfranco Dell'Alba till kommissionen Ämne: Användning av laserutrustning i Modena	74
(2000/C 303 E/065)	E-2519/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Konkurs för företaget IMEG (i Lucca)	75
(2000/C 303 E/066)	E-2528/99 från Jürgen Zimmerling till kommissionen Ämne: Storleken på återuppbyggnadskostnaderna för Kosovo	76
(2000/C 303 E/067)	E-2529/99 från Markus Ferber till kommissionen Ämne: Kostnaderna för kommittéförfarandet	76
(2000/C 303 E/068)	E-2547/99 från Guido Podestà till kommissionen Ämne: Före detta gränsstäder	77
(2000/C 303 E/069)	E-2549/99 från Paul Rübigen till kommissionen Ämne: Exklusiva beteckningar för ölsorter	78
(2000/C 303 E/070)	E-2554/99 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Brännugnar	79
(2000/C 303 E/071)	E-2560/99 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Rent havsvatten	80
(2000/C 303 E/072)	E-2609/99 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Kränkning av de mänskliga rättigheterna i Turkiet	80
(2000/C 303 E/073)	E-2615/99 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Subventioner till jordbruket samt miljö	81

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/074)	E-2619/99 från Robert Sturdy till kommissionen Ämne: Stöd till den brittiska grisköttsindustrin	82
(2000/C 303 E/075)	E-2622/99 från Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Byggarbete i Bustarviejo-dalen (Spanien)	83
(2000/C 303 E/076)	E-2625/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Gemenskapsmedel för jordbävningen i Umbrien	84
(2000/C 303 E/077)	E-2627/99 från Francesco Speroni till kommissionen Ämne: Säkerhetsbälten i motorfordon	85
(2000/C 303 E/078)	E-2637/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Demokratisering och ändrade prioriteringar inom Världshandelsorganisationen	86
(2000/C 303 E/079)	E-2638/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Hälsosektorn och millennierundan	87
(2000/C 303 E/080)	E-2647/99 från Armando Cossutta till kommissionen Ämne: Anbudsförfarande rörande en tjänst som redan utförs	88
(2000/C 303 E/081)	E-2654/99 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Ämne: Förebyggande av infektionssjukdomar bland invandrare	89
(2000/C 303 E/082)	P-2688/99 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Ämne: EU- och AVS-preferensavtalens överensstämmelse med WTO	90
(2000/C 303 E/083)	P-2691/99 från Pernille Frahm till kommissionen Ämne: FN:s flyktingkonvention	91
(2000/C 303 E/084)	E-2699/99 från Ole Krarup till kommissionen Ämne: Syftet med ECB:s valutaserv	93
(2000/C 303 E/085)	E-2707/99 från Ian Hudgton till kommissionen Ämne: Fiske – Flottans storlek och fleråriga utvecklingsprogram	93
(2000/C 303 E/086)	E-2708/99 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Mål 2-områden i Spanien	94
(2000/C 303 E/087)	E-2709/99 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Odlingarna i La Punta (Valencia, Spanien)	95
(2000/C 303 E/088)	E-2710/99 från Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Förslag till utvidgning av en anläggning för torrläggning av slam i Sierra de Fontcalent (Alicante, Spanien)	96
(2000/C 303 E/089)	E-2713/99 från Sylvia-Yvonne Kaufmann till kommissionen Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Iran	97
(2000/C 303 E/090)	E-2714/99 från Sylvia-Yvonne Kaufmann till kommissionen Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Iran	97
(2000/C 303 E/091)	E-2715/99 från Sylvia-Yvonne Kaufmann till kommissionen Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Iran	98
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2713/99, E-2714/99 och E-2715/99	98
(2000/C 303 E/092)	E-2718/99 från Olivier Dupuis till rådet Ämne: Ryssland – fallet Dmitry Neverovsky, en fångslad vapenvägrare, inlämnad den 9 december	98
(2000/C 303 E/093)	E-2727/99 från Ulpu Iivari till rådet Ämne: EU-medborgares rätt att använda egen bil i en annan medlemsstat	99
(2000/C 303 E/094)	E-2728/99 från Thierry La Perriere till kommissionen Ämne: Subventioner till utgivningen av de två broschyrerna "Equality of Lesbians & Gay Men" och "Égaux en droit"	100

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/095)	E-2731/99 från Luisa Morgantini till rådet Ämne: Nicaragua – korruption och EU-stöd	101
(2000/C 303 E/096)	E-2733/99 från Carlo Fatuzzo till rådet Ämne: Diskriminerande italiensk lag mot funktionshindrade som är äldre än sextiofem år	101
(2000/C 303 E/097)	E-2737/99 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Illojal konkurrens när det gäller sprit tillverkad på druvrester	102
(2000/C 303 E/098)	E-2744/99 från Emilia Müller till kommissionen Ämne: Medel från Phare och Interreg II till Tjeckien	103
(2000/C 303 E/099)	E-2746/99 från Ioannis Marinos och Christos Folias till kommissionen Ämne: Tillsättande av en grekisk generaldirektör vid Europeiska kommissionen	104
(2000/C 303 E/100)	E-2754/99 från Christopher Heaton-Harris till kommissionen Ämne: Stöd till insatser för narkotikabekämpning bland ungdomar	104
(2000/C 303 E/101)	E-2757/99 från Concepció Ferrer till kommissionen Ämne: Administrativa förenklingar	105
(2000/C 303 E/102)	E-2758/99 från Concepció Ferrer till kommissionen Ämne: Kinas inträde i Världshandelsorganisationen	106
(2000/C 303 E/103)	E-2759/99 från Concepció Ferrer till kommissionen Ämne: Ursprungsregler i frihandelsavtalen	107
(2000/C 303 E/104)	E-2767/99 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Stöd till fartyg på mindre än 1000 ton som används på inre vattenvägar	108
(2000/C 303 E/105)	E-2774/99 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Utvecklingen av arbetet med tunnelbanan i Aten	108
(2000/C 303 E/106)	E-2776/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Finansiering av en skola för studier i turism (kompletterande svar)	109
(2000/C 303 E/107)	E-2786/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Broras på Attika-vägen vid Markopoulon	110
(2000/C 303 E/108)	E-2797/99 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Eliminering av kvinnohandeln i Europeiska unionen	111
(2000/C 303 E/109)	E-2800/99 från Ingo Friedrich till kommissionen Ämne: Kommersiell publikation av Europeiska gemenskapernas officiella tidning	112
(2000/C 303 E/110)	E-2803/99 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Inre marknad i Medelhavsområdet	113
(2000/C 303 E/111)	E-2809/99 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Ämne: Penningtvätt	114
(2000/C 303 E/112)	E-2811/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Lagstiftning och genomförandebestämmelser	115
(2000/C 303 E/113)	P-2818/99 från Pietro-Paolo Mennea till rådet Ämne: Straffrättslig gemenskapslagstiftning mot doping	116
(2000/C 303 E/114)	E-2819/99 från Helle Thorning-Schmidt till kommissionen Ämne: Asbestdebatten mellan Frankrike och Kanada i WTO	116
(2000/C 303 E/115)	E-2828/99 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Europeisk kolindustri	117
(2000/C 303 E/116)	E-2835/99 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Områden inom det femte ramprogrammet inom vilka det kan utgå inbjudningar att lämna forskningsförslag	118

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/117)	E-2838/99 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Säsongvariationer och regionala variationer i analyser av klimatförändringar	118
(2000/C 303 E/118)	E-2839/99 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Klimatförändringar i tidigare forskningsprogram och i femte ramprogrammet	119
(2000/C 303 E/119)	E-2847/99 från Lucio Manisco till kommissionen Ämne: Återlämnande av Partenonfrisen och andra marmorföremål från Akropolis	119
(2000/C 303 E/120)	E-2855/99 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Vad är tillåtet med den nya foderlagen	120
(2000/C 303 E/121)	E-2858/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Bristande tillämpning av direktiven om bedömning av miljöeffekter i regionen Latium	120
(2000/C 303 E/122)	E-2859/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Allmän ordning och säkerhet	121
(2000/C 303 E/123)	E-0002/00 från Nicole Thomas-Mauro till kommissionen Ämne: Mobiltelefoner	122
(2000/C 303 E/124)	P-0005/00 från Nicole Thomas-Mauro till rådet Ämne: Situationen i Sudan	123
(2000/C 303 E/125)	E-0015/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Planer för bevarandet av Kosovos kulturarv	124
(2000/C 303 E/126)	P-0022/00 från Bertel Haarder till kommissionen Ämne: Gemensamt register över asylsökandes fingeravtryck (Eurodac)	125
(2000/C 303 E/127)	P-0024/00 från Béatrice Patrie till kommissionen Ämne: Stöd till de franska departement som drabbats av stormarna	126
(2000/C 303 E/128)	E-0025/00 från Manuel Pérez Álvarez till kommissionen Ämne: Leksaker och säkerhet	127
(2000/C 303 E/129)	E-0026/00 från Nelly Maes till kommissionen Ämne: Vapenhandel	127
(2000/C 303 E/130)	E-0029/00 från Marianne Eriksson till rådet Ämne: Övervakning av folkomröstningen i Västsahara	128
(2000/C 303 E/131)	E-0033/00 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Konferens om protokollet om biosäkerhet	129
(2000/C 303 E/132)	E-0037/00 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Katastrofen i Venezuela	129
(2000/C 303 E/133)	E-0038/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Nya åtgärder för Poseima-programmet gällande jordbruket på Azorerna	130
(2000/C 303 E/134)	E-0043/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten och mjölkkvoterna i regionerna i gemenskapens yttersta randområden	130
(2000/C 303 E/135)	E-0044/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet gällande försörjningen av spannmålsråvaror på de olika öarna inom Azorerna	130
(2000/C 303 E/136)	E-0045/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet gällande stimulans av vegetabilieproduktion på Azorerna	131
(2000/C 303 E/137)	E-0046/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet på Azorerna gällande starkvinsproduktionen	131

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/138)	E-0047/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet gällande bidrag för mjölkkor på Azorererna	131
(2000/C 303 E/139)	E-0048/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet gällande försäljningen av jordbruksprodukter	132
(2000/C 303 E/140)	E-0049/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten, översyn av Poseima-programmet och stöd till ekologisk produktion	132
(2000/C 303 E/141)	E-0050/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten, översyn av Poseima-programmet och stöd till försörjning av avelsdjur	132
(2000/C 303 E/142)	E-0051/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kölnbesluten och tillämpningen av Poseima-programmet på de minsta öarna i Azorererna	133
(2000/C 303 E/143)	E-0052/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Tobaksodling på Azorererna och en översyn av programmet Poseima	133
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0038/00, E-0043/00, E-0044/00, E-0045/00, E-0046/00, E-0047/00, E-0048/00, E-0049/00, E-0050/00, E-0051/00 och E-0052/00 . .	134
(2000/C 303 E/144)	E-0039/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Den gemensamma jordbrukspolitiken och djurskyddet	134
(2000/C 303 E/145)	P-0053/00 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Nitrosaminer i köttprodukter	135
(2000/C 303 E/146)	P-0057/00 från Brian Simpson till kommissionen Ämne: Oljetankern Erika och oljeutsläpp	136
(2000/C 303 E/147)	E-0058/00 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Stödet till sockerfoder	137
(2000/C 303 E/148)	E-0066/00 från Manuel Medina Ortega till kommissionen Ämne: Kommissionens delegation i Ecuador	138
(2000/C 303 E/149)	E-0077/00 från Gianfranco Dell'Alba till kommissionen Ämne: Utebliven utnämning av generaladvokat vid domstolen	138
(2000/C 303 E/150)	E-0079/00 från Margrietus van den Berg och Dorette Corbey till kommissionen Ämne: Privatisering av offentlig verksamhet i Nederländerna	139
(2000/C 303 E/151)	E-0084/00 från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm till kommissionen Ämne: Mopeder med fyra hjul	140
(2000/C 303 E/152)	E-0089/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Förhandlingarna om ett nytt fiskeavtal mellan Europeiska unionen och Marocko	141
(2000/C 303 E/153)	E-0105/00 från Gerardo Galeote Quecedo och José Salafranca Sánchez-Neyra till kommissionen Ämne: Fredsprocessen i Mellanöstern – förhandlingarna mellan Syrien och Israel	141
(2000/C 303 E/154)	E-0108/00 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Krisen inom finanssystemet och "utvecklingsbryggan mellan Europa och Asien"	142
(2000/C 303 E/155)	P-0118/00 från John Cushnahan till kommissionen Ämne: Kostnaden för mejeribehandling av en liter mjölk	143
(2000/C 303 E/156)	E-0120/00 från Ioannis Souladakis till rådet Ämne: Överträdelse av handelsavtalet mellan EU och Sydafrika	144
(2000/C 303 E/157)	E-0128/00 från Antonio Tajani till kommissionen Ämne: Bankavgifter i Italien	145
(2000/C 303 E/158)	E-0129/00 från Ria Oomen-Ruijten och Bartho Pronk till kommissionen Ämne: Samlat programplaneringsdokument 2000–2006	145

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 303 E/159)	E-0139/00 från Marie Isler Béguin till kommissionen Ämne: Life-avtal (finansierat instrument för miljön) för bevarande av våtmarker i Murcia (Spanien)	147
(2000/C 303 E/160)	E-0140/00 från Theresa Zabell till kommissionen Ämne: Skepparexamina och försäkringar	148
(2000/C 303 E/161)	E-0141/00 från Isidoro Sánchez García till kommissionen Ämne: Program för tekniskt och finansiellt samarbete för att lindra följderna av de skador som orsakades av naturkatastrofen i Venezuela samt för att bidra till samordning mellan medlemsstaterna	149
(2000/C 303 E/162)	P-0148/00 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Kroatiens anslutning till Världshandelsorganisationen	150
(2000/C 303 E/163)	E-0153/00 från Alonso Puerta till kommissionen Ämne: Hinder för den fria rörligheten på landsvägarna vid de franska gränserna	150
(2000/C 303 E/164)	P-0157/00 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Plan för modernisering och kvalitetshöjning i industrin i Andalusien	151
(2000/C 303 E/165)	P-0158/00 från Vincenzo Lavarra till kommissionen Ämne: Uppblandning av matolja – Otillåtna blandningar av hasselnötsolja och olivolja	152
(2000/C 303 E/166)	P-0160/00 från Francesco Turchi till kommissionen Ämne: Havreservat och naturreservat på land	152
(2000/C 303 E/167)	P-0163/00 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Kommissionsledamoten Franz Fischlers besök i Marocko den 17 januari 2000	153
(2000/C 303 E/168)	E-0164/00 från Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo och Luis Berenguer Fuster till kommissionen Ämne: Kostnader för övergång till konkurrens i Spanien	154
(2000/C 303 E/169)	E-0169/00 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Ackordarbete	154
(2000/C 303 E/170)	E-0175/00 från Olivier Duhamel till kommissionen Ämne: Europeisk utmärkelse	155
(2000/C 303 E/171)	E-0186/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Öövervakad deponering av radioaktivt material i Albanien och på södra Balkan	155
(2000/C 303 E/172)	E-0188/00 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Ett tolkningssystem med över tjugo språk	156
(2000/C 303 E/173)	E-0189/00 från Salvador Jové Peres och Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Import av tomater från Marocko	157
(2000/C 303 E/174)	E-0190/00 från Salvador Jové Peres och Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Import av tomater från Marocko	157
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0189/00 och E-0190/00	158
(2000/C 303 E/175)	P-0196/00 från Mario Mantovani till kommissionen Ämne: Oegentligheter och bedrägerier vid Gemensamma forskningscentret i Ispra	158
(2000/C 303 E/176)	P-0197/00 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Sänkt moms på arbetsintensiva tjänster	159
(2000/C 303 E/177)	P-0198/00 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Utbyggnad av vägen till Gardaland, Castelnuovo del Garda (Verona)	160
(2000/C 303 E/178)	E-0206/00 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Transport av levande husdjur	161
(2000/C 303 E/179)	E-0209/00 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Importen av levande djur från tredje land	162

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/180)	E-0211/00 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Kommissionens nya informationspolitik	163
(2000/C 303 E/181)	P-0224/00 från Carlos Costa Neves till kommissionen Ämne: Tillämpningen av artikel 299.2 i fördraget	163
(2000/C 303 E/182)	E-0231/00 från Nicole Thomas-Mauro till kommissionen Ämne: Vitbok om livsmedelssäkerhet	164
(2000/C 303 E/183)	E-0232/00 från Nicole Thomas-Mauro till kommissionen Ämne: Vitbok om livsmedelssäkerhet	164
(2000/C 303 E/184)	P-0241/00 från Ioannis Marínos till rådet Ämne: Greklands kostnader för genomförandet av Schengenavtalet	165
(2000/C 303 E/185)	E-0246/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Ökat stöd till den grupp i vilken de klassiska tobakssorterna Kamba-Koulak ingår	165
(2000/C 303 E/186)	E-0253/00 från Daniel Hannan till kommissionen Ämne: Bestämmelser	166
(2000/C 303 E/187)	E-0263/00 från Christopher Heaton-Harris till rådet Ämne: Det portugisiska ordförandeskapets prioriteringar vad beträffar utbildning	167
(2000/C 303 E/188)	E-0270/00 från Paulo Casaca till rådet Ämne: Problem med hur den inre marknaden mellan Europeiska unionen och Schweiz fungerar på arbetslivsområdet	168
(2000/C 303 E/189)	E-0275/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Bekräftelse av missbruk av måttet köpkraftsparitet (PPP) i gemenskapens rättsakter	169
(2000/C 303 E/190)	E-0276/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Bristande trovärdighet i Eurostats köpkraftsparitetsmått (PPP)	170
(2000/C 303 E/191)	E-0278/00 från Ewa Hedkvist Petersen till kommissionen Ämne: Importsituationen för vilt och viltfågel från Ryssland	171
(2000/C 303 E/192)	E-0284/00 från Hans-Peter Mayer till kommissionen Ämne: Jämlikhetsprincipen i samband med kriterier för beviljande av brittiskt medborgarskap	171
(2000/C 303 E/193)	E-0285/00 från Claude Desama till kommissionen Ämne: Den föreslagna fusionen mellan Worldcom och Sprint	172
(2000/C 303 E/194)	E-0291/00 från Jan Wiersma till kommissionen Ämne: Phareprogrammet för Kroatien	172
(2000/C 303 E/195)	E-0310/00 från Lutz Goepel till kommissionen Ämne: Undersökningar från institutet för handels- och konsumenträtt på uppdrag av kommissionen	173
(2000/C 303 E/196)	E-0317/00 från Anna Karamanou och Minerva Malliori till kommissionen Ämne: Att ta itu med aids på ett effektivt sätt	174
(2000/C 303 E/197)	E-0327/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Hälsföljder av sändarstationer för mobiltelefoni	175
(2000/C 303 E/198)	E-0328/00 från Georges Berthu till kommissionen Ämne: Artighetstitlar som tredje land tilldelar tjänstemän i gemenskapernas förvaltning	176
(2000/C 303 E/199)	E-0331/00 från Karla Peijs till kommissionen Ämne: Franska långtradarchaufförers blockader	177
(2000/C 303 E/200)	E-0339/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Brott mot artiklar i direktiv 89/391/EEG för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet	178

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/201)	E-0345/00 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Ämne: En europeisk byrå för livsmedelssäkerhet	179
(2000/C 303 E/202)	E-0348/00 från Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo och Luis Berenguer Fuster till kommissionen Ämne: Kommissionens expert med uppgift att utvärdera det statliga stödet till elsektorn i Spanien	179
(2000/C 303 E/203)	E-0349/00 från Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo och Luis Berenguer Fuster till kommissionen Ämne: Statligt stöd och stärkande av dominerande ställning på den spanska elmarknaden	180
(2000/C 303 E/204)	E-0351/00 från Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo och Luis Berenguer Fuster till kommissionen Ämne: Konsumentintressen i frågan om den spanska elsektorn: granskning av det statliga stöd som regeringen beviljat	180
(2000/C 303 E/205)	E-0352/00 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Italienska ekonomiska initiativ i Serbien	181
(2000/C 303 E/206)	E-0353/00 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Huruvida förslaget till en rumänsk utlänningslag är förenlig med gemenskapslagstiftningen	181
(2000/C 303 E/207)	E-0357/00 från Elisa Damião till kommissionen Ämne: Hälsa och säkerhet på arbetsplatsen	183
(2000/C 303 E/208)	E-0358/00 från Elisa Damião till kommissionen Ämne: EU-standardisering av maskiner och utrustning	183
(2000/C 303 E/209)	P-0361/00 från Florence Kuntz till kommissionen Ämne: Återbetalning av mervärdesskatt på bilar	184
(2000/C 303 E/210)	E-0364/00 från Mary Banotti till kommissionen Ämne: Frankrikes erkännande av examensbevis i medicin	185
(2000/C 303 E/211)	E-0377/00 från John McCartin till kommissionen Ämne: Skattebefrielse för små företag	186
(2000/C 303 E/212)	E-0386/00 från Vasco Graça Moura till kommissionen Ämne: Betalning till Europeiska föreningen för journalistutbildning	186
(2000/C 303 E/213)	E-0389/00 från Ilda Figueiredo till rådet Ämne: Genetiska analyser av invandrare i Schweiz	187
(2000/C 303 E/214)	P-0390/00 från Liam Hyland till kommissionen Ämne: Israels vägran att ge Europamedborgare visum	187
(2000/C 303 E/215)	E-0396/00 från Doris Pack till kommissionen Ämne: FIBT:s TV-sändningsrättigheter	188
(2000/C 303 E/216)	P-0405/00 från Pasqualina Napoletano till kommissionen Ämne: Insatsgrupp finansierad av kommissionen till stöd för tullreformen i Albanien	189
(2000/C 303 E/217)	P-0412/00 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Artiklarna 6 och 7 i Fördraget om Europeiska unionen	190
(2000/C 303 E/218)	E-0415/00 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Konstnärlig upphovsrätt	191
(2000/C 303 E/219)	P-0428/00 från Pietro-Paolo Mennea till kommissionen Ämne: Märkning av läkemedelsprodukter för att ange vilka läkemedel som utgör dopningspreparat	191
(2000/C 303 E/220)	P-0437/00 från Richard Howitt till kommissionen Ämne: Rättsliga möjligheter för parlamentet att nedvärdera de politiska kontakterna med en medlemsstat eller vägra ha kontakt med den staten	192

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/221)	P-0438/00 från Piia-Noora Kauppi till kommissionen Ämne: Följderna för den inre marknaden av ett brittiskt förbud mot päls	193
(2000/C 303 E/222)	P-0441/00 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Förslag till en ny gemenskapsram för statligt stöd till miljöskydd	194
(2000/C 303 E/223)	E-0444/00 från Daniela Raschhofer till kommissionen Ämne: Stöd till tidningar	195
(2000/C 303 E/224)	E-0461/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Försenade utbetalningar från ESF	196
(2000/C 303 E/225)	E-0473/00 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Anslutning av Albanien till WTO	197
(2000/C 303 E/226)	P-0486/00 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Ersättning till tjänstemännen vid Europeiska investeringsbanken (EIB)	197
(2000/C 303 E/227)	P-0498/00 från Luciana Sbarbati till kommissionen Ämne: Åtgärder för personer med nervdegenererande sjukdomar	199
(2000/C 303 E/228)	P-0499/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Prisskillnader för bilar	200
(2000/C 303 E/229)	E-0531/00 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Eventuella bidrag till de italienska fackföreningarna CGIL, CISL och UIL	202
(2000/C 303 E/230)	E-0535/00 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Programmet Europa 2000	202
(2000/C 303 E/231)	E-0536/00 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Vården på ålderdomshem	202
(2000/C 303 E/232)	P-0555/00 från Karin Riis-Jørgensen till kommissionen Ämne: Diskriminering av en medlemsstats egna medborgare	203
(2000/C 303 E/233)	P-0574/00 från Fernando Fernández Martín till kommissionen Ämne: Formulering av fördragets artikel 158 om öar	203
(2000/C 303 E/234)	E-0598/00 från Hervé Novelli till kommissionen Ämne: Vägran från den franska statens sida att betala bostadsbidrag till en student med motivet att denna måste vara bosatt på franskt territorium	204
(2000/C 303 E/235)	E-0609/00 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: EU:s informationsspridning om den europeiska restaureringskolan	205
(2000/C 303 E/236)	P-0617/00 från William Newton Dunn till rådet Ämne: EU:s snabba insatsstyrkor: Slutsatserna från Helsingfors	206
(2000/C 303 E/237)	E-0674/00 från Marit Paulsen till kommissionen Ämne: Fri rörlighet för arbetstagare	206
(2000/C 303 E/238)	P-0706/00 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Ändring av AWBZ-lagstiftningen i Nederländerna	207
(2000/C 303 E/239)	E-0782/00 från Concepció Ferrer till kommissionen Ämne: Konsumentinformation om vissa livsmedels hälsofrämjande effekter	208
(2000/C 303 E/240)	P-0787/00 från Pat Gallagher till kommissionen Ämne: Sokrates-anslag till projekt för minoritetsspråk	208
(2000/C 303 E/241)	E-0797/00 från Lousewies van der Laan till kommissionen Ämne: Kravet om att nederländska medborgare måste återvända till Nederländerna för att kunna tillgodogöra sig ersättningar från vissa former av gruppförsäkringar	209

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 303 E/242)	P-0805/00 från Othmar Karas till kommissionen Ämne: Medel till Prince-programmet: Informationskampanj om euron	210
(2000/C 303 E/243)	E-0949/00 från Marie-Noëlle Lienemann till kommissionen Ämne: Massuppsägningar vid ABB-Alstom-koncernen	210
(2000/C 303 E/244)	P-1110/00 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Fri rörlighet i Italien för personer utan identitetshandlingar	211

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(2000/C 303 E/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1450/99

från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Stambok för rasen Haflinger

Hästavelsföreningen Haflinger Pferdezuchtverband i Tyrolen har sedan ett flertal år tillbaka via EU försökt utverka en avelsbok för rasen Haflinger. Utslagsgivande för stamboken är den första stamboken som tillkom 1921 i Zams i Nordtyrolen.

1. Varför har det hitintills inte utarbetats någon stambok för rasen Haflinger?
2. Vilka regler gäller principiellt för utfärdandet av stamböcker för hästar?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 november 1999)

I rådets direktiv 90/427/EEG av den 26 juni 1990⁽¹⁾ fastställs avelsmässiga och genealogiska villkor för handeln med hästdjur inom gemenskapen.

I kommissionens beslut 92/353/EEG av den 11 juni 1992⁽²⁾ fastställs kriterier för godkännande eller erkännande av organisationer och sammanslutningar som för eller upprättar stamböcker för registrerade hästdjur. Minimikraven för sådana stamböcker anges i bilagan till detta beslut, inklusive de omfattande skyldigheter som åligger den organisation eller sammanslutning som för eller upprättar ursprungsstamboken för en ras.

I kommissionens beslut 92/354/EEG av den 11 juni 1992⁽³⁾ fastställs regler för samordningen mellan organisationer och sammanslutningar som för eller upprättar stamböcker för registrerade hästdjur. I detta beslut föreskrivs ett särskilt förfarande för reglering av tvister. Därvid anges att kommissionen på eget initiativ eller på begäran av en av de behöriga myndigheterna kan ingripa när tvister om tillämpningen av gemenskapsrätten uppkommer.

När det gäller hästavel har medlemsstaterna, församlade i rådet, gett kommissionen endast begränsade befogenheter. Det är de berörda myndigheterna i medlemsstaterna som har behörighet att erkänna organisationer och sammanslutningar som för eller upprättar stamböcker. De underrättar kommissionen om vilka organisationer och sammanslutningar som godkänts och kommissionen vidarebefordrar denna information till alla medlemsstater.

Enligt meddelande till kommissionen av den 4 oktober 1995 från det italienska hästavelsförbundet enades de tre viktigaste hästavelsområdena vad gäller rasen Haflinger – Österrike, Italien och Tyskland – i München-Riem den 26 juli 1993 om att tillerkänna "Associazione Nazionale Allevatori Cavalli di Razza Avelignese" status som innehavare av ursprungsstamboken för rasen Haflinger.

Den 16 november 1995 meddelade Österrike till kommissionen att "Razza Avelignese" var innehavare av ursprungsstamboken och att Italien var ursprungsland för Haflinger Pferdezuchtverband Tirol.

I den uppdaterade förteckningen över erkända organisationer i Österrike av den 1 juli 1999 anges däremot "Haflinger Pferdezuchtverband Tirol" som innehavare av ursprungsstamboken för rasen Haflinger. Kommissionen kommer att inhämta närmare uppgifter om det nya erkännandeförfarandet från de österrikiska myndigheterna.

Andra medlemsstater erkänner varken Italien eller närmare bestämt "Associazione Nazionale Allevatori Cavalli di Razza Avelignese" som innehavare av ursprungsstamboken.

Några medlemsstater betraktar både Österrike och Italien som ursprungsområde, vilket säkert har samband med att den nuvarande hästavelspopulationen i huvudsak härstammar från dessa områden.

De båda berörda hästavelsföreningarna har flera gånger och oberoende av varandra kontaktat kommissionen i egen sak, men ingen av de behöriga myndigheterna i Italien eller Österrike har dock begärt bistånd enligt artikel 2.4 i beslut 92/354/EEG för att lösa tvisten.

Kommissionen anser att frågan om ursprungsstambok för en ras måste lösas inom ramen för ett vedertaget erkännandeförfarande av de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna.

(¹) EGT L 224, 18.8.1990.

(²) EGT L 192, 11.7.1992.

(³) EGT L 192, 11.7.1992.

(2000/C 303 E/002)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1470/99

från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Program för livsmedelsbistånd till Ryssland inom ramen för förordning 2802/98

Den 17 december 1998 beslutade rådet genom förordning 2802/98 (¹) att införa ett program för leverans av jordbruksprodukter till Ryssland till ett värde av 400 miljoner euro. EU och Ryssland kom överens om att de ryska myndigheterna skulle sälja dessa produkter till marknadsmässiga priser och att inkomsterna från försäljningen via en fond skall gå till social verksamhet.

1. Hur stora kvantiteter har hittills levererats till Ryssland?
2. Hur mycket av detta har de ryska myndigheterna sålt och till vilket pris?
3. Hur stort belopp har hittills satts in på fonden för social verksamhet?
4. Kan kommissionen bekräfta rapporterna i nederländska medier om att stora delar av de produkter som levererats inom ramen för livsmedelsbiståndsprogrammet inte säljs till marknadsmässiga priser av de ryska myndigheterna och att inkomsterna från försäljningen inte sätts in i fonden för social verksamhet? Om detta är sant, vilka åtgärder tänker kommissionen vidta?
5. Hur planerar kommissionen att garantera en fast kontroll av genomförandet av livsmedelsbiståndsprogrammet och förvaltningen av fonden för social verksamhet?
6. Varför har kommissionen ännu inte informerat parlamentet om genomförandet av programmet, vilket kommissionen åtog sig i samband med förordning 2802/98 och vid överföringen av krediter till budgetåret 1999 (SEK(1999) 0122)? När tänker kommissionen informera parlamentet?

(¹) EGT L 349, 24.12.1998, s. 12.

(2000/C 303 E/003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1626/99
från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(15 september 1999)

Ämne: Katastrofhjälp i form av livsmedel till Ryssland

Med anledning av den svåra livsmedelssituationen vintern 1998–1999 beslutade EU att sända livsmedel som katastrofbistånd till Ryssland. Har hjälpen nått fram och har fördelningen av livsmedel skett enligt planerna, det vill säga på ett sådant sätt att livsmedlen inte sålts vidare igen – tillbaka till marknaderna i väst?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1470/99 och E-1626/99
ingivet av Christopher Patten för kommissionen

(17 november 1999)

Vad allmänt sett gäller påstådd korruption i Ryssland är kommissionens ståndpunkt alltjämt den som angavs i dess yttrande i parlamentet den 16 september 1999. Diskussionerna inom G7 i slutet av september var i linje med kommissionens inställning.

1. 1,7 miljoner ton livsmedel har redan levererats eller är på väg att levereras till Ryska federationen enligt följande:

(kvantitet anges i tusental ton)

	Levererat	Under leverans	Sammanlagt
Vete	794	180	974
Råg	380	80	460
Nötkött	99,1	37	136,1
Ris	30	19,7	49,7
Fläsk	22	36,5	58,5
Mjölkpulver	0	45	45

2. I enlighet med samförståndsavtalet mellan kommissionen och Ryska federationen skall de mottagande regionerna inom 75 dagar från det att varorna kommit fram till sin bestämmelseort, dock senast inom 120 dagar från det att varorna anlänt till hamn, avsätta pengar på det särskilda kontot för produkter som levererats och sålts till de priser som överenskommit i prisprotokollet. Ett protokoll ingicks i maj 1999 och reviderades i september 1999 med hänsyn till ändringar av råvarupriserna inom Ryska federationen. Enligt de senaste uppgifter som finns tillgängliga har sammanlagt 1 195 miljoner rubel satts in på det särskilda kontot. Detta motsvarar värdet av de sålda produkterna, med undantag för de resterande belopp som avses i punkt 4. Varorna säljs till nedan angivna priser:

(rubel per ton)

Produkt	Pris i september	(pris i maj)
Vete	1 600	(1 429)
Råg	1 000	(790)
Ris	8 000	(6 500)
Fläsk	25 000	(25 000)
Nötkött (slaktroppar)	22 000	(22 000)
Nötkött (förpackat)	35 000	(35 000)
	29 000	(29 000)
	16 000	(16 000)
Mjölkpulver	20 000	(22 000)

Priserna för förpackat nötkött varierar beroende på vilka stycken det rör sig om.

3. Enligt samförståndsavtalet skall den största delen av vinsten (upp till 80 %) användas för att betala försenade pensioner. Detta har redan skett, till ett belopp av 961 miljoner rubel. Av det belopp som hittills satts in på det särskilda kontot är 290 miljoner rubel avsedda för sociala projekt. Ett antal förslag från det ryska ministeriet för sysselsättningsfrågor och socialpolitik granskas för närvarande.

4. Enligt de rapporter som kommissionen erhållit är påståendena i nederländska media ogrundade. Försäljningspriserna för varorna har avtalats, så att marknaden inte skall kunna manipuleras. Även om det finns möjligheter till fri distribution av livsmedlen under vissa omständigheter har dessa möjligheter ännu inte utnyttjats. Alla produkter måste säljas till avtalat pris och intäkterna sätts in på det särskilda kontot. Enligt de senaste tillgängliga uppgifterna motsvarade de ännu utestående beloppen ungefär 18 % av hittills gjorda inbetalningar. Enligt avtalet är de ryska myndigheterna skyldiga att garantera inbetalning av federala medel för de regioner som inte fullgör sin skyldighet.

5. Övervakningen av programmet i Ryssland utförs av Euro Monitoring Group som anlitas av kommissionen efter ett anbudsförfarande. Detta företag har tio strategiskt belägna regionala center som dagligen rapporterar sina iakttagelser till Euro Monitoring Groups huvudkontor i Moskva. Alla övervakningsrapporter analyseras av en grupp experter och all information publiceras på en webbplats till vilken endast bemyndigade personer har tillgång. En grupp på 400 inspektörer kontrollerar varornas mängd och (visuellt) kvalitet vid den ryska gränsen och förseglar sedan försändningarna innan dessa vidarebefordras till sina slutgiltiga bestämmelseorter. När varorna anländer till sin bestämmelseorter kontrollerar inspektörerna förseglingarna och utför ytterligare kontroller av kvantiteten. Eventuella avvikelser rapporteras till Moskva för åtgärd. Kommissionen anser att detta kontrollsystem innebär en tillräcklig garanti för att varorna skall nå mottagarregionerna. En övervakning i leden efter leveransen till den första mottagaren omöjliggörs av alltför höga kostnader.

6. En heltäckande rapport⁽¹⁾ om genomförandet av programmet fram till den 31 maj 1999 överlämnades till rådet, parlamentet och revisionsrätten den 5 juli 1999. En månadsrapport för september 1999⁽²⁾ har sammanställts och överlämnades till rådet, parlamentet och revisionsrätten den 15 oktober 1999. Ytterligare en heltäckande rapport är under utarbetande. Den avses läggas fram i slutet av oktober.

⁽¹⁾ SEK(1999) 1070.

⁽²⁾ SEK(1999) 1651.

(2000/C 303 E/004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1562/99

från **Lucio Manisco (GUE/NGL)** till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Bedömning av projektförslag inom ramen för det fjärde ramprogrammet för FoTU

Kommissionen har gett företaget Wang i uppdrag att anordna bedömningen av projektförslagen inom ramen för det fjärde ramprogrammet för FoTU. Kommissionen undertecknade emellertid kontraktet så pass sent att dess tjänstemän för att bedömningen skulle kunna genomföras i tid tvingades utföra arbetsuppgifter som egentligen inte är deras ordinarie, till exempel att samla ihop bord, transporter stolar från en byggnad till en annan och åka till Ikea för att köpa stolar och bord som saknades.

1. Vad har denna upphandling kostat?
2. Är det sant att företaget gratis får utnyttja kommissionens lokaler? Vad betalar kommissionen i hyra för dessa lokaler?
3. Varför undertecknade kommissionen inte kontraktet med Wang i tid, vilket fick till följd att dess direktorat tvingades genomföra bedömningen under otillfredsställande förhållanden?

4. Kommissionens tjänstemän anordnade ju själva projektbedömningen. Vad tänker kommissionen göra för att få tillbaka det belopp som skulle gå till Wang för 1999 års bedömning, eftersom Wang inte kunde anordna bedömningen 1999?
5. Vilken enhet och vilken tjänsteman bär ansvaret för att kontraktet med Wang undertecknades för sent? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta med anledning av de problem förseningen förorsakat?
6. Hur mycket skulle bedömningen ha kostat om den precis som tidigare hade utförts direkt av kommissionen?
7. Är det sant att det datasystem som tagits fram för organisationen av bedömningen inte fungerar som det var tänkt?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(16 november 1999)

Kommissionen utvärderar förslag på grundval av rekommendationer från oberoende experter. Varje förslag granskas av flera experter. Först görs en enskild undersökning och sedan görs en undersökning av en panel. För effektivitetens och sekretessens skull inbjuds experterna till Bryssel eller Luxemburg för att samarbeta i utvärderingsprocessen. Kommissionen ställer nödvändig infrastruktur till förfogande (möteslokaler, datorer och administrativt stöd) och utarbetar de dokument som ligger till grund för insamlandet av enskilda resultat, gruppbedömningar och experternas rapporter.

På grundval av tillgängliga resurser för hela ramprogrammet, men även med hänsyn till tidigare positiva erfarenheter i samband med programmet Esprit under det fjärde ramprogrammet (FP4), har man valt att för det femte ramprogrammet (FP5) använda sig av externa underleverantörer för alla uppdrag, som har med utvärdering att göra och som inte berör kommissionens ansvar i utvärderingsprocessen, dvs. mottagandet av förslag, ifyllande av formulär, lagring av förslag, upprättande av elektroniska filer för vidarebehandling i kommissionens informationssystem och rapportering.

Valet av underleverantör och uthyrning av byggnad för utvärderingsarbetet (möteslokaler, tillfälliga kontor för kommissionens anställda och lokaler för tjänsteleverantören) sker genom vanliga öppna anbudsförfaranden i överensstämmelse med gällande bestämmelser för tilldelning av offentliga kontrakt.

1. I finansiellt avseende består kontraktet av tre delar: ett fast pris för infrastruktur (t.ex. 1,6 miljoner euro för år 2000), ett variabelt pris per behandlat förslag (t.ex. 54 euro till ett förslag inlämnat på elektronisk väg av en enskild partner, 107 euro för samma förslag inlämnat på papper och 354 euro för ett förslag på över 20 sidor fri text på papper inlämnat av en grupp partner) och ett variabelt pris per arbetsdag (5,4 euro) som utvärderingsexperten har tillbringat i de berörda lokalerna.
2. Tjänsteleverantören använder omkring 10 % av den totala ytan (1 300 m²) som hyrs ut för utvärderingsarbetet till egen verksamhet. Det mesta av byggnaden (nästan 12 000 m²) används således som möteslokaler där det under utvärderingsarbetet befinner sig upp till 700 experter och som tillfälliga kontor för kommissionen. Denna fördelning var uttryckligen angiven i specifikationerna för anbudet.
3. Det är uppenbart att avtalet med tjänsteleverantören för utvärderingarna måste ingås samtidigt, eller efter det att hyreskontraktet för byggnaden ingåtts. Kontraktet för byggnaden blev försenat, eftersom man - när kommissionen avgick - ansåg att det var nödvändigt med en andra samrådsomgång inom kommissionen för att den avgående kommissionens princip om att begränsa sin verksamhet till "löpande ärenden" tillämpades med försiktighet.

4. Som redan nämndes i punkt 1 ersätter kommissionen - vad de variabla konstnaderna beträffar - endast faktiskt levererade och godkända tjänster (baserade på antalet förslag eller expertarbetsdagar för vilka bidrag lämnats).

Alla parter medgav att de ramvillkor under vilka de första förslagen mottogs, registrerades och skickades till kommissionen och under vilka de första utvärdringsomgångarna ägde rum, inte var de bästa möjliga (p.g.a. att hyreskontraktet undertecknades så sent och villkorens begränsningar vid genomförandet av budgeten för 1999). Vissa delar av byggnaden var inte helt färdigställda för tjänsteleverantören och utvärderingsexperterna, och infrastrukturen för databehandlingen var inte helt installerad.

Endast genom en gemensam ansträngning från Wangs och kommissionens sida var det under dessa extraordinära omständigheter möjligt att genomföra utvärderingen och garantera att det viktiga arbetet utfördes och att de viktigaste tidsfristerna kunde hållas.

5. Den huvudsakliga delen av frågan har besvarats under punkt 3 ovan. De förseningar som inträffade som en följd av oförutsedda omständigheter kan därför inte tillskrivas någon särskild tjänstegren eller person.

6. Under det fjärde ramprogrammet genomfördes utvärderingarna i huvudsak i tillfälliga kontor och hotell under perioder mellan tre och sex månader. Detta krävde först att infrastruktur, nätverk och inventarier installerades och sedan monterades ned. Dessutom anställdes tillfällig personal (både ledande och administrativ). Det är svårt att beräkna de samlade konstnaderna, eftersom räkenskapssystemet inte gjorde det möjligt att kalkylera in dessa konstnader, i vilka det också ingick många indirekta kostnader. Kommissionen anser att kostnaderna i samband med en sådan utvärdring skulle bli densamma som om man själv hade utfört utvärderingen.

7. Datorsystemen som användes för de första utvärdringarna var mycket väl anpassade och fungerade bra för ändamålet. Bristen på infrastruktur innebar dock att deras tillgänglighet var begränsad. Nu när nätverket och infrastrukturen till datorlokalerna är installerade i byggnaden flyttas datorerna till säkrare lokaler där alla användare i byggnaden kan dra nytta av dem.

(2000/C 303 E/005)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1673/99

från Horst Schnellhardt (PPE-DE) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Förordning (EG) nr 820/97 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter

I förordning nr. 820/97⁽¹⁾ av den 21.4.1997 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter beslutade rådet (jordbruk) att införa en obligatorisk märkning av nötkött i samtliga medlemsstater från och med den 1 januari 2000.

Enligt rapporter i pressen har kommissionen för avsikt att inte hålla fast vid denna tidpunkt och att införa den obligatoriska märkningen i den form som beslutats 1997 först från och med 2002. I samband härmed uppstår följande frågor:

1. Hur långt gångna är förberedelserna hittills i medlemsstaterna vad gäller införandet av ett system för att garantera ursprunget?
2. Vilka problem föreligger beträffande genomförande av förordningen? Och i vilka medlemsstater förekommer dessa problem i särskilt hög grad?

3. Står kommissionen, i motsats till vad som sagts i pressen, fast vid att det nya systemet för identifiering och märkning skall införas från och med den 1 januari 2000?

(¹) EGT L 117, 7.5.1997, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 november 1999)

I artikel 19 i rådets förordning (EG) nr 820/97 av den 21 april 1997 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter (¹) föreskrivs att kommissionen skall få rapporter från alla medlemsstater om genomförandet av systemet för märkning av nötkött och att den skall utarbeta en rapport till rådet och parlamentet, tillsammans med förslag inför framtiden, om situationen i hela unionen.

Ett pålitligt, obligatoriskt system för märkning av nötkött är avhängigt av ett till fullo fungerande system för identifiering och registrering av nötkreatur. När rapporten utarbetades kunde kommissionen dra slutsatsen att det i alla medlemsstater utom en finns lämpliga system för att spåra djurkroppar tillbaka till den anläggning från vilken de närmast kommit. För minst hälften av medlemsstaterna kommer det dock inte att vara möjligt att från och med den 1 januari 2000 veta för varje slaktat djur var det är fött och alla anläggningar eller länder där det har hållits under sin livstid, särskilt eftersom kraven på ett fullständigt register om ett djur i form av ett pass endast gäller djur födda efter den 1 januari 1998.

Den 13 oktober 1999 antog kommissionen formellt rapporten (²) och två förslag (³) i vilka tidsramarna för obligatorisk märkning av nötkött i europeiska gemenskapen fastställs. Båda förslagen grundar sig på artikel 152 (folkhälsa) (f.d. artikel 129) i EG-fördraget.

Syftet med det första förslaget till förordning är att ersätta den gällande rådets förordning (EG) nr 820/97 och att fastställa allmänna bestämmelser för ett obligatoriskt märkningssystem i två steg. Det första steget, som träder i kraft en månad efter det att förordningen antagits, innebär att det blir obligatoriskt att ange lätt tillgängliga uppgifter om slaktort. Från och med den 1 januari 2003 måste nötköttsmärkningen även innehålla uppgifter om var djuret är fött och var det har hållits.

Med hänsyn till den tid det tar att få den första förordningen antagen enligt medbeslutandeförfarandet har en andra förordning föreslagits. Genom denna ändringsförordning förlängs giltighetstiden för bestämmelserna i den nu gällande förordningen (EG) nr 820/97, som ger den rättsliga grunden för frivillig märkning endast till den 1 januari 2000. Denna förlängning kommer dock endast att gälla fram till dess att det första förslaget har antagits, dvs. senast den 1 januari 2001.

(¹) EGT L 117, 7.5.1997.

(²) KOM(1999) 486 slutlig.

(³) KOM(1999) 487.

(2000/C 303 E/006)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1716/99

från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: Ekologisk katastrof till följd av bombningen av Pancevo

En ekologisk och humanitär katastrof utan motstycke förorsakades under kriget på Balkan då missiler förstörde raffinaderier och anläggningar för gödningsmedel i Pancevo. Tusentals ton olja, vinylkloridmonomer, kvicksilver, svaveldioxid, salpetersyra och triklordifenyltrikloreteran har läckt ut i naturen till följd av detta.

Upptäckten av dessa enorma mängder förorenande och giftiga ämnen gjordes i vattensystemet, de vattenförande skikten, i Donau och andra vattendrag tiotals mil från Pancevo. Trots att man delvis evakuerat invånarna, som före bombningarna uppgick till 150 000, har de negativa effekterna på folkhälsan — lungbesvär, missfall, blod- och nervsjukdomar — ökat oroväckande.

Ovannämnda uppgifter har framkommit genom inspektioner utförda på plats av specialiserad personal inom FN och genom miljöorganisationer samt i reportage av europeiska journalister, senast italienaren Fulvio Grimaldi.

1. Vilka omedelbara åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att hejda skadeeffekterna på människors hälsa i området och angränsande länder?
2. Vilka nödatgärder har kommissionen för avsikt att vidta inom ramen för programmet Obnova och de beslut som unionens utrikesministrar fattade under konferensen i Saariselkä för att förbättra situationen i de områden som redan drabbats och de som successivt dras in i katastrofen?

(2000/C 303 E/007)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1840/99

från Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: EU:s miljöpolitik

Man har ännu inte till fullo kunnat bedöma de miljöskador som uppstått efter den militära interventionen i Kosovo nyligen och detta leder till hälsorisker för dem som bor i området.

Det är troligt att föroreningarna är gränsöverskridande — förorening av luft, hav och floder som flyter genom flera länder i området — och på grund av detta kan även miljön i omkringliggande länder ha drabbats, särskilt Grekland och andra balkanländer, som även är kandidatländer och omfattas av föranslutningsstrategin för miljön.

Jag vill fråga kommissionen:

1. Om och när den har för avsikt att göra en bedömning av de miljöskador som troligen uppstått?
2. Varför Europeiska miljöbyrån i Köpenhamn och forskningscentrumet i Ispra ännu inte har utnyttjats? De förfogar över nödvändig teknisk kunskap och materiell infrastruktur för att utföra de studier som behövs.
3. På vilket sätt har kommissionen för avsikt att införliva miljöproblematiken i stödet till länderna i området, inom ramen för stabilitetspakten och organisationen för återuppbyggnad på Balkan?

(2000/C 303 E/008)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1871/99

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(12 oktober 1999)

Ämne: Värdering av miljökonsekvenserna av kriget i Jugoslavien, skyddsåtgärder med tanke på folkhälsan och miljön samt ersättning av skador och förluster

Med beaktande av följande:

- A. De senaste månadernas krigsmanövrar i Jugoslavien och särskilt i Kosovo har föranlett en katastrofal miljöförstörelse där stora mängder av mycket giftiga och radioaktiva ämnen har frigjorts till följd av den ammunition innehållande uran som användes. Dessa ämnen utgör en omedelbar hälsorisk för invånarna i området samt för befolkningen i grannländerna.

- B. Någon fullständig utvärdering av farorna för folkhälsan och av miljökonsekvenserna gjorts för Grekland, Österrikes, Italiens och de övriga grannländernas del har fortfarande inte gjorts.
- C. Inom ramen för EU:s Balkanstrategi har man inte beaktat behovet av att vidta skyddsåtgärder med tanke på de återvändande flyktingarnas hälsa och inte heller med tanke på folkhälsan i Jugoslavien och man har heller inte beaktat miljökonsekvenserna av kriget vilket framgår av att en hänvisning till detta saknas i förslaget till ändring av förordning nr 1628/1996 ⁽¹⁾ (Obnova-förordningen) om finansiering av olika åtgärder.

Jag önskar fråga kommissionen om följande:

1. Vilken är den första värdering som gjorts av den ekologiska katastrof som drabbat området och när kommer den fullständiga bedömningen av miljökonsekvenserna och farorna för folkhälsan med avseende på invånarna i Jugoslavien, Grekland, Österrike, Italien och övriga grannländer att vara klar?
2. Har man bitt Europeiska miljöbyrån i Köpenhamn och forskningscentret i Ispra om hjälp eftersom dessa har tillgång både till tekniskt kunnande och infrastruktur för att genomföra en undersökning och utföra en värdering, och – ifall man inte bitt dessa organ om hjälp – vad beror det på?
3. I vilken omfattning och i vilka områden användes ammunition med förbrukat uran och vilka åtgärder har vidtagits rent allmänt för att skydda folkhälsan och undvika miljöförstöring i en ännu större omfattning än den redan inträffade?
4. På vilket sätt ämnar kommissionen korrigera sin underlåtenhet att vidta särskilda åtgärder för att finansiera arbeten för att reparera den miljöförstörelse som inträffat och skydda folkhälsan på grundval av förslaget till den så kallade Obnova-förordningen? Hur ämnar kommissionen gå till väga för att införliva miljöperspektivet i finansieringen av åtgärder inom ramarna för stabilitetspakten, återuppbyggnadsorganet för Balkan och de stabilitetspakter som för närvarande utarbetas tillsammans med vissa Balkanstater?
5. Vilka länder har begärt skadeersättning eller ekonomiskt bistånd med anledning av miljöförstörelsen? Kan gemenskapsföretag som ådragit sig skador ansöka om ersättning eller någon form av specialbistånd?

⁽¹⁾ EGT L 204, 14.8.1996, s. 1.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1716/99, P-1840/99 och P-1871/99
ingivet av Margot Wallström för kommissionen**

(25 november 1999)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamöterna till sitt svar på den skriftliga frågan E-1481/99 från Lucio Manisco ⁽¹⁾ och till svaret på den muntliga frågan H-429/99 från Alexandros Alavanos under frågestunden vid parlamentets sammanträdesperiod i september 1999 ⁽²⁾.

Kommissionen skulle vilja lägga till att det regionala miljöcentret för Central- och Östeuropa fick uppdraget att genomföra en preliminär bedömning av konfliktens miljökonsekvenser, eftersom centret genom sina kontor i de berörda länderna hade möjlighet att göra en snabb första insats.

Den politiska situationen i det forna Jugoslavien gör att unionens institutioner fortfarande endast har ett begränsat tillträde till området. Kommissionen har därför medverkat vid den bedömning av krigets miljökonsekvenser som genomförts av den särskilda arbetsgruppen för Balkan inom Förenta nationernas miljöprogram (UNEP). Gruppen har nyligen lagt fram sin slutrapport, där man drar slutsatsen att den miljökatastrof som konflikten i Kosovo inneburit inte har påverkat Balkanområdet som helhet. Kommissionen håller nu på att studera rapporten mer ingående. Vid stabilitetspaktens arbetsmöte om ekonomisk

återhämtning, utveckling och återuppbyggnad i Bari den 9 oktober 1999 lade kommissionen fram ett antal förslag till möjliga regionala miljöprojekt. Gemenskapens finansiella bidrag till stabilitetspakten har ännu inte fastställts, men kommer att styras av de riktlinjer som rådet antog i september 1999 om gemenskapens deltagande i den verksamhet som bedrivs av stabilitetspakten och dess organ. Inte heller kommissionens finansiering av projekt som drivs inom stabilitetspakten har fastställts, men kommer även den att styras av de riktlinjer som rådet antog i september 1999 om gemenskapens deltagande i den verksamhet som bedrivs av stabilitetspakten och dess organ, liksom av de villkor som gäller för användning av gemenskapsmedel i länder i detta område inom ramen för den regionala strategin för stabiliserings- och associeringsprocessen.

Kommissionen har inte bortsett från miljöaspekten i någon av de nämnda åtgärderna. Rådets förordning (EG) nr 851/98 av den 20 april 1998 om ändring av förordning (EG) nr 1628/96 om stöd till Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Federala republiken Jugoslavien och den tidigare jugoslaviska republiken Makedonien⁽¹⁾ (Obnova) täcker helt klart miljöaspekterna i samband med återuppbyggnad, ekonomisk återhämtning och utveckling. Detta förhållande har inte ändrats genom förslaget om ändring av denna förordning⁽²⁾, som syftar till att inrätta en byrå för återuppbyggnad av Kosovo, och kommer inte heller att påverkas av eventuella framtida förslag om ändring av förordningen. Stabiliserings- och associeringsavtalen kommer att omfatta alla frågor av betydelse för gemenskapens förbindelser med landet i fråga och kommer följaktligen även att täcka miljöaspekter. Skador på miljön i Kosovo nämns särskilt i kommissionens meddelande⁽³⁾ om detta ämne. Stabilitetspakten kommer också att omfatta frågor såsom miljön som är av regional natur.

Kommissionen är inte medveten om några ersättningskrav från företag i gemenskapen. Eftersom det var NATO och inte EU som genomförde aktionen är det svårt att föreställa sig att några ersättningskrav skulle riktas till unionen eller kommissionen. Såvida inte rådet ger några nya instruktioner, regleras särskilt bistånd i gemenskapens befintliga regelverk.

⁽¹⁾ EGT C 203, 18.7.2000, s. 2.

⁽²⁾ Europarlamentets debatter (september 1999).

⁽³⁾ EGT L 122, 24.4.1998.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 312 slutlig.

⁽⁵⁾ KOM(1999) 235 slutlig.

(2000/C 303 E/009)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1722/99

från Marie-Noëlle Lienemann (PSE) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: Skydd av konsumenterna på Internet

De olika länderna i Europa ser i olika omfattning över de problem som rör skyddet av konsumenterna på Internet, lagöverträdelse när det gäller upphovsrätt, piratkopiering, förfalskning och sekretess i samband med handel över Internet.

Vore det inte bättre med ett gemenskapsdirektiv som medför att denna typ av skydd blir detsamma överallt i Europa?

Skulle kommissionen vilja lägga fram förslag om detta, och i så fall när?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 november 1999)

Frågeställaren undrar huruvida det finns EU-direktiv om bl.a. konsumentskydd, upphovsrätt, piratkopiering, förfalskning och dataskydd på Internet. Gemenskapen har på detta område en omfattande uppsättning gemenskapsrättsliga instrument som redan trätt i kraft eller håller på att utformas.

På konsumentskyddets område finns Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal⁽¹⁾, rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal⁽²⁾, rådets direktiv (ändrat) 84/450/EEG av den 10 september 1984 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vilseledande reklam⁽³⁾, rådets direktiv (ändrat) 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter⁽⁴⁾, rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang⁽⁵⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 98/6/EG av den 16 februari 1998 om konsumentskydd i samband med prismärkning av varor som erbjuds konsumenterna⁽⁶⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 98/43/EG av den 6 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror⁽⁷⁾, samt rådets direktiv 92/28/EEG av den 31 mars 1992 om marknadsföring av humanläkemedel⁽⁸⁾. Dessa direktiv är fullständigt tillämpliga på informationssamhällets tjänster.

Vidare är Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽⁹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet⁽¹⁰⁾ fullständigt tillämpliga på informationssamhällets tjänster.

Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/84/EG av den 20 november 1998 om det rättsliga skyddet för tjänster som bygger på eller utgörs av villkorad tillgång⁽¹¹⁾ hanteras problemet med piratkopiering av informationssamhällets tjänster.

När det gäller upphovsrätt och närstående rättigheter har ett antal direktiv utfärdats som har betydelse för informationssamhället. Här bör man särskilt uppmärksamma rådets direktiv 91/250/EEG av den 14 maj 1991 om rättsligt skydd för datorprogram⁽¹²⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 96/9/EG av den 11 mars 1996 om rättsligt skydd för databaser⁽¹³⁾.

Dessutom bereds för närvarande några av kommissionens förslag till parlaments- och rådsdirektiv om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället⁽¹⁴⁾, en gemensam ram för elektroniska signaturer⁽¹⁵⁾, distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenterna⁽¹⁶⁾ samt vissa rättsliga aspekter på den elektroniska handeln på den inre marknaden⁽¹⁷⁾. Dessa förslag är avsedda att komplettera den befintliga gemenskapsrätten för informationssamhällets tjänster och i dem tar kommissionen upp de problem frågeställaren nämner.

Slutligen tar kommissionen itu med piratkopiering och har här gett ut en grönbok om att bekämpa varumärkesförfälskning och pirattillverkning på den inre marknaden⁽¹⁸⁾, vilken parlamentet ännu inte yttrat sig om.

⁽¹⁾ EGT L 144, 4.6.1997.

⁽²⁾ EGT L 95, 21.4.1993.

⁽³⁾ EGT L 250, 19.9.1984.

⁽⁴⁾ EGT L 42, 12.2.1987.

⁽⁵⁾ EGT L 158, 23.6.1990.

⁽⁶⁾ EGT L 80, 18.3.1998.

⁽⁷⁾ EGT L 213, 30.7.1998.

⁽⁸⁾ EGT L 113, 30.4.1992.

⁽⁹⁾ EGT L 281, 23.11.1995.

⁽¹⁰⁾ EGT L 24, 30.1.1998.

⁽¹¹⁾ EGT L 320, 28.11.1998.

⁽¹²⁾ EGT L 122, 17.5.1991.

⁽¹³⁾ EGT L 77, 27.3.1996.

⁽¹⁴⁾ EGT C 180, 25.6.1999.

⁽¹⁵⁾ EGT C 325, 23.10.1998.

⁽¹⁶⁾ EGT C 385, 11.12.1998.

⁽¹⁷⁾ EGT C 30, 5.2.1999.

⁽¹⁸⁾ KOM(1998) 569 slutlig.

(2000/C 303 E/010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1751/99**från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen**

(1 oktober 1999)

Ämne: Fallet Flécharde – finns det ännu fler liknande fall inom kommissionen?

I det s.k. Flécharde-fallet, ett bedrägerifall i samband med export av smör till f.d. Sovjetunionen, såg tjänstemän inom kommissionen till att den egentliga bötesavgiften på 17,6 miljoner euro sänktes till 3 miljoner euro och bröt då samtidigt mot gällande gemenskapsrätt. F.d. kommissionsordföranden Delors kabinett hade ansvaret i frågan. I en skrivelse av den 28 juli 1999 samt i en annan av den 27 augusti 1999 till den ansvarige föredraganden i budgetkontrollutskottet gav kommissionsledamot Fischler inget klart svar på frågan om detta var ett undantagsfall eller inte. Under en utfrågning i budgetkontrollutskottet konstaterade höga kommissionstjänstemän att fallet inte alls hade behandlats på ett ovanligt sätt och hänvisade till liknande fall.

Kan kommissionen lägga fram en fullständig förteckning över liknande fall från de tio senaste åren samt ange i vilka fall man avstod ifrån att indriva bötesavgiften? Kan den också ange vilka belopp det då handlade om i varje enskilt fall?

Kan kommissionen meddela om protokollen från de avgörande sammanträdena försvunnit också i dessa fall, precis som i fallet Flécharde?

Kan kommissionen meddela hur höga belopp tjänstemännen har hand om i sådana fall och hur stora beloppen skall vara innan de läggs fram för kommissionsledamöterna? Kan kommissionen meddela om den i framtiden också tänker lämna sådana fall till sina tjänstemän, om gällande gemenskapslagar kommer att tillämpas eller om de inte har för avsikt att göra det, så som i fallet Flécharde?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 december 1999)

1. När det gäller det av parlamentsledamoten nämnda "Flécharde-fallet" hänvisar kommissionen till de svar som givits med anledning av frågor från Jan Mulder samt till de upplysningar som givits till budgetkontrollutskottet vid dess möten i detta ärende.

2. Parlamentsledamotens fråga rör bestämmelser för en medlemsstats frisläppande/förverkan av en garanti som ett företag har utfärdat.

Kommissionen ingriper vid olika tillfällen i indrivningsförfarandena då proportionalitetsprincipen tillämpas, eller kan tillämpas.

När det gäller garantisektionen vid EUGFJ och indirekta utgifter har redovisningen och förvaltningen av fordringar lagts ut på olika utbetalande organ i medlemsstaterna. Dessa organ har ålagts att föra en huvudbok över gäldenärer i enlighet med vedertagna redovisningsprinciper och de skall även regelbundet ge kommissionen en översikt över de fordringar som skall drivas in i samband med granskningen och avslutandet av EUGFJ:s räkenskaper.

För de eventuella ärenden där det blir nödvändigt att avstå från de fordringar som fastställts har medlemsstaterna möjlighet att, när det gäller värderingsproblem, samråda med kommissionen innan man avstår från fordran.

Det finns särskilt tre fall som kan bli aktuella:

- Det kan röra sig om en principfråga (vilket ibland kan visa att den gällande lagstiftningen inte är helt lämplig). Kommissionen kan i så fall, efter att ha samrått med och fått godkännande från de berörda enheterna, utarbeta ett särskilt kommissionsbeslut. Det beslutet gör det möjligt inte bara att behandla det ärende medlemsstaten har förelagt kommissionen, utan även att behandla eventuella ärenden av liknande natur. Beslutet är bindande för medlemsstaterna.

- Det kan röra sig om ett särskilt ärende. Kommissionen lämnar i så fall oftast (efter att ha samrått med och fått godkännande från de berörda enheterna) ett tolkningsutlåtande där det anges hur medlemsstaten skall behandla den aktuella fordran. Detta utlåtande är dock inte bindande för medlemsstaterna, utan de är fortsatt ansvariga och kan besluta huruvida de skall följa utlåtandet.
- Det kan röra sig om oegentligheter eller bedrägerier. I så fall skall det förfarande som anges i artikel 5 i förordning nr 595/91 tillämpas.

När det gäller egna medel kan det röra sig om dispens från tillhandahållandet av traditionella egna medel som fastställts men inte drivits in och införts i "särskild" redovisning (bl.a. tull- och sockeravgifter) och inte kan drivas in av orsaker som inte kan hänföras till medlemsstaterna. De ärenden av denna typ som medlemsstaterna har anmält granskas av kommissionen, som har sex månader på sig att lämna sina eventuella synpunkter till medlemsstaten.

I övriga fall föreskrivs i artikel 29 i budgetförordningen ett särskilt förfarande som gör det möjligt att, efter samråd mellan olika enheter, avstå från en fastställd fordran, vilket, om överenskommelse nås, leder till godkännande från styrekonomen och registrering av kommissionens räkenskapsförare.

Under de tre senaste räkenskapsåren 1996–1998 (det finns inte statistik för en tioårsperiod) har omkring 1900 fordringar inom gemenskapsbudgeten, till ett sammanlagt värde av 1 337 miljoner euro, strukits enligt detta förfarande.

Av det annullerade beloppet:

- var 900 miljoner euro föremål för komparationer, dvs. indrivningar, inom ramen för utgifter för EUGFJ som inte rör garantisektionens indirekta förvaltning,
- rörde 38 miljoner euro ett flertal indrivningsorder i samband med ERUF som hade annullerats för att inordnas i en enda indrivningsorder,
- rörde omkring 4 miljoner hyresgarantier för kommissionens delegationer och gällde 350 indrivningsorder som annullerats på grund av dubbelanvändning (dubbel bokföring på konton utanför budgeten).

De återstående annulleringarna (omkring 400 miljoner euro) skedde antingen till följd av att gäldenärerna lämnat in motiveringar som godtagits av kommissionen (beräkningsfel, rättsliga beslut om upphävande av bötesavgifter osv.), på grund av att indrivning var omöjlig (gäldenärerna har försvunnit eller är insolventa, konkurs utan utdelning osv.) eller på grund av att beloppen var för små för att motivera rättsliga åtgärder (efter det att räkenskapsförarens påminnelser har förblivit resultatlösa).

Kommissionen tillsänder parlamentsledamoten en sammanfattande förteckning över de ärenden under de senaste tre åren där man avstått från fordringar.

3. Kommissionen känner inte till att dokument skulle ha försvunnit i samband med förfaranden för indrivning av de fordringar som anges ovan.

4. Utnämningen av utanordnaren med befogenhet att avstå från fordringar sker i enlighet med interna regler om budgetens genomförande där behörig utanordnare anges för varje budgetpost. Principen är att det är kommissionen som är utanordnare (artikel 274 i EG-fördraget). I de allra flesta fall delegerar kommissionen denna befogenhet till en generaldirektör, utanordnare med fullmakt, som i sin tur kan delegera befogenheten till en eller flera tjänstemän inom sitt generaldirektorat. Då utanordnaren med fullmakt tilldelas sin befogenhet kan det anges vilka delar av budgetens genomförande den gäller för (t.ex. endast utbetalningar eller indrivningar).

5. Beslutet att avstå från en fordran fattas inte efter tjänstemäns personliga bedömning av huruvida gemenskapslagstiftningen skall tillämpas. Beslutet att avstå fattas främst på grundval av utanordnarens bedömning av om en indrivning är motiverad med hänsyn till kostnader och intäkter och med hänsyn till

proportionalitetsprincipen. Det skall därefter godkännas av styrekonomen och, i vissa fall, av övriga berörda enheter, bland annat rättstjänsten. När det gäller intäkter eller direkta utgifter skall det godkända förslaget därefter registreras av räkenskapsföraren.

Kommissionen kommer även fortsättningsvis att se till att de interna reglerna följs, vilket dock inte hindrar att de kan bli föremål för prövning i samband med den administrativa reform kommissionen har inlett.

(2000/C 303 E/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1766/99

från António Campos (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Den gemensamma jordbrukspolitiken

I samband med att kommissionens ordförande tillträdde sitt ämbete garanterade han full insyn i förvaltningen av unionens ekonomiska medel samt långtgående samarbete med parlamentet.

Kan kommissionen med utgångspunkt i löftena om denna öppenhet och detta samarbete besvara följande frågor:

1. Hur stora anslag går årligen från EUGFJ-garantisektionen till de 100 största mottagarna i varje medlemsstat?
2. Hur stor andel av de totala anslagen från EUGFJ-garantisektionen erhåller varje medlemsstat, fördelat på dessa 100 största mottagare?
3. Hur många jordbrukare per medlemsstat erhåller stöd från EUGFJ-garantisektionen?
4. Hur många jordbrukare finns det i var och en av medlemsstaterna?

Kompletterande svar

från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 december 1999)

Det årliga anslaget inom ramen för garantisektionen vid EUGFJ för räkenskapsåret 1998 (det senaste år för vilket uppgifter finns) har fördelats mellan medlemsstaterna på följande sätt:

(miljoner euro)

Medlemsstat	EUGFJ:s anslag
Belgien	851,3
Danmark	1 154,0
Tyskland	5 553,0
Grekland	2 556,8
Spanien	5 293,5
Frankrike	9 007,2
Irland	1 632,6
Italien	4 129,2
Luxemburg	7,4
Nederländerna	1 372,7
Österrike	842,5
Portugal	637,4
Finland	575,7
Sverige	770,1
Förenade kungariket	4 314,2
Europeiska unionen(direkta anslag)	40,3
Totalt	38 748,1

För ytterligare information hänvisas parlamentsledamoten till den Tjugoåttonde ekonomiska redogörelsen om Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF), "Garantisektionen" ⁽¹⁾ som innehåller detaljerade uppgifter om räkenskapsåret 1998.

Kommissionen önskar därför rikta parlamentsledamotens uppmärksamhet på det faktum att det regelverk som styr finansieringen av gemenskapens jordbruksstöd inom ramen för gemenskapens budget och närmare bestämt garantisektionen vid EUGF (rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken ⁽²⁾ och kommissionens förordning (EG) nr 296/96 av den 16 februari 1996 om de uppgifter som medlemsstaterna skall sända in för månatlig bokföring av de utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) och upphävande av förordning (EEG) nr 2776/88 ⁽³⁾) delegerar många uppgifter till medlemsstaternas utbetalningsorgan. Därför är det dessa utbetalningsorgan (som för övrigt godkänds av medlemsstaterna enligt kommissionens förordning (EG) nr 1663/95 av den 7 juli 1995 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 729/70 i fråga om förfarandet vid avslutande av räkenskaperna för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) ⁽⁴⁾) som direkt handlägger ansökningarna om jordbruksstöd och följaktligen har alla uppgifterna om stödmottagarna.

Kommissionen har däremot inte de uppgifter som ledamoten efterfrågade. I kontrollsyfte får kommissionen från medlemsstaterna de bokföringsuppgifter som noggrant anges i regelverket. Dessa uppgifter skulle kunna behandlas så att enskilda stödmottagare identifieras. Enligt gemenskapens bestämmelser om skydd av personuppgifter som binder gemenskapens institutioner genom artikel 286 (tidigare artikel 213B) i EG-fördraget tillåts inte kommissionen ge ut dessa uppgifter.

När det gäller antalet jordbrukare som tar emot jordbruksstöd i gemenskapen känner kommissionen till antalet stödansökningar inom varje jordbrukssektor (vilket inte nödvändigtvis är det samma som antalet jordbrukare som får gemenskapsstöd). Samma jordbrukare kan ansöka om bidrag från olika stödsystem inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken.

För de efterfrågade uppgifterna ombeds parlamentsledamoten konsultera den tjugoåttonde ekonomiska redogörelsen.

Enligt kommissionens uppgifter uppgår antalet anställda i jordbrukssektorn (jordbruk, skogsbruk, jakt och fiske) i gemenskapen till 7,434 miljoner personer. De anställda är fördelade på följande sätt:

(1000 personer)

Medlemsstater	Anställning
Belgien	102
Danmark	100
Tyskland	1 039
Grekland	765
Spanien	1 055
Frankrike	1 029
Irland	149
Italien	1 307
Luxemburg	4
Nederländerna	251
Österrike	249
Portugal	601
Finland	164
Sverige	127
Förenade kungariket	493
Totalt	7 434

⁽¹⁾ KOM(1999) 568 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 94, 28.4.1970.

⁽³⁾ EGT L 39, 17.2.1996.

⁽⁴⁾ EGT L 158, 8.7.1995.

(2000/C 303 E/012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1787/99**från Phillip Whitehead (PSE) till kommissionen**

(11 oktober 1999)

Ämne: EU-reglering av harmoniseringen av tekniska krav inom luftfarten

Med tanke på att vissa medlemsstater inte har infört den gemensamma luftfartsmyndighetens gemensamma standard, som gör det möjligt för personer med trafikflygarcertifikat att fortsätta som piloter till dess att de fyller 65, anser inte kommissionen att man i andan av principen om den fria rörligheten för personer bör anta denna standard som en del av förordning (EG) nr 3922/91⁽¹⁾ som syftar till att harmonisera olika luftfartsstandarder.

Kan kommissionen dessutom kort berätta hur det går i diskussionerna om förslaget om att införa en europeisk luftfartssäkerhetsmyndighet och när ett sådant organ kan tänkas inrättas?

⁽¹⁾ EGT L 373, 31.12.1991, s. 14.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(14 februari 2000)

Angående genomförandet av förslagen från de gemensamma luftfartsmyndigheterna om att införa gemensamma åldersgränser för piloter kan kommissionen meddela parlamentsledamoten att den för närvarande arbetar med ett förslag om att harmonisera standarderna och kraven för licensiering av flygbesättning inom hela gemenskapen.

Det går dock i nuläget inte att säga om förslaget kommer att antas och om det i så fall blir en del av rådets förordning (EEG) 3922/91 av den 16 december 1991 om harmonisering av tekniska krav och administrativa förfaranden inom området civil luftfart⁽¹⁾ eller ett fristående förslag.

Vad beträffar inrättandet av den europeiska flygsäkerhetsmyndigheten gav rådet den 16 juli 1998 kommissionen mandat att inleda förhandlingarna om bildandet av denna myndighet. Även om kommissionen har sammanställt ett utkast till en konvention som uppfyller alla krav i mandatet verkar det vara svårt att skapa en sådan organisation med överstatliga befogenheter, särskilt med hänsyn till konstitutionella restriktioner.

⁽¹⁾ EGT L 373, 31.12.1991.

(2000/C 303 E/013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1883/99**från Joan Colom i Naval (PSE) till kommissionen**

(29 oktober 1999)

Ämne: Tätortskommuner i närheten av flygplatsområden

I svaret från Ritt Bjerregaard av den 19 november 1997 på den skriftliga frågan E-3254/1997⁽¹⁾ åtog sig kommissionen att lägga fram ett förslag till ramdirektiv om bullerbekämpning i början av 1999. Förslaget i fråga har fortfarande inte formellt lagts fram.

Kan kommissionen ange om nämnda förslag till direktiv inbegriper möjligheten att införa åtgärder för förebyggande av bullerstörningar på flygplatserna för att underlätta samexistens och förbättra livskvaliteten i de kommuner som ligger i närheten av flygplatsområden?

Har kommissionen därför för avsikt att i enlighet med parlamentets krav i resolution A4-0183/1997 (?) om kommissionens grönbok: framtidens bullerpolitik av den 10 juni 1997 lägga fram ett förslag till direktiv i syfte att begränsa bullernivån i områden runt flygplatser?

(¹) EGT C 158, 25.5.1998, s. 71.

(²) EGT C 200, 30.6.1997, s. 28.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(22 februari 2000)

Som en del av kommissionens allmänna miljöpolitik syftar det kommande ramdirektivet om bedömning och minskning av exponeringen för buller till att införa gemensamma bullerindikatorer för fastställande av buller, fastställa gemensamma metoder för att mäta bullerexponering och möjliggöra bedömning av rådande bullerexponering i tätbebyggda områden med hjälp av bullerkartor. I detta sammanhang kommer ramdirektivet att utgöra den allmänna basen för förbättringar i fråga om bullerexponering. Ramdirektivet är med andra ord inte specifikt inriktat på luftfarten.

Däremot ingår det en särskild åtgärd för buller kring flygplatser i kommissionens arbetsprogram för år 2000, som antogs den 9 februari 2000. Kommissionen har för avsikt att senare i år inför Europaparlamentet och rådet lägga fram ett förslag till ett direktiv om inrättandet av ett gemensamt bullerindex, en gemensam metod för att mäta buller och minimikrav för mätning av buller runt flygplatser. Detta initiativ bör kunna bidra till bullerminskningar i områdena kring flygplatser.

(2000/C 303 E/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1903/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(29 oktober 1999)

Ämne: Programmet Esprit (1994-1998)

Kan kommissionen uppge vilka organ (offentliga eller privata), institutioner, företag, kooperativ och personer som har fått stöd eller bidrag via programmet Esprit, ett delprogram i det fjärde ramprogrammet för forskning (1994-1998), och i vilken omfattning (oavsett om beloppen redan har betalats ut eller ej)? Programmets budget uppgår till 2 057 miljoner ecu, dvs. ca 3 982 miljarder ITL.

Har man kontrollerat hur pengarna verkligen har fördelats och om initiativen har gett bra resultat?

(2000/C 303 E/015)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2097/99

från Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen

(19 november 1999)

Ämne: Esprit-programmet

Under de senaste åren har många program och gemenskapsinitiativ inrättats och genomförts inom forskning och teknik.

Det enda program som direkt avser utveckling av forskning och teknik inom industrisektorn är Esprit-programmet.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Har det gjorts någon utvärdering av genomförandet av Esprit-programmet hittills?
2. När tänker kommissionen informera oss om resultaten av utvärderingen och genomförandet av detta program?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1903/99 och E-2097/99
ingivet av Erkki Liikanen för kommissionen**

(20 december 1999)

Inom programmet Esprit anslogs totalt 1 962 milj. euro i bidrag till olika slags organisationer. Bidragen fördelades på storföretag 891 milj. euro, små och medelstora företag 425 milj. euro, universitet och högskolor 290 milj. euro, forskningsorganisationer 275 milj. euro, internationella organisationer 24 milj. euro och övriga 57 milj. euro. Totalt hade vid slutet av 1999 ett belopp på 1 615 milj. euro betalats ut.

Omkring 1 500 forskningsavtal inleddes inom Esprit-programmet under denna tid, med i genomsnitt 5,9 deltagare per avtal. Kommissionen kan inte i ett svar på en parlamentsfråga ge detaljerad information om alla dessa avtal, men kommissionen (GD Informationssamhället) tillhandahåller gärna närmare information om enskilda fall.

Sedan 1995 har i enlighet med lagstiftningen ett effektivt system för programutvärdering varit i drift i kommissionen. Utvärderingen består av två delar: dels en kontinuerlig, systematisk programövervakning (även kallad årlig övervakning), dels en femårsutvärdering av programmen. Bägge utvärderingarna gäller såväl av ramprogrammen som delprogrammen i dem.

Programövervakningen genomförs av kommissionen med hjälp av oberoende externa expertpaneler, en för varje program. Den omfattar ett år och ger snabb återkoppling till programmets ledning. Femårsutvärderingen genomförs av paneler av oberoende externa experter på hög nivå. Den inriktas på genomförande och resultat under de fem föregående åren och resulterar i rekommendationer för nästa ramprogram för forskning och teknisk utveckling.

Enligt detta system bedöms alltså Esprit både genom övervakning och femårsutvärdering. Övervakningsrapporterna för Esprit finns för åren 1995, 1996, 1997 och 1998. Dessutom finns femårsutvärderingen av Esprit från 1997 tillgänglig. Exemplar av dessa rapporter översänds direkt till frågeställaren och till parlamentets generalsekretariat.

På programnivån övervakas genomförandet av projekten av projektansvariga. Resultaten från projekten inom informations- och kommunikationsteknik i fjärde ramprogrammet samlas in och sprids av tjänsten Prosoma, både på Internet⁽¹⁾, på papper och på cd-rom. Servicen fortsätter för projekten för informations-samhällets teknik (IST) i femte ramprogrammet. Vid den årliga IST-konferensen redovisas också projektens resultat.

Övervakningen 1999 av IST (där programmet Esprit ingår) pågår för närvarande, och torde resultera i en rapport i april år 2000. Femårsutvärderingen av IST pågår också, och torde resultera i en rapport i juni år 2000. Bägge rapporterna kommer att översändas till parlamentet och rådet tillsammans med kommissionens redogörelse på ramprogramsnivå.

Förutom Esprit är flera program särskilt viktiga för näringslivet. Inom fjärde ramprogrammet gäller detta IMT, ACTS, Telematikprogrammet, FAIR och programmet för annan energi än kärnenergi, och inom femte ramprogrammet, med dess problemorienterade hållning, de flesta nyckelåtgärderna.

⁽¹⁾ <http://www.prosoma.lu>.

(2000/C 303 E/016)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1918/99**från Francesco Turchi (UEN) till kommissionen**

(14 oktober 1999)

Ämne: Ryssland

Är det sant att Ryssland årligen har mottagit över 1 000 miljoner euro via Tacisprogrammet? Med beaktande av de skandaler som den ryska regeringen för närvarande är inblandad i undrar jag vilka förfaranden som har tillämpats för att övervaka fördelningen av dessa medel och säkerställa att de verkligen används som humanitärt bistånd och inte för andra ändamål.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(16 november 1999)

Ryssland har genom Tacis-programmet fått 1 200 miljoner euro under 1991-1998. Budgeten för 1999 års åtgärdsprogram för Ryssland är 99,5 miljoner euro. Humanitärt bistånd ges inte genom Tacis. Genom Tacis-programmet ges bidragsfinansiering för rådgivning i strategiska frågor, tekniskt bistånd, undersökningar, utbildning och andra åtgärder till stöd för övergången till marknadsekonomi och demokratiska samhällen. Närmare uppgifter om Tacis-programmet för 1998 finns i årsrapporten för 1998, som nyligen offentliggjordes.

Samtliga program och projekt som mottar medel genom Tacis är föremål för övervakning, utvärdering och revision, som görs av berörda avdelningar inom kommissionen och av revisionsrätten, vid behov på plats.

Vid Gemensamma tjänsten för administration av gemenskapsbistånd till tredje land (Gemensamma biståndstjänsten), som inrättades i juli 1998, finns den första revisionsenhet som är specifikt inriktad på revision av alla yttre stödåtgärder. När det gäller det stöd som givits till Ryssland genom Tacis-programmet har denna enhet redan inlett en serie revisioner avsedda att förbättra kontrollen över det berörda stödet samt att se till att gemenskapens medel används korrekt i enlighet med villkoren i de relevanta finansieringsöverenskommelserna. Dessa insatser har hittills varit inriktade på den verksamhet där behovet av grundliga revisioner anses vara som störst. Hit hör t.ex. program och kontrakt som inbegriper tekniskt bistånd till kärnsäkerhet i bl.a. Ryssland, stödet inom ramen för programmet för livsmedelsbistånd till Ryssland och kontrakt och program inom ramen för Tacis där kommissionen har uppmärksammat på potentiella problem när det gäller den finansiella kontrollen och förvaltningen av gemenskapsmedel.

Ytterligare åtgärder för att öka graden av kontroll över de gemenskapsmedel som går till Ryssland kommer att vidtas; exempelvis kommer ett antal ramkontrakt att ingås genom vilka det kommer att vara möjligt att snabbare och på ett mer flexibelt sätt behandla framtida ansökningar om revision. På så sätt kommer revisionsverksamheten att kunna utökas så att en större del av det yttre bistånd som går till Ryssland kan kontrolleras.

Om det vid analysen i samband med dessa revisioner skulle uppstå misstankar om oegentligheter eller bedrägerier kommer OLAF omedelbart att underrättas.

Vidare har utvärderingar av program inom ramen för Tacis gjorts. På Gemensamma biståndstjänstens webbplats <http://europa.eu.int/comm/scr/evaluation/index.htm> (utvärderingsenheten) finns de fullständiga texterna från alla sådana utvärderingar som gjorts under de senaste tre åren. Dessutom pågår för närvarande omfattande utvärderingar av det pågående programmet för livsmedelsbistånd och det övergripande landsprogrammet.

Vid dessa utvärderingar analyseras i vilken utsträckning åtgärderna inom ramen för Tacis uppfyller kriterierna avseende relevans, effektivitet, ändamålsenlighet, verkan och varaktighet, i förhållande till de mål som satts upp för åtgärderna och till behoven i mottagarländerna.

Gemenskapens program för humanitärt bistånd förvaltas av kommissionen. Dess program genomförs i samarbete med professionella humanitära organ, t.ex. Förenta nationernas specialiserade organ, europeiska icke-statliga organisationer och Röda Korset. Kommissionen har nyligen öppnat ett kontor för tekniskt bistånd i Moskva för att kunna ge rådgivning till sina partner direkt på fältet.

Kommissionen instämmer generellt sett med den försiktiga bedömningen av de ryska distributions-systemens tillförlitlighet. Detta är också en av de viktigaste orsakerna till att kommissionens verksamhet i Ryssland fortfarande är av relativt liten omfattning (tillräckliga övervakningsmöjligheter är nämligen ett av de grundläggande kriterierna när kommissionen fattar beslut om ett projektförslag).

(2000/C 303 E/017)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1941/99

från Isidoro Sánchez García (ELDR) till kommissionen

(4 november 1999)

Ämne: Transeuropeiska transport- och energinät och de yttre randområdena

De nuvarande riktlinjerna för de transeuropeiska transport- och energinäten innebär att de yttre randområdena, som är områden med allvarliga problem till följd av deras avlägsna belägenhet och uppstyckade karaktär, praktiskt taget inte har tillgång till dessa nät. Dessa områden bör därför särbehandlas.

Har kommissionen för avsikt att utveckla en särskild transport- och energipolitik som tar hänsyn till behoven i dessa områden, och som inte enbart säkerställer tillgång till de transeuropeiska näten utan även att denna tillgång motsvarar de stora problem dessa områden möter?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(26 november 1999)

Behovet av att skapa förbindelser mellan öområden, avskurna inlandsområden och randområden med gemenskapens centralare delar fastställs i EG-fördraget i samband med gemenskapens åtgärder för att utveckla de transeuropeiska transportnäten.

I riktlinjerna för såväl sektorn för transportinfrastruktur som energiinfrastruktur har hänsyn tagits till dessa regioners särskilda förhållanden. Det faktum att vissa regioner ligger i gemenskapens yttersta randområden gör det nästan omöjligt att förbinda dem fysiskt med näten i gemenskapens mer centrala delar.

I gemenskapens riktlinjer för utvecklingen av de transeuropeiska transportnäten (Europaparlamentets och rådets beslut 1692/96/EG av den 23 juli 1996⁽¹⁾) tas emellertid större hänsyn till behovet av att säkerställa tillgången till och förbindelserna med de yttersta randområdena genom hamn- och flygplatsinfrastruktur, med utgångspunkt i hur splittrade och avsidet belägna dessa områden är.

I gemenskapens riktlinjer för de transeuropeiska energinäten (Europaparlamentets och rådets beslut 1254/96/EG av den 5 juni 1996)⁽²⁾ prioriteras bl.a. anslutningen av avlägsna elnät (t.ex. genom under-vattensledning mellan öar eller till andra, mer närliggande nät) och införandet av naturgas i nya områden (t.ex. från en mottagarterminal för flytande naturgas).

Gemenskapens utvecklingsåtgärder för yttre randområden omfattar inte bara de transeuropeiska näten. Strukturfonderna (Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket samt Fonden för fiskets utveckling) gör en viktig insats i form av fleråriga utvecklingsprogram för mål 1 (regioner vars utveckling släpar efter) och vissa gemenskapsinitiativ (främst REGIS).

I den aktuella programperioden (1994-1999) uppgår strukturfondernas bidrag till motsvarande 4 327,5 miljoner euro (1999 års priser) fördelade enligt följande:

Område	Mål 1	EG-initiativ	Totalt
Kanarieöarna	1058,1	229,5	1287,6
Martinique	337,1	60,8	397,9
Guadeloupe	357,5	61,3	418,8
Guyana	164,9	28,4	193,3
Réunion	673,2	115,6	788,8
Azorererna	696,8		696,8
Madeira	417,8		417,8
Portugal/REGIS		126,5	126,5
Totalt	3705,4	622,1	4327,5

Dessa program omfattar naturligtvis också transport- och energiinfrastruktur. I artikel 1b (avdelning I) i rådets förordning (EEG) nr 2083/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 4254/88 om genomförandebestämmelser till förordning (EEG) nr 2052/88⁽¹⁾ fastställs dessutom att Europeiska regionala utvecklingsfonden bör bidra till utvecklingen av de transeuropeiska transport-, energi- och telekommunikationsnäten.

Genom andra finansiella medel, i synnerhet från Europeiska investeringsbanken, finansieras infrastrukturprojekt i de yttre randområdena.

⁽¹⁾ EGT L 228, 9.9.1996.

⁽²⁾ EGT L 161, 29.6.1996.

⁽³⁾ EGT L 193, 31.7.1993.

(2000/C 303 E/018)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1948/99

från Gérard Deprez (PPE-DE) till kommissionen

(4 november 1999)

Ämne: Metoder för kontroll av genetiska egenskaper

Känner kommissionen till att den amerikanska biotekniska gruppen MONSANTO har utvecklat en metod för att kontrollera genetiska egenskaper? Det handlar om en teknik som gör det möjligt för jordbrukare att aktivera eller avaktivera vissa gener i en växt så att denna kan motstå insektsangrepp eller ogräsbekämpningsmedel. Men denna aktivering och avaktivering kan bara kontrolleras genom att de berörda växterna behandlas med en viss kemisk produkt som för tillfället endast tillverkas av samma företag, alltså det som tillhandahåller det genetiskt modifierade utsädet.

Skulle kommissionen kunna precisera följande:

1. Om den känner till denna teknik?
2. Om den har några resultat från analyser av de eventuella risker som detta slag av genetisk manipulation kan utgöra för konsumenter av livsmedelsprodukter som härstammar från genmodifierade organismer och om dessa organismer kan spåras och upptäckas i de färdiga produkterna?
3. Om den i Europa tänker tillåta saluföringen av livsmedel som framställts med hjälp av frön som blivit genmodifierade genom denna teknik? Om inte, hur avser den att kontrollera att sådana produkter inte saluförs på europeisk mark?
4. Om den några veckor före WTO:s ministermöte i Seattle och inför millennierundan avser att med sina motsvarigheter diskutera möjligheten för Europa att använda sig av försiktighetsprincipen, det vill säga om det finns vetenskapliga belägg förbjuda saluföringen på sin marknad av livsmedel som innehåller genmodifierade organismer eller produkter som härstammar från genmodifierade organismer, och detta utan att man hamnar inför WTO:s konfliktlösningsgrupp för överträdelse av bestämmelser?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 januari 2000)

1. Kommission känner till s.k. genetic use restriction technologies (genetisk användningsbegränsningsteknik). Genetiskt modifierat utsäde som denna teknik har tillämpats på producerar antingen växter med frön som inte kan gro eller gör det möjligt att med externa medel (kemiska produkter, temperatur, ljus) aktivera eller avaktivera de specifika gener som är bärare av de egenskaper som är resultatet av de genetiska förändringarna ifråga.

Ett företag har nyligen angivit att man "för närvarande inte satsar några resurser på att utveckla denna teknik, men inte utesluter att den kommer att utvecklas och tillämpas i framtiden för genskydd eller för att utnyttja de fördelar som kan uppstå ur agronomiskt hänseende". Det är känt att alla större bioteknikföretag och åtskilliga forskningsinstitut i USA och Europa arbetar med att utveckla denna teknik.

2. Det är fortfarande för tidigt för att man skall kunna fastställa vilka effekter denna teknik kan få för människors hälsa och för miljön. Tekniken befinner sig fortfarande på idé- eller utvecklingsstadiet och det kommer att ta några år innan den kan marknadsföras. De framtida produkterna på detta område måste emellertid under alla förhållanden granskas så att man kan bedöma eventuella risker för människors hälsa och för miljön, i enlighet med gemenskapens lagstiftning, innan de kan släppas ut på marknaden i EU.

För vissa egenskaper och slutprodukter skulle det då vara möjligt att spåra motsvarande DNA-sekvens och/eller genprodukten av denna sekvens.

3. Enligt rådets direktiv 98/95/EG av den 14 december 1998 om ändring angående konsolideringen av den inre marknaden, genetiskt modifierade växtsorter samt växtgenetiska resurser, av direktiven 66/400/EEG, 66/401/EEG, 66/402/EEG, 66/403/EEG, 69/208/EEG, 70/457/EEG och 70/458/EEG om saluföring av betutsäde, utsäde av foderväxter, utsäde av stråsäd, utsädespotatis, utsäde av olje- och spånadsväxter och utsäde av köksväxter samt om den gemensamma sortlistan för arter av lantbruksväxter⁽¹⁾ – vilket är hela regelverket om utsäde och som skall vara införlivat senast den 1 februari 2000 – krävs att genetiskt modifierade arter av lantbruksväxter och köksväxter endast får saluföras om "alla lämpliga åtgärder har vidtagits för att undvika negativa effekter för människors hälsa eller miljön". Förfarandet för riskbedömningen är detsamma som det som anges i rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön⁽²⁾, med hänsyn tagen till de ändringar som gjorts av det senare direktivet i samband med den pågående översynen.

Dessutom hänvisas till de kriterier och de utvärderingsprinciper som fastställs i förordning (EG) nr 258/97 av den 27 januari 1997 om nya livsmedel och nya livsmedels ingredienser⁽³⁾.

Enligt rådets direktiv 98/95/EG skall det även i officiella nationella och gemensamma sortlistor samt i försäljningskataloger tydligt anges att sorten är genetiskt modifierad. På alla etiketter och i alla dokument som åtföljer utsäde av en sort som är genetiskt modifierad skall det tydligt anges att sorten är genetiskt modifierad. Kommissionen kommer inom kort att lägga fram förslag till bestämmelser som fastställer att sådana krav på märkning även skall gälla för importerat utsäde.

4. Kommissionen har förordat att OECD skall få vidsträckt befogenheter när det gäller att genomföra G8-ländernas begäran om att rapporter skall föreläggas om bioteknik och andra aspekter av livsmedels-säkerhet. Gemenskapens politik för fastställande av vilka åtgärder som skall tillämpas för att en adekvat skyddsnivå skall uppnås i miljö-, foder- och livsmedelssäkerhetsfrågor grundar sig på aktuell forskning och på försiktighetsprincipen. Kommissionens ordförande Romano Prodi och president Clinton har redan tagit ett initiativ för en ny dialog om bioteknik med utgångspunkt i de diskussioner som inleddes inom ramen för det transatlantiska ekonomiska partnerskapet.

⁽¹⁾ EGT L 25, 1.2.1999.

⁽²⁾ EGT L 117, 8.5.1990.

⁽³⁾ EGT L 43, 14.2.1997.

(2000/C 303 E/019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1953/99
från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(5 november 1999)

Ämne: Barnpornografi

Barnpornografi utgör tillsammans med spridningen av höger- och vänsterextremistiskt material via Internet ett av nutidens största problem.

Mot denna bakgrund och med anledning av de häftiga allmänna diskussioner som för tillfället förs i denna fråga ombeds kommissionen att svara på följande frågor:

1. Har kommissionen, förutom de lagstiftningsförfaranden som redan pågår, utarbetat andra förslag och initiativ till hur man kan få grepp om dessa problem?
2. Om så inte är fallet, när har kommissionen för avsikt att utarbeta initiativ i denna fråga?
3. Om så däremot är fallet, hur ser kommissionen på det ansvar som de som tillhandahåller denna sorts information bär för dess innehåll?
4. Hur går kommissionen i grunden till väga för att komma olaglig information på Internet på spåret?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(13 december 1999)

1. Kommissionen har länge oroat sig för barnpornografi på Internet. För att bekämpa barnpornografin lade kommissionen fram ett förslag till flerårig handlingsplan på gemenskapsnivå för att främja en säkrare användning av Internet genom att bekämpa olagligt och skadligt innehåll på globala nät. Förslaget antogs av rådet och parlamentet den 25 januari 1999 ⁽¹⁾.

Handlingsplanen inriktas på fyra områden: ett europeiskt nätverk av telejourer, självreglering av branschen, filtrering och klassificering samt upplysningsverksamhet. Dessutom har medlemsstaterna åtagit sig att tillhandahålla en lämplig ram enligt rådets rekommendation av den 24 september 1998 om utvecklingen av konkurrenskraften hos den europeiska industrin för audiovisuella tjänster och informationstjänster genom främjande av nationella system för att uppnå en jämförbar och effektiv skyddsnivå för minderåriga och för den mänskliga värdigheten ⁽²⁾.

Kommissionen anser vidare att internationellt samarbete bör uppmuntras. Kommissionen arbetar därför med olika internationella initiativ i frågan:

En internationell konferens om bekämpning av barnpornografi på Internet avlöpte från den 29 september till den 1 oktober i Wien, arrangerad av den österrikiska regeringen, den amerikanska regeringen och kommissionen enligt programmet Stop: ett program för stöd och utbyte för personer ansvariga för att bekämpa människohandel och sexuellt utnyttjande av barn, gemensam åtgärd 96/700/RIF ⁽³⁾. Vid konferensen antogs slutsatser och rekommendationer ⁽⁴⁾ som kommer att följas upp aktivt.

Gruppen av de åtta mest industrialiserade länderna tar med frågan om barnpornografi på Internet i sina diskussioner om högteknologisk brottslighet. Europarådet håller på att utarbeta en konvention om databrott, varigenom ett gemensamt tillvägagångssätt i hela Europa kan införas.

2. Då kommissionen deltar i verksamheten enligt punkt 1 ovan kan den övervaka hur problemet med barnpornografi hanteras. Där så krävs kommer kommissionen att överväga ytterligare lämpliga initiativ.

Bla. kan kommissionen tänka sig att medverka i uppföljningen av rådets utkast till gemensam åtgärd mot barnpornografi som parlamentet yttrade sig om den 13 april 1999 ⁽⁵⁾.

3. När det gäller tjänsteleverantörens ansvar hänvisar kommissionen till sitt ändrade förslag till direktiv om vissa rättsliga aspekter på den elektroniska handeln på den inre marknaden ⁽⁶⁾, som innehåller närmare bestämmelser om ansvar för mellanhänder, t.ex. Internetleverantörer.

4. Kommissionens inställning till det problem frågeställaren tar upp har inte ändrats sedan den gav ut sitt meddelande om olagligt och skadligt material på Internet ⁽⁷⁾ och grönboken om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten inom de audiovisuella tjänsterna och informationstjänsterna ⁽⁸⁾. Kommissionen hänvisar frågeställaren till dessa skrifter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut 276/1999/EEG av den 25 januari 1999, EGT L 33, 6.2.1999.

⁽²⁾ EGT L 270, 7.10.1998, http://europa.eu.int/comm/dg10/avpolicy/new_srv/recom-intro_en.html.

⁽³⁾ EGT L 322, 12.12.1996, http://europa.eu.int/comm/justice_home/project/stop_sv.htm.

⁽⁴⁾ <http://www.stop-childpornog.at/conc.asp>.

⁽⁵⁾ Lagstiftningsresolution med Europaparlamentets yttrande över utkastet till gemensam åtgärd – antaget av rådet i enlighet med artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen – för att bekämpa barnpornografi på Internet (10850/5/98 – C4-0674/98 – 98/0917(CNS)) (Samrådsförfarandet). 13 april 1999, betänkande från utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter och inrikesfrågor (föredragande Gerhard Schmid), A4-0141/1999.

⁽⁶⁾ KOM(1999) 427 slutlig, http://europa.eu.int/eur-lex/sv/com/dat/1999/sv_599PC0427.html.

⁽⁷⁾ KOM(1996) 487 slutlig, <http://www2.echo.lu/legal/en/internet/communic.html>.

⁽⁸⁾ KOM(1996) 483 slutlig, <http://europa.eu.int/en/record/green/gp9610/protec.htm>.

(2000/C 303 E/020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2016/99

från Jan Andersson (PSE) till kommissionen

(9 november 1999)

Ämne: Kommissionens insatser för att komma till rätta med brister i hanteringen av intyg för export av kött

Hittills i år har det i Sverige upptäckts 25 fall av salmonellasmittade partier av kött importerade från andra EU-länder. I stort sett alla dessa fall har det rört sig om partier som har haft formellt korrekta intyg från ursprungsländerna. Trots detta förekommer alltså salmonellasmitta. Dagens regler innebär att endast slumpmässiga kontroller är tillåtna. Det föreligger således en uppenbar risk att smittat kött når konsumenterna. I dag är salmonella ett omfattande folkhälsoproblem som i flera medlemsländer leder till ett relativt stort antal dödsfall. I ljuset av detta är det mycket allvarligt att intyg från medlemsländer inte kan tas som garanti för att importerade partier av kött är salmonellafria.

Vilka insatser vidtar kommissionen för att komma till rätta med bristerna i medlemsländers uppenbara brister i hanteringen av intyg för export av kött?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(2 december 1999)

Enligt bestämmelserna i rådets beslut 95/409/EG ⁽¹⁾, 95/410/EG ⁽²⁾ och 95/411/EG ⁽³⁾ måste det göras stickprov på varusändningar av färskt nöt- och griskött, av fjäderfä för slakt samt av färskt fjäderfäkött som är avsedda för Finland och Sverige, för att kontrollera att de inte är besmittade med salmonella. Provtagningen skall ske vid ursprungsanläggningen. Varusändningarna skall åtföljas av ett intyg enligt rådets direktiv 64/433/EEG ⁽⁴⁾, 90/539/EEG ⁽⁵⁾ och 71/118/EEG ⁽⁶⁾ som gäller färskt nöt- och griskött, fjäderfä för slakt respektive färskt fjäderfäkött.

Kommissionen känner till att det tidigare förekommit en del oegentligheter i fråga om intygens riktighet och att de svenska myndigheterna har inlett ett särskilt "garantiprojekt". Kommissionen har emellertid inte informerats om resultaten av projektet när det gäller detta år.

I rådets direktiv 89/662/EEG av den 11 december 1989 ⁽⁷⁾ fastställs ramarna för veterinära kontroller på den inre marknaden. Dessa kontroller skall i princip utföras på ursprungsorten och inte på bestämmelseorten. I artikel 3 i direktivet föreskrivs sålunda att medlemsstaterna skall se till att endast produkter som har anskaffats, kontrollerats, stämpats och märkts i enlighet med gemenskapens regler för denna vara släpps ut på marknaden.

Flera åtgärder har vidtagits eller förbereds för närvarande för att garantera att gemenskapens bestämmelser om veterinära kontroller och intyg följs. I artikel 16.3 i direktiv 89/662/EEG föreskrivs att medlemsstaterna

på ett enhetligt sätt skall tillstålla kommissionen information om de veterinära kontroller som utförts med stöd av detta direktiv. Artikel 9 genomfördes ursprungligen genom kommissionens beslut av den 9 juli 1998 om tillämpningsföreskrifter till rådets direktiv 89/662/EEG i fråga om relevanta upplysningar om veterinärkontroller⁽⁸⁾. I beslutet fastställs de grundläggande kraven på insamling och överföring av information och det innehåller en bilaga som gäller sektorn färskt kött.

Ett förslag till beslut för sektorn fjäderfäkött är för närvarande under beredning och skall därefter överlämnas till Ständiga veterinärkommittén. Kommissionen har för avsikt att utarbeta ytterligare förslag till beslut för att utvidga de verksamhetssektorer för vilka man måste samla in information som sedan skall tillställas kommissionen.

Utöver de åtgärder som anges ovan är det viktigt att medlemsstaterna ingår bilaterala avtal om åtgärder som skall vidtas vid misstanke om oegentligheter eller vid bekräftade oegentligheter i intygen, i enlighet med artikel 8 i direktiv 89/622/EEG.

⁽¹⁾ EGT L 243, 11.10.1995.

⁽²⁾ EGT L 243, 11.10.1995.

⁽³⁾ EGT L 243, 11.10.1995.

⁽⁴⁾ EGT 121, 29.7.1964.

⁽⁵⁾ EGT L 303, 31.10.1990.

⁽⁶⁾ EGT L 55, 8.3.1971.

⁽⁷⁾ EGT L 295, 30.12.1989.

⁽⁸⁾ EGT L 208, 24.7.1998.

(2000/C 303 E/021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2032/99

från Inger Schörling (Verts/ALE) till kommissionen

(3 november 1999)

Ämne: Dryckesförpackningar

Förbrukningen av dryckesförpackningar inom EU är mycket omfattande och till skada för miljön. Har kommissionen verkat för att stödja exempelvis återanvändbara dryckesförpackningar? Hur mycket har i så fall satsats? Hur ser kommissionen på möjligheterna att införa ett, för hela EU gällande, system med standardförpackningar som kan återlämnas och återanvändas över hela EU? Har kommissionen någon uppfattning om hur många dryckesförpackningar som förbrukas varje dag inom EU?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(4 januari 2000)

Att uppmuntra återanvändningssystem för förpackningar i medlemsstaterna är en av de åtgärder som nämns i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall⁽¹⁾ som ett medel att förhindra eller minska påverkan på miljön av förpackningsavfall. Förutsättningen är att förpackningarna kan återanvändas på ett miljövänligt sätt i enlighet med fördraget. Det finns emellertid inget finansiellt instrument på gemenskapsnivå som är särskilt avsett för detta ändamål.

Att införa ett europeiskt system för återanvändning är en relativt sammansatt fråga, där många faktorer (t.ex. standardisering och transportavstånd) har betydelse. Detta gör att det är svårt att harmonisera de befintliga återanvändningssystemen, som hittills har utvecklats enligt olika idéer. Behovet av ett starkt miljöskydd måste dessutom ses i samband med reglerna för den inre marknaden.

Som ett första steg för att främja återanvändningssystem har kommissionen gjort en undersökning som skall ge en bild av den aktuella situationen och de hinder som finns för en ytterligare utveckling av återanvändningssystemen. Undersökningen slutfördes nyligen och finns på följande webbplats: <http://www.europa.eu.int/comm/environment/waste/report4.htm>. Undersökningen uttrycker författarnas åsikter.

Kommissionen kommer att utnyttja översynen av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG, vilken bör inledas före utgången av 1999, för att förbättra återanvändningssystemen för förpackningar i medlemsstaterna.

Enligt de senaste uppgifterna uppgår den sammanlagda mängden förpackningsavfall till ca 61 miljoner ton per år, varav 14 miljoner ton är dryckesförpackningar (11 miljoner ton glas, 1 miljon ton plast, 1 miljon ton metall och 1 miljon ton kompositförpackningar).

(¹) EGT L 365, 31.12.1994.

(2000/C 303 E/022)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2078/99

från **Mary Banotti (PPE-DE)** till kommissionen

(12 november 1999)

Ämne: Stimulansåtgärder för användning av cykel

Kan kommissionen uppge om det existerar några stimulansåtgärder, system eller riktlinjer — och i så fall vilka — för att uppmuntra särskilt offentliganställda men även anställda inom den privata sektorn att använda cykel?

Är kommissionen medveten om att vissa företag som erhåller statligt stöd uppmuntrar till att äga och använda privatbilar genom finansiella stimulansåtgärder, medan cyklister inte erbjuds några sådana?

Kan kommissionen uppge om det föreligger några förslag om att undersöka främjandet av stimulansåtgärder för användning av cykel, exempelvis genom att överväga en milersättning för användning inom tjänsten?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(20 december 1999)

Kommissionen är medveten om att arbetsgivarna har en viktig roll att spela när det gäller att främja en hållbar rörlighet, bl.a. genom att uppmuntra de anställda att i större utsträckning använda alternativ till bilen, t.ex. att gå till fots, åka kommunalt eller samåka (¹).

I enlighet med subsidiaritetsprincipen är det myndigheterna och arbetsgivarna i medlemsstaterna som måste ta ledningen i frågor som rör lokal och regional trafik. Gemenskapen har därför inte infört några incitament, program eller riktlinjer i denna fråga.

För närvarande förfogar kommissionen inte över tillräckliga uppgifter för att svara på frågeställarens fråga. Kommissionen har dock initierat två projekt som kan komma att ge svar i framtiden. Nyligen beställdes en undersökning av okonventionella former av avgifter och skatter som främjar kollektivtrafiken, och skatteincitament och -hinder i yrkestrafiken. Denna undersökning skall leda till en rapport under våren år 2000. Där kommer det att visas hur medlemsstaternas skattesystem påverkar den enskildes beredskap att välja olika transportmedel till och från arbetet, och arbetsgivarnas insatser för att hjälpa dem med transportvalen, inbegripet cykling. Kommissionen har dessutom, tillsammans med sex medlemsstater, inrättat en europeisk plattform för mobilitetsplanering (EPOMM). Här skall bästa praxis tillhandahållas i fråga om hur offentliga och privata organisationer främjar hållbara transportmönster bland anställda och besökare. Denna information kommer att göras tillgänglig via Internet.

För att hjälpa myndigheter, operatörer och användargrupper att skaffa sig uppgifter om bästa praxis i fråga om lokal och regional trafik, stöder kommissionen dessutom den europeiska informationstjänsten för lokala transporter (Eltis) (www.eltis.org). Denna omfattar över trehundra fallstudier, av vilka flera berör

initiativ som syftar till att främja cykling till och från arbetet (Helsingfors cykelstrategi, Nottingham Commuter Planners Club osv).

Nyligen offentliggjorde kommissionen en handbok om cykling (Cycling: the way ahead for towns and cities⁽²⁾). Denna publikation, som riktar sig till lokala beslutsfattare, ger olika exempel på bästa praxis i fråga om cykelfrämjande, och betonar de fördelar som uppstår för företagsvärlden om cykling uppmuntras.

Som arbetsgivare försöker kommissionen själv, genom sin strategi för "miljövänlig hushållning" (1997) att främja hållbara transportsätt som alternativ till bilismen. Som del av denna strategi inrättas cykelställ i de anställdas parkeringsutrymmen, med interna cykelvägar, som tar platser från bilparkeringarna. Hittills har 250 sådana områden inrättats.

(¹) Se meddelande: "Att utveckla ett trafiknät för alla": KOM(1998) 431 slutlig.

(²) ISBN: 92-828-5725-5 – Katalognr: CR-17-98-693-FR-C (ej översatt).

(2000/C 303 E/023)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2079/99

från Giles Chichester (PPE-DE) till kommissionen

(12 november 1999)

Ämne: EU:s lagstiftning och undantag för småföretag

De viktiga bidrag som små och medelstora företag ger när det gäller sysselsättning, tillväxt och konkurrenskraft erkänns i breda kretsar. Vid utfrågningen i Europaparlamentet i september i år gav kommissionsledamot Liikanen uttryck för sitt odelade stöd för en sammanhängande företagsstrategi, särskilt vad gäller att skapa en genuin europeisk företagsanda och att stödja de små och medelstora företagen, som är den viktigaste sysselsättningsskapande sektorn. Det välkomnas att man inrättat en arbetsgrupp med uppgift att utarbeta förslag för små och medelstora företag (BEST), vars förslag skall förbättra kvaliteten i lagstiftningen och avskaffa onödiga belastningar för de små och medelstora företagen, men det finns fortfarande många belastningar i lagstiftningen.

Är kommissionen medveten om att Förenta staterna har tagit fram detaljer om i vilken omfattning småföretag i Förenta staterna är undantagna från anställningsbestämmelser? Förfogar kommissionen över jämförbar information?

Om så inte är fallet, kommer kommissionen att tillsammans med BEST följa den bästa metoden enligt Förenta staternas exempel och sammanställa en uttömmande förteckning över samtliga politikområden inom lagstiftningen som påverkar småföretag?

Finns det en förteckning över lagstiftning som innehåller undantag för mycket små företag? Om så inte är fallet, varför inte?

Kommer kommissionen att gå igenom all lagstiftning rörande företag och sysselsättning för att se om det är möjligt med ytterligare undantag för mycket små företag?

Kommer kommissionen under tiden att inom två månader göra en utvärdering av varje punkt i lagstiftningen som påverkar företagen, efter företagstyp, omsättning, antal anställda osv?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(20 januari 2000)

Lagstiftningen måste skapa balans mellan mycket olika intressen. Gemenskapens företag måste vara konkurrenskraftiga. I synnerhet små och medelstora företag behöver ett företagsklimat där de kan vara innovativa och utnyttja sin potential att skapa tillväxt och sysselsättning.

Kommissionen välkomnar parlamentsledamotens förslag när det gäller förenklingar och undantag för småföretag. Inom det nya generaldirektoratet för näringsliv kommer olika aspekter av bättre lagstiftning och förenklad administration att spela en viktig roll. En särskild enhet skall inrättas med uppgift att arbeta för förenklad lagstiftning för företagen och minskad byråkrati, i synnerhet för de små och medelstora företagen. En av enhetens huvuduppgifter blir att utvärdera gemenskapsrättens effekter för företagen, bl.a.

genom ett förbättrat system för bedömningen av näringslivseffekter och direkt samråd med företagen. Kommissionen kommer då bl.a. att bygga vidare både på arbete som bedrivits av OECD ifråga om lagstiftningsmässiga reformer och på föredömliga exempel från andra länder. Enheten kommer även att titta närmare på modeller som tillämpas i USA i syfte att utveckla lämpliga informationsverktyg inom kommissionen. Arbetet inom ramen för handlingsplanen BEST för stärkt sysselsättning och förbättrade företagsvillkor kommer också att vidareutvecklas av både medlemsstaterna och kommissionen.

Idén med en förteckning över lagstiftning som innehåller undantag för mikroföretag kommer att tas upp av kommissionen. Bedömningarna av näringslivseffekter innehåller redan nu uppgifter om undantag och trösklar för vissa företag, särskilt för småföretagen.

Kommissionen har noterat parlamentets uppmaning om att resultaten av dessa bedömningar skall offentliggöras. Dessa finns redan tillgängliga som en del av KOM-dokumentet och är därmed offentliga.

Kommissionen administrerar även två andra initiativ som har utarbetats för att förbättra kvaliteten på den lagstiftningsmiljö inom vilken de europeiska företagen verkar. Pilotprojektet med företagarpanelen lades fram inom ramen för handlingsplanen för den inre marknaden. Panelen är sammansatt av företrädare för det europeiska näringslivet och granskar förslag till ny gemenskapslagstiftning. En stor del av panelens arbete handlar om att fastställa hur stora kostnader och hur mycket administrativt merarbete som uppstår för företagen genom nya lagförslag. Det nya med detta är att man på så sätt får direkt feedback från företagen. Panelen har konsulterats tre gånger hittills och en utvärdering av hur detta totalt sett har fungerat kommer att göras våren 2000.

År 1996 inleddes SLIM-initiativet som har till syfte att visa på möjligheter att förenkla inre marknads lagstiftningen. Sedan dess har en översyn gjorts av 14 olika lagstiftningsområden och SLIM-gruppen (som består av nationella experter och användare) har utfärdat en rad rekommendationer, bl.a. för att minska kostnader och administrativt merarbete som uppstår på grund av gemenskapsrätten. Initiativet granskas nu av kommissionen för att fler rekommendationer och förslag skall komma till stånd om hur genomförandet av inre marknads lagstiftningen kan förbättras, förfarandena förenklas och kostnader och byråkrati minskas för företagen.

(2000/C 303 E/024)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2119/99

från Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) till kommissionen

(22 november 1999)

Ämne: Yttre förbindelser

USA:s regering anser att 2000-effekten kan orsaka problem i vissa säkerhetssystem på lägre nivå i ryska kärnkraftverk. För att undvika katastrofer har USA och Ryssland inlett samarbetsprojekt rörande kärnsäkerhet.

Vilka särskilda program har kommissionen inlett på detta område med tanke på att Europa borde ha ännu större intresse än USA av att säkerheten i dessa kärnkraftverk garanteras?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(3 januari 2000)

Kommissionen är väl medveten om följderna av omställningen till år 2000 för kärnkraftverk i de nya oberoende staterna i f.d. Sovjetunionen och i länderna i Central- och Östeuropa. Trots de hinder som följer av att gemenskapen saknar befogenhet att ta direkta initiativ på detta område och tidsbristen har kommissionen, liksom Förenta staterna, gjort ansträngningar för att hjälpa Ryssland och dess grannländer att möta de utmaningar som datorproblemet år 2000 innebär.

Kommissionen har kanaliserat omfattande stöd till institutioner som har erforderlig teknisk erfarenhet och sakkunskap: Internationella atomenergiorganet (IAEA), sammanslutningen av kärnkraftsoperatörer (World Association of Nuclear Operators – WANO), det internationella vetenskapliga och teknologiska centret i Moskva (ISTC) och det vetenskapliga och teknologiska centret i Ukraina (STCU).

Kommissionen tog upp frågan om datorproblemet år 2000 vid de möten om TACIS-stödet på plats som WANO organiserade i november 1998 och maj 1999 och instruerade de som fått i uppdrag att förmedla stödet på plats att sörja för att den utrustning som levererades inom ramen för gemenskapens program skulle klara av övergången år 2000. Instruktionerna om 2000-anpassningen införlivades senare i kontrakten om stöd på plats.

WANO genomför för närvarande ett särskilt stödprojekt inom TACIS. Projektet innefattar bland annat besök vid vissa kärnkraftverk i Ukraina och Ryssland. WANO gör en översyn av dessa kraftverk vad avser övergången till år 2000 och hjälper till vid utformningen av beredskapsplaner i samordning med IAEA.

Internationella vetenskapliga och teknologiska centret har inrättat en särskild fond på två miljoner US-dollar för att stödja institutioner i Ryssland och i de nya oberoende staterna som söker lösningar på områden som har anknytning till datorproblemet år 2000. I detta arbete deltar individer och forskarlag från de före detta vapenforskningsinstituterna. Ett antal projektförslag har nyligen godkänts. Dessa projekt, som utvecklats i samarbete med det ryska atomenergiministeriet (Minatom) och det ryska ministeriet för nödsituationer kommer bland annat att innebära direkt stöd till nio kärnkraftverk och till en utvärdering av kärnbränsleanläggningarna. Finansieringen inriktas på samordningsverksamheten inom Minatom, utrustning, uppgradering av mjukvara och hårdvara samt teknisk expertis. Vetenskapliga och teknologiska centret i Ukraina gör liknande insatser.

Kommissionen tillhandahåller också stöd till de myndigheter som utövar tillsyn över kärnkraftsindustrin i Bulgarien, Slovakien och Ryssland.

Förutom att tillhandahålla praktiska råd och stöd har kommissionen eftersträvat att öka medvetenheten om år 2000-frågan. Kommissionens samrådsgrupp (bestående av ledande företrädare för tillsynsmyndigheterna i 25 länder i EU, Central- och Östeuropa och före detta Sovjetunionen) har diskuterat frågan vid tre tillfällen sedan juni 1998. Samtliga tillsynsmyndigheter i de central- och östeuropeiska länderna och de nya oberoende staterna har nu beredskapsplaner. Vissa länder är lika väl förberedda som sina motsvarigheter i gemenskapen, medan andra ligger långt efter.

G-24-ländernas sekretariat Nuclear Safety Assistance Co-ordination (NUSAC), som kommissionen administrerar, tog upp år 2000-frågan vid sitt möte i mars 1999. Vid mötet deltog de central- och östeuropeiska länderna och de nya oberoende staterna i f.d. Sovjetunionen, samt kärnsäkerhetsbiståndets givarländer. Vid mötet tog man upp givarländernas roll när det gäller att se till att den utrustning de levererat klarar av år 2000.

Två seminarier om väsentlig infrastruktur organiserades av kommissionen i april och september 1999. Den 22 juli 1999 höll kommissionen ett särskilt seminarium om elektricitetsnät. Delegationer från östeuropeiska länder deltog i möten i juli i september, då kärnsäkerhetsfrågan diskuterades.

(2000/C 303 E/025)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2137/99

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(24 november 1999)

Ämne: Förbud mot att BADGE och BFDGE används för invändig bestyrkning av konserverburkar

Belgiska federationen har nyligen förbjudit försäljningen av konserverburkar med sardiner och tonfisk på grund av de eventuella skadeeffekter som det kemiska skiktet av fernissa i burkarna kan ge upphov till.

Av analyser som gjorts av konsumentorganisationen Test-Aankoop har det framgått att 50 till 65 procent av livsmedlen i de burkar som undersökts varit förorenade med de kemiska ämnena BADGE (bisfenol-A-diglycidyleter) och BFDGE (bisfenol-F-diglycidyleter).

BADGE används i det innersta bstrykningsskiktet i konservburkar. BFDGE är besläktat med BADGE men får inte begagnas i material som kommer i kontakt med livsmedel. Likväl påträffade Test-Aankoop spår av BFDGE i 65 procent av de undersökta fallen.

Eftersom sardiner och tonfisk på burk inte importeras enbart till Belgiska federationen ville jag ställa följande frågor till kommissionen:

1. Känner kommissionen till några motsvarande problem med BADGE och/eller BFDGE i Europeiska unionens övriga medlemsstater? Om så är fallet: vilka åtgärder vidtas då för att förorenade livsmedel skall dras tillbaka ur handeln? Om inte: tänker kommissionen då uppmana medlemsstaterna att införa noggranna kontroller för att konstatera närvaron av BADGE och/eller BFDGE i livsmedel?
2. Håller kommissionen på att utarbeta ett direktiv om förbud mot BADGE och BFDGE som material i det innersta bstrykningsskiktet i konservburkar? Om så är fallet: hur ser direktivet i stora drag ut? Om inte: är kommissionen, mot bakgrund av den cancerframkallande karaktären hos både BADGE och BFDGE, beredd att förbjuda användningen av båggedera som material i det innersta bstrykningsskiktet i konservburkar?

**Kompletterande svar
från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar**

(25 januari 2000)

1. a) Kommissionen är medveten om att vissa konservburkar avsevärt innehåller ämnena BADGE (bisfenol-A-diglycidyleter) respektive BFDGE (bisfenol-F-diglycidyleter) eller deras derivat. Liknande undersökningar har genomförts på nationell nivå ⁽¹⁾, ⁽²⁾, ⁽³⁾ och av Gemensamma forskningscentret ⁽⁴⁾.
b) Endast de nationella myndigheterna har behörighet att hindra handeln med livsmedel som överskrider tillåtna gränsvärden. Kommissionen saknar sådan befogenhet.
c) Kommissionen kommer att uppmana alla medlemsstater att med hjälp av de lämpligaste metoderna kontrollera huruvida dessa ämnen förekommer i livsmedel. Det bör dock påpekas att medlemsstaterna redan sedan några år tillbaka uppmärksammat följer problemet med migrationen av dessa ämnen ur det inre bstrykningsskiktet i konservburkar.
2. a) Kommissionen har för närvarande inga planer på att förbjuda användningen av BADGE som material i det inre bstrykningsskiktet i konservburkar. Kommissionen antog emellertid nyligen direktiv 1999/91/EG av den 23 november 1999 om ändring av direktiv 90/128/EEG om material och produkter av plast som är avsedda att komma i kontakt med livsmedel ⁽⁵⁾, där det i enlighet med Vetenskapliga livsmedelskommitténs ⁽⁶⁾ (SCF) senaste yttrande fastställs ett särskilt gränsvärde för migrationen av detta ämne. Denna gräns tillämpas av medlemsstaterna även på konservburkar med ett inre bstrykningsskikt.

När det gäller BFDGE, närmare bestämt NOGE (Novolac glycidyleter) innehållande BFDGE, som kan användas för att ersätta BADGE i vissa tillämpningar, kan kommissionen ännu inte ta ställning. Vetenskapliga livsmedelskommittén, som vid sitt sammanträde den 1-2 december i en första genomgång granskade BFDGE-handlingarna, har nämligen ännu inte officiellt antagit något sammanträdesprotokoll, som är tänkt att innehålla ett preliminärt ställningstagande om ämnens toxicitet. Kommissionen kommer självfallet att gå igenom ställningstagandet så snart som möjligt och efter samråd med medlemsstaterna vidta eventuellt nödvändiga åtgärder.

- b) Enligt parlamentsledamoten och pressen är båda ämnena cancerframkallande. Denna syn delas inte av kommissionen mot bakgrund av Vetenskapliga livsmedelskommitténs tidigare offentliggjorda yttranden om BADGE2, ⁽²⁾ ⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾ och utkastet till kommitténs preliminära ställningstagande om BFDGE, som snart kommer att finnas tillgängligt på Internet ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ Ministry of Agriculture, Food and Fisheries (MAFF) UK, survey of BADGE epoxy monomer in canned food (May 1997), MAFF project number FS2707. I: W. Summerfield, A. Goodson, I. Cooper. Food Additives and Contaminants, 1998, 15, 818-830.

⁽²⁾ PIRA project on migration of monomers and overall migration. I: P.A. Tice. Food Additives and Contaminants, 1998, 5 (suppl. 1), 373-380.

⁽³⁾ MAFF Food Safety Information Bulletin, 89, oktober 1997.

⁽⁴⁾ Simoneau, C., Theobald A. and Anklam E. Ispra report: results of a European survey of BADGE in canned fish in oil, 23 januari 1998.

⁽⁵⁾ EGT L 310, 4.12.1999.

⁽⁶⁾ Vetenskapliga livsmedelskommitténs yttrande av den 24 mars 1999 om "Food on Bisphenol A Diglycidyl Ether (BADGE)", http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/out28_en.html.

⁽⁷⁾ Clarification and explanation of the SCF's opinion of 7 June 1996 on BADGE. Forty fourth series of Reports, (i tryck) eller på http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/oldcomm7/out05_en.html.

⁽⁸⁾ Opinion on Bisphenol A diglycidyl ether (BADGE), June 1996. SCF (1997). Fortieth series of Reports, GT 07 97652, Europeiska gemenskapernas kommission, Luxemburg.

⁽⁹⁾ Se <http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/>.

(2000/C 303 E/026)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2165/99

från Guido Viceconte (PPE-DE) till kommissionen

(19 november 1999)

Ämne: Omstruktureringar inom kommissionen

Enligt inofficiella uppgifter som publicerats i europeisk press skall en hög tjänsteman från ordförandens kansli ta över tjänsten som generaldirektör för generaldirektoratet för företag, som en del av omstruktureringarna inom kommissionen.

1. Anser inte kommissionen att denna utnämning strider mot ordförande Prodis upprepade uttalanden, och dessutom skulle kunna väcka misstankar om just sådan nepotism och fallskärmspolitik som Europaparlamentet vid ett flertal tillfällen fördömt och som ansågs utgöra ett av motiven för att Santers kommission anklagades för dålig förvaltning?

2. Ordförande Prodi har betonat att det är ett stort framsteg att man avskaffat de nationella kvoterna när det gäller höga tjänstemän. Anser inte kommissionen att denna hållning, som för övrigt framförts alldeles för tidigt eftersom man inte på långt när är färdig med att bygga upp det nya Europa, skulle kunna leda till nationella skillnader och gynna de länder som bidrar minst till den europeiska integrationen, både politiskt och finansiellt, genom att man inför ett tillsättningsförfarande som bara kommer att gynna särskilda intressen och grupper av personer?

(2000/C 303 E/027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2213/99

**från Guido Viceconte (PPE-DE), Luigi Cesaro (PPE-DE), Raffaele Costa (PPE-DE),
Francesco Musotto (PPE-DE), Umberto Scapagnini (PPE-DE), Stefano Zappalà (PPE-DE),
Jas Gawronski (PPE-DE), Raffaele Fitto (PPE-DE), Mario Mauro (PPE-DE)
och Renato Brunetta (PPE-DE) till kommissionen**

(29 november 1999)

Ämne: Omstrukturering av kommissionen

Enligt inofficiella uppgifter som publicerats i europeisk press skall en hög tjänsteman från ordförandens kansli ta över tjänsten som generaldirektör för generaldirektoratet för företag, som en del av omstruktureringarna inom kommissionen.

1. Anser inte kommissionen att denna utnämning strider mot ordförande Prodis upprepade uttalanden, och dessutom skulle kunna väcka misstankar om just sådan nepotism och fallskärmspolitik som Europaparlamentet vid ett flertal tillfällen fördömt och som ansågs utgöra ett av motiven för att SanTERS kommission anklagades för dålig förvaltning?
2. Ordförande Prodi har betonat att det är ett stort framsteg att man avskaffat de nationella kvoterna när det gäller höga tjänstemän. Anser inte kommissionen att denna hållning, som för övrigt framförts alldeles för tidigt eftersom man inte på långt när är färdig med att bygga upp det nya Europa, skulle kunna leda till nationella skillnader och gynna de länder som bidrar minst till den europeiska integrationen, både politiskt och finansiellt?
3. Anser inte kommissionen att man genom att införa ett sådant tillsättningsförfarande endast kommer att gynna särskilda intressen och grupper av personer?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-2165/99 och E-2213/99
ingivet av Neil Kinnock för kommissionen**

(19 januari 2000)

I det följande beskrivs det fullständiga förfarandet för tillsättande av tjänsten som generaldirektör för GD näringsliv.

- Genom ett beslut av den 3 november 1999 godkände kommissionen ledningen för det nya generaldirektoratet för näringsliv, som upprättades när de tidigare generaldirektoraten för industri, företagspolitik, handel, turism och social ekonomi slogs samman som ett led i kommissionens interna omorganisation.
- Meddelande KOM/116/99 där tjänsten som generaldirektör för generaldirektoratet för näringsliv utannonserades godkändes av kommissionen den 5 oktober 1999 och offentliggjordes enligt artikel 29.1 a och c i tjänsteföreskrifterna i platsannonserna nr 40 av den 5 oktober 1999. Sista datum för inlämnande av ansökningar fastställdes till den 19 oktober 1999.
- Sex sökande ansökte enligt artikel 29.1 a i tjänsteföreskrifterna och en kandidat registrerades enligt artikel 29.1 c i tjänsteföreskrifterna.
- I enlighet med det nya förfarandet för utnämningar till lönegraderna A1 och A2 som godkändes av kommissionen den 18 september 1999, beaktade den rådgivande kommittén för utnämningar vid sitt möte den 28 oktober 1999 alla ansökningar om tjänsten som generaldirektör på generaldirektoratet för näringsliv med hänvisning till de kvalifikationer som de sökande skulle uppfylla enligt platsannonsern.

Mot bakgrund av den annonsen kom kommittén fram till att tre sökande i denna första etapp av urvalsförfarandet skulle kallas till intervju med rådgivande kommittén för utnämningar tillsammans med en särskild bedömare och en rekryteringskonsult.

Med hänsyn till det preliminära yttrandet av den 28 oktober 1999 och efter intervjuer med de kallade sökande kom kommittén fram till att två sökande uppfyllde alla krav för tjänsten och kunde komma i fråga för tillsättningen.

Efter kommitténs slutsats och efter en intensiv granskning av de sökandes akter, utnämnde kommissionen den 8 december 1999 Fabio Colasanti till ny generaldirektör för generaldirektoratet för näringsliv.

De stränga regler som gäller för förfarandet, och som är unika inom institutionerna, betonar kommissionens fasta beslut att till fullo iaktta de åtaganden som görs i samband med tillsättningar på hög nivå. I reglerna i fråga finns särskilda föreskrifter för att förhindra varje form av diskriminering av vissa personalkategorier inom ramen för tillsättningsförfarandet.

Kommissionen har offentligen klargjort att meriter kommer i första hand och att en balanserad fördelning av unionens nationaliteter på alla nivåer i institutionens personalhierarki är grundläggande för att återspegla den kulturella rikedom och sammanhållning som utmärker unionens multinationella offentliga tjänst. Varje allvarlig och bestående obalans som påverkar någon särskild nationalitet måste därför undvikas.

Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten om att den är fast besluten att se till att den europeiska integrationen fortgår på ett rättvist och öppet sätt.

(2000/C 303 E/028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2198/99

från José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) till kommissionen

(29 november 1999)

Ämne: Programmet Al Invest

Europaparlamentet har fått ta del av klagomål över hur dåligt programmet Al Invest i allmänhet fungerat under de senaste åren. Den ansvarige kommissionsledamoten har tidigare informerats om dessa klagomål.

Den 23 september 1999 godkände kommittén för utvecklingsländerna i Latinamerika och Asien en ny finansieringsram för programmet för de närmaste fem åren.

Kan kommissionen bekräfta om man samrått med de representativa organisationerna för den privata sektorn i Europa och övriga ekonomiska aktörer under programmets planeringsfas i syfte att avhjälpa de brister som upptäckts vid tillämpningen och med tanke på att programmet samfinansieras av flera organ?

(2000/C 303 E/029)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2199/99

från José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) till kommissionen

(29 november 1999)

Ämne: Programmet Al Invest

Har kommissionen för avsikt att själv informera om programmet Al Invest, och inte göra det via det tekniska kontoret, med målet att upprätthålla en konstruktiv dialog med deltagarna i programmet för att programmet skall fungera smidigare och bättre under pågående tillämpningsperiod?

(2000/C 303 E/030)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2200/99

från José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) till kommissionen

(29 november 1999)

Ämne: Programmet Al-Invest

Kan kommissionen uppge i vilka fall redan godkända EU-bidrag under de senaste åren har utbetalats senare än de 60 dagar som fastställs i bestämmelserna för programmet?

Är kommissionen medveten om de olägenheter som dessa förseningar av utbetalningarna orsakar för dem som driver programmen?

Hur kommer kommissionen att kompensera de drabbade?

(2000/C 303 E/031)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2201/99**från José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) till kommissionen**

(29 november 1999)

Ämne: Programmet Al Invest

I den nya fasen av programmet Al Invest planeras en möjlighet att bevilja stöd till enskilda projekt. Hur har kommissionen för avsikt att garantera deltagarna en smidigare förvaltning av utbetalningarna för att på så sätt uppfylla de fastställda betalningsvillkoren?

I kommissionens nya förslag anslås ett belopp på tre miljoner euro för organiseringen av TIPS. Har kommissionen påbörjat en utvärdering av TIPS?

Kan kommissionen förklara vilket mervärde TIPS har för de europeiska företagen inom ramen för programmet?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2198/99, E-2199/99, E-2200/99 och E-2201/99
ingivet av Christopher Patten för kommissionen**

(7 januari 2000)

När det gäller de konferenser som hållits under 1999 och som har direkt anknytning till fas 2 i AL-Invest hölls möte med europeiska aktörer (februari 1999), med latinamerikanska aktörer (juni 1999) och med både europeiska och latinamerikanska aktörer (oktober 1999 i Barcelona, inom ramen för Connect).

Endast en större ändring inträffade i planeringen. Presentationen av fas 2 för Kommittén för bistånd till utvecklingsländerna i Asien och Latinamerika ägde rum den 23 september 1999 i stället för den 14 oktober 1999. Det är möjligt att detta något överraskade vissa aktörer. Förklaringen till denna ändring är enkel. Genom detta tillvägagångssätt är det nu sannolikt möjligt att göra åtaganden för budgeten för fas 2 redan 1999 (i stället för i budgeten för 2000, vilket ursprungligen planerats) och således undvika att bryta kontinuiteten mellan fas 1 och fas 2 i AL-Invest.

Kommissionen har för övrigt inom utsatt tid tagit emot rekommendationerna från de spanska Coopecos av den 20 september 1999 och kommer under alla omständigheter att vidta de åtgärder som är lämpliga med anledning av dessa rekommendationer.

Kommissionen meddelar att den har för avsikt att bibehålla AL-Invest tekniska sekretariat, vilken är en tjänst till aktörerna, till slutet av 2005. Detta bidrar till att säkra programmets stabilitet.

Kommissionen medger att det förekommit betydande förseningar under 1998. I slutet av 1998 ingrep emellertid kommissionen genom att ge mottagarna detaljerade uppgifter för att hjälpa dem med deras underlag. Ett förenklat standardkontrakt infördes och nödvändiga mänskliga resurser för att undanröja betalningsförseningar tillhandahölls. Tack vare dessa åtgärder var samtliga förseningar undanröjda i början av 1999 och sedan dess har inga förseningar förekommit när det gäller AL-Invest-ärenden. När det gäller de skador som vållats mottagarna erinrar kommissionen om att det som för alla andra projekt betalas ut dröjsmålsränta när detta är berättigat.

Kommissionen uppger att en metod för enskilt företagsstöd (ARIEL) kommer att införas. Denna metod kommer att göra det möjligt att i följa varje enskilt företags affärskontakter med en eller flera transatlantiska partner under en period på ungefär 18 månader. Denna nya metod är effektivare än de sektorsvisa möten mellan 20 företag från den ena kontinenten och 60 företag från den andra kontinenten som pågår i tre dagar. Bidraget till TIPS (systemet för främjande av teknisk information) uppgick till 3 miljoner euro för fasen 1996–2000 och till 2,4 miljoner euro för fasen 2000–2004. Bidraget till TIPS upphör i och med denna fas och kommer att trappas ner gradvis under tre år. Kommissionen har gjort en teknisk utvärdering och en revision. Detta elektroniska nätverk Syd-Syd omfattar hela Latinamerika. Detta elektroniska nätverk erbjuder unika tjänster, särskilt till små och medelstora företag i de minst utvecklade länderna i Latinamerika. Med hänsyn till Internets utveckling förefaller det som om det inte finns behov av gemenskapsstöd till TIPS på längre sikt. TIPS är till direkt nytta för de latinamerikanska företagen och till

indirekt nytta för de europeiska företagen, vilka kan begära tillträde till TIPS elektroniska tjänster och dra nytta av de detaljerade uppgifter som samlats in av TIPS om de små och medelstora latinamerikanska företag som är intresserade av internationella partnerskap (10 000 företag). Dessutom har det latinamerikanska parlamentet i ett brev av den 13 april 1999 från dess ordförande Juan Adolfo Singer till kommissionen bekräftat att det fäster stor vikt vid TIPS.

(2000/C 303 E/032)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2240/99

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(1 december 1999)

Ämne: Skattekilrar i medlemsstaterna

Skulle ni vilja ange hur stor skattekilren är för personer som tjänar 25 procent, 50 procent, 75 procent, 125 procent, 150 procent, 200 procent, 250 procent, 300 procent, 350 procent, 400 procent och 500 procent av medelinkomsten för löntagare i de olika medlemsstaterna? Skulle ni också vilja ange dessa medelinkomster för löntagare, och för vart och ett av fallen ange hur skattekilrens beståndsdelar fördelar sig mellan arbetsgivaravgifter och den nettolön som erhålls av den anställde?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 januari 2000)

Kommissionen varken utarbetar eller innehar uppgifter om skattekilrar i de enskilda medlemsstaterna i den detaljerade form som efterfrågas.

Kommissionen har emellertid gjort förhandsberäkningar av skattekilrar med en detaljerad specificering av skattekilrarna för några för ändamålet representativa undersökningar av löntagare. Ett första närmande till begreppet och till beräkningar av skattekilrar återfinns i del III, avsnitt 1, i rapporten "Employment in Europe" ⁽¹⁾ från 1995, med en beräkning av genomsnittliga skattesatser och marginalskattesatser, och i den årliga publikationen "Net earnings of employees in manufacturing industry in the EU" ⁽²⁾. I undersökning nr 2, avsnitt 2 i "The EU Economy Review 1999" ⁽³⁾ återfinns en ytterligare analys av skattekilren för arbete och skattekilrens beståndsdelar.

I syfte att få en enhetlig ram för att kunna jämföra de skilda skattesystemen i olika medlemsstater och för att kunna mäta beskattningen av arbete beräknar kommissionen även implicita skattesatser. Dessa skattesatser räknas fram genom att man dividerar beskattningen av en bestämd verksamhet eller vara med en ur makroekonomisk synvinkel lämplig motsvarande skattebas.

De implicita skattesatserna beräknas för konsumtion, arbete och "andra produktionsfaktorer". Den implicita skattesatsen på arbete definieras som den sammanlagda skatten på anställd arbetskraft dividerad med de anställdas löner. Nämnaren "anställdas löner" omfattar bruttolön och således även de belopp som betalas som socialförsäkringsavgifter och löneskatter.

En tabell som belyser de implicita skattesatserna på arbete i medlemsstaterna från 1980 till 1997 skickas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets sekretariat.

Kommissionen utger regelbundet publikationen "Structures of the taxation systems in the European Union" ⁽⁴⁾, i vilken uppgifter om utvecklingen av skattesystemets struktur inom gemenskapen sammanställs och kommenteras.

⁽¹⁾ KOM(1995) 396 slutlig.

⁽²⁾ <http://www.cc.cec/eurostat/eudor-stat/mst3/en/11225/00000001.htm>.

⁽³⁾ European Economy serie nr 69.

⁽⁴⁾ <http://www.cc.cec/eurostat/eudor-stat/mst2/en/24248/00000001.htm>.

(2000/C 303 E/033)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2249/99**från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen**

(1 december 1999)

Ämne: EU-gränsvärden för ammoniak

Enligt uppgifter mår skogarna i Central- och Östeuropa allt sämre och experter anser att detta till största delen beror på ozonet. Ozon uppstår ur flyktiga organiska föreningar och under inverkan av solljus. Ozon är ett starkt oxidationsmedel, men det kan reagera med ammoniak – ett reduktionsmedel –, vilket medför att båda ämnena bryts ned och sönderfaller till oskadlig kvävegas och väte. För de närmaste tio åren förutspår Europeiska miljöbyrån att antalet personbilar kommer att öka med 30 procent, antalet lastbilar med 50 procent och antalet flygplan med 100 procent. Det finns forskare som anser att det är helt ologiskt att införa ett gränsvärde för ammoniak i EU så länge utsläppen av flyktiga organiska ämnen och kväveoxider fortsätter att öka.

Kan kommissionen bekräfta detta?

Anser också kommissionen att ozon i mycket stor utsträckning bidrar till försämringen av skogarnas hälsa?

Delar kommissionen åsikten att ozon i reaktion med ammoniak kan omvandlas till kvävegas och väte och att gränsvärden för ammoniakutsläpp i EU därför skulle kunna få negativa konsekvenser för ansträngningarna att förhindra höga ozonhalter?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 januari 2000)

I den analys som ligger till grund för förslaget till direktiv om nationella utsläppstak⁽¹⁾ har kommissionen beaktat prognoserna om det ökade antalet transporter. Den tekniska utvecklingen leder dock till kraftiga utsläppsminskningar från olika sektorer, i synnerhet från transportområdet. Kommissionen uppskattade de framtida effekterna på utsläppen av kväveoxider och flyktiga kolväten av ett genomförande av aktuell lagstiftning, t.ex. de nyligen antagna direktiven om renare bilar och bränslen. År 2010 kommer utsläppen av kväveoxider och flyktiga kolväten att ha minskat med 48 respektive 49 % i jämförelse med 1990 års nivåer. I förslaget till direktiv om nationella utsläppstak finns förslag på ytterligare utsläppsminskningar av dessa föroreningar med 55 % för kväveoxider och 60 % för flyktiga kolväten med målet att minska människors och växtlighetens exponering mot ozon med upp till 70 % under nästa årtioende.

Enligt uppgifter från Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och det europeiska programmet för övervakning och utvärdering av föroreningar har utsläpp av dessa substanser redan minskat med 10 % mellan 1990 och 1995. Sammanfattningsvis förväntar sig kommissionen kraftiga utsläppsminskningar av kolväten och flyktiga kolväten som ett resultat av kommissionens strategier mot försurning och marknära ozon.

Kommissionen delar oron över förhöjda ozonvärden som utgör ett hot mot skogar och i kommissionens förslag till ett nytt dotterdirektiv⁽¹⁾ angavs ett långsiktigt mål och ett målvärde för ozon som skydd för växtligheten, vilket även omfattar skogar.

Kommissionen kan bekräfta att ammoniak kan reagera med ozon. Men bortsett från i den omedelbara närheten av stora källor, så är ammoniakkoncentrationen i den omgivande luften tämligen låg i jämförelse med den ozonmängd som finns i den undre atmosfären. Eftersom reaktionen mellan dessa bägge ämnen är relativt långsam, är den totala kvantitet ozon som avlägsnas vid reaktion med ammoniak obetydlig. Kommissionen delar därför inte uppfattningen att en minskning av ammoniakutsläppen skulle leda till någon större höjning av ozonnivåerna.

Förutom att vissa mängder ammoniak lagras i närheten av utsläppskällorna, så reagerar ammoniak snarare med nitrat och sulfat och bildar ämnen (ammoniumnitrat och ammoniumsulfat) som, beroende på att de finns kvar längre i atmosfären, kan förflyttas över långa sträckor. Lagringen av dessa ämnen leder till för

höga halter av kväveföreningar (övergödning) i mark och vatten, medan nitrat- och sulfatföreningar ökar surhetsgraden. Bägge typerna av påverkan utgör ett allvarligt hot mot ekosystemen och den biologiska mångfalden; ett hot som förstärks av utsläppen av ammoniak. Om man vill ta itu med problemen med försurning och övergödning så måste man minska utsläppen av ammoniak. Kommissionen är övertygad om att detta inte kolliderar med målet att minska ozonhalterna. Tvärtom så innebär de komplexa förhållandena mellan föroreningar och påverkan att det krävs ett integrerat tillvägagångssätt så som det kommer till uttryck i form av utsläppstaken för de fyra föroreningar som är aktuella i detta sammanhang.

(¹) KOM(1999) 125 slutlig, kompletterad genom SEK(1999) 2004.

(2000/C 303 E/034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2251/99

från Pedro Maset Campos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 december 1999)

Ämne: Placering av Repsol Butanos gasolupplag i Alumbres (Murcia, Spanien)

I samhället Alumbres (Murcia) är oron mycket stor över företaget Repsol Butanos installation av några upplag alldeles i närheten av invånarnas hus i Alumbres, utan att ge något som helst utrymme för en alternativ placering i hela Escombreras-dalen.

Upplagen låg från början 300 m från samhällets centrum. Efter flera klagomål flyttades upplagen ytterligare 150 m bort. Grannarna begär att dessa upplag skall placeras minst 3 km från centrum för att undvika alla risker. I Alumbres ligger dessutom fjorton av de tjugoåtta skadliga, giftiga och farliga industrierna i regionen Murcia.

Invånarna har inte tillgång till nödvändiga säkerhetsåtgärder och de vet inte vad de skall göra om det skulle ske en olycka i något av de företag som ligger i provinsen Cartagena. De lokala och regionala myndigheterna har agerat mycket okänsligt i det att de har godkänt åtgärder som ännu inte har genomförts

1. Känner kommissionen till projektet för installation av dessa upplag?
2. Kan kommissionen meddela om det har beviljats gemenskapsfinansiering till genomförandet av detta projekt?
3. Anser inte kommissionen att de behöriga myndigheterna bör utarbeta en särskild plan för förebyggande av kemiska risker för denna ort?
4. Kan kommissionen ange om det har gjorts en miljökonsekvensbeskrivning i enlighet med direktiv 85/337/EEG (¹) om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt?
5. Anser inte kommissionen att man har kränkt medborgarnas rätt att tillgå all miljöinformation, vilket fastställs i direktiv 90/313/EEG (²) om rätt att ta del av miljöinformation?
6. Kan kommissionen begära information om de åtgärder som de behöriga myndigheterna avser att vidta för att garantera att detta projekt inte får allvarliga inverknings på miljön och inte heller negativt påverkar livskvaliteten för invånarna i Alumbres?

(¹) EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

(²) EGT L 158, 23.6.1990, s. 56.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 januari 2000)

Kommissionen känner inte till de förhållanden som frågeställaren skildrar.

Varken Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERDF) eller sammanhållningsfonden har finansierat något projekt för lagring av flytande gas i Alumbres (Spanien).

De anläggningar som frågan avser skulle kunna omfattas av rådets direktiv 96/82/EG av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår⁽¹⁾. I det direktivet fastställs att nödvändiga åtgärder skall vidtas för att förebygga allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår och att begränsa följderna av dem för människor och miljö. Huruvida direktiv 96/82/EG är tillämpligt beror på mängden av ämnen som skall lagras i anläggningen. I artiklarna 11 och 12 i direktiv 96/82/EG fastställs de krav som medlemsstaterna skall uppfylla i fråga om planer för räddningsinsatser och kontroll över den fysiska planeringen. Direktiv 96/82/EG införlivades i spansk rätt genom "R.D. 1254/1999, de 16 de julio, por el que se aprueban medidas de control de los riesgos inherentes a los accidentes graves en los que intervengan sustancias peligrosas."

Kommissionen känner inte till om de anläggningar som avses har genomgått en miljökonsekvensbedömning i enlighet med rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt. Det bör dock påpekas att det i artikel 2 i det direktivet fastställs att projekt som kan ha betydande inverkan på miljön, t.ex. på grund av sin art, sitt omfång eller området där de genomförs, skall genomgå miljökonsekvensbedömning innan tillstånd utfärdas. Denna bestämmelse gäller för de projekt som anges i bilagorna I och II till direktivet. I artikel 4.2 fastställs att de projekt som omfattas av bilaga II skall genomgå bedömningsförfarandet om medlemsstaterna anser att deras egenskaper så erfordrar. Anläggningar för lagring av olja, petrokemiska produkter och kemikalier ingår i bilaga II till ovan nämnda direktiv. Därför skall projekt som hör till denna kategori genomgå bedömning i enlighet med artiklarna 5-10 i direktivet, om den berörda medlemsstaten anser att projektets egenskaper så erfordrar. Det bör påpekas att direktiv 85/337/EEG har ändrats genom direktiv 97/11/EG⁽²⁾. Enligt bestämmelserna i artikel 3.2 i direktiv 97/11/EG skall dock bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG gälla i sin lydelse före ändringen om en begäran om tillstånd har lämnats in före den 14 mars 1999.

De uppgifter som frågeställaren lämnar gör det inte möjligt att konstatera någon överträdelse av rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation⁽³⁾. Det bör dock noteras att det i artikel 4 i direktiv 90/313/EEG föreskrivs att: "Den som anser att hans begäran om uppgifter har avslagits eller lämnats utan avseende utan rimlig orsak, eller anser sig ha fått ett otillfredsställande svar från en offentligt myndighet, skall kunna begära att få saken prövad hos domstol eller i administrativ ordning i enlighet med det rättssystem som tillämpas i medlemsstaten". Direktiv 90/313/EEG har införlivats i spansk rätt genom lag 38/1995 av den 13 december 1995.

Kommissionen kommer att vända sig till de spanska myndigheterna och uppmana dem att inkomma med upplysningar om de åtgärder som de vidtagit för att se till att detta projekt inte leder till allvarliga skador på naturen eller minskar livskvaliteten för befolkningen i Alumbres.

⁽¹⁾ EGT L 10, 14.1.1997.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 158, 23.6.1990.

(2000/C 303 E/035)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2261/99

från Marie Isler Béguin (Verts/ALE) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: Erkännande av utbildningsbevis

EG-fördraget, i vilket man förutser fri rörlighet för arbetstagare, etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster, samt allmänt erkännande av utbildningar eller yrkesutbildningar, respekteras inte.

Enligt systemet för erkännande av utbildningsbevis kan inte en värdmedlemsstat som mottar en EU-medborgare vägra denna tillträde till ett reglerat yrke om personen är kvalificerad att utöva detta yrke i sitt ursprungsland. Medlemsstaterna har ännu inte uppdaterat harmoniseringen och erkännandet av utbildningsbevis, bland annat vad gäller forskolläro-utbildningen (Belgien-Frankrike) och arkitektutbildningen (Frankrike-Grekland).

Dessa administrativa metoder ger upphov till situationer med social och yrkesmässig utslagning i ett Europa där man förespråkar avskaffande av gränserna.

Kommissionen har beslutat att väcka talan mot Frankrike och Grekland vid EG-domstolen för överträdelse av gemenskapslagstiftningen.

Enligt vilka förfaranden skall man handla och vilka möjligheter att överklaga finns det för de EU-medborgare som vägras ett arbete därför att de inte kan visa upp bevis på likvärdigt utbildningsbevis?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 januari 2000)

Den generella ordningen grundas på principen om ömsesidigt erkännande, vilket innebär att kvalifikationer från olika medlemsstater inom gemenskapen anses vara likvärdiga. Denna princip har tillämpats på de lagreglerade yrken för vilka minsta erforderliga utbildning inte samordnats på gemenskapsnivå⁽¹⁾. Den mottagande medlemsstaten måste jämföra den sökandes kvalifikationer från en annan medlemsstat (den utsändande medlemsstaten) med sina egna krav. Om väsentliga skillnader föreligger, kan den mottagande medlemsstaten kräva ett lämplighetstest, en anpassningsperiod eller yrkeserfarenhet.

Varje enskild medlemsstat svarar för att genomföra gemenskapsrätten i sitt eget rättssystem. Den generella ordningen har genomförts nästan fullständigt av alla medlemsstater, och den grundas på följande direktiv: rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier⁽²⁾ samt rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG⁽³⁾. Direktiv 89/48/EEG har ännu inte genomförts fullständigt i Grekland. Kommissionen har hänskjutit ärendet till domstolen och yrkat på vite i enlighet med artikel 228.2 i EG-fördraget (f.d. artikel 171). Dessutom är medborgarnas grundläggande rättigheter enligt den generella ordningen direkt tillämpliga i medlemsstaterna. Därför kan medborgarna åberopa rättigheterna i nationell domstol och tillgripa nationella rättsmedel, vilka måste finnas tillgängliga i varje enskild medlemsstat⁽⁴⁾. Det är mestadels de nationella domstolarnas sak att i enskilda fall avgöra huruvida nationella myndigheter brutit mot gemenskapsrätten. Härvidlag kan de nationella domstolarna be domstolen om ett förhandsavgörande för tolkningen av gemenskapsrätten.

Enligt fördragen är kommissionen ansvarig att se till att gemenskapslagstiftningen tillämpas korrekt. Om en medlemsstat inte följer gemenskapsrätten har kommissionen följaktligen egen behörighet att få överträdelsen att upphöra (överträdelseförfarande), och där så krävs hänskjuta ärendet till domstolen. Kommissionen vidtar de åtgärder den anser befogade, antingen efter klagomål eller efter att själv ha upptäckt att gemenskapsrätten överträtts. För enskilda fall bör det påpekas att kommissionens överträdelseförfarande inte har samma rättsverkan som en nationell rättslig åtgärd och därför inte kan ersätta den.

Envar får lämna in klagomål till kommissionen avseende åtgärder (lagar och andra författningar, förvaltningsrutiner) eller praxis som en medlemsstat infört och som anses strida mot gemenskapsrättens bokstav eller anda. De klagande behöver inte visa att de formellt berörs av klagomålet. De behöver inte heller visa att de huvudsakligen och direkt berörs av överträdelsen. För att kommissionen skall kunna ta upp klagomålet måste det röra en medlemsstats överträdelse av gemenskapsrätten. Den kan inte ta upp tvister mellan enskilda.

Medborgare vars examensbevis inte erkänns kan vända sig till de nationella kontaktpunkterna för erkännande av examensbevis. En förteckning över kontaktpunkterna finns tillgänglig vid alla kommissionens informationskontor. Enskilda kan också få rådgivning om sina rättigheter enligt gemenskapslag-

stiftningen genom EU:s rådgivningstjänster (med gratis telefonnummer i alla medlemsstater) eller via Internet.

(¹) Den generella ordningen är inte tillämplig på yrken där det finns särskild gemenskapslagstiftning om harmonisering av minimikraven på kvalifikationer (t.ex. läkare, sjuksköterskor i allmän vård, barnmorskor, tandläkare, farmaceuter och i viss mån även arkitekter). För dessa yrken sker erkännandet automatiskt.

(²) EGT L 19, 24.1.1989.

(³) EGT L 209, 24.7.1992.

(⁴) Se artikel 8.2 i direktiv 89/48/EEG och artikel 12.2 i direktiv 92/51/EEG.

(2000/C 303 E/036)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2268/99

från Hans Kronberger (NI) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: Erkännande av massörutbildning inom EU

I ett konkret fall avtog regeringen i Niederbayern (Tyskland) en ansökan från en österrikisk medborgare om att erkänna hans yrkesutbildning som massör med följande motivering:

Ett erkännande på grundval av direktiv 92/51/EEG (¹) och därmed i enlighet med paragraf 2.4 i lagen om massörer och sjukgymnaster är uteslutet eftersom dessa yrken inte överensstämmer med de tyska utbildnings- och yrkesbeskrivningarna för massörer och badmästare, även om de till vissa delar är identiska.

I en förfrågan som riktades till förbundsministeriet i Bonn fick emellertid den sökande rakt motsatt svar, nämligen att hans utbildning visst kunde erkännas enligt artikel 16 i EG-direktivet.

Kommissionen ombedes besvara följande frågor:

1. Är det juridiskt riktigt att en österrikisk medborgare nekas erkännande av sin yrkesutbildning som massör i Tyskland?
2. Vilken rättslig grund skall egentligen tillämpas?

(¹) EGT L 209, 24.7.1992, s. 25.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(14 januari 2000)

1. Ja, i den mån det handlar om olika yrken. Se förklaring nedan.
2. I princip gäller det allmänna systemet såsom det läggs fast i rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier (¹) och rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG för erkännande av examensbevis och yrkeskvalifikationer inom gemenskapen, med undantag för de fall som anges i direktiven.

Vissa villkor måste dock uppfyllas, t.ex. att yrkesutövaren ska ha fullgjort hela utbildningen och att han ska ansöka om erkännande av sina examensbevis i en medlemsstat för att utöva samma yrke som han har behörighet för i den medlemsstat där utbildningen fullgjordes. Om direktivens villkor inte är uppfyllda kan en medlemsstat vägra att tillämpa direktiven. Beslutet om vägran ska naturligtvis motiveras för att man ska kunna avgöra om det aktuella ärendet faller utanför direktivens räckvidd.

Ett enskilt beslut grundas på en jämförelse mellan den sökandes kvalifikationer och den utbildning som krävs för det yrke han vill utöva i en viss medlemsstat (nationella lagar gäller i det fallet). Det område där yrkena utövas i de båda medlemsstaterna beaktas också av den medlemsstat där den sökande vill utöva det. Det är de nationella myndigheterna som tar ställning till det enskilda ärendet enligt direktivens föreskrifter, dvs. särskilt att det krävs ett motiverat beslut som avges inom fyra månader från det datum då den behöriga myndigheten mottog den sökandes fullständiga handlingar.

Att två yrken har samma benämning i två medlemsstater innebär inte att yrkena är exakt lika. Faktum är att det är innehållet, dvs. området där yrket utövas och inte benämningen som är avgörande för de båda yrkenas identitet i två olika medlemsstater. Om skillnaderna är alltför stora kan det handla om två olika yrken i de båda medlemsstaterna och det allmänna systemet kan eventuellt inte tillämpas. Med undantag av en sådan exceptionell situation då det finns skillnader av betydelse mellan utbildningen i två medlemsstater kan man kräva av den sökande att ta igen de skillnader av betydelse som finns mellan de båda utbildningarna.

I det aktuella fallet kommer det an på den berörda personen att eventuellt hävda sin rätt i värdstaten enligt inhemsk lagstiftning och överväga möjligheten att överklaga. Enligt det tidigare nämnda direktivet har den sökande möjlighet att överklaga med stöd av nationell lagstiftning. Dessutom kan han enligt uppgifter från de tyska myndigheterna begära en omprövning av beslutet hos hälsoministeriet (Gesundheitsministerium) i den delstat där beslutet fattades.

(¹) EGT L 19, 24.1.1989.

(2000/C 303 E/037)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2276/99
från Cristiana Muscardini (UEN) till rådet

(13 december 1999)

Ämne: Internetsidor

Det finns allt fler hemsidor på Internet där man kan få lära sig hur man framställer syntetiska droger, hur man får tag på vapen och hur man får tag på barn för att utnyttja dem sexuellt. Skulle Europeiska unionen kunna inrätta en tillsynsmyndighet för att granska samtliga hemsidor, hitta dem som uppenbart bryter mot medlemsstaternas lagar och undersöka vilka åtgärder som krävs för att förhindra att man använder sig av Internet för att bryta mot våra lagar och begå brottsliga handlingar?

Svar

(10/11 april 2000)

Europeiska unionen delar den ärade parlamentsledamotens oro vad beträffar den stora mängden webbplatser med information som främjar brottsligt beteende.

Unionen har därför gett Europol i uppdrag att bekämpa brottsligheten på Internet i den utsträckning som denna faller inom polisbyråns mandat. Europol är operativt sedan den 1 juli 1999 och redan nu verksamt i kampen mot narkotika- och människohandel och mot utnyttjande av minderåriga samt framställning, försäljning och spridning av barnpornografiskt material inom ramen för de mål som beskrivs i Europolkonventionen. (¹) (²)

Oberoende av de situationer som sorterar under Europols befogenhet är medlemsstaterna ansvariga för kontroll av den information som finns på Internet. En Internetleverantör har redan åtalats för en webbplats där olaglig information spreds.

Som angavs i svaret på fråga nr H – 0202/97 (från Anne McIntosh) fäster rådet den allra största vikt vid frågan om kontroll av den information som sprids via Internet, samtidigt som man försöker förena kontrollen av den information som finns på webbplatserna med de allmänna principerna för informationsfrihet.

Det finns inga planer på att inrätta en tillsynsmyndighet på europeisk nivå. Europeiska unionen stöder likväl medlemsstaterna i deras insatser genom särskilda åtgärder som syftar till att förbättra det rättsliga samarbetet på detta område. Här ingår bland annat ett utkast till gemensam åtgärd för att bekämpa barnpornografi på Internet, beträffande vilket rådets ordförandeskap beslutade höra Europaparlamentet före Amsterdamfördragets ikraftträdande och som kommer att omvandlas till ett beslut beträffande vilket rådet kommer att höra Europaparlamentet i enlighet med artikel 39 i Fördraget om Europeiska unionen. Den ärade parlamentsledamoten kan vidare notera att förslaget till ett direktiv om "vissa aspekter på den elektroniska handeln på den internationella marknaden" innehåller bestämmelser som begränsar tjänsteleverantörernas ansvar.

Rådet och medlemsstaterna har slutligen antagit en gemensam ståndpunkt som skall försvaras vid förhandlingarna i Europarådet som gäller en konvention om Internetrelaterad brottslighet, som också avser bekämpande av den brottslighet som begås med hjälp av Internet.

I samma anda antog Europaparlamentet och rådet genom beslut 276/1999/EEG den 25 januari 1999 en flerårig handlingsplan på gemenskapsnivå för att främja en säkrare användning av Internet genom att bekämpa olagligt och skadligt innehåll på globala nät. Handlingsplanen, som täcker perioden från den 1 januari 1999 till den 31 december 2002, har för sitt genomförande en finansieringsram på 25 miljoner euro.

(¹) Artikel 2 i rådets akt av den 26 juli 1995 om fastställande av konventionen på grundval av artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen om upprättandet av en europeisk polisbyrå (EGT C 316, 27.11.1995, s. 5).

(²) Artikel 1 i rådets beslut av den 3 december 1998 om komplettering av definitionen av brottet människohandel i bilagan till Europokonventionen (EGT C 26, 30.1.1999, s. 21).

(2000/C 303 E/038)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2277/99

från Inger Schörling (Verts/ALE) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: Förvärv av sommarhus i annat land

Tidigare har de flesta länder haft begränsningar i utlänningars rätt att förvärva fastigheter i landet. Sverige har till årsskiftet ett undantag från den regeln men samtliga partier står nu enade bakom att slopa dessa restriktioner.

De problem som kan uppstå och som på sikt måste lösas är att huspriser i attraktiva områden kan skjuta i höjden så till den grad att de bofasta får svårt att med framgång konkurrera om fastigheterna. I längden kan det innebära att samhällen utarmas för att bara leva upp under sommarmånaderna. I synnerhet många kommuner belägna vid kusten är djupt oroade över denna utveckling.

Enligt en dom i EG-domstolen i somras kan lagstiftning med lokalpolitiskt syfte godtas om vissa förutsättningar uppfylls. Den får bland annat inte vara diskriminerande eller strängare än vad som krävs för sitt syfte. Min fråga är därför:

Vilka är enligt kommissionen godtagbara regional- eller lokalpolitiska hänsyn som får tas av medlemsstaterna? Och vilket skall syftet med dessa vara?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(4 februari 2000)

I artikel 56 (tidigare artikel 73b) i EG-fördraget föreskrivs att "alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land [skall] vara förbjudna". Bestämmelsen är tillämplig på icke bofastas förvärv av fastigheter, eftersom sådana förvärv är en form av kapitalrörelser. I EG-fördraget finns emellertid vissa undantag från denna allmänna regel. Av intresse är i detta sammanhang artikel 58 (tidigare artikel 73d) i EG-fördraget, där det anges att medlemsstaterna får "vidta åtgärder som är motiverade med hänsyn till allmän ordning eller allmän säkerhet". Men i artikeln sägs också att sådana

åtgärder inte får "utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital".

Av domar från EG-domstolen (till exempel mål 17/92) framgår att ekonomiska skäl inte är acceptabla grunder för ett undantag. Det faktum att öppna gränser för kapitalrörelser leder till att priserna pressas uppåt är i sig inte tillräckligt för att göra undantag från principen om fri rörlighet för kapital. Om en stor efterfrågan på fritidsbostäder i vissa områden emellertid leder till oönskade sociala konsekvenser såsom de som beskrivits av parlamentsledamoten, kan vissa begränsningar av rätten att förvärva fritidsbostäder motiveras på de grunder som nämns i EG-fördraget. Plan- och byggbestämmelser kan i vissa områden användas för att begränsa byggandet av fritidsbostäder och användningen av befintliga byggnader som fritidsbostäder genom att sådana områden i en kommun eller region avsätts för andra ändamål. Att åtgärder av detta slag är tillåtna bekräftades i en gemensam förklaring om fritidsbostäder (förklaring nr 5 till Österrikes, Finlands och Sveriges anslutningsfördrag) där det sägs: "Ingenting i gemenskapsrätten hindrar enskilda medlemsstater från att vidta nationella, regionala eller lokala åtgärder beträffande fritidsbostäder i fall då åtgärderna är nödvändiga för markanvändning, planläggning och miljöskydd och tillämpas i överensstämmelse med gemenskapsrätten utan någon direkt eller indirekt diskriminering av medborgare i medlemsstater."

I förklaringen erinras om att diskriminering mot icke bofasta, i synnerhet mot medborgare i medlemsstaterna, inte är tillåten i plan- och byggbestämmelser. Den färskaste dom från EG-domstolen som parlamentsledamoten nämner (dom av den 1 juni 1999 i mål C-302/97, Konle mot Österrike) innehåller ytterligare tolkning av detta villkor och där erinras om vikten av att inskränkningar inte görs onödigt omfattande: "Om en medlemsstat kan motivera sitt krav på förhandstillstånd med att åberopa ett sådant lokaliseringspolitiskt syfte som att i allmänt intresse värna om en permanent befolkning och en ekonomisk verksamhet som är oberoende i förhållande till turistbranschen inom vissa regioner, kan den inskränkande åtgärd som ett sådant krav utgör tillåtas enbart om den inte tillämpas på ett diskriminerande sätt och om samma resultat inte kan uppnås genom andra, mindre betungande förfaranden".

Svaret på parlamentsledamotens fråga blir således att en medlemsstat får föreskriva plan- och byggbestämmelser som innebär en begränsning av rätten att förvärva fritidsbostäder i vissa områden, om det finns en klar risk för oönskade sociala konsekvenser. Begränsningen måste vara uppenbart icke-diskriminerande, det vill säga den måste gälla även personer som är medborgare eller bosatta i medlemsstaten i fråga. Lagstiftningen för att genomföra begränsningen får inte innebära en förtäckt (indirekt) diskriminering. Lagstiftningen för att genomföra begränsningen vara mer ingripande än vad som krävs för att uppnå begränsningens syfte. Efter EG-domstolens dom i målet Konle mot Österrike står det klart, att ett system med förhandstillstånd inte bör användas, eftersom det finns andra och bättre sätt att genomföra lagstiftning av denna typ, till exempel en skriftlig förklaring från köparen. Slutligen får en begränsning inte göras om det finns andra och bättre sätt för att skydda intressena hos en bofast befolkning med blygsamma tillgångar, exempelvis genom subventionerade hyror eller allmännyttiga bostadsföretag.

(2000/C 303 E/039)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2286/99

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(24 november 1999)

Ämne: Ändringen av EU:s chokladdirektiv

Rådet godkände i slutet av oktober en ändring av EU:s chokladdirektiv som innebar att minimikravet vad gäller kakaoinnehåll sänktes. Så snart direktivet trätt i kraft kan chokladtillverkare använda sig av billigare råvaror som ersättning för kakao. I åtta av de femton medlemsstaterna är benämningen "Choklad" dock tillsvidare förbehållen produkter som innehåller minst 25 % kakao, 14 % mjölk och inget extra vegetabiliskt fett.

Denna ändring kommer att vålla allvarliga socioekonomiska problem för de kakaoproducerande länderna och för de bönder som odlar kakaoböner. Dessutom står det ändrade direktivet i ett klart motsatsförhållande till det internationella kakaovtalet från 1995. I vilket samtliga kakaoinporterande länder, inbegripet EU:s femton medlemsstater, förbinder sig att stimulera konsumtionen av kakao.

1. Vem (kommissionen, någon av medlemsstaterna, chokladproducenter,) tog initiativ till en sänkning av minimikravet beträffande kakao innehåll?
2. Vilka argument och/eller handlingar har legat till grund för kommissionens godkännande av en sänkning av minimikravet beträffande kakao innehåll?
3. Vilka medlemsstater var för en sänkning av minimikravet beträffande kakao innehåll? Och på vilka argument och/eller handlingar stödde dessa sin ståndpunkt?
4. Har kommissionen genomfört någon undersökning av de socioekonomiska konsekvenserna för de kakaoproducerande länderna och för deras lantbrukare vad gäller en sänkning av minimikravet beträffande kakao innehåll? Om detta är fallet vilka resultat har då undersökningen givit? Om inte varför har kommissionen underlåtit att genomföra en dylik undersökning med hänsyn till de genomgripande konsekvenserna för de kakaoproducerande länderna och deras lantbrukare?
5. Står det ändrade chokladdirektivet i överensstämmelse med det internationella kakaoavtalet från 1995, som avser att stimulera konsumtionen av kakao? Om detta är fallet vilka argument vill kommissionen då föra fram för att stödja sin ståndpunkt?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(20 januari 2000)

Rådet antog den 28 oktober 1999 en gemensam ståndpunkt om cacao- och chokladprodukter. Avsikten är att förenkla och ersätta rådets direktiv 73/241/EEG av den 24 juli 1973 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kakao- och chokladvaror avsedda som livsmedel⁽¹⁾. Detta är en följd av det åtagande Europeiska rådet gjorde vid sitt möte i Edinburg 1992 om att förenkla lagstiftningen på livsmedelsområdet.

Den gemensamma ståndpunkten antogs med kvalificerad majoritet. Belgien och Nederländerna var emot, och Luxemburg lade ner sin röst.

En viktig del i den gemensamma ståndpunkten är att reglera frågan om användning av annat vegetabiliskt fett än kakaosmör vid tillverkningen av choklad. För närvarande är detta förbjudet i sju medlemsstater. Rådet ansåg att en fullständig harmonisering i frågan vore det bästa sättet att garantera den fria rörligheten för chokladprodukter, och därigenom förverkligandet av den inre marknaden på området. Därför infördes en bestämmelse som innebär att andra vegetabiliska fetter än kakaosmör får användas i chokladprodukter i hela gemenskapen. Den gemensamma ståndpunkten innehåller dock stora begränsningar för användningen: de vegetabiliska fetterna definieras med tekniska och vetenskapliga kriterier, och ståndpunkten innehåller en lista med sex särskilda fetter, som alla motsvarar fetter av tropiskt ursprung. Ståndpunkten innehåller också mycket tydliga regler för märkning för att konsumenterna skall få en korrekt information.

Tvärtom vad frågeställaren hävdar används fetter som inte kommer från kakaoböner utöver och inte i stället för de minimimängder för kakao eller kakaosmör som fastställs i direktivet. Detta framgår av artikel 2.1 i den gemensamma ståndpunkten, där det anges att tillskottet av vegetabiliska fetter bara är tillåtet under vissa omständigheter, och att minimimängden för kakaosmör eller den sammanlagda mängden torr kakao inte får underskridas. Tillskottet, som får göras med beaktande av vissa omständigheter, gör alltså inte att produkten förlorar sin kvalitet som choklad. Detta förutsätter förstås att övriga bestämmelser för choklad iakttas (särskilt mängden råmaterial som kommer från kakaoböner).

Förslaget till direktiv⁽²⁾ går inte emot det internationella kakaoavtalet. För det första stiger kakaokonsumtionen kontinuerligt i gemenskapen. För det andra innehåller förslaget bestämmelser om märkning som gör att konsumenten inte förleds att göra misstag. För övrigt anser sju medlemsstater, som under-tecknat avtalet och som tillåter användningen av vegetabiliska fetter i choklad, inte att en sådan användning strider mot avtalet.

När det gäller direktivets inverkan på de kakaoproducerande ländernas ekonomier har kommissionen gjort en utredning som visar att chokladmarknaden är vid god vigör, och att direktivet inte kommer att få några negativa konsekvenser för utvecklingsländernas ekonomier. Kommissionen har dock åtagit sig att lägga fram en rapport senast fyra år efter det att avtalet antagits.

Kommissionen anser att rådets gemensamma ståndpunkt beaktar och skyddar de intressen som står på spel, inbegripet utvecklingsländerna. Den gemensamma ståndpunktens innehåll motsvarar i stor utsträckning de önskemål som Europaparlamentet uttryckte efter den första behandlingen. Den har nu vidarebefordrats till parlamentet för den andra behandlingen.

(¹) EGT L 228, 16.8.1973.

(²) KOM(1995) 722 slutlig.

(2000/C 303 E/040)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2294/99
från Bart Staes (Verts/ALE) till rådet

(13 december 1999)

Ämne: Ändringen av EU: s chokladdirektiv

Rådet godkände i slutet av oktober en ändring av EU:s chokladdirektiv som innebar att minimikravet vad gäller kakaoinnehåll sänktes. Så snart direktivet trätt ikraft kan chokladtillverkare använda sig av billigare råvaror som ersättning för kakao. I åtta av de femton medlemsstaterna är benämningen "Choklad" dock tillsvidare förbehållen produkter som innehåller minst 25 % kakao, 14 % mjölk och inget extra vegetabiliskt fett.

Denna ändring kommer att vålla allvarliga socioekonomiska problem för de kakaoproducerande länderna och för de bönder som odlar kakaoböner. Dessutom står det ändrade direktivet i ett klart motsatsförhållande till det internationella kakaovtalet från 1995. I vilket samtliga kakaoinporterande länder, inbegripet EU:s femton medlemsstater, förbinder sig att stimulera konsumtionen av kakao.

Skulle rådet kunna besvara följande frågor:

1. Vem (kommissionen, någon av medlemsstaterna, chokladproducenter, ...) tog initiativ till en sänkning av minimikravet beträffande kakaoinnehåll?
2. Vilka argument och/eller handlingar har legat till grund för rådets godkännande av en sänkning av minimikravet beträffande kakaoinnehåll?
3. Vilka medlemsstater var för en sänkning av minimikravet beträffande kakaoinnehåll? Och på vilka argument och/eller handlingar stödde dessa sin ståndpunkt?
4. Har rådet genomfört någon undersökning av de socioekonomiska konsekvenserna för de kakaoproducerande länderna och för deras lantbrukare vad gäller en sänkning av minimikravet beträffande kakaoinnehåll? Om detta är fallet vilka resultat har då undersökningen givit? Om inte varför har rådet underlåtit att genomföra en dylik undersökning med hänsyn till de genomgripande konsekvenserna för de kakaoproducerande länderna och deras lantbrukare?
5. Står det ändrade chokladdirektivet i överensstämmelse med det internationella kakaovtalet från 1995, som avser att stimulera konsumtionen av kakao? Om detta är fallet vilka argument vill rådet då föra fram för att stödja sin ståndpunkt?

Svar

(10/11 april 2000)

Som inledande kommentar skulle rådet vilja fästa den ärade parlamentsledamotens uppmärksamhet på att i den gemensamma ståndpunkt som rådet har antagit inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om kakao- och chokladvaror bibehålls för alla dessa varor den minimihalt av kakaosmör eller av sammanlagd kakaotorrs substans som föreskrivs i det nu gällande direktiv 73/241/EEG.

Det är alltså inte fråga om att minska kakaohalten, som den ärade parlamentsledamoten påstår, utan snarare att tillåta att annat vegetabiliskt fett än kakaosmör (veg. fett) tillsätts i en mängd upp till 5 % av den färdiga varan (se artikel 2.1 i nämnda gemensamma ståndpunkt), med tanke på att vissa medlemsstater redan tillåter användning av veg. fett. Rådet har ansett det lämpligt att begränsa dessa vegetabiliska fetter till 6 fetter av tropiskt ursprung, definierade enligt tekniska och vetenskapliga kriterier som ekvivalenta

med kakaosmör, vilka inte får utsätta för enzymatisk behandling (ett sjunde fett, kokosolja, har tillåtits enbart för tillverkning av glass och liknande frysvaror).

I sin inledningsvis nämnda gemensamma ståndpunkt fann rådet anledning att förenkla vissa vertikala direktiv på matvaruområdet och enbart beakta de väsentliga krav som ställs på de i dessa direktiv nämnda produkterna för att dessa skall få cirkulera fritt på den inre marknaden. Utöver det angelägna i att garantera den inre marknads enhetlighet tillkommer ambitionen att förse konsumenten med korrekta, neutrala och objektiva upplysningar förutom ingrediensförteckningen.

Beträffande de socio-ekonomiska konsekvenserna för de kakaoproducerande länderna har kommissionen, före rådets antagande av den gemensamma ståndpunkten, lagt fram en inledande undersökning om den effekt som förslaget till direktiv har på de länder som producerar kakao och vegetabiliskt fett. I denna inledande undersökning drog kommissionen slutsatsen att det föreslagna direktivet antagligen inte skulle föra med sig några negativa effekter för länderna i fråga. I en andra undersökning skall ett försök göras att reda ut de oklarheter som kvarstår i frågan.

När det gäller denna fråga har rådet nämligen i artikel 2.4 i sin gemensamma ståndpunkt föreskrivit att kommissionen skall genomföra en undersökning om direktivets konsekvenser för ekonomin i de länder som producerar kakao och annat vegetabiliskt fett, efter det att direktivet har trätt i kraft. Rådet föreslår att den ärade parlamentsledamoten vänder sig direkt till kommissionen för närmare upplysningar.

Beträffande den specifika frågan nr 3 föreslår rådet den ärade parlamentsledamoten att vända sig direkt till medlemsstaterna, eftersom det inte åligger rådet att lämna information om individuella ställningstaganden.

(2000/C 303 E/041)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2300/99

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(29 november 1999)

Ämne: Den europeiska varvsindustrins framtid

Sedan krisen 1973 har de europeisk skeppsvarven genomgått olika omstruktureringar som har lett till förlorade arbetstillfällen och djupa kriser i regioner vars välstånd grundade sig på varvens verksamhet och deras drivkraft för andra ekonomiska sektorer. Kommissionen erkänner själv att priserna fortsätter att sjunka. Priserna för ett nybyggt fartyg har sjunkit med mellan 15 och 31,5 procent mellan januari 1997 och mars 1999. Detta förklaras till stor del av det faktum att vissa asiatiska länder, och i synnerhet Sydkorea, säljer sina produkter med förlust till priser som i vissa fall är 30 procent lägre än de europeiska priserna. Dessutom utbetalas stora subventioner som gör det möjligt att upprätthålla denna handelspraxis, dvs. prisdumpning.

Vilka akutåtgärder, förutom de blygsamma beslut som rådet (industri) fattade den 9 november 1999, är kommissionen beredd att vidta till förmån för de krisdrabbade europeiska varven för att säkerställa deras överlevnad?

Beaktade kommissionen den internationella situationen, som domineras av Sydkoreas illojala handelspraxis, när den med hänvisning till statligt stöd beslutade att kräva tillbaka 18,451 miljarder pesetas som hade beviljats den spanska varvsindustrisektorn i form av skattekrediter?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att skydda den nuvarande sysselsättningen inom varvssektorn i Europeiska unionen? Hur har kommissionen för avsikt att garantera framtiden för denna sektor som tusentals löntagare är beroende av?

Vilka förslag kommer kommissionen att lägga fram vid den första förhandlingsrundan i Seattle i slutet av detta år för att skydda den europeiska varvsindustrin från illojal handelspraxis som bedrivs av tredje länder?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(13 december 1999)

Kommissionen delar till fullo parlamentsledamotens oro för läget inom den internationella varvsindustrin och de problem som gemenskapens varv brottas med. Enligt kommissionens mening är emellertid det åtgärds paket som rådet (industri) beslutade om vid sitt möte den 9 november 1999 balanserat och väl lämpat för att ta itu med problemet med illojal konkurrens. För närvarande övervägs inga akuta åtgärder på kort sikt. I enlighet med rådets slutsatser kommer kommissionen att fortsätta att följa utvecklingen på marknaden och sammanställa och utvärdera alla uppgifter som samlats in. Kommissionen kommer att lämna en rapport till rådet och Europaparlamentet när så är lämpligt i enlighet med artikel 12 i rådets förordning (EG) nr 1540/98 av den 29 juni 1998 om fastställande av nya regler för stöd till varvsindustrin⁽¹⁾.

Sedan rådet avgav sina slutsatser har sydkoreanerna gått med på att delta i bilaterala diskussioner med företrädare för industri och myndigheter både i gemenskapen och Sydkorea. Diskussionerna kommer att äga rum i samband med ett arbetsgruppmöte inom Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) i Paris i mitten av december.

Vidare har kommissionen uppmanat medlemsstaterna att verka för att Internationella valutafonden (IMF) och Världsbanken skall fortsätta att undersöka huruvida villkoren och förutsättningarna för IMF:s undsättningspaket till Sydkorea respekteras.

Vad beträffar förhandlingarna vid millennierundan bör de skötas och slutföras som ett enda stort paket, så att en generellt förmånlig balans skapas mellan rättigheter och skyldigheter för samtliga medlemmar i Världshandelsorganisationen (WTO). Det vore svårt för gemenskapen att på detta stadium peka ut varvsindustrin som en egen bransch där man vill införa särskilda regler. Avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder innehåller emellertid bestämmelser om tvistlösning som gör det möjligt att ta itu med orättvisa stödformer. Kommissionen är redo att vända sig till WTO så fort tillräcklig bevisning samlats in till stöd för saken.

När det slutligen gäller kommissionen nyligen fattade negativa beslut om särskilda skattekrediter till offentligägda varv i Spanien kan följande sägas: Kommissionen är skyldig att övervaka att villkoren i stödbeslut följs. De problem som varven i gemenskapen brottas med gör det extra viktigt att se till att gemenskapens stödbestämmelser följs, så att inte konkurrensen inom gemenskapen snedvrids.

⁽¹⁾ EGT L 202, 18.7.1998.

(2000/C 303 E/042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2302/99

från Brigitte Langenhagen (PPE-DE) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: Veterinärkontroller vid anläggningar där det framställs fiskeriprodukter och avgifterna för dessa kontroller

Känner kommissionen till att de veterinärkontroller som i enlighet med direktiv 91/493/EEG⁽¹⁾ skall göras vid anläggningar som framställer fiskeriprodukter inte genomförs på ett enhetligt sätt? Kontrollerna varierar både vad gäller frekvens och natur inte bara på EU-nivå, utan också från en delstat till en annan i Tyskland.

Känner kommissionen också till att avgiften i strid med direktiv 96/43/EG beräknas och tas ut på ett mycket oenhetligt sätt både på EU-nivå och i de enskilda tyska delstaterna?

Är det förresten förenligt med direktiv 96/43/EG^(?) att fiskeindustrin i åtminstone en tysk delstat genom administrativa, politiska och ekonomiska åtgärder har befriats från avgifter på 150 000 DM?

Överensstämmer dessa förhållanden med de aktuella EU-direktiven?

⁽¹⁾ EGT L 268, 24.9.1991, s. 15.

⁽²⁾ EGT L 162, 1.7.1996, s. 1.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 februari 2000)

I artikel 3 i rådets direktiv 91/493/EG av den 22 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av fiskprodukter föreskrivs att "För utsläppande på marknaden av vildfångade fiskvaror gäller följande krav: ... De skall genomgå hygienkontroll i enlighet med kapitel V i bilagan." I kapitel V i bilagan föreskrivs att "Åtgärder för kontroll och tillsyn skall vidtas av behöriga myndigheter..."

I artikel 7 föreskrivs dessutom att "Behöriga myndigheter skall godkänna anläggningarna när de har kontrollerat att dessa uppfyller kraven i detta direktiv avseende den verksamhet som bedrivs där."

Hur ofta en viss fiskproduktsanläggning skall kontrolleras för att garantera att den uppfyller EU:s krav avgörs av medlemsstatens behöriga myndigheter beroende på typen av anläggning och resultaten från föregående inspektion.

Ovanstående bestämmelser måste tillämpas inom hela gemenskapen. Om emellertid frågeställaren är medveten om att de kontroller som utförs i Tyskland inte stämmer överens med rådets direktiv 91/493/EG, är kommissionen tacksam att få dessa upplysningar för att kunna inleda nödvändiga förfaranden.

Gemenskapsreglerna för de avgifter som tillämpas på fiskprodukter i direktiv 91/493/EEG återfinns i kapitel III, bilaga A till rådets direktiv 85/73/EEG, ändrat och kodifierat genom rådets direktiv 96/43/EG av den 26 juni 1996 om ändring och kodifiering av direktiv 85/73/EEG om finansieringen av veterinärbesiktningar och kontroller av levande djur och vissa animaliska produkter och om ändring av direktiv 90/675/EEG och 91/496/EEG.

Rent allmänt och med tanke på de fiskprodukter som omnämns i kapitel 1 i direktiv 91/493/EEG föreskrivs i gemenskapens bestämmelser en schablonavgift för ilandförda produkter (1 € per ton och 0,5 € per ton över 50 ton) och för produkter som kommer in till en anläggning där sådana produkter bereds eller bearbetas eller som härrör från ett fabriksfartyg (1 € per ton).

Medlemsstaterna kan dock inom vissa ramar både minska schablonavgiften enligt villkoren i direktiv 85/73/EEG (bilaga A, kapitel III, avsnitt I, punkt 4) och föreskriva ett system för uttagande av avgift per arbetad timme, då schablonavgifterna inte stämmer med de verkliga kostnaderna (jfr. direktiv 85/73/EEG, bilaga A, kapitel III, avsnitt I, punkt 3).

För att minska schablonavgifterna gäller följande villkor: De kontroller som utförs i samband med att produkterna förs i land skall underlättas av den klassificering eller storleksortering som utförs enligt föreskrivna regler eller också av den sammanslagning av den första försäljningen som görs på en fiskauktion eller en grossistmarknad. Vad gäller produktkontrollerna i anläggningarna skall beredning och bearbetning utföras på ett ställe där även den första försäljningen sker eller då det gäller en viss anläggning skall driftförhållanden och de garantier som ögonkontrollen erbjuder göra det möjligt att minska behovet av inspektionspersonal.

Under dessa förutsättningar är i sig inte alla skillnader i avgift oförenliga med direktiv 85/73/EEG. I samband med kommissionens inspektioner kontrolleras även bestämmelserna för avgifterna. Om man upptäcker förhållanden som inte stämmer tvekar kommissionen inte att inleda nödvändiga förfaranden.

Om frågeställaren känner till fall där tillämpade regler inte stämmer med EU:s lagstiftning är det lämpligt att meddela kommissionen som kommer att inleda föreskrivna förfaranden.

I artikel 5.2 andra satsen i direktiv 85/73/CEE föreskrivs att "Varje direkt eller indirekt återbetalning av den avgift som anges i detta direktiv är förbjuden."

Kommissionen kommer följaktligen att vända sig till de tyska myndigheterna för att få veta varför en tysk delstat befriats från avgifter på 150 000 DEM.

(2000/C 303 E/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2336/99

från Anna Karamanou (PSE) till rådet

(13 december 1999)

Ämne: Dödliga skador på grund av radioaktiv strålning från mobiltelefoner

Studier som gjorts av svenska forskare och andra folkhälsospecialister har nyligen visat att på grund av den radioaktiva strålning som mobiltelefoner avger förorsakar användningen av dem allvarliga skador på den mänskliga organismen, vilka t.ex. kan leda till hjärntumörer, skada hörselnerverna eller ge upphov till funktionella genetiska skador.

Vilka åtgärder tänker rådet vidta och vilka politiska initiativ tänker det ta för att trygga ett säkert användande av mobiltelefoner och för att skydda medborgarnas hälsa?

Svar

(10-11 april 2000)

Den 12 juli 1999 antog rådet på grundval av ett förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet en rekommendation om begränsning av allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält (0 Hz-300 GHz)⁽¹⁾ som går ut på att man för att skydda allmänheten fastställer rambestämmelser för gemenskapen i fråga om exponering för elektromagnetiska fält. Rekommendationen, som enbart tar fasta på vetenskapligt bevisade effekter, innehåller grundläggande begränsningar samt referensnivåer för all strålning från elektromagnetiska fält som härrör från elektriska apparater, däribland mobiltelefoner. Den bygger på ett yttrande från Internationella kommissionen för skydd mot icke-joniserande strålning (ICNIRP) och har godkänts av kommissionens vetenskapliga styrkommitté.

Särskilt när det gäller de långsiktiga effekter som den ärade parlamentsledamoten pekar på har rådet uppmanat kommissionen att inom ramen för det nuvarande ramprogrammet för forskning stimulera forskningen kring de effekter som exponering för elektromagnetiska fält på samtliga relevanta frekvensnivåer för med sig på kort och lång sikt och att gå igenom de frågor som täcks av rekommendationen för att man skall kunna se över och aktualisera denna och att därvid även beakta sådana möjliga effekter som för närvarande är föremål för forskning, vilket också inbegriper relevanta förebyggande säkerhetsåtgärder.

Eftersom det gäller folkhälsan och då det inte på internationell nivå har bevisats att en sådan exponering, t.ex. vid användning av mobiltelefoner, kan vara cancerframkallande, har rådet uppmanat kommissionen att ha en mycket öppen inställning till all den forskning som nu bedrivs och i framtiden kommer att bedrivas på detta område.

⁽¹⁾ EGT L 199, 30.7.1999, s. 59.

(2000/C 303 E/044)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2338/99**från Ioannis Marinos (PPE-DE) till kommissionen***(13 december 1999)*

Ämne: Fri rörelse för kapital inom hälsosektorn

Tillhandahållandet av hälsotjänster spelar en viktig roll när vi nu befinner oss på tröskeln till ett nytt århundrade. Jag är medveten om att dagens EU inte har någon enhetlig politik på hälsoområdet, men även om att detta, trots de svårigheter som finns, en dag kommer att bli verklighet.

Jag ber kommissionen upplysa mig om följande:

- Kan vilka inskränkningar som helst införas vad gäller fri rörlighet för kapital på området för tillhandahållande av hälsotjänster inom EU? Kan en medlemsstat införa inskränkningar med avseende på belopp eller preferentiella bestämmelser med avseende på sjukhusens eller klinikernas utrustning, och har vilken EU-medborgare som helst rätt att verka inom branschen för tillhandahållandet av hälsotjänster?
- Omfattar den fria rörligheten för kapital även icke-statliga organisationer, till exempel religiösa sådana? Kan vilket religionssamfund som helst starta en klinik, eller rentav flera kliniker, i vilken medlemsstat som helst?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar*(2 februari 2000)*

Parlamentsledamotens fråga gäller olika friheter på den inre marknaden, t.ex. fri rörlighet för kapital (artikel 56 f.d. artikel 73b) i EG-fördraget, etableringsrätt (artikel 43 f.d. artikel 52), fri rörlighet för tjänster (artikel 49 f.d. artikel 59) och fri rörlighet för arbetstagare (artikel 39 f.d. artikel 48).

Den fria rörligheten för kapital som avses i EG-fördraget gäller i fråga om tjänster inom hälso- och sjukvårdssektorn i princip för alla slags investeringar i företag med verksamhet inom denna sektor (såväl direktinvesteringar som portföljinvesteringar). I enlighet med EG-fördraget kan åtgärder som verkar diskriminerande på dessa investeringsformer vara tillåtna om de omfattas av fördragets undantagsbestämmelser (hänsyn till allmän ordning eller säkerhet och hälsa), men deras förenlighet med fördraget kan endast bedömas genom en grundlig undersökning. Även icke-diskriminerande åtgärder som begränsar investeringarna i företag med verksamhet inom hälso- och sjukvårdssektorn kan dessutom vara tillåtna, om dessa åtgärder uppfyller fyra grundläggande villkor. De skall användas på ett icke-diskriminerande sätt, de skall vara lämpade för att uppnå det syfte som avses, och de skall inte gå utöver vad som krävs för att syftet skall kunna uppfyllas. Sådana åtgärders förenlighet med fördraget kräver också en detaljerad undersökning.

Ovan nämnda bestämmelser och principer gäller också för icke-statliga, allmännyttiga organisationer, t.ex. religiösa organisationer. Även dessa omfattas av den fria rörligheten för kapital som avses i fördraget, men endast i den mån denna frihet inte begränsas av nationella åtgärder som kan motiveras på grundval av hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa, eller mer generellt "allmänintresset".

Medlemsstaterna kan vidta begränsade nationella åtgärder mot etableringsrätten och den fria rörligheten för tjänster, förutsatt att dessa åtgärder kan motiveras av de skäl som anges i artikel 46 (f.d. artikel 56) i EG-fördraget (hänsyn till allmän ordning eller säkerhet och hälsa), eller av tvingande samhälleliga hänsyn, och åtgärderna skall stå i ett rimligt förhållande till det mål som den berörda medlemsstaten avser att uppnå med åtgärden. Etableringsrätt gäller såväl för marknadsaktörer som är etablerade i en medlemsstat

och vill tillhandahålla gränsöverskridande tjänster till andra medlemsstater utan att behöva etablera sig i dessa, som för mottagarna av tjänsterna (t.ex. patienter som erhåller vård).

Nationella bestämmelser enligt vilka sjukhus inte skall vara vinstdrivande är förenliga med EG-fördraget. Denna princip, som inbegrips i EG-fördragets artikel 48.2 (f.d. artikel 58), bekräftas av domstolens dom i målet "Sodermare" (mål C-70/95, dom av den 17 juni 1997, REG s. I 3395). Andra begränsningar måste undersökas mot bakgrund av domstolens rättspraxis i samband med målet "Kohll" (mål C158/96, domstolens dom av den 28 april 1998, REG s. I 1931) som berör hänsyn till allmän hälsa, och mer specifikt behovet av att upprätthålla en stabil läkar- och sjukhusservice som alla har tillgång till, samt tvingande hänsyn till det samhällsintresset av att undvika att finansieringen av det gällande socialförsäkringssystemet undermineras. Kvantitativa begränsningar eller preferenser vad gäller regleringar måste kunna motiveras av dessa hänsyn. Åtgärderna får under inga omständigheter, varken juridiskt eller de facto, leda till olika behandling av EU:s medborgare.

Vad gäller möjligheterna för EU-medborgarna att bedriva verksamhet inom hälso- och sjukvårdssektorn i enlighet med EG-fördragets artikel 39 (f.d. artikel 48), regleras rätten till yrkesutbildning av medlemsstaterna. Dessa nationella bestämmelser skall emellertid stämma överens med gemenskapslagstiftningen, särskilt rådets direktiv 89/48/EEG ⁽¹⁾ och 92/51/EEG ⁽²⁾ om en generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning och rådets direktiv 77/452/EEG ⁽³⁾, 78/686/EEG ⁽⁴⁾, 80/154/EEG ⁽⁵⁾, 85/433/EEG ⁽⁶⁾ och 93/16/EEG ⁽⁷⁾ om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för respektive sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, tandläkare, barnmorskor, farmaceuter och läkare.

⁽¹⁾ EGT L 19, 24.1.1989.

⁽²⁾ EGT L 209, 24.7.1992.

⁽³⁾ EGT L 176, 15.7.1977.

⁽⁴⁾ EGT L 233, 24.8.1978.

⁽⁵⁾ EGT L 33, 11.2.1980.

⁽⁶⁾ EGT L 253, 24.9.1985.

⁽⁷⁾ EGT L 165, 7.7.1993.

(2000/C 303 E/045)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2349/99

från Roger Helmer (PPE-DE) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: EU:s bidragsmedel

Vilket förfarande används vid ersättning till de mellanhänder (privata företag som har avtal med Europeiska kommissionen) som förvaltar EU:s bidragsmedel?

Hur stor procentandel av medlen utgör i genomsnitt denna ersättning?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

De organ som inom ramen för ett privaträttsligt avtal ger kommissionen teknisk eller administrativ hjälp för att förvalta gemenskapsmedel kan få ersättning på två sätt: antingen genom en fast summa som täcker alla tjänster och då inga ytterligare kostnader kan faktureras kommissionen (förutom kostnader för eventuella granskningar som begärts av kommissionen), eller också betalning för utförda tjänster som eventuellt kan innehålla fasta belopp. I detta fall kan vissa ersättningsbara kostnader också tas upp (resor, materialkostnad, allmänna kostnader och revisionskostnader).

Betalningen för de utförda tjänsterna beräknas utifrån den detaljerade beskrivning som finns i bilagan till avtalet och inom de beräknade budgetramarna. All betalning sker på grundval av en originalfaktura. Kostnadsersättning sker på grundval av styrkande originalhandlingar eller bestyrkta kopior.

När det i specifikationerna anges att uppdragstagaren har rätt att anlita externa och oberoende experter ersätts expertkostnaderna med ett fast belopp per varje faktisk arbetsdag. Uppdragstagaren måste se till att experterna uppfyller samma villkor som den egna personalen. Uppdragstagaren skall också skicka en kopia till kommissionen av de avtal som undertecknats med experterna och försäkra att den uppgivna arbetstiden stämmer med verkligheten.

En intern undersökning som gjordes 1997 av ett antal slumpvis utvalda kontor för tekniskt bistånd visade att betalningen till dessa mellanhänder i genomsnitt motsvarade nära 30 % av de medel som de hjälpte till att förvalta och 3,8 % av de aktuella programmens totala budget. Dessa uppskattningar måste dock preciseras för att man skall kunna sätta in procenttalen i rätt sammanhang. Uppgifterna om betalningen till dessa mellanhänder baseras mer på åtagandebemyndiganden än betalningsbemyndiganden, vilket kan innebära en övervärdering av den faktiska kostnaden. De åtaganden som ingåtts för avtalen med dessa organ täcker ofta perioder som är längre än 12 månader och används alltså för att betala tjänster i samband med förvaltningen av medel för kommande budgetår. Andelen utbetalningar från medel för ett visst budgetår kan följaktligen överskattas.

Vissa av de kontor för tekniskt bistånd som ingick i undersökningen sysslade inte huvudsakligen med förvaltningen av gemenskapsstöd utan utförde snarare tjänster i samband med genomförandet av programmen, t.ex. kontroll och övervakning av programmet, anordnande av konferenser och seminarier, spridning av information om programmet eller insamlande och behandling av uppgifter. Andelen utbetalningar från medlen som förvaltas av dessa mellanhänder kan därför tyckas relativt hög.

Det planeras ingen särskild åtskillnad mellan de medel som skall användas för gemenskapsstöd och andra medel.

(2000/C 303 E/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2356/99

från Riitta Myller (PSE) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: Utvidgningens konsekvenser för miljön

Inom de närmaste åren kommer utvidgningen av Europeiska unionen att ske. I nuläget förhandlas det med sex länder och efter toppmötet i Helsingfors kommer förhandlingarna att utvidgas till att omfatta sammanlagt tolv kandidatländer.

Under det att förhandlingarna pågår måste de blivande medlemmarna se till att deras förvaltning och lagstiftning motsvarar unionens bestämmelser. I det sammanhanget är förbättringen av miljön en stor utmaning liksom också kravet på att länderna måste gå in för en miljöpolitik som står i samklang med en hållbar utveckling.

Jag vill fråga kommissionen vad kommissionen ämnar göra för att miljön skall uppmärksammas som en av prioriteringarna vid förhandlingarna och hur kommissionen tänker ställa sig till övergångsperioder i frågor som berör miljön.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(18 februari 2000)

Kommissionen delar parlamentsledamotens åsikt att uppgiften att förbättra miljön i kandidatländerna och anpassa lagstiftningen i dessa länder till gemenskapens regelverk på miljöområdet innebär en stor utmaning.

Miljön är ett prioriterat område i anslutningsprocessen. I EU:s ståndpunkt vid inledningen av förhandlingarna med Ungern, Cypern, Polen, Slovenien, Estland och Tjeckien hänvisas det uttryckligen till målet att åstadkomma en hög kärnsäkerhets- och miljöskyddsnivå.

Kommissionen sörjer för att miljöaspekterna vederbörligen beaktas inom ramen för dess mycket varierande verksamhet. Den omfattar ekonomiskt stöd (i synnerhet instrumentet för strukturpolitiska åtgärder inför anslutningen (ISPA)) och att tillnärmningen vad gäller miljön utpekats som prioriterat område inom ramen för partnerskapen inför anslutningen. Inte nog med det utan kommissionen ger även ut skrifter för praktisk handledning vid tillnärmningen till och genomförandet av gemenskapens regelverk på miljöområdet.

Vad övergångsperioderna beträffar intog kommissionen följande ståndpunkt i den sammanfattning som åtföljde rapporterna om kandidatländernas framsteg på vägen mot anslutning och som antogs den 13 oktober 1999 ⁽¹⁾: "För de områden av gemenskapens regelverk som hänger samman med utvidgningen av den inre marknaden skulle bestämmelser kunna införas snabbt, varför eventuella övergångsperioder bör vara få och korta. För de områden av gemenskapens regelverk där det krävs avsevärda anpassningar och betydande ansträngningar, inklusive stora utgifter (t.ex. miljö, energi och infrastruktur), skulle övergångsbestämmelser kunna gälla under en viss fastställd tidsperiod, förutsatt att kandidatländerna kan visa att anpassning är på gång och att de har antagit detaljerade och realistiska anpassningsplaner, inbegripet för de nödvändiga investeringarna".

⁽¹⁾ KOM(1999) 500 slutlig.

(2000/C 303 E/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2360/99
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: Löner, subventioner, pensioner och skatter inom EU-institutionerna

Då Europeiska kommissionen tillträdde sitt mandat kungjorde den sin avsikt att genomföra en djupgående reform av EU-institutionerna för att öka effektiviteten och främja insynen i verksamheten.

Tjänsteföreskrifterna spelar vad gäller löner och liknande en grundläggande roll för verksamheten vid EU-institutionerna, och borde därför offentliggöras.

För att göra informationen mer sammanhängande och begriplig, vore det lämpligt att utgå från tre exempel som visar typiska anställda i början respektive slutet av karriären: en nyligen anställd tjänsteman med universitetsutbildning, en domare vid EG-domstolen på toppen av sin karriär och en ledamot av kommissionen.

Jag skulle för vart och ett av dessa fall vilja ha information om följande:

1. Lönesystem.
2. Utlandstillägg.
3. Traktamenten för resor i tjänsten.
4. Pensionsvillkor vid arbetsoförmåga.
5. Skattesystem.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(18 januari 2000)

Kommissionen skickar direkt till parlamentsledamoten och Europaparlamentets sekretariat exempel på löner (inklusive tillägg, skatter och avgifter) och dagtraktamenten för tjänsteresor för en nyanställd tjänsteman med universitet- eller högskoleutbildning (A8-1) och en ledamot av kommissionen, samt de bestämmelser som gäller för tjänstemännens avgångs- och invalidpensioner och kommissionsledamöternas avgångsvederlag.

Dessutom vill kommissionen fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet på rådets förordning nr 422/67/EEG, 5/67/Euratom av den 25 juli 1967 om ersättning till kommissionens ordförande och ledamöter och till domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare ⁽¹⁾, senast

ändrad genom rådets förordning (EG, EKSG, Euratom) nr 2778/98 av den 17 december 1998 om ersättning till kommissionens ordförande och ledamöter och till domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare och till förstainstansrättens ordförande, ledamöter och justitiesekreterare ^(?) (lönesystemet för anställda vid de europeiska institutionerna), samt på "Rapport från kommissionen till rådet och Europaparlamentet om lönesystemet" ^(?).

Den fråga som rör lönen för en domare vid EG-domstolen bör ställas till den berörda institutionen.

⁽¹⁾ EGT 187, 8.8.1967.

⁽²⁾ EGT L 347, 23.12.1998.

⁽³⁾ KOM(1999) 650 slutlig.

(2000/C 303 E/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2371/99

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Hjälp till Grekland efter naturkatastrofer

Med beaktande av:

- det oväder som nyligen (den 8 november 1999) framför allt drabbade södra Peloponnesos, västra Attika och Magnisisis län och den förödelse detta orsakade,
- det godtyckliga och planlösa sätt på vilket husen är byggda, de slarvigt och dåligt utförda arbetena (till exempel riksvägen Aten-Korint), ändringarna i flodbäddarna som utgör en form av ekosystem (till exempel Kifisos) samt den stora brand som 1998 barlade berget Pendeli, vilket sammantaget skapat ogynnsamma förhållanden för vattenavrinningen, vill jag fråga kommissionen om följande:

1. Hur många antiöversvämningsprojekt har kommissionen finansierat i Grekland? Har dessa förverkligats, när och i så fall vilka av dessa? Har de medel som kommissionen genom förordningarna om nyplantering av skog förfogar över kommit till användning? Var i så fall? Har de behöriga grekiska myndigheterna, på anmodan från kommissionsledamoten för miljöfrågor med anledning av min fråga E-0188/97 ⁽¹⁾, lämnat in planerna för att råda bot på situationen vid floden Kifisos, som svämmade över 1997?

2. Skulle kommissionen vidare kunna bevilja ett indirekt stöd för en åtgärd som de regionala myndigheterna skulle föreslå, en åtgärd som skulle ge de områden som drabbades av det oväder som nyligen ägde rum preferentiellt stöd för infrastruktur?

⁽¹⁾ EGT C 217, 17.7.1997, s. 122.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(2 februari 2000)

Kommissionen har genom olika operativa program på regional nivå inom andra ramen för gemenskapsstöd under perioden 1994–1999 medfinansierat ett antal åtgärder för att förebygga översvämningar. Sedan september 1999 har ett vattenregleringsprojektet för Sarrantapotamos medfinansierats genom Sammanhållningsfonden. Gemenskapens bidrag uppgår till 2,48 miljoner euro, dvs. 80 % av den totala kostnaden för projektet. Det förtjänar också att påpekas att Sammanhållningsfonden inom nästan alla godkända projekt för att anlägga ledningsnät för bortledning av avloppsvatten medfinansierar ledningar för regnvatten, vilket bidrar till skyddet mot översvämningar.

När det gäller skogsåtgärder har Sammanhållningsfonden till 85 % medfinansierat tre projekt på sammanlagt 14,21 miljoner euro. Dessa nu slutförda projekt bestod dels i tekniska åtgärder och skogsvårdsåtgärder för att skydda bergsslutningar mot erosion genom återplantering av skog samt inrättande av brandgator,

reservoarer och vattenledningssystem, dels i arbete för att förebygga skogsbränder (med hjälp av brandgator, vattenposter, bevakningsposter, utrustning och reservoarer). Sammanhållningsfonden medfinansierar också 85 % av den totala kostnaden på 37 miljoner euro för projektet "Natur och skogsskydd" i Grekland som omfattar brandskyddsåtgärder (nödvändig utrustning), uppförande, förbättring och utrustning av brandstationer samt byggande av 150 vattenreservoarer.

Dessutom medfinansierade kommissionen mellan 1992 och 1999 till hälften 86 projekt på sammanlagt 19,85 miljoner euro i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2158/92 av den 23 juli 1992 om skydd av gemenskapens skogar mot bränder⁽¹⁾. Projekten gällde huvudsakligen förebyggande åtgärder i skogsbruket och infrastrukturer för brandskydd, exempelvis skogsvägar, brandgator och vattenposter, samt övervakningsåtgärder, exempelvis uppförande av bevakningstorn och utbildning av specialiserad personal. Likaså infördes ett regionalt informationssystem som utgör ett viktigt verktyg för förebyggande verksamhet och behovsanalys.

Sammanlagt 298,7 miljoner euro i offentliga utgifter, varav 224 miljoner euro i medfinansiering från utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, har satsats på skogssektorn genom gemenskapsinitiativ och inom andra ramen för gemenskapsstöd. Nästan hela beloppet har utnyttjats på ett stort antal områden i de grekiska skogsregionerna och för många olika verksamheter, bland annat skyddsåtgärder, återplantering av skog och utvecklingsåtgärder. Siffrorna ovan visar vilken intensiv insats som gjorts inom skogssektorn i Grekland.

När det gäller planerna för att förbättra situationen i Kifisos har kommissionen flera gånger vänt sig till de grekiska myndigheterna för att få information om vattenföroreningsproblemen. Frågan diskuterades vid mötet den 9–10 december 1999 med de grekiska myndigheterna, som då hänvisade till att åtgärder och kontroller redan genomförts. Kommissionen har inte fått några uppgifter om att vattendrags lopp har ändrats och kommer nu återigen att vända sig till de grekiska myndigheterna för att få klarhet i detta.

Europeiska regionala utvecklingsfonden kan i princip medfinansiera stödberättigande åtgärder i de områden som drabbats av översvämningar, men det kräver att de grekiska myndigheterna ansöker om hjälp.

⁽¹⁾ EGT L 217, 31.7.1992.

(2000/C 303 E/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2378/99

från Juan Izquierdo Collado (PSE) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Säkerheten i bussar

Den 19 september 1999 omkom 29 personer i en bussolycka utanför Zaragoza (Spanien). 25 personer skadades allvarligt. Under de senaste åren har 398 personer omkommit i Spanien, och av dessa 91 barn i skolåldern. Tänker kommissionen vidta några åtgärder för att öka säkerheten vid busstransporter? Anser kommissionen att man bör skärpa reglerna för teknisk kontroll av fordonen, hastighetsbegränsning, uppehåll under längre resor, alkoholkontroller etc.? Vad anser kommissionen om åtgärder såsom krav på säkerhetsbälte eller airbag på passagerarplatserna?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(27 januari 2000)

Kommissionen har redan vidtagit flera rättsliga åtgärder på europeisk nivå för att förbättra säkerheten hos bussar. Hit hör bland annat rådets förordning (EEG) nr 3820/85 av den 20 december 1985 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter⁽¹⁾ rådets förordning (EEG) nr 3821/85 av den

20 december 1985 om färdskrivare vid vägtransporter¹; rådets direktiv 92/6/EEG av den 10 februari 1992 om montering och användning av hastighetsbegränsande anordningar i vissa kategorier av motorfordon inom gemenskapen⁽²⁾; kommissionens direktiv 96/36/EG av den 17 juni 1996 om anpassning till den tekniska utvecklingen av rådets direktiv 77/541/EEG om bilbälten och fasthållningsanordningar i motorfordon⁽³⁾; kommissionens direktiv 96/37/EG av den 17 juni 1996 om anpassning till den tekniska utvecklingen av rådets direktiv 74/408/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om inredningsdetaljer i motorfordon (hållfastheten hos sätena och fästordningarna för dessa)⁽⁴⁾; kommissionens direktiv 96/38/EG av den 17 juni 1996 om anpassning till teknisk utveckling av rådets direktiv 76/115/EEG om förankring av säkerhetsbälten i motorfordon⁽⁵⁾; rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort⁽⁶⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/26/EG av den 2 juni 1997⁽⁷⁾; och rådets direktiv 96/96/EG av den 20 december 1996 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om provning av motorfordons och tillhörande släpfordons trafiksäkerhet⁽⁸⁾.

Dessutom har kommissionen lagt fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om särskilda bestämmelser för fordon som används för personbefordran, med mer än åtta säten utöver förarsätet och om ändring av direktiv 70/156/EEG⁽⁹⁾ som omfattar krav på att bussar skall klara övertullningsprovning och att de skall kunna luta i sidled ett visst antal grader, samt krav avseende nödutgångarnas storlek, antal och placering. Ett annat förslag från kommissionen som förmodligen snart kommer att antas kommer att innebära att alla medlemsstater måste genomföra regelbundna vägkontroller av bussar och lastbilar för att garantera fordonens trafiksäkerhet.

Vad beträffar frågeställarens fråga om europeisk lagstiftning om bältesplikt i bussar så har kommissionen för närvarande inga planer på att ändra det gällande direktivet. Kommissionen är visserligen medveten om de positiva säkerhetsaspekter som säkerhetsbälten i bussar har, och uppmuntrar till användning av sådana, så vore det förhastat att införa lagstiftning om obligatorisk användning av säkerhetsbälten innan en stor andel av gemenskapens busspark är utrustad med bälten som motsvarar de gemenskapsnormer som krävs.

Vad gäller krockkuddar noterar kommissionen att det för närvarande inte finns några busstillverkare i gemenskapen som bygger bussar med krockkuddar för alla säten. Det vore därför olämpligt att lagstifta om detta i nuläget.

⁽¹⁾ EGT L 370, 31.12.1985

⁽²⁾ EGT L 57, 2.3.1992.

⁽³⁾ EGT L 178, 17.7.1996.

⁽⁴⁾ EGT L 186, 25.7.1996.

⁽⁵⁾ EGT L 187, 26.7.1996.

⁽⁶⁾ EGT L 237, 24.8.1991.

⁽⁷⁾ EGT L 162, 19.6.1997.

⁽⁸⁾ EGT L 46, 17.2.1997.

⁽⁹⁾ EGT C 17, 20.1.1998.

(2000/C 303 E/050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2398/99

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Användningen av rötslam som gödselmedel inom jordbruket

I olika medlemsstater inom EU, bland dem Belgiska federationen, används rötslam från reningsverk som gödselmedel inom jordbruket. Slammet är mestadels svårt förorenat med tungmetaller. Vetenskapliga undersökningar (Adeline Montcharmout, Les risques sanitaires liés à l'épandage des boues de stations d'épuration urbaines, Ecole nationale vétérinaire de Lyon, thèse numéro 31, 1999) ger också vid handen att rötslammet kan vara smittat av bakterier, virus och parasiter. Bägge konstaterandena gör det påkallat med en ingående undersökning och ett lämpligt tillvägagångssätt inom alla nivåer av politiken.

1. I vilka medlemsstater inom EU används rötslam från reningsverk som gödselmedel inom jordbruket?
2. I vilka medlemsstater inom EU finns det föreskrifter med begränsningar för hur sådant slam får användas som gödselmedel?

3. Vad anser kommissionen om att rötslam från reningsverk används som gödselmedel inom jordbruket, med beaktande av att det är förorenat med tungmetaller och smittat av bakterier, virus och parasiter?
4. Överväger kommissionen något initiativ angående bruket av rötslam som gödselmedel inom jordbruket, med beaktande av att det är förorenat med tungmetaller och smittat av bakterier, virus och parasiter? Om så är fallet: vilken tidsgräns uppställer kommissionen för att utarbeta initiativet? Om inte: varför inte?
5. Anser kommissionen att bruket av rötslam som gödselmedel inom jordbruket borde förbjudas, med beaktande av att det är förorenat med tungmetaller och smittat av bakterier, virus och parasiter? Om inte: varför inte?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(4 februari 2000)

Användningen av rötslam i jordbruket, dvs. spridning av slammet på åkrar och fält som jordförbättringsmedel eller organiskt gödningsmedel omfattas av bestämmelserna i rådets direktiv 86/278/EEG av den 12 juni 1986 om skyddet för miljön, särskilt marken, när avloppsslam används i jordbruket⁽¹⁾. Direktivet syftar till att förebygga skador på mark, växtlighet, djur och människor samt att främja korrekt användning av rötslam. I direktivet fastställs maximikoncentrationerna för vissa tungmetaller (kadmium, koppar, kvicksilver, bly, nickel och zink) i slammet. Samtidigt omfattar direktivet ett antal bestämmelser om när slammet får spridas och vilka grödor som det får användas för, i syfte att förebygga spridningen av patogener i miljön och kontaminering av djur och grödor.

I enlighet med de uppgifter som kommissionen förfogar över använder alla medlemsstater rötslam på åkrarna. Andelen varierar från ytterst lite i Grekland till 65 % i Danmark. Skillnaderna beror på många faktorer, t.ex. avfallshanteringsmetoder, brist på förtroende hos lantbrukare och befolkning och förkärlek för andra typer av organisk gödsel. Ingen medlemsstat har dock något förbud mot användningen av rötslam i jordbruket.

Användningen av rötslam innebär att man återanvänder näringsämnen som kväve, kalium och fosfor, liksom det organiska material som är slammets huvudbeståndsdel, men slammet kan vara förorenat av tungmetaller, organiska föreningar och sjukdomsframkallande mikroorganismer. Vad gäller mikroorganismer föreskrivs det i direktiv 86/278/EEG att allt slam som används i jordbruket måste förbehandlas. Behandlingen skall förebygga att patogener vållar skada på miljö och hälsa. För tungmetaller föreskriver direktivet analyser av slam och jordmån, i syfte att se till att de tröskelvärden som fastställs i bilaga IA inte överskrids.

Kommissionens överväger för närvarande en översyn av direktiv 86/278/EEG i syfte att anpassa det till den tekniska utvecklingen och nyaste vetenskapliga rön. Därför har samråd inletts med sakkunniga från medlemsstaterna, näringslivet och icke-statliga organisationer (NGO) inletts. Frågor som kan komma att tas upp är definitionen av "behandlat slam", tröskelvärdena för tungmetaller (de flesta medlemsstaterna har valt att införliva direktivet i nationell lagstiftning med strängare värden), övervakningen av organiska föreningar som härstammar från mänsklig aktivitet samt långsiktigt skydd av marken mot långsam anrikning av tungmetaller. Kommissionen har inlett ett antal undersökningar för att sammanställa den tekniska och vetenskapliga information som behövs för att se över direktivet. En av de viktigaste frågorna är hur man kan förebygga förorening av avloppsvatten och rötslam vid källan. Kommissionen kan för närvarande inte ge frågeställaren något konkret datum för när översynen kommer att vara slutförd.

Kommissionen ser inga vetenskapliga skäl att förbjuda användning av rötslam i jordbruket, förutsatt att slammet förbehandlas korrekt, analyseras och övervakas. De patogener som finns i rötslam finns också vanligtvis i djurgödsel. Kadmium ingår som orenhet i fosfatgödningsmedel och koppar och zink används allmänt inom djuruppfödningen. Ur miljösynpunkt kan alla olika former av hantering av rötslam innebära problem. Det bästa sättet att ta itu med dessa är att minska föroreningarna vid källan genom en effektiv produktstrategi och effektiv politik avseende industriutsläpp. Kommissionen försöker främja detta.

⁽¹⁾ EGT L 181, 4.7.1986.

(2000/C 303 E/051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2418/99**från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen**

(16 december 1999)

Ämne: EU-stöd till inrättandet av en latinamerikansk börs

Inrättandet av en latinamerikansk börs, där man skall handla i euro, har skapat juridiska och administrativa förutsättningar för en ny verksamhet som sponsras av ledande finansaktörer i Spanien och Latinamerika.

Den nyligen inrättade börsen är viktig i och med att den latinamerikanska värdepappersmarknaden kommer att möjliggöra en diversifiering av många europeiska aktieportföljer, vilket är önskvärt av finansiella skäl, med hänsyn till att de ekonomiska konjunkturerna i de latinamerikanska länderna inte följer samma cykler som i Europa och dessutom varierar från ett land till ett annat.

Kan kommissionen, mot bakgrund av den latinamerikanska börsens betydelse för de finansiella förbindelserna mellan EU och Latinamerika, redogöra för sin ståndpunkt och ange i vilken utsträckning kommissionen kommer att bidra till att befästa och utvidga detta initiativ?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(3 februari 2000)

Kommissionen välkomnar den nya latinamerikanska börsen. Dess inrättande kan ge Latinamerika tillgång till nytt kapital i form av investeringar utifrån, och underlätta diversifiering av europeiska investerares värdepappersportföljer genom att erbjuda nya områden för investeringar och öka eurons närvaro på de internationella finansmarknaderna.

Kommissionen följer uppmärksamt händelser av detta slag. Eftersom det rör sig om en affärstransaktion inom den privata sektorn kan kommissionen emellertid inte stödja eller direkt blanda sig i initiativets utvidgning.

(2000/C 303 E/052)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2419/99**från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen**

(16 december 1999)

Ämne: Att vinna den tekniska innovationskampen

Minst lika avgörande för EU:s framtid som den monetära unionen och den gemensamma försvars- och säkerhetspolitiken är den tekniska innovationskampen inom EU:s samtliga tillverkningsbranscher.

Först och främst gäller det att få alla, inklusive allmänheten, att förstå att om EU inte lyckas inta en ledande roll när det gäller den tekniska utvecklingen kommer detta att innebära ett stort nederlag för EU i sin helhet.

Vad tänker kommissionen göra för att få allmänheten att inse hur viktigt det är att vinna den tekniska innovationskampen?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(24 januari 2000)

Kommissionen håller med om att det är viktigt med innovation för att öka den ekonomiska tillväxten och främja utvecklingen i alla industrisektorer i en värld stadd i ständig förändring. Innovation öppnar nya sektorer för ekonomiska och sociala verksamheter. Genom innovation omvärderas marknaderna och nya produkter och förfaranden växer fram som ökar konkurrensen mellan företagen.

Innovation är inte bara en ekonomisk mekanism eller en teknisk process, utan även ett socialt fenomen, vilket parlamentsledamoten påpekar. Innovation är individers och samhällens sätt att uttrycka sin kreativitet, samt sina behov och önskemål. Den är därför direkt kopplad till det sociala sammanhang där den uppstår.

Det är viktigt att man i en allmän debatt klargör hur avgörande innovation är för våra samhällen, särskilt för företagen. Kommissionens initiativ till den politiska debatten om innovation inleddes med Vitboken om tillväxt, konkurrens och sysselsättning, Grönboken om innovation⁽¹⁾ och senare en handlingsplan för innovation i Europa⁽²⁾, i vilka man redan rekommenderar att främja allmänt erkännande av de fördelar som innovation medför. Kommissionen kommer att fortsätta sin innovationsinriktade företagspolitik och vidta nya åtgärder.

För kampanjer som skall medvetandegöra allmänheten om innovation, finns det ingen bättre vägledning än subsidiaritetsprincipen. Det finns många initiativ och framsteg på nationell och regional nivå. Det är nödvändigt att stimulera utbyte av erfarenheter mellan de initiativ som tas på nationell nivå, och i tillämpliga fall även koppla samman nätverken av framgångsrika företagsinitiativ på gemenskapsnivå. På så sätt kan spridningen och förbättringen av dessa initiativ underlättas. Kommissionen har särskilt inom ramen för vissa olika program i Femte ramprogrammet för forskning och utveckling (1998–2002) planerat lämpliga mekanismer som skall stimulera åtgärder vars mål är att öka allmänhetens medvetenhet på området. Dessa åtgärder omfattar instiftande av gemenskapspriser som priserna Descartes och Archimedes⁽³⁾, internationella konferenser, olika publikationer liksom användandet av informations- och kommunikationsverktyg (hemsidor på Internet) genom Internet och cd-rom/dvd-baserade informationstjänster om forskningsprojekt och verksamhet, t.ex. CORDIS⁽⁴⁾, Prosoma⁽⁵⁾ och liknande.

Sådan verksamhet (som genomförs med anbudsinfordringar, ansökningsomgångar för projekt och hithörande åtgärder) underlättar upptäckt, offentligt erkännande och synliggörande av de framstående resultat på teknikområdet, som är relevanta för utvecklingen av forskning och innovation inom gemenskapen.

⁽¹⁾ KOM(1995) 688 slutlig.

⁽²⁾ KOM(1996) 589 slutlig.

⁽³⁾ Ansökningsomgång för indirekta FoTU-åtgärder inom ramen för det särskilda programmet för teknisk utveckling och demonstration av förbättring av den mänskliga forskningspotentialen samt den socioekonomiska kunskapsbasen. Utmärkelser för förstklassig forskning. EGT C 344, 1.12.1999.

⁽⁴⁾ <http://www.cordis.lu/>.

⁽⁵⁾ <http://www.prosoma.lu/>.

(2000/C 303 E/053)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2429/99

från Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Åtgärder för att hindra människosmuggling

Människosmuggling har blivit en utbredd form av brottslig verksamhet i Europeiska unionens medlemsstater. Enligt statistik som förs av det internationella utvecklingscentrumet för migrationspolitik (ICMDP) i Wien anlände endast i fjol över 400 000 människor illegalt till Europa, av vilka 60 procent kom med

transporter som ordnats av brottsliga nätverk. Föreståndaren för ICMDP, Jonas Widgren, anser att människosmugglingen är en business som förskaffar brottsorganisationerna vinster på över 50 miljarder mark per år, så det är minsann inte fråga om några småsaker.

1. Vilka åtgärder tänker Europeiska unionen vidta för att förhindra olagliga och fullständigt omänskliga människotransporter och de penningflöden som dessa transporter ger åt de brottsliga organisationerna?
2. Hur tänker EU säkerställa att medlemsstaterna också i fortsättningen kommer att ha kontroll på inflyttningen, med beaktande av de långa väntetider som den legala invandringen är förenad med och den ekonomiska klyftan utmed Östeuropas och unionens gränser?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(27 januari 2000)

Kommissionen delar ledamotens oro över den illegala invandringens omfattning.

Enligt artikel 63 (tidigare artikel 73 K) i EG-fördraget får rådet inom fem år efter Amsterdamfördragets ikraftträdande besluta om åtgärder som avser invandringspolitiken, bland annat kampen mot illegal invandring och bosättning, inbegripet återsändande.

Rådet och kommissionen har utarbetat olika åtgärder i en handlingsplan för att på bästa sätt genomföra bestämmelserna i Amsterdamfördraget om upprättande av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa⁽¹⁾. De politiska riktlinjerna för att genomföra handlingsplanen finns i Europeiska rådets slutsatser från mötet i Tammerfors.

Rådet har betonat vikten av att hantera migrationsströmmar effektivt, bland annat genom en gemensam, aktiv politik för viseringar och falska dokument och genom mer samarbete och tekniskt bistånd mellan medlemsstaternas instanser för gränskontroll. Rådet underströk att det är viktigt att ta itu med olaglig invandring vid källan, genom att ingripa mot kriminella ligor som allt oftare bedriver människohandel och ekonomiskt utnyttjar migranter. Samtidigt bör offrens rättigheter skyddas, särskilt när kvinnor eller barn utsätts. Rådet framhöll även hur viktigt det är att samarbeta med ursprungs- och transitländer.

De olika åtgärderna styr också kommissionens arbete och ingår i den gemensamma asyl- och invandringspolitik som Europeiska unionens stats- och regeringschefer utarbetat. Politiken förutsätter att man gradvis inrättar ett utvecklingssamarbete med de länder och områden varifrån migrationsströmmarna kommer och garanterar rättvis behandling av medborgare från länder utanför unionen som lagligen vistas i medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT C 19, 23.1.1999.

(2000/C 303 E/054)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2434/99

från Inger Schörling (Verts/ALE) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: EU-direktiv mot Sveriges restriktiva narkotikapolitik

I Sverige har man regler som starkt begränsar införseln av narkotikaklassade ämnen — även där dessa är utskrivna av läkare i något medicinskt syfte. Till exempel får enligt Läke medelsverkets förordning 1997:11 en person bara föra in amfetamin för fem dagars personlig konsumtion i landet.

Nu har en svensk läkare anmält Sveriges agerande och regler till EU-kommissionen. Han hävdar att landets regler bryter mot EU:s regler om fritt flöde av varor och tjänster mellan olika länder. Läkaren vill att EU-kommissionen agerar mot Sverige och förklarar våra regler olagliga — att det strider mot EG-rätten.

Om kommissionen skulle finna att Sveriges lagstiftning står i strid med EG-rätten, skulle då en svensk medborgare kunna få narkotika utskrivna av en läkare i ett EU-land med en "drogliberal" politik för att sedan kunna föra in den i Sverige — utan att tullen skulle kunna ingripa?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(5 januari 2000)

Kommissionen kan bekräfta att vi har tagit emot ett klagomål där det hävdas att Sverige begränsar medborgarnas rätt att fritt resa mellan medlemsstaterna med egna, lagligt förskrivna och inköpta läkemedel. Enligt klagomålet skall även friheten att fritt verka som läkare vara begränsad.

För närvarande håller kommissionen på med en inledande undersökning av fakta i ärendet. Grundregeln är dock att medborgarna skall ha rätt att resa fritt mellan medlemsstaterna med sina personliga, lagligen förskrivna och inköpta läkemedel, vilket har fastställts t.ex. i EG-domstolens domskäl⁽¹⁾.

Reglerna för tillträde till yrkena läkare och farmaceut och villkoren för utövandet av dessa yrken harmoniserades genom följande "läkardirektiv": Rådets direktiv 75/362/EEG av den 16 juni 1975 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster⁽²⁾ och rådets direktiv 75/363/EEG av den 16 juni 1975 om samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som läkare⁽³⁾. Dessa båda direktiv konsoliderades genom rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis⁽⁴⁾. För farmaceuter gäller följande "farmaceutdirektiv": Rådets direktiv 85/432/EEG av den 16 september 1985 om samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om viss farmaceutisk verksamhet⁽⁵⁾ och rådets direktiv 85/433/EEG av den 16 september 1985 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis i farmaci inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten när det gäller viss farmaceutisk verksamhet⁽⁶⁾. Till följd av dessa direktiv ger ett recept som förskrivits av en läkare som är etablerad i en medlemsstat samma garantier för patienten som ett recept som en läkare i en annan medlemsstat förskrivit.

Farmaceuter och andra som är behöriga att expediera läkemedel kan emellertid vägra att ta emot ett recept, om det råder tveksamheter kring dess äkthet. Detta kan vara fallet när det gäller recept som utnyttjas eller kommer på avvägar för olagliga ändamål (speciella läkarrecept som främst gäller narkotiska substanser eller psykotroper och som fastställs i artikel 3.2 i rådets direktiv 92/26/EEG av den 31 mars 1992 om klassificeringen vid tillhandahållande av humanläkemedel⁽⁷⁾).

Om kommissionen efter sin undersökning skulle komma fram till att de svenska reglerna som begränsar medborgarnas rätt att resa fritt med läkemedel som innehåller dexamfetamin står i strid med artikel 28 i EG-fördraget (f.d. artikel 30), kommer de svenska myndigheterna att få framföra sin sak. De skall då visa att de svenska åtgärderna är motiverade, enligt nödvändighets- och proportionalitetsprinciperna, av något av skälen i artikel 30 i EG-fördraget (f.d. artikel 36), här främst skyddet av människors hälsa.

⁽¹⁾ Enligt dom av den 28 april 1998 i mål C-120/95, Decker; dom av den 8 april 1992 i mål C-62/90, kommissionen mot Tyskland samt dom av den 7 mars 1989 i mål C-215/87, Schumacher.

⁽²⁾ EGT L 167, 30.6.1975.

⁽³⁾ EGT L 167, 30.6.1975.

⁽⁴⁾ EGT L 165, 7.7.1993.

⁽⁵⁾ EGT L 253, 24.9.1985.

⁽⁶⁾ EGT L 253, 24.9.1985.

⁽⁷⁾ EGT L 113, 30.4.1992.

(2000/C 303 E/055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2446/99**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(16 december 1999)

Ämne: Skydd av konsumenterna i Latium

Till följd av den senaste tidens händelser i olika medlemsstater angående livsmedel med tillsatser eller genmodifierade livsmedel har en debatt även inletts på nationell nivå i Italien om livsmedelssäkerhet och livsmedelshygien, och därmed om de kontroller som myndigheterna bör utföra för att skydda medborgarnas hälsa.

Många direktiv, bland annat 93/99/EEG⁽¹⁾, 86/96/COL (rekommendationer från EFTA:s övervakningsmyndighet), 90/220/EEG⁽²⁾, 89/397/EEG⁽³⁾ och 93/43/EEG⁽⁴⁾ innehåller tydliga parametrar för kontrollerna. Enligt dessa parametrar bör 30-50 stickprov utföras per 10 000 invånare. I Rom och kringliggande områden skall det alltså göras 15 000-20 000 kontroller medan det i själva verket endast utförs ungefär 11 stickprov om dagen, dvs. 4 000 per år, vilket kraftigt understiger det antal som fastställs i EU:s direktiv. Inte ens efter den välkända dioxinskandalen med kycklingar har regionen Latium antagit något seriöst program för livsmedelskontroll, och utsätter därför konsumenterna för allvarliga risker.

Kan kommissionen därför besvara följande:

1. Om det finns några andra direktiv från kommissionen i detta ärende?
2. Om Italien har genomfört de direktiv som reglerar denna fråga?
3. Om inte, vilka åtgärder har kommissionen vidtagit, eller avser kommissionen att vidta, mot de behöriga italienska myndigheterna, och i synnerhet mot den regionala administrationen i Latium?
4. Med tanke på att konsumenternas hälsa i Latium ständigt utsätts för risker, anser inte kommissionen att det är brådskande att den direkt ingriper för att framtvunga tillfredsställande kontroller?

⁽¹⁾ EGT L 290, 24.11.1993, s. 14.

⁽²⁾ EGT L 117, 8.5.1990, s. 15.

⁽³⁾ EGT L 186, 30.6.1989, s. 23.

⁽⁴⁾ EGT L 175, 19.7.1993, s. 1.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 februari 2000)

Enligt rådets direktiv 89/397/EEG av den 14 juni 1989 om offentlig kontroll av livsmedel och rådets direktiv 93/99/EEG av den 29 oktober 1993 om ytterligare åtgärder för offentlig kontroll av livsmedel skall medlemsstaterna genomföra kontroller för att se till att bestämmelserna enligt såväl gemenskapsrätten som den nationella lagstiftningen om livsmedel iaktas. Rådets båda direktiv innehåller de generella principerna och kraven för kontroller på en rad områden inom livsmedelslagstiftningen, bl.a. när det gäller livsmedelshygien, föroreningar, märkning, tillsatser, sötningsmedel, smakämnen och material som kommer i kontakt med livsmedel. Där anges inte hur ofta inspektioner eller provtagning skall genomföras, utan som huvudregel fastställs att livsmedelsanläggningar skall besiktigas med sådana mellanrum som krävs i proportion till risken och att prover skall tas när detta behövs som stöd för kontrollerna. Provtagning är visserligen ett viktigt komplement, men utgör inte själva grunden för kontrollerna eftersom de bara ger begränsad information.

Den grundläggande principen för lagstiftningen om kontroller är att se till att dessa utförs av livsmedelsföretagen när livsmedlen framställs. Detta övervakas i sin tur av myndigheterna genom inspektioner, revisioner och vid behov även genom provtagning. Kontrollerna vid framställningen är en stabilare grund

för livsmedelssäkerheten än om prover tas på livsmedlen när de redan finns på marknaden. Medlemsstaterna uppmanas dock att även ta prover på dessa livsmedel för att kontrollera säkerheten.

Enligt artikel 14 i direktiv 89/397/EEG skall medlemsstaterna sända in resultaten av sina kontroller till kommissionen, bl.a. med uppgifter om antalet utförda kontroller, antalet konstaterade överträdelser och en övergripande redogörelse för vilka prover som har tagits för vissa typer av livsmedel. De italienska myndigheterna har sänt in sin statistik till kommissionen i enlighet med denna bestämmelse och av dessa uppgifter framgår att de italienska kontrollmyndigheterna följer de principer som lagts fast enligt direktiven. Statistiken är inte uppdelad efter medlemsstaternas regioner.

Varje år sedan 1993 har kommissionen rekommenderat medlemsstaterna i hela gemenskapen att utföra vissa livsmedelskontroller då man har velat ta upp en särskild fråga till behandling. I vissa fall har detta även inneburit provtagning och analyser av livsmedel. Rekommendation nr 86/96/KOL av den 10 juli 1996 innebar även att ett samordnat program för 1996 genomfördes inom EES. För 2000 kommer detta program att vara inriktat på övervakning av bulktransport av livsmedel, tillämpningen av system för livsmedelssäkerhet i vissa livsmedelsföretag och de uppgifter som anges i näringsvärdesdeklarationen för livsmedel. Kommissionen har inte under tidigare år och heller inte detta år gjort några rekommendationer om hur omfattande eller hur många prover som skall tas eller hur många livsmedelsföretag som skall ingå i programmet.

I medlemsstaterna tas även prover i samband med de obligatoriska kontrollplanerna för att undersöka rests substanser inom ramen för rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och rests substanser av dessa i levande djur och i produkter framställda därav⁽¹⁾. Dessa planer omfattar även kontroller av polyklorerade bifenylter (PCB) och andra miljöföroreningar som dioxin. Italien har iakttagit direktivbestämmelserna och sänt in resultaten för 1998 och den föreslagna planen för 1999.

Medlemsstaternas statistik över dessa kontroller kompletteras av de kontroller kommissionen genomför i medlemsstaterna i enlighet med artikel 5 i direktiv 93/99/EEG och andra direktiv om framställning av livsmedel av animaliskt ursprung. Dessa kontroller genomförs av kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor.

Enligt artikel 4 i rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön⁽²⁾ skall medlemsstaterna se till att behöriga myndigheter genomför inspektioner och vidtar andra kontrollåtgärder som behövs för att säkerställa att detta direktiv följs. Detta kan omfatta provtagning och kontroller för att fastställa om en genetiskt modifierad organism är godkänd eller inte. Denna bestämmelse gäller utsättning av genetiskt modifierade organismer i experimentsyfte och utsläppande av sådana organismer på marknaden. Däremot gäller den inte inspektioner och provtagning av genetiskt modifierade organismer i livsmedel.

Kommissionen är medveten om att medlemsstaternas kontroller generellt sett behöver bli mer konsekventa. Gemenskapsrätten om kontroller måste moderniseras så att man kan dra nytta av nya kontrolltekniker och erfarenheterna av krisen i samband med BSE- och dioxinskandalerna. Kommissionens vitbok om livsmedelssäkerhet⁽³⁾ innehåller förslag till förbättringar av lagstiftningen om kontroller så att alla delar av produktionskedjan, från producent till konsument, verkligen genomgår adekvata kontroller. Vitboken innehåller även förslag till nya bestämmelser för kontrollerna av foder. Kommissionen underströk också vikten av övervakning av de myndigheter som ansvarar för livsmedelskontrollen i medlemsstaterna genom kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor.

Information om kontrollerna i medlemsstaterna finns på Internet under följande adress: <http://europa.eu.int/comm/dg24/health>

⁽¹⁾ EGT L 125, 23.5.1996.

⁽²⁾ EGT L 117, 8.5.1990.

⁽³⁾ KOM(1999) 719 slutlig.

(2000/C 303 E/056)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2447/99**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(16 december 1999)

Ämne: Feldefinition av målen för kommunerna i Latium

Regionen Latium avgjorde nyligen vilka kommuner som ingår i mål 2 och överlämnade namnen på dessa till budgetministeriet som överlämnade ett dokument med namnen på alla utvalda kommuner till kommissionen. Kommissionen bedömde att det italienska förslaget inte var godtagbart. Budgetministeriet har påbörjat en ny undersökning angående förslagen på kommuner för att kunna överlämna ett nytt dokument detta år. De kommuner som inte längre faller inom ramen för före detta mål 5b ingår inte heller i det nya mål 2, men man har beviljat dessa en period för gradvis avveckling fram till 2005.

Kan kommissionen därför besvara följande:

1. Varför har kommissionen inte godkänt det italienska förslaget?
2. Kan denna händelse försena utbetalningen av medel?
3. Kommer det nya urvalet av kommuner som regionen Latium och ministeriet kommer att lägga fram även att beröra kommunerna i före detta mål 5b, som genomgår en gradvis avveckling. Om så är fallet, kommer även dessa att ingå i mål 2?
4. Kan kommissionen göra en allmän bedömning av ärendet?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(1 februari 2000)

1. Det är riktigt att kommissionen inte kunde godkänna det förslag till områdesindelning för mål 2 som de italienska myndigheterna lämnade in den 1 oktober 1999. Detta förslag uppfyllde nämligen inte kraven i artikel 4.4 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾ enligt vilka de områden som uppfyller "gemenskapskriterierna" i artikel 4.5 och 4.6 skall omfatta minst 50 % av den folkmängd som omfattas av mål 2 i varje medlemsstat. De områden som föreslås av de italienska myndigheterna omfattar endast 2,19 miljoner invånare, vilket utgör 29,6 % av den totala befolkningen i de stödberättigade områdena.

2. Områdesindelningen för mål 2 utgör en förutsättning för förberedelserna av och förhandlingarna om de samlade programplaneringsdokumenten. Varje försening i samband med godkännandet av förteckningen av de stödberättigade områdena försenar i sin tur godkännandet av de samlade programplaneringsdokumenten och följaktligen tilldelningen av anslag. Redan den 11 oktober 1999 uppmanade kommissionen de italienska myndigheterna att snabbt lämna in ett reviderat förslag enligt kraven i förordningen. Något sådant förslag har ännu inte tagits emot.

3. Kommissionen kan följaktligen inte uttala sig om förteckningen över stödberättigade områden i Latium-regionen.

4. Kommissionen anser att bestämmelserna i en förordning som rådet, med parlamentets samtycke, godkänt efter långa förhandlingar och med god kännedom i frågan bör tillämpas på samma sätt för samtliga medlemsstater.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 303 E/057)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2449/99**från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen***(13 december 1999)*

Ämne: WTO/Gats

Kan kommissionen informera Europaparlamentet om läget i det pågående arbetet i Artikel 133-kommittén vad gäller inhemsk lagstiftning i Gats-avtalet?

Kan kommissionen vidare försäkra:

1. att kommissionens förhandlingar om inhemsk lagstiftning kommer att erkänna lagligheten i och säkerställa medlemsstaternas möjligheter att utarbeta och genomföra inhemsk lagstiftning?
2. att kommissionen särskilt kommer att sträva efter att garantera de undertecknande parternas frihet att lagstifta B i enlighet med egna marknadsvillkor och politiska mål B och att säkra kulturella, sociala och demokratiska mål (och även miljömål)?
3. att villkoren i Gats-avtalet vad gäller marknadsstillgång och nationell behandling inte kommer att användas för att undergräva denna lagstiftningsfrihet?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar*(5 januari 2000)*

Kommissionen har redan förbundit sig att förbättra öppenheten i handelspolitiska frågor gentemot parlamentet och har för avsikt att låta detta gälla även det arbete som avser inhemska regleringar inom ramen för allmänna tjänstehandelsavtalet (GATS).

Kommissionen har sedan arbetsgruppen för professionella tjänster inrättades inom Världshandelsorganisationen (WTO) arbetat med inhemska regleringar och GATS inom artikel 133-kommittén för tjänster. Den arbetsgruppen hade till huvudsaklig uppgift att fastställa riktlinjer för inhemska regleringar avseende redovisningsväsendet. Till följd av detta arbete kunde arbetsgruppen anta frivilliga riktlinjer i december 1998. Kommissionen sänder en kopia av dessa direkt till frågeställaren och till parlamentets sekretariat.

Arbetsgruppen omvandlades sedermera till en arbetsgrupp för inhemska regleringar, vars mandat omfattar samtliga tjänstesektorer. Denna nya arbetsgrupp har sedan våren 1999 undersökt om och hur de regler som gäller för redovisning skulle kunna tillämpas även på andra professionella tjänster och har arbetat med riktlinjer för inhemska regleringar gällande alla övriga tjänstesektorer eller vissa av dessa.

Vid fullgörandet av detta mandat är utgångspunkten artikel VI i GATS, vilken behandlar inhemska regleringar.

Det framgår klart av artikel VI i GATS och av arbetet med redovisningsregler att målet för arbetet med inhemska regleringar inom WTO inte är att avskaffa dessa eller att äventyra WTO-medlemmarnas suveränitet när det gäller rätten att driva sin egen politik. Det pågår en diskussion om de legitima målen (t.ex. konsumentskydd och miljöhänsyn), men det görs inga försök att enas om en begränsad förteckning över dessa mål. Syftet är tvärtom att genomföra de inhemska regleringarna, så att målen kan nås med instrument som i minsta möjliga utsträckning snedvrider handeln.

Kommissionen kan därför bekräfta att den kommer att se till att WTO-medlemmarnas rätt att reglera och att införa nya regleringar för tillhandahållandet av tjänster inom sina territorier för att tillgodose nationella målsättningar, i enlighet med ingressen till GATS, skyddas vid alla diskussioner om frågan inom WTO. Detta är en förutsättning för framgångsrika tjänsteförhandlingar grundade på ömsesidigt förtroende mellan alla WTO-medlemmar. WTO-medlemmarna fattar själva beslut om sina nationella målsättningar.

Inom ramen för GATS finns ett antal instrument för att gradvis minska de hinder som kan uppstå till följd av att regleringarna skiljer sig åt eller är otillräckliga, och dessa instrument har utformats på så sätt att WTO-medlemmarnas nationella suveränitet i regleringshänseende respekteras till fullo. Medlemmarna ges möjlighet att utarbeta regler för inhemska regleringar som syftar till att säkerställa att dessa inte skapar onödiga hinder för tjänstehandeln. De har också möjlighet att förhandla eller att ge sitt erkännande av andra medlemmars regleringar.

Kommissionen kan bekräfta att flexibiliteten när det gäller att ingå särskilda åtaganden avseende marknads-tillträde och nationell behandling, vilken är en grundläggande beståndsdel i GATS, också kommer att skyddas. Medlemmarna ingår, på grundval av sina inhemska regleringar, särskilda åtaganden som de måste fullgöra och som inte får undermineras av nya eller avvikande regleringar. De har dock möjlighet att förhandla om ändringar av sina åtaganden om de anser att detta är lämpligt. Genom de allmänna undantag som anges i artikel XIV kan de slutligen anta alla åtgärder som är nödvändiga för att skydda den allmänna moralen, samhällets fundamentala intressen eller människors, djurs eller växters liv eller hälsa.

(2000/C 303 E/058)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2461/99

från Bart Staes (Verts/ALE) till rådet

(16 december 1999)

Ämne: Europeiska rådets hållning vad gäller projektet "Europamuseum"

I samband med symposiet "Museum for Europe" den 21 och 22 oktober i vilket kommissionens ordförande Romano Prodi deltog uttalade några politiker att de gav sitt stöd åt museum i Europaparlamentet. Kostnaden beräknas uppgå till en miljard franc, varav Europaparlamentet, den belgiska staten och det privata näringslivet skall betala var sin tredjedel. Den historiska utgångspunkten för den permanenta utställningen skall utgöras av Karl den stores rike.

1. Känner rådet till detta initiativ från stiftelsen Museum för Europa om att förlägga ett museum till Europaparlamentet, vilket kan härledas ur kommissionens ordförande Romanos närvaro vid symposiet? Om det förhåller sig så, när och av vem blev rådet informerad angående detta projekt?
2. a) Vilka målsättningar beträffande byggnaden och utställningens innehåll har stiftelsen Museum för Europa lagt fram för rådet?
b) Vem är enligt stiftelsen Museum för Europa ansvarig för muséets förvaltning och organisation?
3. Har rådet beviljat något ekonomiskt stöd till stiftelsen Museum för Europa vad gäller att förlägga ett museum till Europaparlamentet? Om det förhåller sig så, vilka slags stöd gäller detta då konkret (bidrag, lokaler, ...) och hur vill rådet motivera detta stöd? Om inte, varför avstår rådet från att stödja stiftelsen Museum för Europa?
4. Instämmer rådet i beslutet att betrakta Karl den stores rike som den historiska utgångspunkten för den permanenta utställningen i muséet? Om det förhåller sig så, är inte detta till skada för de viktiga bidrag som den antika och den bysantinska kulturen givit åt europeiskt tänkande, vilket den grekiske kulturministern påpekat? Om inte, vilket innehållsligt koncept vill rådet då lägga fram för att ge det europeiska muséet en mera korrekt och fullständig utformning?

5. Kommer rådet att uppmana initiativtagarna att fullständigt och korrekt uppfylla den belgiska språk-lagstiftningen i muséet, med hänsyn till att denna lagstiftning kan betraktas som ett utslag av ömsesidig respekt för språk och kulturer? Om inte, varför det, då en bristande tillämpning av språk-lagstiftningen innebär att den ömsesidiga respekten för språk och kulturer i Belgien skadas?

Svar

(10/11 april 2000)

Vid mötet den 23 november 1999 informerades rådet av den grekiska delegationen om projektet att inrätta ett "Europamuseum". Rådet noterade vid detta tillfälle delegationens farhågor när det gäller mål och prioriteringar för projektet, såsom det utformats av den förening grundad enligt belgisk privaträtt som är organisatör.

Rådet har aldrig haft direkt kontakt med den berörda ideella föreningen.

Rådet erinrar den ärade parlamentsledamoten om att gemenskapen i enlighet med fördraget skall bidra till kulturens utveckling i medlemsstaterna med respekt för deras nationella och regionala mångfald, samtidigt som gemenskapen skall framhäva det gemensamma kulturarvet.

Inom ramen för denna behörighet kommer rådet att inta den ståndpunkt situationen kräver, om saken direkt hänskjuts till det.

(2000/C 303 E/059)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2479/99

från Luigi Vinci (GUE/NGL) och Fiorella Ghilardotti (PSE) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Direktiv 96/67/EG

1. Med en skrivelse av den 7 september 1999 till den italienska regeringen meddelade Robert Coleman, generaldirektör vid kommissionens generaldirektorat för transporter (GD VIII), att det italienska lagdekretet nr 18 av den 13 januari 1999 föranledde honom att göra vissa anmärkningar gällande bestämmelsernas förenlighet med gemenskapslagstiftningen. Coleman menade att den italienska lagen är ett hinder för det marknadsstillträde som åsyftas i rådets direktiv 96/67/EG. Hans anmärkningar gäller lagdekretets artiklar 13, 14 och 20, som behandlar kompetenskraven för dem som skall tillhandahålla marktjänster på flygplatser, respektive socialt skydd.

2. I skäl 6 i rådets direktiv bekräftas emellertid att medlemsstaterna, mot bakgrund av subsidiaritetsprincipen, skall ges möjlighet att beakta sektorns särart, underförstått den nationella särarten. I skäl 10 ges medlemsstaterna rätt att förverkliga det fria tillträdet till marknaden för marktjänster gradvis. I skäl 8 sägs att man skall beakta inverkan på anställningsvillkoren och säkerheten på flygplatserna, varmed man kan förstå den rådande situationen. I skäl 24 fastslås att befogenheten att garantera socialt skydd i adekvat omfattning för personalen i de företag som tillhandahåller marktjänster bör kvarstanna hos medlemsstaterna. I artikel 18, slutligen, sägs att medlemsstaterna kan vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de anställdas rättigheter skyddas.

3. Detta är frågor som är av största vikt för Europeiska unionens grundläggande institutioner — rådet, kommissionen och parlamentet — nämligen att försvara sysselsättningsnivån i en tid då arbetslösheten breder ut sig, och att försvara de anställdas arbetsvillkor.

Med tanke på den godtyckliga karaktären i Robert Colemans skrivelse av den 7.9.1999 till den italienska regeringen, undrar vi om kommissionen tänker agera för att detta ärende skall återföras till en analys där man visar större respekt för det skrivna ordet och de principer som gemenskapslagstiftningen grundar sig på, och vi undrar också hur kommissionen tänker agera gentemot tjänstemän som Robert Coleman, som i kommissionens namn överskrider de befogenheter de tilldelats.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(1 februari 2000)

I sin egenskap av väktare av gemenskapsrätten måste kommissionen se till att fördraget och de bestämmelser som de olika institutionerna utfärdar i enlighet med fördraget efterlevs korrekt. Denna uppgift innebär inte bara att man kontrollerar att direktiven införlivas i den nationella lagstiftningen, utan också att man kontrollerar att de nationella reglerna är förenliga med det grundläggande innehållet i de regler som utfärdas på gemenskapsnivå.

I artikel 18 i rådets direktiv 96/67/EG av den 15 oktober 1996 om tillträde till marknaden för marktjänster på flygplatserna inom gemenskapen⁽¹⁾ föreskrivs att medlemsstaterna får vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de anställdas rättigheter skyddas samt att hänsyn tas till miljön, men också att dessa åtgärder skall vidtas utan att de påverkar tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv och med beaktande av gemenskapsrättens övriga bestämmelser. Direktivets syfte är att garantera fritt tillträde till marknaden för marktjänster på flygplatser, både vad gäller egenhantering och tjänsteleveranser som utförs av tredje man. Denna öppning sker stegvis i enlighet med ett tidsschema som fastställs i artikel 1 i direktivet. I överensstämmelse med denna ram skall bestämmelserna i den rättsakt som införlivar direktivet inte påverka tillämpningen av principen om fri tillgång genom att införa restriktiva bestämmelser för den berörda sektorn.

Bestämmelserna i den rättsakt som införlivar direktivet i den nationella lagstiftningen, och som gör det möjligt att i samband med urvalsförfarandet ge myndigheterna utvidgade bedömningsbefogenheter för att begränsa sådan fri tillgång till marknaden, är inte förenliga med direktivets syften så som de bland annat fastställs i skälen 14 och 15, och förefaller att strida mot bestämmelserna i direktivets artiklar 6, 7, 11, 14 och 18. På grund av detta är det kommissionens uppgift att i enlighet med artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget vidta de åtgärder som krävs för att se till att gemenskapsbestämmelserna införlivas och efterlevs korrekt. Den skrivelse till de italienska myndigheterna som frågeställaren avser syftar just till att uppnå denna samstämmighet.

⁽¹⁾ EGT L 272, 25.10.1996.

(2000/C 303 E/060)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2496/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Åtgärder för att underlätta en övergripande hälsovård på gemenskapsnivå

Vi känner alla till de invändningar som enskilda medlemsstater har mot förslaget att tillåta de egna medborgarna att bege sig utomlands för att där genomgå en behandling som sedan ersätts av patientens hemland när sådan behandling inte lämpligen kan fås i hemlandet.

Vi vet emellertid också att det ofta är rent byråkratiska och kostnadsrelaterade orsaker som förhindrar dessa så kallade hoppets resor, även i de fall då det finns välgrundade motiv för att genomföra dem.

Kan kommissionen meddela vad som kan göras på gemenskapsnivå för att det skall möjliggöras, eller i alla fall underlättas, för gemenskapsmedborgare att låta sig behandlas på vilket sjukhus inom gemenskapen som han eller hon än önskar utan problem eller i alla fall på acceptabla villkor och således utan nämnvärda utgifter (vilket fallet inte är idag)?

Skulle det vara möjligt att inrätta en europeisk fond i ovannämnda syfte?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(17 januari 2000)

Frågan gäller möjligheten för Europeiska unionens medborgare att resa till en annan medlemsstat än den stat där man är bosatt för att få sjukvård. Denna möjlighet har två rättsliga grunder.

När det gäller social trygghet enligt artikel 42 (f.d. artikel 51) i EG-fördraget regleras samordningen av de nationella sociala trygghetssystemen i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen⁽¹⁾ samt i förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71⁽²⁾. I artikel 22.1 c i förordning (EEG) nr 1408/71 föreskrivs uttryckligen vad som skall gälla när en person som är försäkrad i en medlemsstat besöker en annan medlemsstat i avsikt att få "planerad" sjukvård eller sjukvårdsprodukter. Enligt artikeln skall personen i fråga ha tillstånd på förhand från sin sjukförsäkring för att få ersättning för alla de kostnader som uppstått. Tillståndet utfärdas på blankett E 112. I detta fall föreskrivs i artikel 22.2 i förordning (EEG) nr 1408/71 att tillstånd "får inte vägras, om vården är en förmån som utges enligt lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium personen är bosatt och om han i den staten inte kan få vård inom den tid som, med beaktande av hans aktuella hälsotillstånd och sjukdomens sannolika förlopp, där är normal för vården i fråga". Mot bakgrund av denna artikel innebär sålunda tillståndsförfarandet att medlemsstaterna måste utfärda tillstånd i klara fall samtidigt som det ger dem fullständig frihet att vägra tillstånd i andra fall. Gemenskapsbestämmelserna betyder dessutom också att "planerad" vård alltid måste ges av institutionen på vistelseorten "enligt bestämmelserna i den lagstiftning" som denna tillämpar och att vården alltid skall betalas av medlemsstaten.

Vad gäller friheterna på den inre marknaden, närmare bestämt den fria rörligheten för varor enligt artikel 28 (f.d. artikel 30) i EG-fördraget och friheten att tillhandahålla tjänster enligt artikel 49 (f.d. artikel 50) i EG-fördraget, har EG-domstolen den 28 april 1998 meddelat förhandsavgöranden i två liknande mål (Kohll och Decker, C-158/96 och C 120/95). Domstolen beslutade att nationella bestämmelser om social trygghet inte får utgöra ett hinder för tillämpning av friheterna på den inre marknaden och att kravet på att man skall ha förhandstillstånd för att få ersättning för glasögon eller tandvård strider mot gemenskapsrätten (som garanterar fri rörlighet för varor och frihet att tillhandahålla tjänster) i det fall att tillstånd inte krävs inom landet. Rätten till likabehandling skall bestå utan att det görs åtskillnad mellan vård inom landet och utanför landets gränser. I motsats till artikel 22 i förordning (EEG) nr 1408/71, innebär rätten till likabehandling att den medlemsstat där personen är försäkrad kan vidmakthålla alla begränsningar i sina bestämmelser, vilket innebär att rätten till likabehandling varken medför direkt rätt till ersättning om försäkringsstaten inte fastställt denna rätt i sin egen rättspraxis, eller rätt till ersättning av alla de kostnader som har uppstått i samband med sjukvården. Å andra sidan kan tillstånd till behandling inte vägras av socialförsäkringsinstitutionen enbart på den grund att vården skulle ges i ett annat land. Domstolen har emellertid medgivit möjligheten att vägra tillstånd på grund av hänsyn till folkhälsan enligt artiklarna 30 (f.d. artikel 36) och 46 (f.d. artikel 56) i EG-fördraget, i det fall att det med hänsyn till folkhälsan, och till och med för befolkningens överlevnad, är väsentligt att upprätthålla en vårdkapacitet eller en sjukvårds-kompetens inom det nationella territoriet. Likaså tillåter domstolen begränsningar i det fall att försäkringsstaten kan påvisa att det föreligger allvarlig risk för att den ekonomiska balansen i systemet för social trygghet skulle rubbas.

Gemenskapens bestämmelser om den inre marknaden och om den sociala tryggheten ger således inte gemenskapen möjlighet att vidta åtgärder som påverkar finansieringen av läkar- eller sjukhusvård i medlemsstaterna. Finansieringen faller inom ramen för medlemsstaternas kompetens. Av detta skäl är det inte möjligt att inrätta en särskild fond i detta syfte.

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971.

⁽²⁾ EGT L 74, 27.3.1972.

(2000/C 303 E/061)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2498/99

från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Kompensation för obligatorisk avlivning av lax i enlighet med EG- lagstiftningen

Kan kommissionen bekräfta att det finns ett system för omedelbar, lämplig och effektiv kompensation för obligatorisk avlivning av lax i odlingar som smittats av ISA, i enlighet med direktiv 93/53/EEG⁽¹⁾ om gemenskapens minimiåtgärder för bekämpning av vissa fisksjukdomar?

Om så är fallet, kan kommissionen redogöra för detta system och förklara huruvida det måste kompletteras med kompensation från den berörda medlemsstaten?

(¹) EGT L 175, 19.7.1993, s. 23.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(19 januari 2000)

Vid obligatorisk avlivning av lax i odlingar som smittats med infektiös laxanemi finns det möjlighet till olika slag av ekonomisk kompensation.

Medlemsstaterna kan bevilja ekonomisk kompensation för förlusterna. I detta fall anmäler myndigheterna i den berörda medlemsstaten de planerade åtgärderna till kommissionen. Enligt riktlinjerna för granskningen av statligt stöd till fiske och vattenkultur kan åtgärder som syftar till att kompensera förluster för producenterna anses vara förenliga med den gemensamma marknaden under förutsättning att myndigheterna fattar beslut om ett slaktprogram.

I artikel 3 i rådets beslut 90/424/EEG av den 26 juni 1990 om utgifter inom veterinärområdet (¹) förtecknas djursjukdomar för vilka ekonomiskt bidrag för nödåtgärder kan beviljas av EU. Det ekonomiska bidraget måste utgöra 50 % av de kostnader som åsamkats medlemsstaten genom kompensation till ägarna för slakten, destruktionskostnaderna av djur och, i förekommande fall, deras produkter, för rengöring, insektsbekämpning och desinficering av anläggningar och redskap och för destruktionskostnaderna av smittat foder och smittade redskap. I de fall vaccination har bestämts måste det ekonomiska bidraget utgöra 100 % av kostnaderna för vaccin och 50 % av kostnaderna för vaccinationen. Infektiös laxanemi ingår emellertid inte i förteckningen över kompensationsberättigande sjukdomar. För att ta med sjukdomen i förteckningen krävs att kommissionen fattar ett beslut i enlighet med förfarandet i Ständiga veterinärkommittén.

Enligt artikel 24 i rådets direktiv 90/424/EEG kan en finansiell gemenskapsåtgärd införas för bekämpning och övervakning av vissa sjukdomar. Denna kompensation grundar sig på antagandet av årliga program som medlemsstaterna lämnar in. Programmen skall innehålla för ändamålet viktig ekonomisk upplysning och särskilt ange den sammanlagda uppskattade årskostnaden för att genomföra programmet. Storleken på EU-bidraget skall i detta fall fastläsas till 50 % av de kostnader som åsamkats medlemsstaten genom kompensation till ägarna för djurslakten. Infektiös laxanemi ingår emellertid inte i den förteckning över sjukdomar som artikel 24 tillämpas på. För att ta med sjukdomen i förteckningen krävs att rådet fattar ett beslut på grundval av ett förslag från kommissionen. Kommissionen kommer att undersöka om det är på sin plats att vidta åtgärder för att inbegripa infektiös laxanemi i en av de förteckningar som det hänvisas till i beslut i 90/424/EEG.

Från och med den 1 januari 2000 kan medlemsstaterna enligt artikel 15 i den nya fonden för fiskets utveckling (FFU) inom ramen för sina egna nationella program uppmuntra utrotning av patologiska risker orsakade av sjukdomar i vattenkultur. Villkoren tillåter ett ekonomiskt bidrag på högst 35 % för mål 1-områden och 15 % för övriga områden. Vid utarbetningen av förordningen om den nya fonden för fiskets utveckling nästa år kommer kommissionen att fastställa detaljerade bestämmelser för detta bidrag.

(¹) EGT L 224, 18.8.1990, senast ändrat genom beslut 94/370/EG (EGT L 168, 2.7.1994).

(2000/C 303 E/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2506/99

från Caroline Jackson (PPE-DE) till kommissionen

(22 december 1999)

Ämne: Tillåten förekomst av aflatoxinsvampar i paranötter importerade till EU

Kan kommissionen uppge:

1. de vetenskapliga undersökningar som utgör källa för dess beslut att tillåta förekomsten av 4 delar per miljard av aflatoxinsvampar i paranötter, medan den tillåtna nivån i USA är 20 delar per miljard?

2. Är den maximala tillåtna förekomsten i EU högre för jordnötter än för paranötter?
3. Vilka samråd genomfördes med paranötterproducenterna innan EU beslutet fattades?
4. Vilket EU bistånd har erbjudits till producenterna för att de skall kunna vidta åtgärder för att säkerställa att färre nötter berörs?
5. Hur många månader i förväg varnades producenterna om beslutet?
6. Planerar EU att år 2000 erbjuda ersättning till producenter som inte längre kan sälja en stor del av sin skörd till den europeiska marknaden?
7. Är EU medveten om att dess beslut kan kännbart minska vissa skogsbefolkningars inkomst och tvinga dem till att utnyttja skogarna på ett mindre miljövänligt sätt?
8. Är kommissionen beredd att dra tillbaka detta beslut i avvaktan på en undersökning om beslutets inverkan på skogsbefolkningarna?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(7 februari 2000)

I kommissionens förordning (EG) nr 1525/98 av den 16 juli 1998 om ändring av förordning (EG) nr 194/97 av den 31 januari 1997 om fastställande av högsta tillåtna halt för vissa främmande ämnen i livsmedel⁽¹⁾ fastställs den högsta tillåtna halten av aflatoxin B1 och den totala halten av aflatoxiner i jordnötter, nötter (inbegripet paranötter), torkad frukt, spannmål och härledda produkter av dessa varor samt för aflatoxin M1 i mjölk.

1. Vetenskapliga livsmedelskommittén lämnade ett yttrande den 23 september 1994 om aflatoxiner, ochratoxin A och patulin⁽²⁾. I detta konstaterade kommittén följande:

Aflatoxiner är genotoxiska cancerframkallande ämnen. Man anser allmänt att det för detta slag av cancerframkallande ämne inte finns någon tröskeldos, under vilken inga tumörer skulle uppkomma. Riskfri är med andra ord endast en nollexponering.

Detta överensstämmer med de bedömningar som Internationella organet för cancerforskning(IARC)⁽³⁾ (1993)gjort beträffande aflatoxiners cancerogenitet och genotoxitet. På grundval av många rapporter om riskbedömning kan man dra slutsatsen att även mycket liten exponering för aflatoxin, dvs. 1 nanogram per kilogram (ng/kg) kroppsvikt per dag eller mindre medför risk för levercancer.

Vetenskapliga livsmedelskommittén diskuterade på nytt aflatoxiners toxicitet vid sitt 108:e plenarmöte i september 1997⁽⁴⁾ mot bakgrund av en utvärdering⁽⁵⁾ som gjorts av FAO/WHO:s gemensamma expertkommitté för livsmedelstillsatser (JECFA). Vetenskapliga livsmedelskommittén gav sitt erkännande för det stora arbete som JECFA hade utfört för att kunna genomföra en kvantitativ riskbedömning genom att kombinera cancerframkallande potens och uppgifter om exponering av människor. Vetenskapliga livsmedelskommittén noterade också de många begränsningar och hypoteser som hör till detta tillvägagångssätt, vilka tydligt hade lagts fram i rapporten. Vetenskapliga livsmedelskommittén observerade dessutom att aflatoxiners toxicitet inte ifrågasätts av JECFA ("aflatoxin hör till de mest potenta mutagena och cancerframkallande kända ämnena") och att flera av JECFA:s uttalanden stämde med Vetenskapliga livsmedelskommitténs yttrande om aflatoxiner från 1994. Kommittén drog slutsatsen att detta yttrande fortfarande var giltigt.

På grundval av denna bedömning anser man att, vid sidan av förebyggande åtgärder för att undvika kontaminering, bidrar fastställandet av högsta tillåtna halter till att skydda konsumenterna. Dessa halter måste sättas så lågt som det rimligtvis är möjligt.

2. För jordnötter, nötter (inbegripet paranötter), torkad frukt, spannmål och härledda produkter av dessa varor, direkt avsedda som livsmedel eller som ingrediens i livsmedel, är de högsta tillåtna halterna 4 mikrogram per kilo ($\mu\text{g}/\text{kg}$) aflatoxin totalt (B1 +B2 + G1 + G2) och 2 $\mu\text{g}/\text{kg}$ aflatoxin B1. Sorteringsmetoder och annan fysisk behandling som minskar halten av aflatoxin kan användas på obehandlade nötter för att erhålla den slutliga konsumentprodukten. Med stöd av dessa metoder har högre tillåtna halter fastställts för nötter, inklusive paranötter (10 $\mu\text{g}/\text{kg}$ aflatoxin totalt och 5 $\mu\text{g}/\text{kg}$ aflatoxin B1) som sorteras eller underkastas någon annan fysisk behandling innan de används som föda eller som ingrediens i livsmedel. Högsta tillåtna halter för obehandlade jordnötter har satts till 15 miljarddelar (ppb) aflatoxin

totalt och 8 ppb aflatoxin B1, vilket stämmer med gränsvärdet i Codex Alimentarius⁽⁶⁾ och eftersom det finns tillräckligt med uppgifter som klart visar att genom sortering nivån på 15 ppb hos obehandlade jordnötter kan minskas till 4 ppb hos den slutliga konsumentprodukten. Gränsvärdet på 15 ppb kommer också att gälla för obehandlade nötter, inklusive paranötter och torkad frukt, om det före den 1 juli 2001⁽⁷⁾ presenteras uppgifter som påvisar effektiviteten hos sorteringsmetoder eller annan fysisk behandling för att minska nivån aflatoxin på 15 ppb hos obehandlade nötter och torkad frukt till den högsta tillåtna halt som fastställts för produkter som av avsedda att konsumeras direkt eller användas som en ingrediens i livsmedel. Dessa uppgifter föreligger ännu inte.

3., 5. och 6. De föreslagna åtgärderna anmäldes till Världshälsoorganisationen (WTO) genom meddelande G/SPS/N/EEC/51, daterat den 8 januari 1998. Synpunkter skulle lämnas före den 20 mars 1998. Följaktligen blev WTO-medlemmarnas behöriga myndigheter officiellt informerade om de föreslagna åtgärderna i januari 1998. De antagna åtgärderna har publicerats i EGT⁽⁸⁾ och en reaktion på synpunkterna under samrådsförandet sändes till WTO för vidare spridning den 14 oktober 1998. Åtgärderna trädde i kraft den 1 januari 1999. Kommissionen anser att de nationella myndigheterna måste se till att de inhemska producenterna av paranötter blir informerade om gällande bestämmelser i de länder dit deras produkter exporteras.

De högsta tillåtna halter som fastställts på gemenskapsnivå genom kommissionens förordning (EG) nr 1525/98 ersatte och harmoniserade de hittills gällande nationella halterna för aflatoxiner i medlemsstaterna. För paranötter hade högsta tillåtna halter liknande dem som fastställts på gemenskapsnivå antagits på nationell nivå redan i början på 1990-talet av de länder som importerar paranötter i större skala. Det är därför ett rimligt antagande att gemenskapens bestämmelser om högsta tillåtna halter, som trädde i kraft den 1 januari 1999 och ersatte de hittills gällande högsta tillåtna halterna för aflatoxiner i de olika länderna, inte nämnvärt påverkade importen av paranötter till gemenskapen jämfört med föregående år.

På grundval av tillgänglig information finns det följaktligen enligt kommissionens mening ingen anledning att dra tillbaka förordning (EG) nr 1525/98.

4. och 7. Inom kommissionen är man fullt medveten om vilken betydelse produktionen av paranötter har för de lokala producenternas sociala villkor och för bevarandet av regnskogen i Amazonas. Inom ramen för de tekniska samarbetsprogrammen undersöker kommissionen för närvarande tillsammans med de berörda länderna, bl.a. Brasilien, vilken teknisk och ekonomisk hjälp som kan ges för att bevara produktionen av paranötter som ett sätt att bevara den biologiska mångfalden i regnskogen i Amazonas, för att förbättra kvaliteten på paranötter med tanke på aflatoxinhalten och för att förbättra de sociala villkoren för de små, lokala odlarna. Dessa målsättningar är i alla händelser av mindre betydelse än skyddet av europeiska konsumenter mot de risker för folkhälsan som aflatoxinförgiftning innebär.

(¹) EGT L 201, 17.7.1998.

(²) Vetenskapliga livsmedelskommitténs rapporter, serie 35.

(³) Internationella organet för cancerforskning.

(⁴) Protokoll från Vetenskapliga livsmedelskommitténs 108:e möte i Bryssel den 18-19 september 1997.

(⁵) FAO/WHO:s gemensamma expertkommitté för livsmedelstillsatser (JECFA), 49:e mötet, Rom, 17-26 juni 1997, sammanfattning och slutsatser i bilagan.

(⁶) Alinorm 99/12, Rapport från det 30:e mötet med Codex Committee on Food Additives and Contaminants, Haag, Nederländerna, 9-13 mars 1998, punkt 64-72 och bilaga X.

(⁷) Kommissionens förordning (EG) nr 1566/1999 av den 16 juli 1999 om ändring av förordning (EG) nr 194/97 om fastställande av högsta tillåtna halt för vissa främmande ämnen i livsmedel (EGT L 184, 17.7.1999, s.17).

(⁸) EGT L 201, 17.7.1998.

(2000/C 303 E/063)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2516/99

från Sergio Berlato (UEN) till kommissionen

(22 december 1999)

Ämne: Direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar

Rådets direktiv nr 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾ är nu 20 år gammalt, och eftersom direktivet under den tiden varken har diskuterats eller ändrats bör det nu genomgå en grundlig omarbetning.

Under årens lopp har direktivet utvecklats från att vara ett direktiv som (särskilt i artikel 9) medger undantag under vissa utvalda perioder och i begränsad omfattning, och som ger varje enskild medlemsstat ansvar för att vidta nödvändiga åtgärder för att uppnå de mål som fastställs i direktivet, till att bli en bestämmelse som endast anger vissa fastställda åligganden.

Bilaga II innehåller en lista över de arter som täcks av skyddet, vilket innebär att alla de arter som inte tas upp i denna lista inte omfattas. Skulle kommissionen mot bakgrund av detta, och mot bakgrund av de biologiska och biogeografiska förändringarna i Europa, kunna se över direktiv nr 79/409 för att främja ett effektivt bevarande av vilda fåglar och deras naturliga miljö?

(¹) EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(19 januari 2000)

Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar har ändrats vid flera olika tillfällen, t.ex. genom direktiv 85/411/EEG av den 25 juli 1985 (¹), direktiv 91/244/EEG av den 6 mars 1991 (²), direktiv 94/24/EG av den 8 juni 1994 (³) och direktiv 97/49/EG av den 29 juli 1997 (⁴) (för att inte tala om de ändringar som uppkom i samband med Greklands, Spaniens och Portugals anslutning).

Tillämpningsområdet för direktiv 79/409/EEG omfattar alla vilda fågelarter på medlemsstaternas europeiska territorium som omfattas av fördraget. I artikel 1 i direktivet fastställs att alla fågelarter som naturligt förekommer i vilt tillstånd omfattas av direktivet. Direktivet täcker skydd, förvaltning och kontroll av dessa arter, och innehåller även regler för deras exploatering. I artikel 5 föreskrivs att medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att inrätta ett allmänt skyddssystem för alla fågelarter som avses i artikel 1, och i synnerhet förbjuda a) att avsiktligt döda eller fånga sådana fåglar oavsett vilken metod som används, b) att avsiktligt förstöra eller skada deras bon och ägg eller bortföra deras bon, c) att samla in fågelägg i naturen och behålla dessa, även om de är tomma, d) att avsiktligt störa dessa fåglar, särskilt under deras häcknings- och uppfödningstid, i den mån dessa störningar inte saknar betydelse för att uppnå syftet med detta direktiv, och e) att förvara fåglar av sådana arter som inte får jagas eller fångas.

Utgående från detta allmänna skyddssystem för alla vilda fågelarter omfattar artikel 4 dessutom särskilda skyddsåtgärder avseende livsmiljö för sådana vilda fågelarter som ingår i direktivets bilaga I. Därigenom skall dessa arters överlevnad och förökning garanteras i deras utbredningsområde. I artikel 7 fastställs att de arter som ingår i bilaga II, med tanke på deras populationsnivå, geografiska spridning och förökningstakt, får jagas i enlighet med nationell lagstiftning utan att det skulle utgöra ett hot mot skyddsåtgärderna i deras utbredningsområde (sådana arter som ingår i bilaga II/1 får jagas i de geografiska sjö- och landområden som omfattas av direktivet, och arter som ingår i bilaga II/2 får endast jagas i de medlemsstater för vilka detta anges). I artikel 9, som frågeställaren hänvisar till, ingår en förteckning över de krav och villkor som gäller för undantag från direktivets bestämmelser.

Det kan därför sammanfattningsvis sägas att alla vilda fågelarter omfattas av ett allmänt skyddssystem enligt direktiv 79/409/EEG. De arter som omfattas av bilaga I åtnjuter strängare skydd. För arterna i bilaga II gäller mindre stränga skyddsregler. Undantag från direktivets bestämmelser kan tillåtas på vissa stränga villkor. Om medlemsstaterna genomför direktivet korrekt garanteras bevarandet av alla vilda fågelarter i Europa, samtidigt som det är möjligt att använda dem på ett rationellt sätt och kontrollera stammarna på ett ekologiskt avvägt sätt. Kommissionen anser därför att en grundläggande ändring av direktiv 79/409/EEG inte är motiverad för närvarande.

(¹) EGT L 233, 30.8.1985.

(²) EGT L 115, 8.5.1991.

(³) EGT L 164, 30.6.1994.

(⁴) EGT L 223, 13.8.1997.

(2000/C 303 E/064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2518/99**från Gianfranco Dell'Alba (TDI) till kommissionen***(22 december 1999)*

Ämne: Användning av laserutrustning i Modena

Sedan många år tillbaka har man i staden Modena använt lasergevär (som nyligen började kallas "laserutrustning") för att värja sig mot starar, duvor och andra fågelarter i stadens centrum.

Detta fortsätter trots de protester och initiativ som många medborgare och företag genomfört mot denna metod, även på gemenskapsnivå.

De italienska myndigheterna meddelande i maj 1997 (inrikesministeriet) och i december 1997 (hälsovårdsministeriet) att dessa laserinstrument är farliga, i enlighet med de europeiska bestämmelserna CEI EN 60825.

Dessa bestämmelser, som reglerar tillverkningen och användningen av laserutrustning, tillåter endast tre användningsområden, nämligen

- industri,
- telekommunikation,
- hälsovård,

vilket innebär att Modena och troligen även andra städer, inte skulle ha rätt att använda denna metod. Den laserutrustning som används i Modena är försedd med ett optiskt system som regleras manuellt på ett sätt som dock inte beskrivs i det franska företaget Desmans bruksanvisningar. Bjerregard från kommissionen svarade den 28 januari 1997 (E-3175/96)⁽¹⁾ och den 16 december 1997 (E-3800/97)⁽²⁾ på Taminos frågor i detta ämne.

Har kommissionen bett om, och erhållit, ytterligare information om säkerheten för invånarna i Modena och om den personal som skall hantera utrustning såsom denna laserutrustning, från de italienska myndigheterna som, enligt artikel 9 i rådets direktiv 79/409/EEG⁽³⁾ är skyldiga att tillhandahålla sådan information?

Anser inte kommissionen att man, med tanke på att denna metod fortsätter att tillämpas, snabbt måste genomföra en inspektion på plats, och om så är lämpligt formellt meddela de italienska myndigheterna om att de måste följa gemenskapsbestämmelserna på området fullt ut?

⁽¹⁾ EGT C 186, 18.6.1997, s. 41.

⁽²⁾ EGT C 187, 16.6.1998, s. 59.

⁽³⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(23 februari 2000)*

Beträffande säkerheten och hälsoskyddet för arbetare som hanterar till exempel laserutrustning hänvisar kommissionen parlamentsledamoten till svaren på de skriftliga frågorna E-3175/96 och E-3800/97 från Gianni Tamino. Det ankommer på de italienska myndigheterna att kontrollera och övervaka efterlevnaden av de nationella bestämmelser som genomför direktiven om hälsa och säkerhet i arbetet. Berörda parter bör alltså vända sig till dessa myndigheter.

När det gäller artikel 9 i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar har de italienska myndigheterna informerat kommissionen om att de vidtagna åtgärderna inte har medfört några allvarliga störningar för den berörda populationen av vilda fåglar. Åtgärderna har genomförts efter fåglarnas parningsperiod och fåglarna har varken skadats eller dödats. Eftersom ingen betydande störning har orsakats är artikel 9 i direktiv 79/409/EEG inte tillämplig i detta fall.

Kommissionen ansåg att den information man mottog angående nämnda direktiv var fullt tillräcklig och betraktade därmed fallet som avslutat.

Ett brev innehållande kompletterande information till svaret på den skriftliga frågan E-3800/97 skickades till Gianni Tamino under våren 1998.

(2000/C 303 E/065)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2519/99

från **Roberta Angelilli (UEN)** till kommissionen

(22 december 1999)

Ämne: Konkurs för företaget IMEG (i Lucca)

Företaget IMEG (marmor- och granitindustri) är världens största företag som schaktar och bearbetar marmor. I området Apuo-Versiliese har företaget ett stenbruk som täcker mer än 60 procent av marmorområdet och sysselsätter 180 arbetstagare i tre olika kommuner, nämligen Carrara, Manciano och Massarosa.

Den 2 april 1999 förklarades företaget i konkurs och de anställda friställdes. De två auktioner som skulle hållas för att sälja hela industrianläggningen som en enhet avlystes, och den 30 november 1999 kommer företaget att säljas ut i två olika delar.

1. Kan kommissionen, mot bakgrund av det ovanstående, ange om det finns några gemenskapsbestämmelser som avser att hålla samman en hel industriprocess som en enhet, i synnerhet med hänsyn till att upprätthålla sysselsättningen?

2. Finns det några finansiella instrument som avser stöd för utveckling och omstrukturering av industriverksamhet?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(16 februari 2000)

1. Följande tre direktiv är tillämpliga på den situation som beskrivs: Direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977, ändrat genom direktiv 98/50/EG av den 29 juni 1998, om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter⁽¹⁾. I detta direktiv föreskrivs skydd för arbetstagare vid överlåtelse av företag, särskilt när det gäller arbetstagarnas rättigheter.

Direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar⁽²⁾. Syftet med detta direktiv är att skydda arbetstagarna vid kollektiva uppsägningar genom att det föreskrivs att arbetstagarrepresentanterna måste informeras och tillfrågas innan det fattas beslut om uppsägningar och att myndigheterna måste informeras om planerade uppsägningar. Huvudsyftet är att motverka kollektiva uppsägningar.

Direktiv 80/987/EEG av den 20 oktober 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagarna vid arbetsgivarens insolvens⁽³⁾. Genom detta direktiv säkras att arbetstagarnas utestående fordringar gäldas även om arbetsgivaren är insolvent.

2. Genom strukturfonderna är det möjligt att samfinansiera projekt för industriell omställning av det slag som frågeställaren nämner, förutsatt att de berörda företagen är belägna i stödberättigade områden. Även utbildning av arbetslösa i syfte att underlätta dessas återinträde på arbetsmarknaden kan samfinansieras. När det gäller denna typ av åtgärder inom ramen för mål 2 väntar kommissionen på att de italienska myndigheterna skall inkomma med en ny version av sitt förslag som omarbetats i enlighet med gällande bestämmelser för nästa programplaneringsperiod (2000–2006)⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EGT L 201, 17.7.1998.

⁽²⁾ EGT L 225, 12.8.1998.

⁽³⁾ EGT L 283, 28.10.1980.

⁽⁴⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 303 E/066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2528/99**från Jürgen Zimmerling (PPE-DE) till kommissionen**

(4 januari 2000)

Ämne: Storleken på återuppbyggnadskostnaderna för Kosovo

För närvarande har det via rådet anslagits 500 miljoner euro för stöd till återuppbyggnaden i Kosovo. Dessa medel skall i huvudsak tas från budgeten för utvecklingsbistånd. Föredraganden i utskottet för utveckling och samarbete, Marie-Arlette Carloti, har meddelat att summan på 500 miljoner euro enbart är en uppskattning.

Kan Balkansamordnaren Bodo Hombach ge några uppgifter om de kostnader som redan uppstått och som kommer att uppstå i samband med återuppbyggnaden i Kosovo på basis av de uppgifter som han måste ha fått genom sin befattning?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(1 februari 2000)

I november 1999 genomförde kommissionen och Världsbanken en gemensam bedömning med titeln "Towards Stability and Prosperity, a programme for reconstruction and recovery in Kosovo" ⁽¹⁾. Bedömningen av behoven grundar sig dessutom på flera andra källor, särskilt på kommissionens skadebedömning (som genomfördes av den internationella förvaltningsgruppen), uttalanden av Förenta nationernas övergångsförvaltning i Kosovo (UNMIK Förenta nationernas uppdrag i Kosovo) och tillgängliga uppgifter från andra bedömningar.

När det gäller stabilitetspaktens roll skall det understrykas att Förbundsrepubliken Jugoslavien (och följaktligen Kosovo) inte är medlem i stabilitetspakten. Kommissionen deltar aktivt i stabilitetspaktens arbetsgrupper. Med hänsyn till stabilitetspaktens mandat förefaller det emellertid inte att vara det lämpligaste forumet för en bedömning av behoven i Kosovo.

Kommissionens ledamot med ansvar för yttre förbindelser har nära kontakt med Bodo Hombach när det gäller frågor som rör regionen generellt sett.

Kommissionen erinrar om att medlen till Kosovo för 2000 inte kommer att tas från utvecklingsbudgeten som sådan utan från överföringar (60 miljoner euro), anslagsomfördelningar (40 miljoner euro), ECHO (20 miljoner euro) och från redan avsatta medel (60 miljoner euro) av flexibilitetsreserven på 180 miljoner euro i det preliminära förslaget till budget.

⁽¹⁾ Finns tillgänglig på kommissionens och Världsbankens gemensamma webbplats på följande adress: www.seereco-n.org/KeyDocuments/KeyOfficialDocuments.htm.

(2000/C 303 E/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2529/99**från Markus Ferber (PPE-DE) till kommissionen**

(4 januari 2000)

Ämne: Kostnaderna för kommittéförfarandet

Enligt EG-fördraget är det kommissionen som bär ansvaret för att de beslut som rådet fattar genomförs. Rådet låter kommittéer med nationella experter övervaka kommissionens arbete.

Hur många rådgivande kommittéer och förvaltnings- och regelkommittéer med nationella experter följer kommissionens verkställande arbete?

På vilka områden?

Hur höga var kostnaderna för dessa kommittéer under 1997, 1998 och 1999?

Hur höga kommer de genomsnittliga kostnaderna att vara för dessa utskott år 2000?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(22 mars 2000)

Det finns 260 kommittéer som bistår kommissionen i utövandet av de genomförandebefogenheter som den tilldelats. Av dessa 260 kommittéer tillämpar 27 förfaranden som inte är förenliga med rådets beslut 87/373/EEG av den 13 juli 1987 om närmare villkor för utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter⁽¹⁾ och 1999/468/EG av den 28 juni 1999⁽²⁾ om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter och 233 tillämpar förfaranden som är förenliga med ovan nämnda beslut. Bland de senast nämnda tillämpar 189 kommittéer ett enda förfarande, 24 ett rådgivningsförfarande, 56 ett förvaltningsförfarande och 109 ett regleringsförfarande.

44 kommittéer tillämpar två eller tre förfaranden, 21 kommittéer tillämpar rådgivningsförfaranden och förvaltningsförfaranden, 6 kommittéer tillämpar rådgivningsförfaranden och regleringsförfaranden, 12 kommittéer tillämpar förvaltningsförfaranden och regleringsförfaranden, 5 kommittéer tillämpar både ett eller flera av dessa förfaranden.

Kommittéerna i fråga finns inom så gott som samtliga EU-områden, framförallt inom områdena för miljö (över fyrtio stycken), företag (över trettio), transport och jordbruk (närmare trettio för vart och ett av områdena), hälso- och sjukvård (över tjugo stycken), osv.

Vad gäller övriga inslag i parlamentsledamotens fråga kommer dessa att lämnas vid ett senare tillfälle.

⁽¹⁾ EGT L 197, 18.7.1987.

⁽²⁾ EGT L 184, 17.7.1999.

(2000/C 303 E/068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2547/99

från Guido Podestà (PPE-DE) till kommissionen

(4 januari 2000)

Ämne: Före detta gränsstäder

En lång och noggrann undersökning som många tjänstemän från Europeiska kommissionens olika generaldirektorat har varit inblandade i har visat att det helt saknas studier från EU:s institutioner om de lokala grupper, organisationer och företag som i samband med införandet av den inre marknaden har förlorat basen för sin egen socio-ekonomiska situation: gränserna.

Även om vi alla är positivt inställda till en alltmer enad europeisk union, är det vår skyldighet att tillgodose alla europeiska medborgares behov. När Schengenavtalet trädde i kraft var den enda gemenskapsåtgärd som planerades en särskild rörlighetsplan för tulltjänstemän, men ingenting gjordes för dem som ägnade sig åt någon verksamhet som var avhängig av gränserna.

Anser kommissionen inte att det är nödvändigt att göra en djupgående analys av behoven i dessa särskilda områden inom EU?

Anser kommissionen inte att det vore lämpligt att ge särskilt logistiskt och ekonomiskt stöd till dem som inom kort kommer att missgynnas av den inre marknaden?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(15 februari 2000)

Kommissionen delar parlamentsledamotens bekymmer för de sociala konsekvenserna av den inre marknaden och anser att effektiva marknadsresultat bara är acceptabla om de överensstämmer med gemenskapens sociala mål och värden. Den inre marknad som håller på att mogna fram kräver en strategi som innebär

konkreta vinster för alla berörda, både medborgare och företag, inklusive dem som befinner sig i gränsregioner och -städer, oavsett lokala förhållanden. Kommissionen har därför antagit strategin för EU:s inre marknad⁽¹⁾. Strategin tar hänsyn till den inre marknadens bidrag till unionens vidare mål och godkändes av Europeiska rådet i Helsingfors.

Det främsta syftet med denna strategi är att konstant förbättra den inre marknaden under de kommande åren, så att detta leder till fördelar för både medborgare och företag. Dessa intressen utesluter inte varandra och om de skulle hamna i konflikt måste de förenas. Genom resultatavslutningen för den inre marknaden och Cardiffrapporten följer kommissionen kontinuerligt upp effekterna av de inre marknadsåtgärder som antas. Cardiffrapporten är en årlig bedömning av produkt- och kapitalmarknadernas funktion och en granskning av marknaderna i vid mening, dvs. även de sociala effekter som uppstår.

Av Cardiffrapporten för 2000⁽²⁾ framgår att den ekonomiska och sociala sammanhållningen mellan de europeiska regionerna (generellt) har förbättrats avsevärt. BNP per capita i de 10 regioner med lägst inkomstnivåer har under perioden 1986–1996 ökat från 41 % till 50 % av genomsnittet för gemenskapen. Tvärt emot prognoserna har den geografiska koncentrationen inom tillverkningsindustrin minskat mellan 1988 och 1998. Detta betyder att tillväxten i mindre medlemsstater och medlemsstater i randområden i själva verket har varit större än i större medlemsstater.

Dialogen med medborgare och företag är ett nytt verktyg för att få feedback från allmänheten och är tänkt som ett hjälpmedel som skall bidra till att EU-medborgarna kan dra full nytta av sina rättigheter. Via Internet och ett telecenter (med gratisnummer i varje medlemsstat) kan medborgarna ställa frågor och få personlig rådgivning om sina rättigheter och möjligheter på den inre marknaden. Den feedback som erhålls genom dialogen kan användas för att lösa problem som medborgare och företag stött på, så att de därigenom får hjälp när de vill driva affärsverksamhet eller resa över gränserna till grannländerna. Den bidrar även till att förbättra samverkan vid utvecklingen av den politik som är avsedd att förbättra den inre marknadens funktion.

Kommissionen kommer varje år att förelägga parlamentet, rådet och alla berörda parter en uppdaterad version av strategin för den inre marknaden. Den första uppföljningen förväntas vara avslutad i april 2000.

Under de senaste 10 åren har runt 3,5 miljarder euro tillhandahållits ur strukturfonderna, via gemenskaps-initiativet Interreg, för utveckling av gränsregionerna i gemenskapen. Ett liknande belopp kommer troligen att bli tillgängligt under den nya perioden för Interreg-initiativet 2000–2006. Även om det främsta syftet med denna gränsöverskridande del av Interreg är att överbrygga de hinder som gränser ger upphov till, finns det ingenting som hindrar att medlemsstaterna och regionerna som deltar i ett program inom ramen för Interreg använder medel till att hjälpa dem som tillfälligt stöter på problem till följd av förändringar som, i ett vidare perspektiv, kommer att stärka den inre marknaden.

⁽¹⁾ KOM(1999) 624 slutlig.

⁽²⁾ Ref. after adoption.

(2000/C 303 E/069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2549/99

från Paul Rübig (PPE-DE) till kommissionen

(4 januari 2000)

Ämne: Exklusiva beteckningar för ölsorter

För några månader sedan lades det fram ett förslag om att traditionella namn på hästar uteslutande skall förbehållas ett bestämt geografiskt område. Kommissionen har glädjande nog ställt sig negativ till sådana protektionistiska planer.

Nu görs det också ansträngningar för att ölsorter skall få exklusiva beteckningar och därmed samma skydd som vinsorter. Men till skillnad mot vin syftar beteckningen av ölsorter mindre på geografisk tillhörighet än på särskilda framställnings- eller bryggmetoder.

Hur kommer kommissionen att motverka detta nya försök att protektionistiskt inskränka världshandeln inför WTO:s millennierunda? Hur kommer man särskilt i de pågående förhandlingarna med kandidatländerna att se till att frihandelsprincipen förstås och genomförs?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(24 januari 2000)

Kommissionen noterar den välkända oro som parlamentsledamoten hyser beträffande det särskilda skyddet av ölsorter. I samband med de diskussioner som för närvarande pågår inom Världshandelsorganisationen (WTO) om handelsrelaterade aspekter på immateriella rättigheter (TRIPS-avtalet) vad gäller inrättandet av ett så kallat multilateralt register för skydd av viner och spritdrycker överväger kommissionen förslaget att utöka skyddet till att omfatta även andra jordbruks- och livsmedelsprodukter.

Ett multilateralt register måste grunda sig på TRIPS-avtalet vilket innebär att bestämmelserna i detta måste iakttas. Det innebär att WTO:s medlemsländer inte behöver bevilja skydd för geografiska beteckningar för varor om det kan påvisas att beteckningen i fråga är identisk med den benämning som i dagligt tal vanligtvis används. Därav följer att WTO:s medlemsländer inte behöver bevilja skydd för dessa så kallade generiska namn vilka snarare kan förknippas med en speciell tillverkningsmetod än med en geografisk tillhörighet. Denna väsentliga bestämmelse kommer inte att ändras genom det nya registret, eftersom – vad det geografiska namnet beträffar – ärendet kan ifrågasättas genom en protest från det berörda medlemslandet.

Diskussionerna kommer därför att leda till ett förbättrat skydd för rättighetsinnehavare inom EU utan att frihandeln med produkter med generiska namn nödvändigtvis snedvrids.

(2000/C 303 E/070)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2554/99

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(11 januari 2000)

Ämne: Brännugnar

Kan kommissionen ange om det finns några EU-bestämmelser om utsläpp och andra miljöbestämmelser om brännugnar för avfall, och jämföra dessa bestämmelser med de bestämmelser som gäller i Förenta staterna och i Japan?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 februari 2000)

Det finns för närvarande tre direktiv som syftar till att begränsa utsläppen från förbränningsanläggningar. De är rådets direktiv 94/67/EG av den 16 december 1994 om förbränning av farligt avfall⁽¹⁾, rådets direktiv 89/369/EEG av den 8 juni 1989 om förhindrande av luftförorening från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar⁽²⁾ och rådets direktiv 89/429/EEG av den 21 juni 1989 om minskning av luftförorening från befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar⁽³⁾. Dessa tre direktiv kommer att ersättas av ett enda direktiv, i vilket det kommer att anges utsläppsgränsvärden för relevanta föroreningar. Den 25 november 1999 antog rådet en gemensam standpunkt⁽⁴⁾ om det kommande förbränningsdirektivet. Andra behandlingen kommer att ske i mars 2000 och det slutliga antagandet förväntas under hösten 2000. De föreslagna utsläppsgränsvärdena kommer att vara tillämpliga för befintliga anläggningar fem år efter det att direktivet antagits, dvs. förmodligen under hösten 2005.

Det är svårt att jämföra gemenskapens befintliga och framtida standarder med dem i USA och Japan. Andra länder tillämpar en annan definition av avfall och deras lagstiftning kan vara olika när det gäller omfattning. Dessutom försvåras jämförelsen av faktorer som standardsyrenehållet i gasen från skorstenarna eller olika mätintervall.

⁽¹⁾ EGT L 365, 31.12.1994.

⁽²⁾ EGT L 163, 14.6.1989.

⁽³⁾ EGT L 203, 15.7.1989.

⁽⁴⁾ Pressmeddelande 13293/99.

(2000/C 303 E/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2560/99

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(11 januari 2000)

Ämne: Rent havsvatten

Kan kommissionen redogöra för de senaste uppgifterna om hur rent havsvattnet är vid de största badorterna i Europeiska unionen, och samtidigt redogöra för motsvarande uppgifter för vart och ett av de senaste fem åren?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 januari 2000)

Skyldigheten att varje år lämna in rapporter enligt rådets direktiv 76/160/EEG av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten⁽¹⁾ innebär att kvaliteten på medlemsstaternas badvatten måste bedömas varje badsäsong.

I direktivet krävs att uppgifterna senast den 31 december skall rapporteras till kommissionen av den ansvariga myndigheten i medlemsstaten. Kommissionen samlar in alla dessa uppgifter för sin årliga rapport som läggs fram före nästa badsäsong runt mitten av maj. Uppgifterna för 1999 års badsäsong kommer därför att läggas fram i maj år 2000.

De senast tillgängliga uppgifterna är för tillfället de från 1998 års badsäsong. Hänvisningarna från den årliga pappersrapporten är följande: Kvaliteten på badvatten (1998 års badsäsong), maj 1999 – EUR 18831. Denna information finns också på servern Europa på internet http://europa.eu.int/water/water-bathing/index_html. Atlasen på internet-sidan visar statusen för kvaliteten för varje enskild badplats sedan 1992.

⁽¹⁾ EGT L 31, 5.2.1976.

(2000/C 303 E/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2609/99

från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Kränkning av de mänskliga rättigheterna i Turkiet

Enligt Köpenhamnskriterierna från 1993 är det en förutsättning för EU-medlemskap att kandidatlandet respekterar de mänskliga rättigheterna samt säkerställer respekt och skydd för minoriteter. Turkiet är fortfarande långt från att uppfylla dessa kriterier, jfr Europaparlamentets resolution av den 6 oktober 1999. Landets officiella politik omfattar ett förbud mot kristen, religiös verksamhet, och den kristna Hagia Sofia-katedralen är fortsättningsvis i muslimernas händer.

Dessa flagranta brott mot de mänskliga rättigheterna går klart stick i stäv mot Köpenhamnskriterierna. Kan kommissionen således uppge vilka krav den ställer på Turkiet när det gäller det nuvarande samarbetet?

I enlighet med artikel 28 i associationsavtalet mottar Turkiet stöd från Europeiska unionen. Kan kommissionen uppge vilka krav den ställer inom ramen för samarbetet med Turkiet när det gäller hur landet behandlar sin kristna minoritet?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(31 januari 2000)

Det enda finansieringsinstrument som Turkiet för närvarande kan komma i fråga för när det gäller bidrag från gemenskapens budget är Meda-programmet (rådets förordning (EG) nr 1488/96 av den 23 juli 1996 om finansiella och tekniska stödåtgärder (Meda) för reformering av ekonomiska och sociala strukturer inom ramen för partnerskapet mellan Europa och Medelhavsområdet⁽¹⁾).

Enligt artikel 3 i den förordningen bygger Meda-förordningen på respekten för de demokratiska principerna och rättsstatsprincipen samt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. En kränkning av dessa principer skulle kunna berättiga rådet att vidta lämpliga åtgärder. Kommissionen lägger i samband med genomförandet av sitt samarbete med Turkiet särskild vikt vid att dessa principer respekteras.

I sin senaste återkommande rapport om Turkiet som antogs i oktober 1999 gjorde kommissionen en bedömning av situationen med avseende på de så kallade Köpenhamnskriterierna. Kommissionen kom fram till att Turkiet för närvarande inte uppfyller dessa kriterier på det politiska området.

Det är framför allt religionsfriheten som för närvarande inte respekteras på ett tillfredsställande sätt i Turkiet. De största kristna minoritetsgrupperna i Turkiet utgörs av greker, armenier (som genom fördraget i Lausanne erkänns som en minoritetsgrupp) och syrianer (syrisk-ortodoxa). Särskilt den sistnämnda gruppen har på senare tid utsatts för diskriminerande behandling och trakasserier. Andra kristna grupper som ofta trakasseras är evangeliska grupper med ursprung i Förenta staterna. Hagia Sofia, den stora kyrkan i Konstantinopel, omvandlades till moské omedelbart efter det att staden intagits år 1453. Samma öde delades av många andra kyrkor, särskilt St. Saviour i Chora, som omvandlades till Kariye-moskén. Sedan republiken bildats 1923 omvandlade Kemal Atatürk båda kyrkorna till museer med det resultatet att utövare av alla religioner eller ingen alls har fritt tillträde till kyrkorna. Mosaikarbetena har avtäckts och återställt och Hagia Sofia befinner sig för närvarande mitt uppe i ett omfattande renoveringsprogram.

Kommissionen ombeddes i samband med Europeiska rådets möte i Helsingfors i december 1999 att utarbeta ett partnerskap för anslutning som skall antas av rådet. I detta dokument kommer det att fastställas kriterier för Turkiets uppfyllande av Köpenhamnskriterierna, däribland de politiska prioriteringarna. Frågan om religionsfrihet kommer att tas upp inom ramen för detta.

⁽¹⁾ EGT L 189, 30.7.1996.

(2000/C 303 E/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2615/99

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Subventioner till jordbruket samt miljö

Hur planerar kommissionen att stoppa utbetalningen av subventioner som främjar jordbruksverksamhet som är skadlig för miljön, och hur planerar den att uppmuntra ekologiska jordbruksmetoder?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 januari 2000)

Gemenskapens strategi för främjande av ekologiska jordbruksmetoder består av tre huvuddelar.

Rådets förordning (EG) nr 1259/1999 av den 17 maj 1999 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken⁽¹⁾ gäller för betalningar till jordbrukare enligt stödsystem inom ramen för gemensamma organisationer av marknaderna. Enligt artikel 3 skall medlemsstaterna vidta de miljöåtgärder de anser vara lämpliga (vilket kan inbegripa stöd till jordbruksmiljöåtgärden, allmänna obligatoriska miljökrav eller särskilda miljökrav som ett villkor för direkta utbetalningar). Medlemsstaterna beslutar om lämpliga påföljder för utebliven efterlevnad av dessa miljökrav (t.ex. avdrag från, eller indragning av, de utbetalningar som beviljas enligt de gemensamma organisationerna av marknaderna). Enligt artikel 5 skall de belopp som inte betalas ut på grund av utebliven efterlevnad av dessa miljöbestämmelser – liksom de belopp medlemsstaterna sparar in genom att använda sig av möjligheten till modulering av de direkta utbetalningarna (artikel 4) – finnas tillgängliga för ekologiska stödordningar (jordbruksmiljöåtgärder, kompensationsbidrag i mindre gynnade områden och i områden med miljöbetingade begränsningar, beskogning).

I rådets förordning (EG) nr 1257/1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket⁽²⁾ (EUGFJ) föreskrivs riktade jordbruksmiljöåtgärder, vilka är de enda åtgärder som är obligatoriska i program för landsbygdsutveckling. De åtgärderna får därför en framträdande roll inom politiken för landsbygdsutveckling och har en särskild betydelse inom gemenskapens jordbruksmiljöstrategi.

Även i den gemensamma organisationen av marknaderna finns miljöbestämmelser. Vissa av dessa har stärkts. Exempelvis utgör de nationella anslagen i den nya ordningen för nötkött numera en del av de direkta betalningarna och kan knytas till miljövillkor, och extensifieringsbidraget har blivit effektivare genom att bidragsnivån har ökat och strängare miljövillkor har införts.

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

⁽²⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

(2000/C 303 E/074)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2619/99

från Robert Sturdy (PPE-DE) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Stöd till den brittiska grisköttsindustrin

Kommissionen har bekräftat att grisuppfödarna i Förenade kungariket av olika skäl befinner sig i en mycket stor ekonomisk kris.

Kommer kommissionen att ta ställning till några av följande åtgärder för att komma till rätta med några av de problem som tvingar många uppfödare att lägga ned sin verksamhet?

1. Återinföring av exportbidrag för europeiskt griskött.
2. Stöd för Förenade kungarikets begäran om statligt stöd för att täcka utgifterna i samband med BSE, som även har skadat det brittiska grisköttets konkurrenskraft?

Kan kommissionen föreslå andra åtgärder som Förenade kungariket eller Europeiska unionen kan vidta, i enlighet med gemenskapsrätten, för att hjälpa Förenade kungarikets problemdrabbade grisköttsindustri?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(31 januari 2000)

Tyvärr har grisköttsmarknaden i hela Europa dragits med mycket stora problem. Huvudanledningen till de låga priserna är dock den bestående överproduktionen av griskött.

Det stämmer att Förenade kungariket har infört vissa nationella bestämmelser som gör det dyrare att slakta grisar. Vissa informella kontakter har tagits mellan kommissionen och de brittiska myndigheterna för att diskutera hur ett eventuellt stöd skulle vara utformat, men kommissionen har ännu inte fått någon formell anmälan om att man från brittiskt håll vill bevilja stöd.

För att ett stöd skall kunna godkännas måste det naturligtvis uppfylla kraven i EG-fördraget. Enligt dessa bestämmelser bör stödet framför allt syfta till att stimulera den ekonomiska utvecklingen för sektorn i fråga. Stöd som bara ges för att kompensera för handelsförluster kan i princip inte godkännas enligt gemenskapsbestämmelserna.

Det finns för närvarande exportbidrag för ett stort antal grisköttsprodukter, inklusive färskt och djupfryst kött och bearbetade produkter. Dessa bidrag innebär ett stort stöd till den europeiska grisköttsmarknaden, och under 1999 såldes nästan 800 000 ton griskött till tredje land med hjälp av exportbidrag. Eftersom trycket på gemenskapens grisköttsmarknad består har kommissionen behållit de ganska höga exportbidragen i mer än ett år nu. Det stämmer att kommissionen inte längre betalar ut extra höga bidrag för färskt och djupfryst kött som exporteras till Ryssland. Denna export omfattas dock fortfarande av det vanliga bidraget. Det bör också betonas att kommissionen, när den utformar riktlinjerna för exportbidrag, måste ta hänsyn till den begränsade efterfrågan på exportmarknaderna, liksom till budgetmässiga aspekter och de kvantitativa begränsningarna i WTO-avtalet.

Kommissionen har vid flera tillfällen diskuterat andra möjliga lösningar med medlemsländerna (t.ex. att skapa fonder på frivillig basis), men hittills har dessa idéer fått ett ljumt mottagande av majoriteten av länderna. Kommissionen kommer dock att fortsätta att försöka hitta lösningar på problemet.

(2000/C 303 E/075)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2622/99

från Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Byggarbete i Bustarviejo-dalen (Spanien)

Ett privat företag tänker bygga ett hotell i Bustarviejo-dalen (Madrid, Spanien), närmare bestämt i Tejera-området, som är registrerat som ett område som inte får bebyggas och som skall ges särskilt skydd.

Enligt borgmästaren i Bustarviejo har projektet, som är ett privat initiativ, erhållit de tillstånd som krävs enligt miljönämnden och väg- och vattennämnden, samt enligt den egna kommunstyrelsen.

Medlemmar ur olika ekolog-, kulturarbetar-, kvinno-, jägar- och boskapsuppfödningorganisationer har emellertid meddelat att det inte gjorts någon som helst bedömning av hur den lokala floran och faunan kommer att påverkas, trots att många av de lokala växt- och djurarterna är skyddade. Medlemmarna i dessa organisationer anser att genomförandet av projektet kommer att få mycket negativa konsekvenser i dalen, inte endast synliga sådana utan även rent miljömässiga, eftersom man kommer att ta vatten från det omkringliggande området eller från en brunn. De är övertygade om att en förbrukning på 7 000 kubikmeter vatten per år kommer att påverka jordbruket, boskapsuppfödningen och skogsbruket, och att flytande avfall från mer än hundra personer med all säkerhet kommer att riskera att förorena det vattendrag som flyter genom dalen.

Skulle kommissionen, med beaktande av att Leader-initiativets lokala aktionsgrupp i Sierra Norte i Madrid kan komma att bidra med 16 miljoner pesetas till projektet, kunna bekräfta om just detta projekt överensstämmer med rådets direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ om bedömning av inverkan på miljön, och med rådets direktiv 92/43/EEG om livmiljöer⁽²⁾, samt med de miljömål som fastställts för Leader-programmet?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(10 februari 2000)

Tillståndet att bygga ett vandrarhem vid sport- och naturcentrumet gavs till byggföretaget Valle de los abedules S.L. av de kommunala myndigheterna i Bustarviejo och är en av förutsättningarna för att Galsinmas lokala aktionsgrupp skall kunna bevilja finansiering från gemenskapens fonder.

Gemenskapsstödet förutsätter också att vandrarhemmet får ett tillstånd att bedriva verksamhet som kräver att alla bestämmelser följs.

Den nationella lagstiftningen, som ligger till grund för bestämmelserna, för byggnadstillstånd och tillstånd att bedriva verksamhet måste vara förenlig med gemenskapens direktiv.

Bland kraven för att tillståndet skall ges finns en skyldighet att uppfylla villkoren i den rapport som upprättats av Dirección General de Educacion y prevención Ambiental. Det bör noteras att Bustarviejo ligger väldigt nära (1-2 km) Cuenca de Rio Lozoya y Sierra Norte, ES3110002 som Spanien föreslagit som en plats av gemenskapsintresse i samband med nätverket Natura 2000 enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

Utifrån parlamentsledamotens information och argumenten om krav från miljöorganisationer och andra organisationer som nämns i frågan är det emellertid inte möjligt för kommissionen att fastställa om bestämmelserna i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt och 92/43/EEG har iakttagits.

(2000/C 303 E/076)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2625/99

från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Gemenskapsmedel för jordbävningen i Umbrien

Tusentals invånare som förlorade sina hus vid jordbävningen i Umbrien, bor alltsedan september 1997 i containrar. Återuppbyggandet av de jordbävningsdrabbade områdena har med undantag för några historiska monument ännu inte påbörjats, och den utblottade befolkningen står inför en ny vinter. Europeiska unionen har anslagit medel för att hjälpa de invånare som drabbats av naturkatastrofen.

Kan kommissionen besvara följande:

1. Har den verkligen utbetalat medel till den italienska staten i samband med jordbävningen 1997?
2. Hur omfattande är detta stöd?
3. I vilket syfte anslags dessa medel?
4. Hur har de använts i praktiken?
5. Avser kommissionen att inrätta en undersökningskommitté om de mänskliga rättigheterna när det gäller att bistå den jordbävningsdrabbade befolkningen och kontrollera att gemenskapsmedlen har använts för att bistå evakuerade och för återuppbyggnad?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 februari 2000)

Genom kommissionens beslut av den 4 augusti 1998 om ändring av beslut om godkännande av de samlade programplaneringsdokumenten för gemenskapens strukturåtgärder i regionerna Marche och Umbrien inom ramen för mål 5b fastställde de nationella myndigheterna och kommissionen nya åtgärder

för de ovan nämnda samlade programplaneringsdokumenten för att bidra till återuppbyggnaden av de områden som drabbades av jordbävningen 1997. Genom dessa beslut beviljades ytterligare medel på 500 miljoner euro varav 325 miljoner euro till det samlade programplaneringsdokumentet för Umbrien och 175 miljoner euro till Marche. Dessa medel kom främst från de övriga regionerna i Italien som solidariskt gått med på att minska de gemenskapsmedel som ursprungligen tilldelats dem. Enbart i Umbrien uppgår bidragen från utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till 190 miljoner euro och från Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) till 102 miljoner euro. Återstoden av beloppet kommer från Europeiska socialfonden (ESF) för åtgärder i samband med målinriktad utbildning.

I de två regionerna är de åtgärder som medfinansieras av EUFGJ inriktade på att åter bygga upp produktionspotentialen inom jordbruksnäringen, infrastrukturen och jordbrukarnas bostäder samt att restaurera det arkitektoniska kulturarvet i byarna på landsbygden. När det gäller de åtgärder som medfinansieras av ERUF syftar dessa dels till återuppbyggnaden av produktionspotentialen utanför jordbruket och till den infrastruktur som är knuten till små och medelstora företag, dels till återuppbyggnad och restaurering av det arkitektoniska kulturarvet, både offentligt och privat (integrerade projekt). Dessa åtgärder berättigar till stöd endast i de områden som drabbades av jordbävningen.

Kommissionen får regelbundet information om användningen av medlen från strukturfonderna inom ramen för partnerskapet, främst genom de övervakningskommittéer som den deltar i. När det gäller Umbrien hade kommittén sitt senaste möte den 9 december 1999 och det meddelades att regionen skulle klara att ingå åtaganden för hela det fastställda beloppet inom föreskriven tid.

Eftersom åtgärderna för att åter bygga upp områdena inte kommer att vara avslutade före den 31 december 2001 är uppgifterna om arbetets fortskridande varken uttömmande eller slutgiltiga. Enligt en nyligen gjord uppskattning har regionen för närvarande valt ut och finansierat runt 3 000 återuppbyggnadsprojekt varav ungefär en tredjedel har påbörjats. Kommissionen har för närvarande inga planer på att tillsätta en undersökningskommitté eftersom den anser att den övervakning och de kontroller som sker inom ramen för förordningar som styr strukturåtgärderna är tillräckliga.

(2000/C 303 E/077)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2627/99

från Francesco Speroni (TDI) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Säkerhetsbälten i motorfordon

Alltför ofta försummas den obligatoriska användningen av säkerhetsbälten i motorfordon, varmed nyttan med dessa går om intet.

Anser kommissionen att man bör utfärda normer som gör tillverkare av motorfordon skyldiga att se till att dessa innehåller mekanismer som gör att de inte kan startas om säkerhetsbältena inte är fastspända?

Svar av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

De tekniska normerna för bilbälten till vilka motorfordonen skall anpassas finns i rådets direktiv av den 28 juni 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om bilbälten och fasthållningsanordningar i motorfordon⁽¹⁾ och efterföljande ändringar.

Användandet av bilbälten och särskilt deras obligatoriska användning styrs av rådets direktiv av den 16 december 1991 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om obligatorisk användning av bilbälten i fordon som väger mindre än 3,5 ton⁽²⁾. I detta fastställs att medlemsstaterna skall se till att förare och passagerare, som färdas i fordon använder bilbälten.

Kommissionen delar parlamentsledamotens uppfattning, enligt vilken underlåtenheten att använda bilbälten hindrar den ökade trafiksäkerhet som uppnås med dessa fasthållningsanordningar. Nyligen utförda studier i medlemsstaterna har visat att även med en användningsgrad av bilbälten på nära 85 % för de främre sätena, finns hälften av olycksfallsoffren bland de 15 % användare som inte använde bilbältet.

Den lösning som föreslagits av parlamentsledamoten förefaller emellertid svår att genomföra för närvarande. Det skulle i så fall handla om ett system som har förmågan att känna av vilka säten som används och som inte kan luras (till exempel genom att bilbälten spänns fast utan att föras runt kroppen). Dessutom skulle det vara ett system som inte själv kan skapa olycksrisker (om till exempel motorn automatiskt slår av sig då bilbältet tas av medan bilen är igång).

Tillverkarna håller på att studera andra lösningar för att öka användningsgraden för bilbälten, bland annat genom att införa mycket irriterade ljudgivande och visuella alarmsystem som skulle kunna få en stor spridning inom en ganska nära framtid.

Kommissionen har fortfarande uppfattningen att, liksom det anges i direktiv 91/671/EEG, medlemsstaterna redan har de lagstiftningsinstrument som är nödvändiga för att säkerställa en strängare kontroll av användningen av bilbälten i hela deras område.

(¹) EGT L 220, 29.8.1977.

(²) EGT L 373, 31.12.1991.

(2000/C 303 E/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2637/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Demokratisering och ändrade prioriteringar inom Världshandelsorganisationen

En ständigt växande rörelse (numera 1 200 organisationer från ursprungligen 85) är emot samtalen i Seattle och anser att strukturen inom Världshandelsorganisationen (WTO) är särskilt antidemokratisk, skadar miljön och står i konflikt med arbetsrätten, osv. Rörelsen anser att mänskliga rättigheter, multilaterala avtal om miljön och arbetsrätt inte bör underordnas den "fria" handeln, utan precis tvärtom.

WTO:s praxis hittills, i likhet med besluten i tvistlösningsorganet (USA:s anmälan om EU:s embargo mot nötkött som innehåller hormoner, oljebolagen i Venezuelas anmälan mot miljöskyddsorganisationer, m.m.), ger verkligen upphov till frågetecken angående demokratin inom denna organisation. Samma sak gäller även för TRIPS-avtalet om handelsrelaterade immaterialrättigheter, om vilket FN:s årsrapport om den mänskliga utvecklingen anför att efter undertecknandet av avtalet så måste traditionella produktionsmetoder följa stränga internationella regler vilket får negativa konsekvenser för länderna i tredje världen och gynnar de multinationella företagen.

Har kommissionen för avsikt att ta upp demokratisering och en ändring av WTO:s prioriteringar som en huvudfråga i Seattle?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(16 februari 2000)

Parlamentsledamoten tar upp frågan om motsättningarna mellan ett antal icke-statliga organisationer (NGO) och Världshandelsorganisationen (WTO). Kommissionen är väl medveten om de farhågor som parter i det civila samhället har givit uttryck för vad gäller WTO-reglers inverkan på känsliga frågor som miljö, sociala normer och hälsa. Detta är skälet till att gemenskapen har föreslagit att en ny handels-

förhandlingsrunda skall ha en vittomfattande dagordning – som inbegriper de frågor som ledamoten tar upp och klarläggande av förhållandet mellan WTO och multilaterala miljöavtal – och att Internationella arbetsorganisationen (ILO) och WTO skall arbeta tillsammans för att föra frågan om grundläggande arbetsnormer framåt.

WTO:s ministermöte i Seattle kunde tyvärr inte enas om inledande av den nya förhandlingsrundan, så det kommer inte att göras några omedelbara framsteg på de ovan angivna områdena. Kommissionen är fast besluten att försöka få till stånd en vittomfattande förhandlingsrunda, och rådet och parlamentet stöder detta mål.

Vad beträffar ledamotens uppfattning att WTO är odemokratiskt, skulle kommissionen vilja erinra om att WTO fattar sina beslut i Allmänna rådet, i vilket varje WTO-medlem har en röst. De flesta besluten fattas genom enhällighet, och måste måste följaktligen ha varje medlems stöd. Representanterna i Allmänna rådet företräder medlemmarnas regeringar. WTO är därför inte mer "odemokratiskt" än Förenta nationerna (FN) eller andra liknande internationella organisationer.

Vad gäller ledamotens synpunkter rörande tvistlösning, skulle kommissionen vilja påpeka att tvistlösningen inom ramen för WTO huvudsakligen är avsedd att klara ut meningsskiljaktigheter mellan WTO-medlemmar på grundval av deras åtaganden. Tvistlösningspanelers slutsatser bidrar i princip därför bara till genomförandet av de WTO-avtal som medlemmarna har anslutit sig till enligt de regler som avses ovan.

Vad beträffar avtalet rörande handelsrelaterade immateriella rättigheter (TRIP:s), medger detta inte patentering av traditionella produktionsmetoder. Det ger enbart immaterialrättsskydd för uppfinningar som uppfyller hårda krav på nyhet, industriell tillämpning och nydanande karaktär.

Kommissionen håller dock med parlamentsledamoten om att WTO:s funktionssätt behöver förbättras. Den lade före ministerkonferensen i Seattle fram ett antal förslag om öppenhet och offentlig kontroll av WTO, samt om andra reformer. Kommissionen är positivt inställd till att det, såsom föreslagits av de i Seattle närvarande ledamöterna av Europaparlamentet, ordnas möten mellan parlamentsledamöter från WTO:s medlemsstater, i syfte att underlätta den demokratiska kontrollen av WTO:s verksamhet. Kommissionen håller på att ta fram ytterligare förslag, som den har för avsikt att lägga fram för WTO inom kort, efter samråd med medlemsstaterna och parlamentet.

(2000/C 303 E/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2638/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Hälsosektorn och millennierundan

WTO:s amerikanska representant, Charlene Barshefsky, har med hänvisning till ministerkonferensen i Seattle understrukit att hälsomyndigheterna i många andra länder ligger inom den offentliga sektorns ansvarsområde. De amerikanska privatföretag som verkar inom hälsosektorn har därför svårt att tränga in på dessa marknader.

Mot bakgrund av att en inställning som uppmuntrar till ytterligare privatiseringar och som underlättar inflöde av utländskt kapital står i direkt konflikt med synsätt och struktur inom den välfärdsstat som man finner i de flesta EU-länder, hur tänker kommissionen ställa sig till denna begäran?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(10 februari 2000)

Hälso- och sjukvård omfattas redan av Allmänna tjänstehandelsavtalet (GATS) och kommer därför att ingå i de förhandlingar som väntas börja i år. Gemenskapens åtaganden inom denna sektor är mycket begränsade.

Gemenskapens mål i de kommande GATS-förhandlingarna är inte att frammana privatisering eller en allmän avreglering av hälso- och sjukvårdssektorn – eller någon annan sektor där konsumentintresset ingår i de offentligpolitiska målsättningarna – och gemenskapen kommer inte att godta åtgärder som skulle kunna undergräva dess offentligpolitiska målsättningar inom de tjänstesektorer som omfattas av GATS och som är helt eller delvis knutna till staten, till exempel hälso- och sjukvårdssektorn.

Kommissionen har inte för avsikt att stödja en avreglering av hälso- och sjukvårdssektorn som ett resultat av liberaliseringen inom ramen för GATS. Förhandlingarna får inte undergräva den allmänna tillgänglighet och höga standard som präglar medlemsstaternas hälso- och sjukvård eller de olika lagstiftningsmodeller som enskilda medlemsstater har antagit.

Å andra sidan bör vi inte heller utesluta möjligheten att förhandla om EU-leverantörers tillgång till den marknadsbaserade delen av sådana sektorer i tredje land.

(2000/C 303 E/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2647/99

från Armando Cossutta (GUE/NGL) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Anbudsförfarande rörande en tjänst som redan utförs

Kommissionen utlyste nyligen ett anbudsförfarande⁽¹⁾ rörande uppbyggnad av en interinstitutionell termdatabas för översättningscentrumet i Luxemburg som skall finansieras av Generaldirektoratet för näringsliv (före detta GD III) till ett belopp av 1,5 miljoner euro.

De tre största gemenskapsinstitutionerna (rådet, parlamentet och kommissionen) förfogar redan över egna termbaser (TIS, Euterpe och Eurodicautom) som är kopplade till varandra elektroniskt. Vid kommissionen finns till och med ett gränssnitt (så kallad one-stop-terminology) som har utvecklats av den interna terminologitjänsten och som gör det möjligt att söka efter en term i de tre ovannämnda baserna och ytterligare baser samtidigt (JIAMCATT, FAO, ITU etc.) och att använda sig av sökmotorer på Internet.

Av de tekniska specifikationerna framgår det inte klart huruvida det gäller att bygga upp en termbas från grunden eller helt enkelt skapa ett gemensamt gränssnitt för tillgång till ovannämnda baser och att lägga till en godkännande- och kontrollfunktion.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Varför vill kommissionen bygga upp en struktur parallellt med en som redan finns?

Hur detta kan vara förenligt med förordning (EG) nr 2610/95⁽²⁾ om ändring av förordning (EG) nr 2965/94⁽³⁾ som bekräftar vikten av att intensifiera det administrativa samarbetet mellan unionens institutioner och organ i syfte att göra gemensamma besparingar och undvika extraarbete och dubbla strukturer?

2. Varför tänker kommissionen anförtro genomförandet och övervakningen av detta projekt åt översättningscentrum, ett organ som saknar den erfarenhet och den kunskap som krävs på terminologi- och dataområdet (något som dess direktör har erkänt offentligt)?

⁽¹⁾ EGT S 163, 24.8.1999.

⁽²⁾ EGT L 268, 10.11.1995, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 314, 7.12.1994, s. 1.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

De tre största EU-institutionerna har redan sina egna termdatabaser (TIS, Euterpe och Eurodicautom), men dessa är inte sammankopplade med varandra elektroniskt. Kommissionen har visserligen ett gränssnitt som gör att man kan söka efter en term i de tre viktigaste databaserna och ytterligare baser samtidigt (one-stop

terminology), men det är bara möjligt inom kommissionen. Även om en gemensam åtkomstmekanism av den här typen kan göras mer tillgänglig och överskådlig är den bara en delvis lösning på problemen med att harmonisera terminologin mellan institutionerna och att reducera överflödigt datainnehåll och onödiga personalresurser och finansiella resurser. I genomförbarhetsstudien om uppbyggnaden av en interinstitutionell databas, som genomfördes av den interinstitutionella översättningskommittén, fastslogs att det egentligen bara är en interinstitutionell bas som kan lösa problemet med överflödigt innehåll och uppfylla de krav som hänger samman med terminologi.

Svar på de enskilda frågorna:

1. Projektet i fråga är tänkt att ersätta alla de nuvarande databaserna med en enda, centralt samordnad termdatabas för gemenskapen. Tanken är att minska de nuvarande parallella strukturerna och resurserna inom institutionerna samt att undvika liknande strukturer i gemenskapens mindre institutioner och organ. Projektet har antagits av den interinstitutionella översättningskommittén och har därför stöd av alla gemenskapsinstitutioners översättningsenheter. Man har dock ännu inte fattat något beslut om var den planerade gemensamma termdatabasen skall förläggas och hur den skall förvaltas.

Initiativet följer därför översättningscentrums uppdrag, vilket anges i rådets förordning (EG) nr 2610/95 av den 30 oktober 1995 om ändring av förordning (EG) nr 2965/94 om upprättande av ett översättningscentrum för Europeiska unionens organ: "Det administrativa samarbetet mellan unionens institutioner och organ måste stärkas i syfte att rationalisera arbetsmetoderna och göra helhetsbesparingar, samtidigt som onödigt arbete och uppbyggnad av kostsamma parallella strukturer i förekommande fall undviks."

2. Projektets tekniska genomförande kommer att ledas av en interinstitutionell styrgrupp bestående av expertföreträdare från översättningscentrum, parlamentet, rådet, kommissionens översättningstjänst och generaldirektoratet för företagspolitik. Kontraktet har tilldelats ett företag med mycket stor erfarenhet av att bygga upp databaser och den språkliga och terminologiska expertisen tillhandahålls av ett statligt forskningsinstitut som är världskänt inom språkteknikområdet. Dessutom övervakas projektet av en expertgrupp bestående av terminologi- och dataexperter från gemenskapens alla institutioner, decentraliserade gemenskapsorgan och medlemsstater.

(2000/C 303 E/081)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2654/99

från Sebastiano Musumeci (UEN) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Förebyggande av infektionssjukdomar bland invandrare

I samband med den sjätte internationella workshopen om kultur, hälsa och invandring (Rom) spreds den senaste statistiken från det italienska institutet Istituto San Gallicanos avdelning för förebyggande medicin rörande invandrare, turister och tropiska sjukdomar. Enligt denna statistik har infektionssjukdomarna bland invandrare i Italien ökat från 7 till 11 procent.

Bland de sjukdomar som upptäckts bland invandrare ger särskilt infektionssjukdomarna anledning till oro, i synnerhet hepatitvarianterna A, B och C, aids och lepra, som tidigare var mycket sällsynt.

Kan kommissionen tala om huruvida den

1. anser att det är möjligt att finansiera tillfälliga strukturer i syfte att genomföra hälsovårdskontroller vid de viktigaste gränsövergångarna, med tanke på de ökande strömmen av flyktingar från tredje land till EU:s medlemsstater,
2. har tagit eller tänker ta initiativ för att förebygga att infektionssjukdomar bryter ut hos tredjelandsmedborgare inom EU och eventuellt smittar EU-medborgarna,
3. tänker vidta särskilda åtgärder för att garantera att invandrargrupperna får tillgång till nationella hälsovårdstjänster?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(27 mars 2000)

Kommissionen erinrar om att det vid Europeiska rådets extra möte i Tammerfors 15–16 oktober 1999 sades att "Europeiska unionen måste säkerställa en rättvis behandling av medborgare i tredje land som lagligen vistas på medlemsstaternas territorium. En mer kraftfull integrationspolitik bör syfta till att ge dem rättigheter och skyldigheter som är jämförbara med EU-medborgarnas. Den bör också stärka icke-diskriminering i det ekonomiska och sociala livet och i kulturlivet och utarbeta åtgärder mot rasism och främlingsfientlighet." ⁽¹⁾

Kommissionen vill framhålla att man, när man talar om invandrare från tredje land, måste komma ihåg att det inte rör sig om en homogen grupp. Det är i själva verket en grupp med stora skillnader inbördes, till exempel skillnader i rättslig ställning, vistelsetid inom EU, ursprungsland, ekonomisk och social situation. Varje tendens att klumpa ihop invandrare som en riskgrupp när det gäller spridning av infektionssjukdomar måste kraftfullt tillbakavisas.

Kommissionen kommer under innevarande år lägga fram en rapport om invandrades hälsa. Rapporten är en i en rad rapporter om hälsotillståndet i gemenskapen vilka omfattar både hela befolkningens hälsotillstånd och vissa särskilda befolkningsgruppers. Målet är att vaska fram generella tendenser för tredjelandsmedborgarnas hälsotillstånd.

I nuläget är det medlemsstaternas lagstiftning som styr hälsokontroller av invandrare som på lagligt sätt anländer till medlemsstaterna. Kommissionen har inte för avsikt att finansiera några "tillfälliga strukturer" för hälsokontroller vid gränsövergångarna.

I fråga om tredjelandsmedborgares tillgång till nationell hälsovård erinrar kommissionen om sitt förslag till förordning ⁽²⁾ om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, med avseende på dess utvidgning till att gälla medborgare i tredje land ⁽³⁾. Förslaget går i huvudsak ut på att tredjelandsmedborgare som lagligen vistas i EU och som är anslutna till ett system för social trygghet inte skall förlora sina förmåner när de flyttar inom EU, det vill säga detsamma som nu gäller för unionsmedborgare. Vidare skall de omfattas av gemenskapsreglerna för samordning av de nationella systemen för social trygghet, som bland annat innehåller ett särskilt avsnitt om sjuk- och moderskapsersättning.

Kommissionen fäster slutligen parlamentsledamotens uppmärksamhet på förslaget till direktiv om genomförandet av principen om likabehandling av enskilda personer oavsett ras eller etniskt ursprung ⁽⁴⁾. Enligt detta kommissionsförslag skall det inte få förekomma någon direkt eller indirekt diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung i medlemsstaterna. Detta gäller även socialt skydd och social trygghet. Förslaget är ett led i åtgärderna för att genomföra artikel 13 (tidigare artikel 6a) i EG-fördraget. Förslaget behandlas för närvarande i rådet och Europaparlamentet.

⁽¹⁾ Punkt 18 i Europeiska rådets slutsatser.

⁽²⁾ EGT C 6, 10.1.1998.

⁽³⁾ EGT L 149, 5.7.1971.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 566 slutlig.

(2000/C 303 E/082)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2688/99

från Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) till kommissionen

(11 januari 2000)

Ämne: EU- och AVS-preferensavtalens överensstämmelse med WTO

WTO:s nya ställföreträdande generaldirektör, Miguel Rodríguez Mendoza, avfärdade enligt uppgift från Agence Europe den 1 december 1999 kommissionens påstående om att en s.k. Lomé-Waiver endast kan krönas med framgång om AVS-staterna antar de regionala ekonomiska partnerskapsavtal (REPA) som EU föreslagit.

Rodríguez Mendoza påstås ha sagt att WTO absolut tillåter de handelspreferenser som industriländerna beviljar u-länderna. Han förnekade med eftertryck att det inom WTO skulle finnas någon bestämmelse som fastställde hur dessa avtal förvandlas till frihandelsavtal.

Kan kommissionen ta ställning till detta yttrande av WTO:s ställföreträdande generaldirektör och samtidigt svara på

1. om kommissionen ämnar ändra sin förhandlingsposition i fråga om ett uppföljningsavtal av Lomé i enlighet därmed och inte längre kräva att regionala frihandelsavtal införs,
2. om kommissionen redan lämnat in en ansökan om en förlängning av undantagstillståndet vid WTO med tanke på att Loméavtalet löper ut den 28 februari 2000, och om den inte gjort det så varför inte,
3. om och i vilken utsträckning en dialog om post-Lomé-förhandlingarna ägt rum med de ansvariga WTO-organen under de senaste åren?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(3 februari 2000)

Det uttalande som tillskrivs biträdande generaldirektören för Världshandelsorganisationen (WTO) är vilseledande.

Det finns faktiskt inte en enda bestämmelse i WTO-avtalet som säger att förmånsavtal måste omvandlas till frihandelsavtal. I det avseendet är uttalandet riktigt och kommissionen har aldrig påstått något annat.

Det är också ett faktum att det enligt WTO-avtalet är möjligt för industriländer att bevilja utvecklingsländer olika handelsförmåner. Även i detta avseende är uttalandet korrekt, men det måste tilläggas att detta endast gäller så länge dessa handelsförmåner inte leder till att utvecklingsländer med samma sociala och ekonomiska utveckling diskrimineras sinsemellan. De nuvarande icke-ömsesidiga handelsförmåner som beviljas staterna i Afrika, Västindien och Stillehavsområdet (AVS) och som innebär att utvecklingsländer diskrimineras sinsemellan endast på geografiska grunder är oförenliga med WTO-avtalet. De kan endast upprätthållas med ett undantagsmedgivande.

Sedan mötet mellan AVS-ländernas ministrar i Dakar i mars 1999 har man varit överens om att de nuvarande icke-ömsesidiga handelsförmånerna inte kan upprätthållas på obestämd tid. För att kunna fortsätta med de nuvarande förmånsordningarna kommer man därför att ansöka om ett undantagsmedgivande. Vid utgången av denna period kommer nya handelsförmåner, som sannolikt helt kommer att överensstämma med WTO-avtalets bestämmelser, att införas. Vid mötet mellan AVS-ländernas ministrar i december 1999 fattades också beslut om att upprätta en formell ansökan om undantagsmedgivande som skall läggas fram för WTO så snart den text som beskriver den föreslagna handelsordning som skall gälla under förberedelseperioden är färdig, vilket den kommer att vara inom de närmaste veckorna.

Kommissionens ståndpunkt har alltid varit att en klar och ovillkorlig utfästelse att efter en förberedelseperiod införa en ny handelsordning som överensstämmer med WTO-avtalet skulle öka möjligheterna avsevärt att erhålla ett nytt undantagsmedgivande. Denna ståndpunkt har bekräftats vid de otaliga kontakter som kommissionen haft under förhandlingarna med WTO:s sekretariat. Det uttalande som tillskrivs biträdande generaldirektören för WTO motsäger inte denna ståndpunkt.

(2000/C 303 E/083)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2691/99

från Pernille Frahm (GUE/NGL) till kommissionen

(11 januari 2000)

Ämne: FN:s flyktingkonvention

I Tammerforsförklaringen betonar rådet att FN:s flyktingkonvention som helhet skall utgöra grundvalen för EU:s flykting- och asylpolitik.

Kan kommissionen bekräfta att unionens medlemsländer enligt detta beslut är skyldiga att behandla en asylansökan oavsett den asylsökandes ursprungsland?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(3 februari 2000)

Ordförandeskapets slutsatser från Europeiska rådet i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 innehåller följande uttalanden:

Målet är en öppen och säker Europeisk union, som förbinder sig att fullständigt uppfylla förpliktelserna i Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning och i andra relevanta instrument för de mänskliga rättigheterna (...) (punkt 4).

Europeiska rådet bekräftar den vikt unionen och medlemsstaterna fäster vid den absoluta respekten för rätten att söka asyl. Det har enats om att arbeta för att ett gemensamt europeiskt asylsystem skapas, grundat på en fullständig och allomfattande tillämpning av Genèvekonventionen och på så sätt garantera att ingen skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse, dvs. att principen om "non-refoulement" bevaras. (Punkt 13).

Kommissionen välkomnar och instämmer i dessa uttalanden. Dessa politiska åtaganden kommer att utgöra grunden för framtida förslag om asyllagstiftning.

Vad beträffar medlemsstaternas skyldigheter i fråga om asyl bör man skilja mellan deras skyldigheter enligt folkrätten respektive enligt fördragen. Samtliga medlemsstater har anslutit sig till 1951 års FN-konvention angående flyktingars rättsliga ställning. Konventionen ålägger staterna skyldigheter i fråga om flyktingar. Den innehåller bland annat ett förbud mot avvisning (refoulement), som skall tillämpas oavsett ursprungsland (artikel 33). I artikel 3 i konventionen föreskrivs nämligen uttryckligen att bestämmelserna i konventionen skall tillämpas på flyktingar utan åtskillnad med hänsyn till deras ras, religion eller ursprungsland. Samtliga medlemsstater har också anslutit sig till Dublinkonventionen. I artikel 2 i den konventionen bekräftar de sina åligganden enligt Genèvekonventionen, som den ändrats genom New York-protokollet, och sitt engagemang för att samarbeta med Förenta nationernas flyktingkommissarie vid tillämpningen av dessa instrument.

Vad beträffar skyldigheterna enligt fördragen, bör sägas att det för närvarande saknas gemenskapslagstiftning om asyl. Enligt artikel 63.1 (f.d. artikel 73k) i EG-fördraget skall rådet besluta om ett antal åtgärder om asyl vilka måste vara "i enlighet med Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 och protokollet av den 31 januari 1967 om flyktingars rättsliga ställning samt andra relevanta fördrag".

Med stöd i artikel 63.1 kan rådet genomföra slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors. Två av de fyra underpunkterna i artikel 63.1 gäller åtgärder som berör medborgare i tredje land, medan de andra två inte anger vilka personer som omfattas av åtgärderna.

Amsterdamfördraget innehåller ett protokoll om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater, som fogats till EG-fördraget. Där sägs att ansökningar om asyl som ges in av en medborgare i en medlemsstat endast får beaktas eller förklaras tillåtna att behandlas av en annan medlemsstat i fyra fall. Tre av dessa fall gäller avvikelse från lagstiftning till skydd för de mänskliga rättigheterna eller allvarligt och ihållande åsidosättande av principer om mänskliga rättigheter i den medlemsstat där den asylsökande är medborgare. Det fjärde fallet ger medlemsstaterna möjlighet att enhälligt besluta att behandla en asylansökan från en medborgare i en medlemsstat.

I förklaring nr 48 till Amsterdamfördraget sägs: "[Protokollet om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater] påverkar inte varje medlemsstats rätt att vidta de organisatoriska åtgärder som den anser nödvändiga för att uppfylla sina förpliktelser enligt Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 angående flyktingars rättsliga ställning". Det är varje stats sak att själv fastställa vilka organisatoriska åtgärder den måste vidta för att uppfylla sina förpliktelser enligt Genèvekonventionen när den genomför protokollet.

Ingenting i protokollet hindrar en medlemsstat från att behandla alla asylansökningar oavsett asylsökandens ursprungsland. Kommissionen erinrar om att Belgien avgav en förklaring med följande innehåll:

"Belgien godkänner protokollet om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater och förklarar att landet i enlighet med sina skyldigheter enligt 1951 års Genèvekonvention och 1967 års New York-protokoll – i enlighet med punkt d i protokollets enda artikel – kommer att göra en individuell prövning av varje asylansökan från en medborgare i en annan medlemsstat."⁽¹⁾

⁽¹⁾ Se Amsterdamfördraget, förklaringar som konferensen beaktade, nr 5: förklaring av Belgien om protokollet om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater.

(2000/C 303 E/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2699/99

från Ole Krarup (EDD) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Syftet med ECB:s valutareserv

Euron är en flytande valuta, vilket jämfört med fasta valutor inte erfordrar stödåtgärder genom att man köper och säljer. Den valutareserv som ECB håller på att bygga upp på decentraliserad nivå genom de nationella centralbankerna syftar således inte till att säkerställa eurons pris t.ex. i förhållande till den amerikanska dollarn.

I ECB:s årsrapport för 1998 anförs ett antal andra funktioner för valutareserven (s. 74).

Kan man således dra den slutsatsen att valutareserven utöver dessa funktioner endast syftar till att säkerställa ECB:s finansiella trovärdighet, eller kan man vänta sig att delar av valutareserven också kan användas för okonventionella syften, t.ex. för ekonomisk utjämning mellan regioner som kompensation för en otillräcklig EU-skattepolitik?

Om detta inte är fallet undrar jag huruvida valutareserven endast kommer att användas för syften som redan idag har offentliggjorts i fördrag och av ECB?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(17 februari 2000)

Det främsta målet för Europeiska centralbankssystemet är att säkerställa prisstabilitet. Variationer i eurons värde kan dock inverka på inflationen, oavsett om dess kurs är fast eller flytande. Europeiska centralbanken bör således ha möjlighet att agera på valutamarknaden, vilket förutsätter att banken har en valutareserv.

Enligt artikel 3.1 i protokoll nr 3 om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken har Europeiska centralbankssystemet (ECBS) bland annat i uppdrag att genomföra valutatransaktioner enligt bestämmelserna i artikel 109 i fördraget.

I EG-fördraget står det ingenting om att valutareserven kan användas till "okonventionella ändamål".

(2000/C 303 E/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2707/99

från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Fiske – Flottans storlek och fleråriga utvecklingsprogram

Kan kommissionen sörja för att en jämförande undersökning genomförs beträffande de metoder som används för att beräkna flottans storlek och de olika medlemsstaternas genomförande av fleråriga utvecklingsprogram?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(27 januari 2000)

I de fleråriga utvecklingsprogrammen för alla medlemsstaters fiskeflottor fastställs kapacitetsmål i tonnage och maskinstyrka som mäts enligt rådets förordning (EEG) nr 2930/86 av den 22 september 1986 om definition av fiskefartygs egenskaper⁽¹⁾.

Förordning (EEG) nr 2930/86 har ändrats genom rådets förordning (EG) nr 3259/94⁽²⁾ och genom kommissionens beslut nr 95/84/EG⁽³⁾ vilket betyder att ett fiskefartygs tonnage skall anges i enheten bruttotonnage så som det definieras i 1969 års London-konvention. Fartyg som har en längd på 24 meter eller mera mellan pendiklarna bör redan nu mätas i bruttotonnage. Bruttotonnaget för fartyg med en total längd på minst 15 meter men under 24 meter mellan pendiklarna skall gradvis mätas om till bruttotonnage före utgången av 2003. Bruttotonnaget för fiskefartyg med en total längd på mindre än 15 meter skall fastställas genom en förenklad formel baserad på fartygets längd, bredd och djup.

Myndigheten för havsfiske i Förenade kungariket har efter en anbudsinfordran fått i uppdrag att utvärdera hur dessa bestämmelser tillämpas i varje medlemsstat. Dess slutrapport kommer att läggas fram för kommissionen under det första kvartalet 2000.

Metoden för att mäta maskinstyrka håller för närvarande också på att ses över. Kommissionen har anlitat Europeiska standardiseringskommittén för att se på olika alternativ. Gemenskapen prioriterar nu detta arbete som kan leda till ytterligare ändringar av förordning (EEG) nr 2930/86.

⁽¹⁾ EGT L 274, 25.9.1986.

⁽²⁾ EGT L 339, 29.12.1994.

⁽³⁾ EGT L 67, 25.3.1995.

(2000/C 303 E/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2708/99

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Mål 2-områden i Spanien

Under oktober och november godkände Europeiska kommissionen förteckningen över mål 2-områden för perioden 2000–2006, men förteckningarna från tio medlemsstater väntar fortfarande på godkännande.

I vilket skede befinner sig förteckningen över mål 2-områden i Spanien? Har den spanska regeringen lämnat in denna förteckning inom den föreskrivna tidsfristen? Om den är försenad, vad beror detta i så fall på?

Vad tänker kommissionen och de medlemsstater som ännu inte fått sina förteckningar godkända göra för att säkerställa programmets kontinuitet och inleda nya projekt från och med den 1 januari 2000, med tanke på att den gällande förordningen löper ut i och med utgången av 1999?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

Den 1 juli 1999 anmodade kommissionen medlemsstaterna att före den 31 augusti 1999 inkomma med förslag på stödberättigande områden under mål 2 för perioden 2000–2006. Ett första beslut kunde fattas i oktober och november 1999 för de medlemsstater som i början av september 1999 skickat in ett förslag på områden under mål 2, enligt bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾.

Förslaget från de spanska myndigheterna fick kommissionen först den 15 september 1999. Efter samråd med myndigheterna i fråga fattades den 22 december 1999 ett principbeslut om förslaget på förteckning

över stödberättigande områden under mål 2 i Spanien. Det slutgiltiga beslutet fattas efter samråd med de tre kommittéer som föreskrivs enligt ovan nämnda förordning. Det enligt förordningen föreskrivna samrådet med dessa ägde rum den 25, 26 och 31 januari 2000 och kommissionen kommer att fatta det slutgiltiga beslutet i februari 2000.

Det handlar här om en övergång mellan två olika programperioder. Kommissionen vill uppmärksamma parlamentsledamoten på att de insatser som avsåg perioden 1994–1999 omfattas av de juridiska och finansiella bestämmelser som gällde till och med den 31 december 1999 och kan bli föremål för utbetalningar till de slutgiltiga mottagarna till och med den 31 december 2001. För perioden 2000–2006 föreskrivs i artikel 52.4 i förordning (EG) nr 1260/1999 att det på vissa villkor får förekomma en retroaktivitet beträffande datum för utgifters stödberättigande. Faktiska utgifter för vilka kommissionen mellan den 1 januari 2000 och 30 april 2000 erhållit en ansökan om bidrag kan betraktas som stödberättigande från och med den 1 januari 2000, förutsatt att de uppfyller samtliga villkor i förordningen ifråga.

(¹) EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 303 E/087)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2709/99

från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Odlingarna i La Punta (Valencia, Spanien)

Ministeriet för offentliga arbeten, stadsplanering och transporter i den autonoma regionen Valencia föreslår att det skall inrättas ett område för logistisk verksamhet i Valentias hamn i La Punta, ett jordbruksområde i utkanten av staden med unika särdrag eftersom det är ett modell för hållbart och effektivt jordbruk som tjänar stadskonsumenter, och som sådant är unikt inom EU. Inom ramen för miljökonsekvensbedömningen av ovannämnda projekt hörde man inte de medborgare som berörs, och inte heller tog man hänsyn till alternativa förslag. I och med detta efterlevdes inte direktiv 85/337/EEG (¹) och 97/11/EG (²) om miljökonsekvensbedömning.

Det faktum att alternativa förslag på placering inte har behandlats motiveras i planen med praktiska omständigheter utan övertygande argument (det viktigaste verkar vara intresset för att de logistiska tjänsterna skall utföras nära hamnen), trots att det finns platser ännu närmare containerterminalen i hamnen i La Punta där området skulle kunna ligga, och där miljön, jordbrukets produktions- och arbetsstrukturer och det historiska arvet skulle påverkas i mindre utsträckning än i La Punta. Planen för området för logistisk verksamhet innehåller inte heller någon analys av eventuell inverkan på den närliggande naturparken Albufera, som skyddas av Valentias lagstiftning och olika internationella konventioner (Ramsar, särskilt fågelskyddsområde, direktiv 92/43/EEG (³) om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter).

I miljökonsekvensbedömningen i planen erkänner man till exempel att det finns en risk för att den verksamhet som skall utföras i det planerade området förorenar de underjordiska vattenflödena på Valentiaslätten, men de eventuella effekterna av allt detta på naturparken behandlas inte tillräckligt detaljerat. I planen erkänner man också att om marken i La Punta asfalteras och täcks med olika infrastruktur för det planerade området, ökar risken för översvämningar vid lokalt kraftiga regn. Därför föreslås en rad korrigeringsåtgärder i det område som planeras användas för industriella anläggningar. Man tar dock inte hänsyn till risken för att bostadsområdena i anslutning till det planerade området skall översvämmas när de möjligheter till dränering som odlingarna ger försvinner.

Anser kommissionen att de spanska myndigheterna inte har efterlevt direktiven om miljökonsekvensbedömning, särskilt när det gäller skyldigheten att höra de medborgare som berörs och att ta hänsyn till alternativa förslag? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att säkerställa att livsmiljön i Albufera inte påverkas negativt av planen för området för logistisk verksamhet?

(¹) EGT L 175, 5.7.1985, s. 140.

(²) EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

(³) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(28 februari 2000)

Kommissionen känner delvis till de förhållanden som frågeställaren avser i sin framställning 749/94.

Utgående från de nya upplysningar som frågeställaren tillhandahållit har kommissionen tagit de kontakter som krävs för att få fullständiga uppgifter i detta ärende och kontrollera att de berörda direktiven tillämpas korrekt.

(2000/C 303 E/088)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2710/99

från Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Förslag till utvidgning av en anläggning för torrläggning av slam i Sierra de Fontcalet (Alicante, Spanien)

Förslaget till utvidgning av en anläggning för behandling av slam i Fontcalet har skapat stor oro bland befolkningen, som klagar över dålig lukt både i själva anläggningarna och i omgivningarna. Myndigheterna har förklarat att det inte har gjorts någon miljökonsekvensbedömning eftersom miljön redan är förstörd av en soptipp för fast avfall som endast genom ett staket är avskild från torrläggningsområdet. Soptippen som ligger i detta område är överfull, soporna bildar små berg och bränder uppstår. Elva grannskaps-, samhälls- och miljöorganisationer har publicerat en protest mot förslaget om att utvidga anläggningen för behandling av slam från Alicantes vattenreningsverk. De menar av att den ibland olagliga uppstjälningen av slam från reningsverken för torrläggning har förvandlat området till en smitthärd med sopor, insekter, små gnagare och outhärdlig stank.

Slammet, som för närvarande täcker 130 000 kvadratmeter och behöver två månader för att torka, får till stor del ligga ute i fria luften där de giftiga vätskor som uppstår vid förruttelsen kan spridas av regn och vind.

De berörda personerna har förklarat att slammet ibland stjälpes upp utanför det område som är tillåtet enligt Emarasa, vilket kan innebära att avfallslagen 10/98 av den 21 april 1998 överträds, och helt klart är att okontrollerad dumpning, uppstjälning och hantering innebär ett allvarligt brott.

1. Är kommissionen medveten om denna situation?
2. Kan kommissionen ange om utvidgningen av slamanläggningen föregicks av en miljökonsekvensbedömning i enlighet med direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, och om myndigheterna har tillämnat direktiven om avfall, tomglas och emballage på ett korrekt sätt?
3. Kan kommissionen lämna ut alla uppgifter rörande detta fall som den har fått och kan komma att få från spanska myndigheter?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 februari 2000)

Kommissionen känner inte till de uppgifter som ledamoten beskriver och vet inte om det berörda projektet har varit föremål för någon miljökonsekvensbedömning i enlighet med rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.

Det bör emellertid påpekas att enligt artikel 2 i detta direktiv skall projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering bli föremål för en bedömning av denna påverkan innan tillstånd ges. Denna bestämmelse gäller för sådana projekt som finns förtecknade i bilaga 1 till direktivet, och även för sådana projekt som finns förtecknade i bilaga 2 till direktivet när medlemsstaterna anser att detta krävs på grund av projektets karaktär. Anläggningar för slutligt omhändertagande av industri- eller hushållsavfall och anläggningar för deponering av slam från reningsverk finns förtecknade under punkt 11 i bilaga 2 till direktivet. Projekt som tillhör denna kategori skall bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5-10 i direktivet när medlemsstaterna anser att detta krävs på grund av projektets karaktär. Denna anläggningstyp finns också upptagen i punkterna 11 och 13 i bilaga II till direktiv 97/11/EG⁽¹⁾ om ändring av direktiv 85/337/EEG.

Kommissionen har vänt sig till de spanska myndigheterna och begärt information om de förhållanden som ledamoten uppmärksammat, för att kontrollera efterlevnaden av ovannämnda direktiv samt rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽²⁾, ändrat genom rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991⁽³⁾, när det gäller detta ärende.

Kommissionen har ingen anledning att, på grundval av uppgifterna i den skriftliga frågan, anta att det skett någon överträdelse av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall⁽⁴⁾.

Kommissionen kommer att hålla ledamoten underrättad om detta ärende.

⁽¹⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽²⁾ EGT L 194, 25.7.1975.

⁽³⁾ EGT L 78, 26.3.1991.

⁽⁴⁾ EGT L 365, 31.12.1994.

(2000/C 303 E/089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2713/99

från Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Iran

I september i år arresterades 13 medlemmar i den judiska församlingen i Shiraz (Navid Balazadeh, Nedjat Borukim, Farhad Suleh, Djavid Beit Jagub, Asher Zadmehr, Nasser Jaghublui, Ramin Farsam, Ramin Nemati, Sharoch Pakriahad, Farsad Kashi, Dani och Omid Teflin). Den 31 augusti 1999 greps författaren Said Biabanaki.

Hur bedömer kommissionen arresteringen av dessa personer och har den någon möjlighet att hjälpa dem respektive besvara sig hos den iranska regeringen med hänvisning till de arresterades öde?

(2000/C 303 E/090)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2714/99

från Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Iran

Den 27-28 november 1999 dömdes den före reformpolitikern och inrikesministern Abdollah Nuri till fem års fängelse och den tidning, Chordad, som han gav ut förbjöds. Samma veckoslut dömdes utgivaren för tidningen Asr-e Asadegan, Maschallah Schamsolwaesin, till tre års fängelse, böter och ett femårigt yrkesförbud efter det att fängelsestraffet avtjänats.

Hur bedömer kommissionen arresteringen av denna person och har den någon möjlighet att hjälpa honom respektive besvara sig hos den iranska regeringen med hänvisning till den arresterades öde?

(2000/C 303 E/091)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2715/99**från Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) till kommissionen**

(18 januari 2000)

Ämne: Brott mot de mänskliga rättigheterna i Iran

I staden Isfahan arresterades den 28 augusti 1999 studenterna Mehdi Rohani, Halakin, Jazdi, Faghihian, Gholami, Borumand. Känner kommissionen till deras öde och uppehållsort? Har kommissionen vidare kännedom om namnen på de fyra studenter som enligt ett uttalande den 12 september 1999 av presidenten i revolutionsdomstolen i Teheran, Rahbarpour, skall ha dömts till döden, och om vad som blivit av dem? Ser kommissionen någon möjlighet att hjälpa ovannämnda personer respektive besvara sig hos den iranska regeringen med hänvisning till de arresterades och dödsdömdas öde?

Gemensamt svar**på de skriftliga frågorna E-2713/99, E-2714/99 och E-2715/99
ingivet av Christopher Patten för kommissionen**

(2 februari 2000)

Kommissionen följer noga frågan om mänskliga rättigheter i Iran. Unionen tar alltid upp frågor om mänskliga rättigheter i den allmänna dialogen mellan unionen och Iran. Senast skedde detta när trojkan mötte Irans vice utrikesminister i Helsingfors den 1 december 1999.

Kommissionen är även delaktig i unionens demarscher till Iran i detta hänseende. Hösten 1999 gjorde unionens trojka liksom enskilda medlemsstater ett antal demarscher avseende de tretton iranska judarna. Den 3 oktober 1999 gjorde unionens trojka en demarsch avseende de rapporterade dödsdomarna mot fyra studenter.

Unionens möjligheter att påverka situationen i Iran är relativt begränsade eftersom det inte finns några avtalsmässiga förbindelser och det bilaterala utbytet är begränsat. Regimen i Iran är dock känslig för internationella påtryckningar eftersom den önskar stärka banden med unionen och med andra parter. För att påtryckningarna skall ha effekt måste de emellertid vara väl avvägda så att man undviker att skapa intrycket av utländsk inblandning.

I fallet med de tretton iranska judarna har företrädare för Iran utlovat att de häktade skall få en rättvis rättegång. Det har även antytts att de kan komma att släppas "i nationens intresse". De iranska myndigheterna är otvivelaktigt även medvetna om de starka internationella reaktioner en avrättning av studentledare skulle väcka.

(2000/C 303 E/092)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2718/99**från Olivier Dupuis (TDI) till rådet**

(13 januari 2000)

Ämne: Ryssland – fallet Dmitry Neverovsky, en fängslad vapenvägrare, inlämnad den 9 december

Dmitry Neverovsky, en 26-årig matematiker från Obninsk i Kaluga-området, vapenvägrade 1997. I oktober 1999 åtalades han i ett brottmål. Under rättegången, som ägde rum den 24 och 25 november i Obninsk, upprepade Neverovsky att han inte ville göra militärtjänstgöring i protest mot kriget i Tjetjenien. Han dömdes till två års fängelse. Till synes är Dmitry Neverovsky i dagsläget den ende vapenvägrare i Ryska federationen som sitter i fängelse.

Rätten att vapenvägra och ersätta den obligatoriska militärtjänstgöringen med en alternativ civil tjänstgöring garanteras i Rysslands författning (artikel 59.3). Denna konstitutionella rättighet (liksom andra civila rättigheter och friheter) är direkt tillämpliga, enligt artiklarna 15 och 18 i författningen, även om den federala lag som reglerar frågorna om att göra alternativ civiltjänst ännu inte har antagits av det ryska parlamentet. I enlighet med det beslut som togs av Ryska federationens författningsdomstol den 22 maj

1996, är inte vapenvägran "corpus delicti", även om det saknas en lag om alternativ civil tjänstgöring. Dessutom var respekt för medborgarnas rätt att vapenvägra av samvetsskäl och ett snabbt införande av en alternativ civil tjänstgöring två av huvudvillkoren för att acceptera Ryssland som medlem av Europarådet 1996.

Vilka åtgärder ämnar rådet vidta för att begära att Ryska federationens myndigheter lägger ner åtalet mot Dmitry Neverovsky och de hundratals ryska vapenvägrarna, och för att de skall respektera konstitutionellt och internationellt garanterade rättigheter för ryska medborgare samt Ryska federationens internationella åtaganden?

Svar

(10/11 april 2000)

Rådet har noterat Europaparlamentets resolution av den 20 januari i vilken djup oro uttrycks över att Neverovskij dömts till två års fängelse för att ha protesterat mot kriget i Tjetjenien, vilket är tillåtet enligt den ryska konstitutionen.

Ordförandeskapet bad beskickningscheferna i Moskva underrätta sig om fallet Neverovskij. Om påståendena bekräftas kommer beskickningscheferna att utan dröjsmål ta upp saken med behöriga ryska myndigheter.

(2000/C 303 E/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2727/99

från **Ulpu Iivari (PSE)** till rådet

(13 januari 2000)

Ämne: EU-medborgares rätt att använda egen bil i en annan medlemsstat

Till EU-medborgares grundläggande rättigheter hör rätten till fri rörlighet och vistelse i EU:s medlemsstater. Till exempel flera pensionärer från de nordiska länderna tillbringar tillfälligt långa tider i en annan medlemsstat. Flera av dem önskar använda sin egen bil som registrerats i hemlandet. De nationella bestämmelserna i flera medlemsstater begränsar användningstiden för en bil som registrerats i en annan medlemsstat.

Har rådet för avsikt att vidta åtgärder för att en medborgare i ett EU-land skall kunna använda sin i det egna hemlandet registrerade bil under den tid han/hon vistas i en annan medlemsstat?

Svar

(10/11 april 2000)

1. Enligt fördraget har endast kommissionen rätt att föreslå förändringar av nuvarande situation. Kommissionen har ännu inte lagt fram något förslag i denna riktning och såvitt rådet vet håller inte heller något förslag till bestämmelser om vägtrafik på att förberedas. För närvarande kan rådet således inte agera i frågan.

2. När det gäller beskattning skall medlemsstaterna enligt direktiv 83/182/EEG om tillfälligt bruk av fordon tillåta tillfälligt bruk av fordon utan betalning av skatt under en sammanhängande eller inte sammanhängande tid av högst sex månader under en 12-månadersperiod.

3. Rådet vill dessutom upplysa den ärade parlamentsledamoten om att kommissionen den 16 februari 1998 antog ett förslag till rådets direktiv om skattebehandling av privata motorfordon vid permanent införsel till en annan medlemsstat i samband med byte av hemvist eller vid tillfälligt bruk i en annan medlemsstat än den där de är registrerade. Detta förslag håller på att behandlas inom rådets instanser.

(2000/C 303 E/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2728/99**från Thierry La Perriere (UEN) till kommissionen**

(18 januari 2000)

Ämne: Subventioner till utgivningen av de två broschyrerna "Equality of Lesbians & Gay Men" och "Égaux en droit"

Europeiska kommissionen bidrog 1998 till utgivningen av två broschyrer utgivna av föreningen ILGA Europe (International Lesbian and Gay Association), varav den ena, "Equality of Lesbians & Gay Men" publicerades i juni 1998, och den andra, "Égaux en droit", publicerades i november samma år.

- Under vilken budgetpost togs publiceringen av dessa broschyrer upp?
- Har kommissionen för avsikt att på samma sätt finansiera andra publikationer om olika sexuella vanor?
- Vilka belopp avsatte kommissionen under samma tid för publicering av dokument ägnade att skydda och främja kärnfamiljen?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(2 mars 2000)

Kommissionen delfinansierade 1997 ett projekt som presenterades av föreningen ILGA (International lesbian and gay association) inom ramen för en ansökningsomgång för projekt under budgetpost B3-4101 om civil dialog. Kommissionens bidrag uppgick till 35 635 euro. Projektet delfinansierades även av Österrikes förbundsministerium för arbets-, hälso- och socialfrågor och Österrikes förbundsministerium för kvinnofrågor och konsumentskydd.

Som en del i projektet gjorde ILGA en del forskning och skrev en rapport om den juridiska och sociala situationen för homosexuella i alla medlemsstater, inklusive fakta om lagstiftning och socialpolitik som syftar till att skydda homosexuella kvinnor och män från diskriminering. För att stärka banden och utveckla den civila dialogen mellan ILGA Europe och andra icke-statliga organisationer som arbetar med sociala och mänskliga rättigheter presenterades resultaten för andra icke-statliga organisationer som arbetar på europeisk nivå och diskuterades med dessa.

Rapporten utgjorde också ett bidrag till förberedelserna inför gemenskapsåtgärden att genomföra artikel 13 (f.d. artikel 6a) i EG-fördraget som förbjuder diskriminering på sex olika grunder, däribland sexuell läggning.

Vid samma ansökningsomgång anslog kommissionen 34 294 euro till ett projekt som presenterades av Kommittén för familjeorganisationer inom Europeiska gemenskaperna (Coface), med seminarier för organisationer som arbetar i familjesektorn och för andra experter, där de tittade närmare på en rad socialskyddsfrågor, bland annat barnomsorg, familjeförmåner, hälso- och sjukvård, långvård och hemhjälp, liksom andra frågor som skulle tas upp på 1998 års europeiska forum för socialpolitik. Detta ledde till att Coface utarbetade ett förslag och en rapport publicerades.

Under samma period stödde kommissionen andra projekt som rörde familj och barn under budgetpost B3-4108 (åtgärder till förmån för familjer och barn). Summan som anslogs till dessa projekt uppgick år 1997 till 2,38 miljoner euro.

(2000/C 303 E/095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2731/99
från Luisa Morgantini (GUE/NGL) till rådet

(13 januari 2000)

Ämne: Nicaragua – korruption och EU-stöd

Ordföranden för Nicaraguas revisionsrätt Agustin Jarquin har anhållits till följd av de avslöjanden han gjort om den allvarliga förskingring som den nuvarande regeringen gjort sig skyldig till. Kommer Europeiska unionen att med omedelbar verkan omorientera sitt stöd till Nicaragua i väntan på att Agustin Jarquin skall frigges och på att de institutionella mekanismerna för kontroll av den verkställande makten återupprättas och tills man får fullständig klarhet beträffande de gärningar som avslöjats?

Svar

(10/11 april 2000)

1. Som den ärade parlamentsledamoten torde känna till frigavs Agustín Jarquin, chef för Republiken Nicaraguas revisionsverk från fängelset den 24 december 1999. Denna frigivning är tveklöst ett resultat dels av det stöd som Agustín Jarquin fått av ett flertal ledande politiker, medierna och en del av den nicaraguanska allmänheten, dels av internationella påtryckningar, inbegripet Europeiska unionens demarscher under november 1999.
2. I samband med detta uttryckte unionen sin djupa oro över de händelser som ledde till att Jarquin arresterades och fängslades samt de institutionella återverkningarna på möjligheterna att styra landet till följd av detta. Visserligen är befästandet av rättsstatsprincipen, med bland annat maktbalans samt ett professionellt och oberoende rättsväsen, en långvarig process i ett land som djupt präglats av ären efter ett inbördeskrig och en kultur av konfrontation. Men fängslandet av chefen för revisionsverket framstod som ett straff för framför allt hans självständiga hållning till den verkställande makten och hans kamp mot korruptionen.
3. Europeiska unionen underströk att rättsstatsprincipen, insyn och respekt för de demokratiska institutionernas oberoende är av grundläggande betydelse för alla länder och utgör grunden för biståndsinsatserna. Unionen underströk dessutom att dessa är viktiga förutsättningar för att man skall kunna fatta beslut och nå "slutförändepunkten" (the completion point) i initiativet för kraftigt skuldtyngha fattiga länder.
4. Sedan dess har Nicaragua beslutat omarbeta sin författning. Det framgår tydligt, angående vissa aspekter på de pågående institutionella reformerna, att problemet inte ligger i revisionsverkets strukturer, kollegiala eller ej, utan snarare i behovet att hindra inskränkningar i dess oberoende; det handlar om att undgå ökad politisering av dem så att de helt och med full insyn kan utöva sina respektive funktioner. Det internationella samfundet upprätthåller genom Europeiska unionen, G5-gruppen och de internationella finansinstituten en dialog med Nicaraguas regering för att stärka institutionernas nödvändiga oberoende.
5. Europeiska unionen fortsätter att uppmärksamt följa situationen i Nicaragua och, i förbindelse med sitt bistånd till landet, följa de principer som anges ovan och som är fastställda i Stockholmsförklaringen.

(2000/C 303 E/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2733/99
från Carlo Fatuzzo (PPE-DE) till rådet

(13 januari 2000)

Ämne: Diskriminerande italiensk lag mot funktionshindrade som är äldre än sextiofem år

I artikel 13 i Amsterdamfördraget föreskrivs det att unionen skall bekämpa all diskriminering på grund av ålder.

Är rådet medvetet om att italiensk lag – artikel 19 i lag nr 118 av den 30 mars 1971 och ändringar av denna – föreskriver möjligheten till livslångt ekonomiskt stöd till gravt funktionshindrade personer på

villkor att de lämnar in en ansökan om detta innan de fyller 65 år? De personer som uppfyller alla övriga villkor men lämnar in ansökan efter det att de har fyllt 65 år utesluts alltså från denna möjlighet. Är rådet medvetet om det faktum att äldre italienare som uppfyller de krav på funktionshinder som ställs i lagen, på detta sätt utsätts för diskriminering på grund av den ålder de har när de lämnar in ansökan om stöd, och att frågan om huruvida de kommer att få detta stöd eller inte avgörs på detta sätt?

Tänker rådet uppmana Italien att avskaffa denna lag snarast?

Svar

(10/11 april 2000)

Enligt artikel 13 i EG-fördraget har rådet rätt att vidta lämpliga åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning.

Kommissionen har nyligen för rådet lagt fram ett förslag till direktiv om att upprätta en allmän ram för lika behandling när det gäller sysselsättning och arbete. Detta förslag till direktiv innehåller vissa bestämmelser om diskriminering på grund av ålder. Frågan om den typ av bidrag som den ärade parlamentsledamoten nämner omfattas av förslaget till direktiv är ännu inte avgjord. Detta förslag behandlas för närvarande i rådet och har alltså ännu inte antagits. Eftersom det rör sig om ett ramdirektiv ger det dock medlemsstaterna ett visst handlingsutrymme vid tillämpningen.

I varje fall känner den ärade parlamentsledamoten säkert till att det inte ankommer på rådet att avskaffa någon nationell lag. Det är kommissionen som skall se till att medlemsstaterna följer gemenskapsrätten.

(2000/C 303 E/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2737/99

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Illojal konkurrens när det gäller sprit tillverkad på druvrester

Ren sprit från vinproduktion kan genom utspädning till en alkoholhalt lägre än 86 volymprocent, och om man gör en vid tolkning av vissa gemenskapsdirektiv, bearbetas till en spritdryck som när den introduceras i Italien olagligt saluförs under benämningen grappa.

Denna spritdryck blir betydligt billigare än grappa, eftersom man vid framställning av ren sprit får gemenskapsstöd på 140 000 lite per hektoliter, jämfört med 78 000 lire för grappa.

Denna skillnad på 62 000 lire leder till att det mest genuina italienska brännvinet förfalskas, vilket inte endast leder till stora ekonomiska men för producenterna, utan även innebär rent bedrägeri gentemot konsumenterna.

Kan kommissionen tala om vilka åtgärder den avser att vidta för att gemenskapsstödet till grappa skall bli lika stort som det till ren sprit, så att denna illojala konkurrens och inkorrekta behandling av konsumenter kan avhjälpas?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(14 februari 2000)

Kommissionen har underrättats om problemet med användning av ren alkohol i grappaframställningen vilket strider mot gällande regler.

Frågan togs nyligen upp på ett förvaltningskommittémöte där de berörda medlemsstaterna ombads att när de ger stöd vara uppmärksamma på hur destillationsprodukten skall användas. Det är givetvis medlemsstaternas övervakningsmyndigheters sak att se till att gemenskapens regler tillämpas på ett korrekt sätt.

När det gäller stödnivåerna till destillation av sprit av druvrester och ren alkohol håller kommissionen på att se över dessa stöd inom ramen för genomförandet av reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för vin som kommer att träda i kraft från och med nästa regleringsår (1 augusti 2000).

(2000/C 303 E/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2744/99

från Emilia Müller (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Medel från Phare och Interreg II till Tjeckien

Hur har medlen från Phare- och Interreg II-programmen använts för miljön i Tjeckien?

Vilka projekt har fått stöd och vilka belopp rör det sig om?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

Phare-stödet till Tjeckien på miljöområdet har tillhandahållits via nationella program. Under åren 1990–1991 genomfördes projekt i syfte att öka förståelsen för miljöfrågor och med tonvikt på det omedelbara behovet att förbättra kvaliteten inom luft-, vatten-, avfalls- och energisektorerna samt inom hälso- och sjukvården (21 miljoner euro). Under 1996 erbjöds små och medelstora företag möjligheter att låna till miljövärdprojekt (5 miljoner euro). Under 1997 gavs stöd till förbättrad miljöstyrning inom normgivnings- och tillsynsorganen (2 miljoner euro). Under 1998 gavs stöd till förbättringar av den institutionella och den lagstiftningsmässiga förmågan inom miljösektorn samt till genomförande- och investeringsstrategien beträffande gemenskapens luft- och avfallsdirektiv (1,15 miljoner euro). Under 1999 gavs stöd till harmoniseringen av den tjeckiska miljölagstiftningen på vattenvårdsområdet (1 miljon euro).

Stöd lämnades även via program för gränsöverskridande samarbete. Inom ramen för det gränsöverskridande samarbetet med Österrike finansierades under perioden 1995–1998 15 projekt med tonvikt på förbättrad vattenkvalitet (11 miljoner euro). Programmet för 1999 omfattar ett projekt för förbättring av en spillvattenanläggning i gränsregionen (3,55 miljoner euro). Miljöförbättringsprojekt kan också komma i fråga för finansiering via fonden för gemensamma mindre projekt (högst 300 000 euro) inom ramen för detta program. Inom ramen för det gränsöverskridande samarbetet med Tyskland under perioden 1994–1997 gavs stöd till förbättringar av den kommunala infrastrukturen, i synnerhet genom införandet av naturgas, genom att 14 miljoner euro anslags för 13 projekt. Programmet för 1998 omfattar stöd till fonden för återplantering av skog (2,5 miljoner euro) och i programmet för 1999 ges stöd till uppbyggnaden av ett naturgasnät i gränsregionen Nisa (3,1 miljoner euro), en fond för minskning av luftföroreningar (0,45 miljoner euro), projekt för förbättringar av avloppssystem och avloppsreningsanläggningar (5,94 miljoner euro) samt en fond för gemensamma mindre projekt. 1999 upprättades också gränsöverskridande program med Polen och Slovakien. Båda dessa omfattar fonder för gemensamma mindre projekt från vilka stöd kan utgå till miljöprojekt. I programmet med Slovakien ingår även ett anslag på 1,75 miljoner euro avsett för en spillvattenanläggning i gränsregionen.

Inom ramen för stödet för stora infrastrukturprojekt beviljades 1999 ett anslag på 14,2 miljoner euro till ett kommunalt vattenprojekt i Brno. Ett ytterligare anslag på 2,2 miljoner euro beviljades för utarbetandet av en projektportfölj som från och med 2000 avses finansieras via det strukturpolitiska föranslutningsinstrumentet (ISPA).

Tjeckien är inte berättigat till stöd inom ramen för Interreg II, eftersom det endast är kostnader som uppkommit inom medlemsstaterna som kan finansieras inom detta gemenskapsinitiativ. Det sker dock en nära samordning mellan de åtgärder som finansieras inom ramen för detta initiativ och den verksamhet som bedrivs inom ramen för Phare. Indirekt drar Tjeckien därför nytta av de åtgärder som vidtas inom ramen för Interreg II på den tyska eller den österrikiska sidan av gränsen, exempelvis genom att föreningen av landets floder, skogar och luft minskar.

Slutligen har Tjeckien dragit nytta av ett antal program på miljöområdet som omfattar flera länder, i synnerhet projekt i den svarta triangeln, vilka inriktats på småskaliga demonstrationsprojekt avsedda att förbättra miljön i den tjeckiska och den polska delen av den svarta triangeln.

(2000/C 303 E/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2746/99

från Ioannis Marinos (PPE-DE) och Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Tillsättande av en grekisk generaldirektör vid Europeiska kommissionen

Europeiska kommissionen ansvarar för 36 generaldirektorat och enheter. Efter de senaste ommöbleringarna har följande antal personer av olika nationaliteter tillsatts som chefer: åtta briter, sju fransmän, sex tyskar, fyra italienare, tre danskar, två spanjorer samt en holländare, en svensk, en finländare, en belgare och en luxemburgare. Grekland och två av de andra små länderna kommer från och med den 1 januari 2000 inte att ha någon generaldirektör eller chef vid någon av dessa 36 viktiga enheter. Grekland har dock haft en chef till dess den enda grekiska generaldirektören, Spyros Pappas, förflyttades, något som visat sig vara ganska oförsvarligt.

Kan kommissionen förklara denna orättvisa behandling som missgynnar Grekland, Portugal och Irland, och gynnar vissa stora länder, framför allt Storbritannien? Kan den säga om det inom den närmaste framtiden kommer att finnas en generaldirektör eller chef av grekisk nationalitet vid något av generaldirektoraten eller någon av enheterna, och om så är fallet, vid vilken av dessa som denna kommer att tillsättas?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

Kommissionen har noterat Era synpunkter, men anser inte att någon diskriminering eller några andra oegentligheter har ägt rum.

Kommissionen kan samtidigt bekräfta den målsättning som formulerades i ett beslut av den 8 december 1999, nämligen att tillsättningen av högre chefer i kommissionen skall grunda sig på de sökandes meriter, samtidigt som man skall sträva efter att samtliga medlemsländer finns representerade på de olika nivåerna inom institutionen. På så sätt kan den kulturella mångfalden och sammanhållningen garanteras. För att uppfylla detta mål har kommissionen särskilt framhållit att A1-tjänster som generaldirektörer och avdelningschefer etc. bör besättas med lämpligt kvalificerade tjänstemän från samtliga medlemsländer.

Tillsättningsmetoderna för tjänstemän inom de olika institutionerna gör att kommissionen aldrig på förhand kan veta vilken person från vilket land som kommer att få en viss topp tjänst. I dessa fall kan man bara avvakta tillsättningsförfarandet.

(2000/C 303 E/100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2754/99

från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Stöd till insatser för narkotikabekämpning bland ungdomar

Landsbygden öster om Northamptonshire är ett relativt välbärgat område i East Midlands, men har omfattande problem med narkotikamissbruk bland ungdomar. Den brittiska regeringen har valt att inte

inbegripa grevskapet i sina förslag till anslag från strukturfonderna och de pengar som kan sökas genom EU:s åtgärdsprogram för att bekämpa narkotikamissbruk verkar tilldelas storskaliga yrkesinriktade projekt av EU-omfattning.

Vilket praktiskt stöd, ekonomiskt eller annat, kan kommissionen erbjuda en grupp invånare i området som är engagerade i kampen mot detta allvarliga och ökande problem?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(15 februari 2000)

Kommissionen håller med om att lokalsamhällena utgör en viktig resurs i arbetet med att komma till rätta med drogproblemet. Kanske är den bästa lösningen för glesbygdsinvånarna i östra Northamptonshire att vända sig till en landstäckande organisation som ADFAM (National Helpline for Families and Friends of Drug Users). En sådan organisation kan dela med sig av sina erfarenheter till invånarna och förmedla kontakt med liknande projekt i andra delar av Europa.

ADFAM är medlem i ett nätverk av europeiska narkotikajourtelefoner som finansieras via Europeiska gemenskapens åtgärdsprogram för att förebygga narkotikamissbruk. Huvuddelen av gemenskapens ekonomiska insatser under perioden 1996–2000 har kanaliserats via åtgärdsprogrammet. På så sätt har skapandet av många europeiska nätverk och deras dagliga arbete finansierats, och det gäller även många europeiska projekt för att förebygga missbruk. Nätverken erbjuder värdefull rådgivning och stöd till verksamhet på lokal nivå. De utbyter också erfarenheter om förebyggande av missbruk. För närvarande undersöker kommissionen om det finns möjlighet att förlänga gemenskapens åtgärdsprogram med ytterligare två år.

På Internet kan man även läsa om europeiska projekt för att minska efterfrågan på narkotika. Projekten är utvärderade och finns på webbplatsen för Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk (<http://www.emcdda.org/>). Detta är ett utmärkt sätt att dra nytta av erfarenheterna från liknande projekt på andra platser i gemenskapen.

Via gemenskapens sysselsättningsinitiativ (t.ex. Youthstart och Integra) kan man också finansiera nyskapande projekt med en hög grad av lokalt engagemang. Sysselsättningsinitiativet syftar till att hjälpa personer med särskilda svårigheter att finna eller behålla ett lämpligt arbete. Sysselsättningsinitiativet är naturligtvis inte specifikt inriktat på narkotikarelaterade problem, men de projekt som får stöd har ofta ett starkt inslag av förebyggande åtgärder. De flesta av sysselsättningsprojekten avslutas under 2000. De förebyggande och nyskapande aspekterna kommer emellertid att vara av betydelse även i det nya gemenskapsinitiativet Equal (2000–2006). Information om projekten ges på sysselsättningswebbplatsen www.europs.be.

(2000/C 303 E/101)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2757/99

från Concepció Ferrer (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Administrativa förenklingar

Den 29 april 1999 lade kommissionen för rådet fram en handlingsplan som stöddes av samtliga medlemsstater, och som avsåg att förbättra de administrativa förhållandena för näringslivet och avskaffa alla onödiga uppgifter som belastar dem och som begränsar de europeiska företagens konkurrenskraft.

Vilket bemötande har kommissionens initiativ fått i de olika medlemsstaterna? Vilka konkreta åtgärder har kommissionen vidtagit för att förbättra företagens konkurrenskraft?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

I handlingsplanen för att främja företaganda och konkurrenskraft som godkändes av medlemsstaterna den 29 april 1999 anges att kommissionen skall utarbeta regelbundna rapporter om de förskott som har utbetalats.

Eftersom kommissionen och medlemsstaterna nu befinner sig mitt i arbetet med handlingsplanen har kommissionen inte möjlighet att lägga fram en första rapport innan det franska ordförandeskapets rådsmöte som kommer att äga rum vid utgången av år 2000. Det är för tidigt att göra en första utvärdering. Kommissionen håller emellertid på att utveckla bilaterala kontakter tillsammans med de olika medlemsstaterna för att göra en ordentlig uppföljning av de antagna åtgärderna.

(2000/C 303 E/102)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2758/99

från Concepció Ferrer (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Kinas inträde i Världshandelsorganisationen

Förenta staterna och Kina ingick nyligen ett bilateralt avtal om villkoren för Kinas medlemskap i Världshandelsorganisationen. Detta avtal kan få stor inverkan på den europeiska textil- och konfektionsindustrin med tanke på att Kina är det land som exporterar mest konfektionsvaror och näst mest textilvaror.

Kan kommissionen mot denna bakgrund göra en utvärdering av de effekter som avtalet kan komma att få för den europeiska textil-, konfektions- och läderindustrin? Hur tänker kommissionen vinkla de bilaterala förhandlingarna mellan EU och Kina med tanke på Kinas medlemskap i Världshandelsorganisationen i frågor som rör denna sektor?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(9 februari 2000)

Avtalet mellan Förenta staterna och Kina beträffande Kinas anslutning till Världshandelsorganisationen (WTO) avspeglar de två parternas bilaterala synsätt. De slutliga villkoren för Kinas anslutning kommer att fastställas inom ramen för WTO, närmare bestämt i arbetsgruppen för protokollet om Kinas anslutning till WTO.

Vad gäller textil- och beklädnadssektorn tolkar kommissionen avtalet mellan Förenta staterna och Kina så att Kina skall få omfattas av WTO-avtalet om textil och konfektion från och med dagen för Kinas anslutning till och med den 1 januari 2005 (slutdatum) när det gäller integrering av samtliga produkter som omfattas av avtalet om textil och konfektion. I avtalet mellan Förenta staterna och Kina föreslås dessutom att en särskild skyddsklausul från och med den 1 januari 2005 och under fyra år framåt skall finnas tillgänglig för Förenta staterna och övriga WTO-medlemmar när det gäller import av textil- och beklädnadsprodukter från Kina. Denna skyddsklausul har i stort sett samma lydelse som skyddsklausulen i det nu gällande bilaterala textilavtalet mellan Förenta staterna och Kina.

Rent generellt välkomnar kommissionen ett avtal mellan Förenta staterna och Kina som ett viktigt steg på vägen mot Kinas anslutning till WTO. Avtalet rör emellertid Kinas anslutning ur amerikansk synvinkel och täcker inte alla gemenskapens prioriteringar. Det finns fortfarande frågor rörande Kinas anslutning till WTO som måste avhandlas i fortsatta bilaterala förhandlingar mellan Kina och gemenskapen.

När det gäller textil och konfektion är Kina den största leverantören på gemenskapsmarknaden, med en export underkastad kvantitativa begränsningar till gemenskapen på omkring 7 000 miljoner euro per år. Tillämpning av avtalet om textil och konfektion på Kina skulle innebära ökad konkurrens, inte endast för EU-industrin utan även mellan exportörer till gemenskapen av textil- och beklädnadsprodukter, särskilt i de

lägre priskategorierna. Kina är också en mycket stor potentiell marknad för textil- och beklädnadsindustrin. Exporten från gemenskapen till Kina ligger emellertid på omkring 300 miljoner euro per år. En viktig orsak till denna låga nivå är den kinesiska marknadens brist på öppenhet. Gemenskapens huvudstrategi för denna sektor kommer därför att vara att säkra att Kinas anslutning till WTO ger ett balanserat resultat, i synnerhet genom att marknadstillträdet för gemenskapsexportörer inom denna sektor ökar betydligt.

(2000/C 303 E/103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2759/99

från Concepció Ferrer (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Ursprungsregler i frihandelsavtalen

Den 25 november 1999 avslutades de förhandlingarna om det bilaterala avtalet mellan EU och Mexiko, som innebär att handeln med industriprodukter kommer att avregleras helt 2007 och handeln med jordbruksprodukter avregleras 2010. I avtalet gör man emellertid ett antal undantag från gemenskapens ursprungsregler. Den europeiska textil-, konfektions- och skoidustrin har med bestämdhet motsatt sig dessa avsteg eftersom exporten till Mexiko av varor som enligt gemenskapsbestämmelserna anses vara från gemenskapen fortfarande kommer att vara begränsad, till skillnad från exporten av mexikanska varor.

Samma dag inledde ministerrådet för EU och Mercosur och ministerrådet för EU och Chile officiellt förhandlingarna om nya associerings- och frihandelsavtal, och kom överens om en tidtabell för förhandlingarna, vilken struktur man skulle tillämpa och hur man skulle gå till väga.

Kan kommissionen bekräfta att den kommer att agera annorlunda i förhandlingarna med Mercosur (som har större betydelse än förhandlingarna med Mexiko) än den gjorde i förhandlingarna med Mexiko, och att den kommer att motsätta sig antagandet av några ursprungsregler som avviker från gemenskapens ursprungsregler?

Kan kommissionen bekräfta att det i avtalet med Mercosur och i andra framtida frihandelsavtal inte kommer att finnas några ytterligare avsteg som innebär att man skapar nya ursprungsregler som anpassas efter vart och ett av de olika associeringsländerna, vilket skulle skapa förvirring i näringslivet och skulle strida mot gemenskapens ansträngningar att förenkla lagstiftningen?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(21 februari 2000)

I förhandlingarna om ett frihandelsavtal med Mexiko nåddes i november 1999 en slutlig överenskommelse som enligt kommissionens uppfattning är väl avvägd, heltäckande och till sin helhet gynnsam för gemenskapens intressen. Den strategi som slutligen valdes rörande vissa frågor under förhandlingarna med Mexiko blir inte automatiskt prejudicerande för andra förhandlingar. Varje förhandlingsförlopp har sin egen dynamik och måste bedömas efter sakliga hänsyn. Vad beträffar hänvisningen till förmånsursprungsregler, vill kommissionen betona att Mexiko har godtagit den största delen av gemenskapens harmoniserade ursprungsregler. I Mexiko-fallet, där det var nödvändigt att finna kompromisser, har detta alltid åtföljts av mekanismer genom vilka gemenskapens ekonomiska aktörer tillförsäkras marknadstillträde.

När det gäller associeringsförhandlingarna med Mercosur försöker kommissionen nå ett slutligt avtal som är väl avvägt och heltäckande och utgör ett enhetligt åtagande. Kommissionen har inom ramen för förhandlingsdirektiven för dessa förhandlingar fått instruktioner om att avhandla frågan om ursprungsregler med ledning av den modell som föreslagits av gemenskapen för processen för harmonisering av de förmånsursprungsregler som är tillämpliga för tredje land. Gemenskapens ekonomiska intressen i handelsförbindelserna med Mercosur-regionen kommer att beaktas till fullo vid förhandlingarna med denna region om ett protokoll om ursprungsregler. Det är för närvarande för tidigt att föreställa sig hur förhandlingarna med Mercosur rörande frågan om ursprungsregler kommer att utvecklas.

Det första mötet i gemenskapens och Mercosurs kommitté för biregionala förhandlingar kommer att äga rum i Buenos Aires under mars eller april i år och kommer enbart att ta upp allmänna frågor. Kommittén för biregionala förhandlingar och därtill hörande tekniska grupper och undergrupper kommer i princip att

mötas tre gånger per år, enligt en tidsplan som har koppling till utvecklingen i WTO- och FTAA-förhandlingarna (FTAA, Free Trade Agreement for the Americas). Det är inte möjligt att förutse hur lång tid förhandlingarna med Mercosur kommer att ta.

(2000/C 303 E/104)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2767/99
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Stöd till fartyg på mindre än 1000 ton som används på inre vattenvägar

Europas nät av inre vattenvägar ger — i och med att det används intensivt av sjöfarten på inre vattenvägar — ett betydelsefullt och miljövänligt bidrag till en lösning på miljöproblemet. Ett väl utbyggt och väl underhållet nätverk av inre vattenvägar kan vara en viktig trumf på hand när det gäller att lägga om en del av transporterna från landsväg till vattenväg.

Förutom en bra infrastruktur behövs det också en väl utbyggd flotta. Europeiska unionen har på denna punkt framför allt gått in för stordriftsfördelar som ett resultat av ett brett upplagt tioårigt saneringsprogram (bestämmelser om skrotning och regeln om "gammalt mot nytt"). Dessutom avskaffades systemet med befraktning i turordning enligt ett direktiv av 1996. Följden blev att fraktpriserna gick kraftigt ner. Trots att produktiviteten ökade kunde frakter på fartygstyper på under 1000 ton inte längre täcka kostnaderna.

Likväl måste tillräcklig uppmärksamhet ägnas åt behovet att vidmakthålla en tillräckligt stor flotta på fartyg på eller under 1 000 ton. Bland annat är vissa typer av smärre fartyg, såsom de som har en dräktighet på 350 till 400 ton, utomordentligt väl ägnade att sköta om trafiken på en stor del av upplandet till vissa hamnar, huvudsakligen via mindre vattenvägar. Detta gäller också för relativt små godspartier. Kan kommissionen upplysa mig om:

1. hur kommissionen ställer sig till att det också fortsättningsvis skall finnas en tillräckligt stor flotta av fartyg på under 1 000 ton,
2. vad kommissionen är beredd att göra för att ge denna form av sjöfart på inre vattenvägar en möjlighet i framtiden och anpassa politiken som ett led i försöken att minska problemen i anslutning till rörlighet på vägar?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(3 mars 2000)

1. Ansvaret för att upprätthålla en flotta med fartyg på under 1 000 ton som används på inre vattenvägar faller på företagen inom sektorn och kommissionen tar inte ställning i frågan. Kommissionen kan emellertid konstatera att flottan med fartyg på mindre än 650 ton fortfarande står för 40 % av gemenskapsflottan.
2. I gemenskapens nya kapacitetspolitik som infördes i april 1999 gynnas konstruktion av den minsta typen av fartyg om detta är vad marknaden kräver. Kommissionen kommer att fortsätta att vidta åtgärder som främjar transporter på de inre vattenvägarna så att dessa transporter blir ett konkurrenskraftigt alternativ till andra transportsätt.

(2000/C 303 E/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2774/99
från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Utvecklingen av arbetet med tunnelbanan i Aten

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Hur stor var den ursprungliga budgeten i kontraktet för uppförandet av tunnelbanan i Aten och hur mycket förväntas den slutliga kostnaden för arbetet uppgå till?

2. I en rapport från affärssammanslutningen Attiko Metro vilken offentliggjordes i tidningen Eleftheroty-pia den 5 december 1999 pekar man på 619 allvarliga bristfälligheter på sträckorna Syntagma-Sepolia och Syntagma-Ethniki Amyna. Kommer dessa problem att lösas så att de inte hindrar tunnelbanan från att tas i bruk i början av januari såsom planerat?
3. Håller inte kommissionen med om att man skulle ha kunnat uppnå bättre resultat vad gäller tiden för färdigställandet och kvaliteten på arbetet om man hade följt den modell som tillämpades vid uppförandet av flygplatsen i Spata, det vill säga om man anlitat en enskild entreprenör i stället för en affärssammanslutning (vilket är fallet med tunnelbanan) och konstruktören varit självfinansierande och ansvarat för driften av systemet?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(28 februari 2000)

1. Utifrån det avtal som undertecknades 1991 uppgick budgeten för tunnelbaneprojektet i Aten initialt till 261 500 miljoner drakmer (november månads priser 1991). Den inflationsjusterades sedan till 420 000 miljoner drakmer (december månads priser 1999), i enlighet med bestämmelserna i nämnda avtal.

I dag uppgår den totala projektbudgeten, av två skäl, till 530 000 miljoner drakmer (december månads priser 1999). 1994 godkände det grekiska parlamentet en höjning av kontraktssumman med 14,64 % för att införa vissa projektförbättringar, framför allt vad gäller stationerna. Av hänsyn till oförutsedda geologiska problem godkändes en avtalsenlig uppskrivning av budgeten med 10 % (mars månads priser 1998). Detta gjordes också för att öka säkerheten för stadens byggnader.

2. De 619 tekniska problem som konstaterades i november 1999 har åtgärdats och tunnelbanan togs i drift den 28 januari 2000.

3. På grund av skillnaderna mellan tunnelbaneprojektet i Aten och flygplatsen i Spata kan kommissionen inte uttala sig i den fråga som parlamentsledamoten väcker. För viss senare utbyggnad av tunnelbanan i Aten undersöker de grekiska myndigheterna, enligt vad kommissionen fått veta, möjligheterna att genomföra byggandet på annat sätt, t.ex. genom contrats de concession. Denna utbyggnad skall medfinansieras av gemenskapsfonderna.

(2000/C 303 E/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2776/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Finansiering av en skola för studier i turism

I Grekland finns ingen skola för studier i turism och kunskaperna hos de som idag arbetar som turistguider grundar sig på deras egen erfarenhet och företagskurser.

Kan kommissionen mot denna bakgrund svara på följande frågor:

1. Skulle kommissionen vara beredd att medfinansiera grundandet av en eftergymnasial skola för studier i turism?
2. Vilka företagskurser i turism finansierade EU i Grekland mellan 1996 och 1999 och hur stora belopp rörde det sig om?
3. Hur många personer deltog i dessa kurser?
4. Det har uttryckts klagomål om att vissa av de som deltog i dessa kurser senare inte gavs möjlighet att utöva yrket som turistguide eftersom det yrke de redan utövar inte tillåter detta (detta gäller till exempel för statligt anställda). Kan kommissionen försäkra oss om att sådana personer inte deltog i kurserna mellan 1996 och 1999?

**Kompletterande svar
från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar**

(21 mars 2000)

Hittills har ingen ansökan inkommit till kommissionen om samfinansiering av en skola för turistguider inom gemenskapens stödramor för Grekland för programperioden 1994-1999. Vi vill dessutom påminna om att det är medlemsstaten som är behörig att välja ut och föreslå projekt för samfinansiering.

Inom det operativa programmet för turism och kultur i gemenskapens andra stödramor för Grekland tillhandahöll Europeiska socialfonden (ESF) samfinansiering för utbildning av cirka 5 500 personer på 480 kurser till en sammanlagd kostnad på 7,2 miljoner euro.

Kurserna som anordnades av godkända centrum för yrkesutbildning omfattade en rad ämnen beträffande förvaltning och drift av turistanläggningar samt fritids-, sport- och kulturaktiviteter.

Enligt information från grekiska myndigheter var målgrupperna för dessa kurser arbetslösa och personer som redan var anställda inom turistsektorn men hotades av arbetslöshet.

(2000/C 303 E/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2786/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Broras på Attika-vägen vid Markopoulon

Broraset nyligen på den bro som är under konstruktion på Attika-vägen, vilket ledde till två vägarbetares död och tio skadade, har gett upphov till allvarlig oro om hur arbetena genomförs och hur säkra de är för allmänheten. Mot bakgrund av att åtminstone de arbeten som finansieras av EU måste ske med största möjliga omsorg, övervakning och insyn, är det kommissionens uppgift att se till att olyckan utreds och att inte tillåta att fallet förblir olöst. En del experter har redan ställt vissa allvarliga frågor i syfte att finna anledningen till olyckan, men även för att kunna förutse framtida olyckor av samma eller större omfattning.

1. Har man i de förberedande studierna beaktat markförhållandena på anläggningsplatsen?
2. Har den obligatoriska kontrollen av trägjutformen gjorts, och om så är fallet, har resultatet tillämpats i praktiken?
3. Gjordes det någon omvärdering av trägjutformen och av metoden för brobygget efter jordbävningen den 7 september 1999?
4. Oavsett studier och kontroller, var byggnadsställningarna tillräckligt väl hopkopplade?
5. Höll man tillräcklig uppsikt från övervakningstornet?
6. Vad var enligt övervakningstornet anledningen till att bron rasade?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(28 februari 2000)

Kommissionen saknar uppgifter om punkterna 1-6 i parlamentsledamotens fråga. Punkterna kan hänföras till avtalsförhållanden mellan den grekiska staten, konkret ministeriet för offentliga arbeten, och de entreprenadföretag som enligt gällande avtal svarar för byggandet av vägen Stavros-Elefsina.

Kommissionen har anmodat de grekiska myndigheterna att inkomma med slutrapporten från den undersökningskommission som de tillsatt för att undersöka orsakerna till olyckan. Om undersöknings-

kommissionens slutsatser visar att gemenskapens medel har utnyttjats på ett felaktigt sätt, kommer kommissionen att kräva återbetalning av medlen. Beträffande eventuella åtgärder för att undvika sådana olyckor i framtiden, anser kommissionen att de bör ringas in och vidtas på grundval av rapporten och undersökningskommissionens slutsatser.

(2000/C 303 E/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2797/99

från Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Eliminering av kvinnohandeln i Europeiska unionen

Enligt Internationella migrationsorganisationen (IOM) blir över en halv miljon kvinnor årligen offer för slavhandel. Undersökningar ger vid handen att antalet håller på att öka. Man har konstaterat att problemet är allvarligt även i Europeiska unionen – en stor mängd kvinnor har tagits in från de tidigare kommunistländerna i Central- och Östeuropa i synnerhet till Belgien, Nederländerna och Tyskland.

Vilka nya åtgärder ämnar kommissionen vidta för att intensifiera kampen mot kvinnohandel? Med vilka medel ämnar kommissionen effektivisera insatserna inom programmen Daphne och Stop så att även Europols mervärde kan utnyttjas på ett bättre sätt?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(6 mars 2000)

Unionen har sedan 1996 tagit en rad initiativ för att förebygga och bekämpa kvinnohandel: två meddelanden⁽¹⁾, en gemensam åtgärd om åtgärder mot människohandel och sexuellt utnyttjande av barn⁽²⁾, Daphne-initiativet och Stop-programmet⁽³⁾. Den senaste utvecklingen på området har visat att unionen är beredd att ta nya initiativ.

Slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors i oktober 1999 ger en tydlig bekräftelse på att EU:s stats- och regeringschefer vill gå längre i kampen mot människohandel. Kvinnohandel nämns uttryckligen som en prioriterad sektor där det är nödvändigt att komma överens om gemensamma definitioner, grunder för åtal och påföljder. Medlemsstaterna uppmanas också att bilda gemensamma utredningsgrupper tillsammans med Europol för att bekämpa människohandeln.

Kommissionen har för avsikt att lägga fram detaljerade förslag för att likrikta medlemsstaternas straffrättsliga bestämmelser i fråga om människohandel och sexuellt utnyttjande av barn. Förslagen kommer också att omfatta frågan om tillfälliga uppehållstillstånd för offer som är beredda att vittna inför domstol.

Kommissionen kommer också att utarbeta ett förslag om att förlänga Stop-programmet under perioden 2001–2005. Förslaget kommer att bygga på utvecklingen och erfarenheterna inom området sedan programmet antogs 1996. Kommissionen kommer också att föreslå att Stop-programmet öppnas för sökande från samtliga kandidatländer. På så sätt kan partner från dessa länder utforma projekt och delta mer aktivt än tidigare.

Europol, som successivt börjat delta allt mer i Stop-programmets projekt, kan ge projekten ett mervärde genom att bidra med experthjälp. I framtiden kommer Europol med all säkerhet att spela en viktig roll i kampen mot människohandel i Europa.

Den nyligen antagna Daphne-programmet⁽⁴⁾ (2000–2003), som ersätter Daphne-initiativet, fortsätter att stödja kampen mot alla former av våld mot kvinnor och barn. Programmet är speciellt inriktat på offren och skall huvudsakligen stödja projekt som utformats av icke-statliga organisationer. Flera projekt som ger

hjälp till kvinnor och barn som fallit offer för människohandel får stöd via programmet. Daphne-programmet är öppet för organisationer från kandidatländerna, vilket kommer att öka möjligheterna att lösa problemet med människohandel.

Kommissionen kommer även att fortsätta att delta i den kamp mot människohandel som förs inom internationella forum som FN (utkast till en konvention om gränsöverskridande organiserad brottslighet och tilläggsprotokoll, inklusive ett om människohandel), de åtta mest industrialiserade länderna (G8) och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE).

(¹) KOM(1996) 567 slutlig och KOM(1998) 726 slutlig.

(²) EGT L 63, 4.3.1997.

(³) EGT L 322, 12.12.1996.

(⁴) EGT L 34, 9.2.2000.

(2000/C 303 E/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2800/99

från Ingo Friedrich (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Kommersiell publikation av Europeiska gemenskapernas officiella tidning

Kommissionen offentliggör Europeiska gemenskapernas officiella tidning (EGT) i elektronisk form på arkivet Eur-Lex. Genom detta arkiv möjliggör kommissionen kostnadsfri tillgång till EGT inom ramen för sitt åtagande att vara nära medborgarna och bevilja insyn. Kostnadsfri tillgång ges emellertid endast 45 dagar från och med publikationsdatum.

1. Kan det ligga i kommissionens intresse att på en kommersiell server offentliggöra rättsakter som är relevanta för allmänheten vid en tidpunkt som överskrider publikationsdatum med mer än 45 dagar?
2. Allmänheten förstår inte varför ett relativt högt pris skall betalas för europeiska rättsakter och meddelanden. Exempelvis kostar det 8,40 euro att få 28 sidor via den kommersiella servern Eudor. Hur motiverar man att medborgarna erläggs så höga kostnader?
3. Vilka möjligheter ser kommissionen att säkerställa kostnadsfri eller billigare tillgång till EGT på elektronisk väg under en längre period?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

Frågeställaren gör gällande att det endast är kommissionen som offentliggör Europeiska gemenskapernas officiella tidning (EGT). Kommissionen erinrar om att beslut om hur EGT offentliggörs fattas av styrelsen för Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer (EUR-OP), som består av företrädare för Europaparlamentet, rådet, kommissionen, domstolen, revisionsrätten, Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén. Styrelsen beslutar med enhällighet om riktlinjer för institutionernas försäljning respektive kostnadsfria spridning av publikationer, och där ingår de former för elektronisk spridning av EGT som frågeställaren tar upp.

De kommersiella villkor som institutionerna tillämpar för extern spridning av EGT grundar sig på följande:

- a) Lagstiftning som innebär rättsliga skyldigheter för medborgarna tillhandahålls allmänheten kostnadsfritt, och slutanvändaren betalar endast för informationsmediet (Internet, cd-rom eller papper).
- b) Varor och tjänster som tillför ett mervärde jämfört med grundhandlingarna är i allmänhet avgiftsbelagda. Mervärdet till en vara eller tjänst kan ha olika former, t.ex. sammanställning av avancerade databaser, detaljerade och kraftfulla sökfunktioner, indexering efter ämne osv. Mervärdet kan också

tillhandahållas av mellanhänder som arbetar för EUR-OP:s räkning, t.ex. arbete med identifiering och leverans av dokument av de ombud som sysslar med document delivery.

1. All gällande lagstiftning finns tillgänglig gratis och utan tidsbegränsning via tjänsten Eur-lex, under rubriken "Lagstiftning". Däremot är tillgången kostnadsbelagd till arkiv med äldre utgåvor av EGT lagrade i bildformat (mer än 10 miljoner sidor), efter det att de tillhandahållits kostnadsfritt i 45 dagar. Intäkterna från arkivet gör det möjligt att dels bevara ett system för document delivery som ligger nära medborgarna – även för dem som inte har tillgång till Internet – dels att bidra till kostnaderna för produktion, administration och underhåll av arkivet.
2. Se även punkt 1. Priserna för tillgång till dessa databaser är helt jämförbara med liknande system i medlemsstaterna.
3. Sedan 1998 kan medborgaren få alla språkversioner av EGT serie L (och sedan den 31 augusti 1999 även serie C) för ett visst år (omkring 500 000 sidor) på cd-rom till priset 144 euro. Tillhandahållandet av EGT L och C via Eur-lex under 45 dagar efter offentliggörandet av dem syftar till att täcka tiden för spridning av den månatliga cd-rom-utgåvan.

Varje år ser EUR-OP:s styrelse över riktlinjerna för priserna på alla spridningsformer av EGT.

(2000/C 303 E/110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2803/99

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Inre marknad i Medelhavsområdet

Länderna vid Medelhavets södra kust har bett Europeiska unionen att engagera sig politiskt i freds- och stabilitetsproblemen i Medelhavsområdet. Europa bär ansvar för många länders geografiska och historiska utveckling och bör därför vara med och dela ansvaret för säkerheten i dessa länder.

Det är mycket viktigt att utveckla en dialog mellan Medelhavets kuster och tänka framåt. Det måste skapas en investeringskultur i denna region och man borde upprätta förbindelser mellan den europeiska tekniken och investeringsmöjligheterna i länderna i södra Medelhavsområdet. Enligt uppgifter från regeringskällor i dessa länder väntar man sig där att den nya kommissionen skall gynna Medelhavsområdet.

Kan kommissionen ange om den har bemött förväntningarna från vissa regeringar i södra Medelhavsområdet med den entusiasm och hoppfullhet som man har rätt att vänta sig av EU:s nya initiativ i kommande och nuvarande förbindelser med de länder som siktar på deltagande i en inre marknad i Medelhavsområdet tillsammans med EU?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(21 februari 2000)

En av prioriteringarna i Meda-programmet är att stödja upprättandet av ett frihandelsområde för gemenskapen och Medelhavsområdet.

I detta övergripande hänseende har kommissionen nyligen vidtagit flera omfattande åtgärder i syfte att framhäva den betydelse de ekonomiska förbindelserna med dess samarbetspartner i Medelhavsområdet har och vikten av att ett frihandelsområde upprättas.

Vad investeringarna beträffar beslöt kommissionen i december 1999 att inom ramen för Meda-programmet finansiera ett regionalt program med målet att upprätta ett nätverk av investeringsfrämjande organ i Europa och Medelhavsområdet. Programmet har till syfte att genom ett förstärkt samarbete mellan de institutioner som bedriver investeringsfrämjande verksamhet öka de utländska direktinvesteringarna i

Medelhavsområdet. Bland de planerade åtgärderna kan nämnas inrättande av ett nätverk, utbildning av de anställda vid investeringsinstitutioner i Medelhavsområdet och främjande av regionala investeringar. Gemenskapens finansiella bidrag till detta treårsprogram uppgår till totalt 3,95 miljoner euro.

Kommissionen stöder även aktivt och samfinansierar förslaget från det portugisiska ordförandetskapet att anordna en brett upplagd investeringskonferens för Europa och Medelhavsområdet vilken kommer att äga rum i Lissabon under perioden 28 februari – 1 mars 2000.

På området för den inre marknaden håller kommissionen på att förbereda ett nytt regionalt program om vilket beslut kommer att fattas under år 2000. Den europeiska inre marknaden är ett klart bevis på de fördelar som kan dras av frihandel mellan öppna marknader. Syftet med det kommande programmet är att utvidga de ekonomiska erfarenheter som gjorts i Europa till att omfatta samarbetspartnerna i Medelhavsområdet. Detta program, som också planeras löpa under en treårsperiod, kommer att omfatta åtgärder på ett stort antal områden i syfte att sprida information och insikt om begreppet inre marknad i allmänhet, samt utbildning om mera avgränsade frågor, t.ex. tull, fri rörlighet för varor, offentlig upphandling, immateriella rättigheter, finansiella tjänster, revision och bokföring, skydd av personuppgifter och konkurrensregler.

(2000/C 303 E/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2809/99

från **Sebastiano Musumeci (UEN)** till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Penningtvätt

Vissa italienska banker och banker i andra europeiska länder har etablerat kontakter till så kallade off shoreländer. Dessa länder deltar inte i undersökningar om penningtvätt, och vissa EU-länder, t.ex. Luxemburg, slår mycket noga vakt om banksekretessen.

Kan kommissionen uppge:

- vilka medel som står till dess förfogande i kampen mot penningtvätt,
- om man inom ramen för den nya regeringskonferensen planerar att kräva att banksekretessen skall avskaffas i de EU-länder som för närvarande slår vakt om den?

Svar från **Frederik Bolkestein** på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

Kampen mot penningtvätt innehåller inslag både från den första och den tredje pelaren.

Under den första pelaren har samtliga medlemsstater genomfört rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar⁽¹⁾. Kommissionen har överlämnat två rapporter⁽²⁾ till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av detta direktiv. Huvudkravet är att banker och andra finansinstitut måste anmäla alla fall av misstänkt penningtvätt till de behöriga myndigheterna. I sådana fall måste man bortse från banksekretessen.

I juli 1999 lade kommissionen fram ett förslag⁽³⁾ om att uppdatera och utvidga direktivet från 1991.

Under den tredje pelaren har man också tagit flera initiativ mot penningtvätt, framförallt i samband med genomförandet av handlingsplanen för bekämpande av den organiserade brottsligheten⁽⁴⁾ som godkändes vid Europeiska rådets möte i Amsterdam 1997.

När det gäller så kallade skatteparadis uppmanas medlemsstaterna i rekommendation nr 30 i handlingsplanen att "undersöka hur åtgärder kan vidtas och skapa ett ändamålsenligt försvar mot den organiserade brottslighetens användning av finanscentrum och offshore-inrättningar". För att detta arbete skall drivas framåt har universitetet i Trento (Italien) fått i uppdrag att göra en studie som samfinansieras via Falcone-programmet. Slutrapporten väntas inom kort.

Man bör också nämna det omfattande arbete som för närvarande utförs av Finansiella aktionsgruppen mot penningtvätt (Financial action task force on money laundering – FATF) ⁽⁵⁾. Gruppen har av G7-länderna fått i uppdrag att identifiera de länder och territorier (både skatteparadis och andra, vilket även kan inkludera aktionsgruppens egna medlemmar) som inte samarbetar tillräckligt i den allmänna kampen mot penningtvätt. Arbetet kommer att omfatta en världsomfattande granskning av alla viktigare finansiella centrum enligt vissa kriterier (bl.a. överdriven sekretess). FATF planerar att offentliggöra en lista över sådana länder och territorier i juni 2000.

⁽¹⁾ EGT L 166, 28.6.1991.

⁽²⁾ KOM(1995) 54 slutlig och KOM(1998) 401 slutlig.

⁽³⁾ KOM(1999) 352 slutlig.

⁽⁴⁾ EGT C 251, 15.8.1997.

⁽⁵⁾ FATF är den mest betydande organisationen i världen när det gäller kampen mot pengar som kommer från kriminell verksamhet. Den skapades av G7-länderna 1989 och har för närvarande 28 medlemmar, däribland kommissionen och samtliga medlemsstater i unionen.

(2000/C 303 E/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2811/99

från **Cristiana Muscardini (UEN)** till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Lagstiftning och genomförandebestämmelser

Lagstiftningsverksamheten i unionen får inte förväxlas med regleringen av genomförandebestämmelser. Den första aspekten bör bestå av att man godkänner ramlagstiftning enligt de förfaranden som fastställs i fördraget. Den senare bör däremot bestå av att man ändrar förfarandena och gör den nationella förvaltningen mer direkt delaktig i syfte att avlasta parlamentet från alltför mycket arbete som inte hör till dess verksamhetsområde. Parlamentet borde i stället ägna mer tid åt att diskutera och lösa problem som är mycket viktigare än längden på sparris, doften av lupiner, dimensionerna på kondomer eller mekanismerna i spikpistoler.

Kan kommissionen besvara följande frågor med beaktande av att parlamentet är ett politiskt och inte något tekniskt organ:

1. Är kommissionen medveten om hur det missgynnar institutionernas status i medborgarnas ögon då pressen rapporterar om bestämmelser som Bryssel har drivit igenom och som gör tre eller fyra institutioner delaktiga i frågor som de ovannämnda?
2. Instämmer kommissionen i att försök att lagstifta om minsta detalj mycket ofta skadar affärlivet och endast gynnar stora företag, som är de enda som kan investera i syfte att följa de nya reglerna, utan att de dock skyddar medborgarna när det gäller produktkvalitet?
3. Anser kommissionen inte att många kategorier av medborgare fjärrar sig allt mer från Europa p.g.a. sådana frågor, tror allt mindre på unionens påstådda vilja att förena och allt oftare fördömer dess byråkratiska och centraliserade funktion?
4. Anser kommissionen inte att man bör lägga fram förslag för att rätta till denna orimliga utveckling inom ramen för den planerade institutionsreformen?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

Kommissionen är medveten om de problem som parlamentsledamoten beskriver. Dessa problem kommer att tas upp i den vitbok om en bättre statsförvaltning som kommissionen kommer att lägga fram under 2001.

Parlamentsledamoten hänvisas till uttalandena från kommissionens ordförandes presentation av kommissionens femåriga strategiska mål för parlamentet den 15 februari 2000.

(2000/C 303 E/113)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2818/99
från Pietro-Paolo Mennea (ELDR) till rådet

(10 januari 2000)

Ämne: Straffrättslig gemenskapslagstiftning mot doping

Doping är ett gissel som blir allt vanligare inom idrottsvärlden, såväl bland professionella idrottsmän som på lekman- och amatörnivå, och tyvärr även bland unga idrottsmän. Dopingmissbruket innebär allvarliga hälsorisker och fysiska skador för idrottsutövarna, och idrottsmän och alla andra som använder dopingmedel utsätter sig för stora faror. De olika internationella och nationella idrottsförbunden och sportklubbarna har under många år haft i uppdrag att kontrollera problemet genom sina idrottsrättsliga instanser, men detta har inte haft någon som helst effekt i kampen mot dopingen. I medlemsstaterna dömer de vanliga domstolarna regelbundet i mål som avser dopingfall inom idrotten. Dopingproblemet håller på att anta mycket oroande dimensioner och man borde därför skapa gemensamma bestämmelser för samtliga medlemsstater.

Kan rådet i enlighet med sina befogenheter arbeta för att en gemensam straffrättslig lagstiftning utfärdas, vars allmänna principer antas av och blir bindande för samtliga medlemsstater?

Svar

(10/11 april 2000)

Rådet är medvetet om det problem som dopingen utgör inom idrotten och fäster stor vikt vid det. Inget initiativ om detta har hänskjutits till rådet.

(2000/C 303 E/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2819/99
från Helle Thorning-Schmidt (PSE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Asbestdebatten mellan Frankrike och Kanada i WTO

Kan kommissionen tala om hur debatten mellan Frankrike och Kanada rörande det franska förbudet mot asbest har utfallit i WTO? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit i denna fråga?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(4 februari 2000)

Den särskilda grupp inom Världshandelsorganisationen (WTO) som på Kanadas begäran inrättades den 25 november 1998 i samband med ett förfarande mot gemenskapen i fråga om det förbud mot import av asbest och produkter innehållande asbest, som Frankrike har infört, har ännu inte avslutat sitt arbete. Den vetenskapliga informationens komplicerade karaktär har orsakat betydande förseningar. Mötet mellan panelen och experterna liksom det andra sammanträdet har således precis ägt rum (januari 2000) och rapporten från panelen beräknas inte vara klar före maj månad.

Förseningen visar emellertid på kvaliteten hos de vetenskapliga belägg som gemenskapen har lyft fram inom ramen för denna tvist. I detta sammanhang har det med hänsyn till de stora hälsorisker som föreligger bedömts vara nödvändigt med särskilt stora ansträngningar.

(2000/C 303 E/115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2828/99**från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen**

(18 januari 2000)

Ämne: Europeisk kolindustri

Har kommissionen utfört någon integrerad analys av den europeiska kolindustrins framtidsutsikter, med tanke på att man förutspår att EU under årtionden framöver kommer att vara beroende av externa energikällor som berörs av betydande politiska risker? Kommer kommissionen, om den har utfört en sådan analys, att göra den tillgänglig för Europaparlamentet? Kan kommissionen i annat fall bekräfta att den kommer att prioritera arbetet med att utföra en sådan analys, där samtliga frågor av betydelse för den europeiska kolindustrin tas upp (dvs. rena kolteknologier, statsstöd, import från tredje land, etc.)?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

I november 1999 offentliggjorde kommissionen sin senaste översikt över energisituationen i gemenskapen till 2020⁽¹⁾, och ett exemplar av denna har skickats direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat. I denna publikation analyseras framtida energitrender både på grundval av ett grundscenario enligt vilken den existerande gemenskapspolitiken förblir oförändrad, samt i förhållande till tre scenarier för minskning av utsläppen. I grundscenariot anges att gemenskapens beroende av importerad energi kommer att öka från 47,6 % av den samlade energin år 2000 till över 63 % till år 2020, medan importberoendet för fasta bränslen ökar från 46,7 % till 67,8 % under samma period.

Till skillnad från andra fossila bränslen har kol den stora fördelen av att ha en mogen, mycket konkurrenskraftig världsmarknad med rikliga tillgångar från en lång rad olika geografiska källor. Även på lång sikt och med ökad efterfrågan på kol är därför risken av ett ihållande avbrott i tillgången minimal även om ett sådant inte kan uteslutas helt och hållet.

Kol är billigt, kan transporteras på ett säkert sätt och med världsförråd som räcker i över 200 år med nuvarande brytningshastighet kommer kol att fortsätta att vara en viktig del av energiförsörjningen särskilt som bränsle för elgenerering.

Kommissionen är emellertid även medveten om att en betydande del av stenkolsproduktionen i gemenskapen tyvärr inte är konkurrenskraftig. Produktionen av kol i Frankrike har minskat med över 50 % sedan 1990, till uppskattningsvis 4,5 miljoner ton 1999, och kommer att upphöra helt och hållet 2005 som ett resultat av en överenskommelse mellan regeringen, den största kolproducenten och fackföreningarna. Även om produktionen i hög grad minskar i både Spanien och Tyskland är nivån på det statliga stödet fortfarande hög. 1998 bemyndigade kommissionen Spanien att bevilja 727,4 miljoner euro i stöd till den nuvarande produktionen och bemyndigade Tyskland att bevilja 4 225,8 miljoner euro, vilket innebär 43,04 euro per ton för Spanien och 91,97 euro per ton för Tyskland.

Den planerade utvidgningen av gemenskapen kommer att innebära en ny utmaning i form av Polen som är en viktig aktör på den internationella kolmarknaden och som för närvarande producerar mer stenkol än resten av gemenskapen tillsammans. Polen genomgår en intensiv omstruktureringsperiod och produktionen är nu nere i ungefär 112 miljoner ton jämfört med 193 miljoner ton 1988.

Kolets betydelse för att öka energiförsörjningen och energimångfalden erkänns fullt ut av kommissionen som har finansierat ca 101 projekt med fast bränsle till ett belopp av 350 miljoner euro genom Europeiska kol- och stål gemenskapen (EKSG), JOULE- och Thermieprogrammen mellan 1978 och 1997. Dessa projekt har varit inriktade på att utveckla och genomföra effektivare förbränningstekniker för att minska de negativa följderna av kolanvändning. Efter slutförandet av Thermieprogrammet vid utgången av 1998 fortsätter kolprojekt nu i enlighet med Energieprogrammet till 2002.

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro energiförsörjningssäkerheten och anser att denna effektivt kan uppnås genom att uppmuntra medlemsstaterna att säkerställa en diversifierad blandning av energikällor. Kommissionen planerar därför ett omfattande samrådsdokument om en övergripande strategi för den framtida energiförsörjningen. Avsikten är att analysera utvecklingen avseende importberoende för alla energikällor, inbegripet kol, i ljuset av klimatförändringar och en utvidgad gemenskap. Kommissionen ämnar dra igång detta förfarande före slutet av detta året.

⁽¹⁾ European Union Energy Outlook to 2020 and Economic Foundations for Energy Policy. Särskilda publikationer av GD Energi och transports publikation Energy in Europe. OPOCE — ISBN 92-828-7533-4.

(2000/C 303 E/116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2835/99

från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Områden inom det femte ramprogrammet inom vilka det kan utgå inbjudningar att lämna forskningsförslag

Fastställer kommissionen år från år begränsningar avseende områden under det femte ramprogrammet inom vilka det kan utgå inbjudningar att lämna forskningsförslag, och på vilka grunder sker detta i så fall? Fastställs gränserna på grund av administrativa förhållanden eller ekonomiska begränsningar eller för att kommissionen anser att de EU-finansierade forskningsprojekten är tillräckliga för att ge den omfattande kunskap som behövs på samtliga områden som har med klimatförändringar att göra?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(11 februari 2000)

De områden inom det femte ramprogrammet som är öppna för forskningsförslag diskuteras med den rådgivande expertgruppen och programmets förvaltningskommitté utifrån den avsatta budgeten och ämnas politiska betydelse. I den aktuella ansökningsomgången har man t.ex. på nytt tagit upp delområdet om att bromsa och möjliggöra anpassning till globala förändringar för att spara tid i arbetet efter Kyoto.

(2000/C 303 E/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2838/99

från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Säsongsvariationer och regionala variationer i analyser av klimatförändringar

Vilka studier har genomförts av kommissionen eller inom forskningsprojekt som kommissionen har finansierat om säsongsvariationer och regionala variationer som förekommer i analyser av naturliga klimatvariationer och klimatförändringar?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(11 februari 2000)

Flera nya och aktuella projekt (t.ex. Provost och Demeter) tar upp säsongsbetonade och regionala klimatvariationer. Genom olika projekt inom det fjärde ramprogrammet har man utvecklat en unik förmåga att göra prognoser och för första gången kunnat förutsäga fenomenet El Nino och dess verkningar i Europa.

(2000/C 303 E/118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2839/99**från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen**

(18 januari 2000)

Ämne: Klimatförändringar i tidigare forskningsprogram och i femte ramprogrammet

Finns det forskningsområden eller forskningsmetoder som är relevanta för förståelsen av klimatförändringprocesserna som har förekommit i tidigare forskningsprogram, och som även finns i femte ramprogrammet? Om så är fallet, finns de med på grund av att medlen som anslagits till detta område tidigare år varit otillräckliga, eller på grund av att för få ansökningar om medel lämnats in, eller på grund av att den forskning som behövs är mycket omfattande och därför inte kunnat bedrivas i tillräcklig utsträckning inom ett enstaka ramprogram?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(11 februari 2000)

Forskningen om klimatprocesserna fortsätter även inom femte ramprogrammet, i synnerhet vad gäller klimatvariationer och snabba klimatförändringar. Kunskap om dessa processer är en grundläggande förutsättning för att kunna skilja mellan naturliga och antropogena klimatförändringar. Den forskning som krävs på detta område är givetvis mycket omfattande och kommer endast att kunna ge slutgiltiga resultat på mycket lång sikt.

(2000/C 303 E/119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2847/99**från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen**

(18 januari 2000)

Ämne: Återlämnande av Partenonfrisen och andra marmorföremål från Akropolis

Den brittiske premiärministern Tony Blair har enligt uppgifter i brittisk press fattat ett kategoriskt beslut om att inte återlämna Partenonfrisen och andra marmorföremål från Akropolis till Grekland. Därmed ignorerar han Greklands lagliga anspråk som i många år har fått stöd från den europeiska allmänheten och de flesta ledamöterna i Europaparlamentet.

Anser kommissionen inte att den bör göra vad den kan för att på lämpligt sätt lösa denna tvist och förmå den brittiska regeringen att ompröva sitt beslut?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(10 mars 2000)

Enligt artikel 151 (f.d. artikel 128) i EG-fördraget har gemenskapen behörighet att uppmuntra samarbete på kulturområdet. Frågan som parlamentsledamoten ställt faller på grund av subsidiaritetsprincipen inte under gemenskapens behörighet utan under medlemsstaternas egen behörighet.

Kommissionen är dock angelägen om att konflikten mellan Förenade kungariket och Grekland får en snabb lösning och är därför beredd att agera politisk medlare i frågan om de två medlemsstaterna skulle önska det.

(2000/C 303 E/120)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2855/99**från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen**

(18 januari 2000)

Ämne: Vad är tillåtet med den nya foderlagen

En lagskärpning i Sverige enligt EU:s direktiv har medfört att landets djurparker nu är förbjudna att använda obesiktigt kött som foder. Möss och kycklingar kan därmed inte serveras till djuren i djurparkerna. Alla köttätande djurparksdjur ska nu i stället serveras styckat och veterinärbesiktigt kött från godkända foderfabriker. Ormarna har dock fått dispens från denna bestämmelse. Men sjuka berguvar och ugglor som tagits omhand av djurparkerna är också i behov av att äta hela djur med päls och allt för sin matsmältning. Detta har dock ansetts som otillåtet enligt den svenska lag och det EU-direktiv som ligger till grund för lagen. Anser kommissionen att så är fallet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 februari 2000)

Enligt rådets direktiv 1999/22/EG av den 29 mars 1999 om hållande av vilda djur i djurparker⁽¹⁾, är medlemsstaterna skyldiga att tillse att alla djurparker bibehåller en hög standard vad gäller djurhållningen, med ett välutvecklat näringsprogram för de djur de har i sin vård.

Nämnda direktiv specificerar emellertid inte detaljfrågor om dietens sammansättning utan detta är något som medlemsstaterna själva bestämmer över.

⁽¹⁾ EGT L 94, 9.4.1999.

(2000/C 303 E/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2858/99**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(18 januari 2000)

Ämne: Bristande tillämpning av direktiven om bedömning av miljöeffekter i regionen Latium

Kan kommissionen, mot bakgrund av de frågor som jag tidigare ställt om bedömning av miljöeffekter och direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ samt ändringarna av detta, ange om dessa direktiv i praktiken införlivats fullständigt, i synnerhet med tanke på de befogenheter som den italienska regeringen tilldelat regionerna, och särskilt med avseende på regionen Latium, eller om fel begåtts och/eller om delar av direktiven inte införlivats fullständigt?

Särskilt har parkeringen på Via Sacchi i Rom, som redan nämnts i fråga E-2084/99⁽²⁾, lett till en behörighetskonflikt mellan Roms kommun, som har gett sitt tillstånd till bygget utan någon miljökonsekvensbeskrivning, och regionen Latium, som tvärtom begärt en utvärdering av miljöeffekterna.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT C 219, 1.8.2000, s. 87.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(23 februari 2000)

Vad beträffar Italiens införlivande av direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, i synnerhet i regionen Lazio, hänvisas frågeställaren till svaret på hennes skriftliga fråga E-2084/99. Det undersöks för närvarande huruvida den italienska

regionala lagstiftningen överensstämmer med rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽¹⁾ om ändring av direktiv 85/337/EEG. Det bör tilläggas att parkeringsplatser inte uttryckligen omnämns i bilagorna till direktiv 85/337/EEG, och att det därför är svårt att ifrågasätta införlivandet avseende denna typ av projekt. Däremot ingår parkeringsplatser uttryckligen i förteckningen över projekt i bilaga II till direktiv 97/11/EG (punkt 10b), som dock inte är tillämpligt i detta fall, eftersom det avser projekt för vilka begäran om utvecklingsstånd inkommit efter den 14 mars 1999.

Konflikter mellan olika organ inom den italienska förvaltningen kan inte behandlas på gemenskapsnivå. På gemenskapsnivå kan man endast kontrollera huruvida gemenskräkten tillämpas korrekt.

Vad gäller tillämpningen av direktiv 85/337/EEG i detta särskilda fall anser kommissionen att parkeringsplatser skulle kunna omfattas av punkt 10 b i bilaga II till direktiv 85/337/EEG, även om de inte uttryckligen nämns (som projekt för tätortsbebyggelse). I enlighet med direktivet skall projekt som omfattas av bilaga II genomgå miljökonsekvensbedömning om medlemsstaten i fråga anser att projektets egenskaper så kräver. Medlemsstaterna är dock förpliktade att genomföra en förbedömning för att se om projekt som omfattas av bilaga II skall genomgå miljökonsekvensbedömning eller inte. Därför anser kommissionen att det kan anses vara en överträdelse av direktivet om man undrlåter att genomföra en förbedömning för en parkeringsplats som kan antas få stora inverknings på miljön, medan det däremot inte är en överträdelse av direktivet om man undrlåter att genomföra en miljökonsekvensbedömning av parkeringsplatsen på grund av att en förbedömning visat att projektet inte kommer att få betydande effekter på miljön.

⁽¹⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

(2000/C 303 E/122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2859/99

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Allmän ordning och säkerhet

Det är allmänt känt att säkerheten på gatorna är något som medborgarna sätter högt värde på, och att det är en offentlig tjänst som allmänheten betalar för då de betalar skatt.

Därför måste det finnas tillräckligt många poliser och polisstationer i hela landet.

Tyvärr är det emellertid så att det i Rom, och särskilt i distrikt XX, förhåller sig annorlunda. Där håller hela kvarter på att förfalla och kännetecknas av social oro, narkotika- och alkoholmissbruk och invandrare, medan antalet poliser inte är tillräckligt och det i vissa områden inte ens finns någon polisstation, även om distriktet i fråga begärt en polisstation. Denna situation kommer att förvärras i och med evenemangen i samband med jubileumsfirandet år 2000.

Mot bakgrund av det ovanstående ombeds kommissionen besvara följande frågor:

1. Finns det några forskningsresultat, uppgifter eller exempel på god praxis när det gäller de logistiska och organisatoriska metoder som tillämpas av ordningsmakten?
2. Finns det liknande problem i andra medlemsstater och hur hanteras i så fall problemen där?
3. Vad anser kommissionen rent allmänt om detta problem?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(6 mars 2000)

Kommissionen anser också att säkerheten på gatorna är en viktig fråga.

Enligt Fördraget om Europeiska unionen skall ett av unionens mål vara att ge medborgarna en hög säkerhetsnivå inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Detta bekräftades också vid Europeiska rådets särskilda möte i Tammerfors den 15-16 oktober 1999.

Målet skall bland annat uppnås genom medlemsstaternas gemensamma insatser inom området polissamarbete. Åtgärderna skall dock inte påverka medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten inom de nationella territorierna.

Frågan om allmän ordning och säkerhet har regelbundet diskuterats inom ramen för samarbetet kring de rättsliga och inrikes frågorna. I en gemensam åtgärd av den 26 maj 1997 om samarbete på området för allmän ordning och säkerhet⁽¹⁾ har rådet tagit upp hotet mot den allmänna ordningen i samband med internationella evenemang.

Inom ramen för Oisin-programmet⁽²⁾ har kommissionen stött en rad initiativ rörande polissamarbete och polisens roll i arbetet med att upprätthålla allmän ordning. Mer information om projekten finns i de två rapporterna om genomförandet av Oisin-programmet⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT L 147, 5.6.1997.

⁽²⁾ Gemensam åtgärd – EGT L 7, 10.1.1997.

⁽³⁾ SEK(98) 1048 och SEK(1999) 1995.

(2000/C 303 E/123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0002/00

från Nicole Thomas-Mauro (UEN) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Mobiltelefoner

Vissa vetenskapliga studier visar att användningen av mobiltelefoner tycks vara förbunden med vissa risker (exempelvis har experiment som man utfört på råttor vid universitetet i Lund i Sverige lett till mycket oroväckande resultat). I Frankrike har man startat ett program kallat Comobio för att noggrannare fastställa mobiltelefonernas eventuella konsekvenser.

Det finns en europeisk rekommendation som fastställer begränsningar för användandet. På vilka studier är denna baserad?

Planerar kommissionen för övrigt att genomföra fördjupade undersökningar för att bedöma riskerna och konsekvenserna på lång sikt? Har kommissionen bevis på att värmestrålningen, magnetfälten och de elektriska spänningar som alstras inte har någon inverkan på hälsan?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(29 februari 2000)

EG:s rekommendation⁽¹⁾ om begränsning av allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält på 0 Hertz (Hz) till 300 Gigahertz (GHz) bygger på vetenskapliga yttranden och bästa tillgängliga data, och det skall noteras att endast säkerställda effekter på hälsan har beaktats. Internationella kommissionen för skydd mot icke-joniserad strålning (ICNIRP) har yttrat sig över åtgärderna och kommissionens vetenskapliga styrkommitté har godkänt dem.

Kommissionen finansierar för närvarande flera forskningsprojekt. Inom tredje och fjärde ramprogrammen har kommissionen stött två COST-projekt (COST 244 under 1992, följt av COST 244 a under 1998) om de biomedicinska effekterna av elektromagnetisk strålning. Inom Biomed 2-programmet har man finansierat två studier om sambanden mellan elektromagnetisk strålning och cancer. Inom mätning- och provningsprogrammet har man även finansierat ett projekt om mätning av elektromagnetisk strålning från mobiltelefoner. Kommissionens totala budget för dessa studier är i storleksordningen 2 miljoner euro.

Det har inte gått att påvisa några negativa hälsoeffekter genom dessa studier (som omfattar möjlig termisk påverkan och störningar i cellernas ämnesomsättning på grund av olika slags elektromagnetiska fält). Det krävs dock kompletterande resultat för att helt bemöta allmänhetens oro.

Inom det femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling (1998–2002) omfattas forskning om elektromagnetisk strålning specifikt av arbetsprogrammet för nyckelåtgärd 4 (Miljö och hälsa), tema 1, Livskvalitet och förvaltning av de levande resurserna. I samband med 1999 års ansökningsomgång inom detta nyckelområde inkom 21 projektförslag om detta ämne. Efter det att förslagen granskats, antogs fem med en total finansiering på 9 miljoner euro. En tabell över förslagen har skickats direkt till frågeställaren samt till parlamentets generalsekretariat.

Bland dessa projekt finns en omfattande epidemiologisk studie (Interphone) som samordnas av International Centre for Cancer Research (IARC). Denna studie bör ge tillförlitliga svar på frågan om huruvida elektromagnetisk strålning från mobiltelefoner kan vara cancerframkallande.

Under alla förhållanden kommer de fem utvalda projekten att bidra till att lösa de återstående frågorna om de förmodade effekterna av att använda GSM-telefoner (det europeiskt digitala mobiltelesystemet) samt för att fastställa om exponering över en längre tid för låga exponeringsnivåer verkligen har en skadlig inverkan på hälsan.

(¹) 1999/519/EG: Rådets rekommendation av den 12 juli 1999 om begränsning av allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält (0 Hz–300 GHz), EGT L 199, 30.7.1999.

(2000/C 303 E/124)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0005/00
från Nicole Thomas-Mauro (UEN) till rådet

(14 januari 2000)

Ämne: Situationen i Sudan

Samtidigt som världssamfundet, EU och dess medlemsstater med rätta reagerar på den svåra situationen för vissa befolkningsgrupper runt om i världen, förföljer myndigheterna i Sudan landets kristna minoritet på ett oacceptabelt sätt utan att någon bryr sig om det.

Myndigheterna söker med våld omvända de kristna till islam och orsakar stora flyktingströmmar genom att avleda humanitärt bistånd, tillgripa mord och tortyr och föra bort barn och kvinnor för att sälja dem som slavar, i första hand för prostitution.

Kan rådet tala om vilka åtgärder det har vidtagit och tänker vidta i förhållande till denna oacceptabla situation? Skulle inte rådet kunna uppmana medlemsstaterna att på samma gång vidta kraftfulla åtgärder för att förmå myndigheterna i Sudan att respektera den mänskliga värdigheten, religionsfriheten och de mänskliga rättigheterna i allmänhet?

Svar

(10/11 april 2000)

Rådet håller med den ärade parlamentsledamoten om att situationen när det gäller mänskliga rättigheter i Sudan är oroande. EU har tagit upp frågan om situationen för de mänskliga rättigheterna i Sudan vid den 55:e sessionen i FN:s kommission för mänskliga rättigheter i Genève och i tredje kommittén vid FN:s generalförsamlings 54:e session och har uppmanat den sudanesiska regeringen att förbättra situationen ute i landet och att till fullo samarbeta med FN:s mekanismer, och erkänner samtidigt att vissa framsteg har gjorts under året.

Parallellt därmed inledde EU förra året en dialog med Sudans regering, en dialog som främst inriktar sig på fredsprocessen, reformer grundade på demokrati- och rättsstatsprincipen, respekten för de mänskliga rättigheterna, politiska åtgärder mot terrorism och Sudans förhållande till sina grannländer, med målsätt-

ningen att förbättra situationen på dessa områden. Denna dialog har just inletts och det är därför för tidigt att dra några slutsatser, i synnerhet mot bakgrund av den senaste utvecklingen av den inre situationen i Sudan (upplösning av parlamentet den 12 december 1999 och bildande av en ny regering) liksom normaliseringen av landets bilaterala förbindelser med grannländerna Egypten, Eritrea, Etiopien och Uganda. Rådet är naturligtvis fullt medvetet om att positiva utvecklingstendenser i detta skede inte nödvändigtvis är en garanti för att de mänskliga rättigheterna respekteras överallt i det största landet på den afrikanska kontinenten.

Rådet kommer att fortsätta att mycket noga följa situationen i Sudan och så långt möjligt är, medverka till en förbättring av situationen när det gäller de mänskliga rättigheterna i detta land.

(2000/C 303 E/125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0015/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Planer för bevarandet av Kosovos kulturarv

Enligt kommissionens svar på min fråga (E-1587/1999)⁽¹⁾ om reparation av skador på kulturminnesmärken efter kriget i Jugoslavien "har kommissionen själv ingen befogenhet att vidta åtgärder för att skydda Kosovos kulturarv". Vid rådets (kultur) sammanträde i november 1999 tog kommissionsledamot Reding dock upp frågan och det betonades att man efter februari 2000 skulle undersöka planer på att kartlägga behoven vad gäller bevarandet av Kosovos kulturarv.

Kan kommissionen meddela om svaren på frågorna i E-1587/1999 ser annorlunda ut efter rådets (kultur) sammanträde:

1. Med vilket belopp har kommissionen för avsikt att stödja reparationsarbetena?
2. Finns det något konkret program för reparation av minnesmärkena vilket omfattar vetenskapliga studier, tidsplan och prioriteringar?
3. Skulle det även finnas intresse av att stödja reparation av minnesmärken i övriga Jugoslavien vilka också skadats?

⁽¹⁾ EGT C 170, 20.6.2000, s. 41.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(28 februari 2000)

Kommissionen skulle vilja upplysa frågeställaren om vad som har hänt efter det senaste mötet med rådet (kultur) samt utbildnings- och kulturkommissionärens uttalande om det initiativ som skall genomföras för att bevara Kosovos kulturarv, nämligen att en överenskommelse har träffats med Europarådet.

Överenskommelsen innebär att det skall bildas en högnivågrupp med experter på kulturminnesfrågor. Denna grupp skall ha till uppgift att föreslå lösningar på problem som har uppstått till följd av att kulturminnesmärken har skadats och förstörts i Kosovo. Ledamöterna i denna högnivågrupp kommer att utses i nära samarbete mellan kommissionen, Europarådet och Kosovos internationella förvaltning samt andra internationella institutioner och icke-statliga organisationer som International Council of monuments and sites (Icomos), International Council of museums (ICOM), Center for international restoration studies i Rom (Unesco) (Iccrom), International federation of association for the protection of Europe's cultural and natural heritage (Europa Nostra).

Under medverkan av och samordning med Kosovos internationella förvaltning, byrån för återuppbyggnad (inrättad genom rådets förordning (EG) nr 2454/1999 av den 15 november 1999 om ändring av förordning (EG) nr 1628/96 om stöd till Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Federala republiken Jugoslavien och den tidigare jugoslaviska republiken Makedonien, samt om inrättande av Europeiska byrån för återuppbyggnad⁽¹⁾) samt myndigheter på lokal, regional eller federal nivå skall högnivågruppen ägna sig

åt följande: 1) Att genom en ingående undersökning kartlägga vilka kulturminnesmärken som har skadats eller förstörts — i huvudsak arkitektoniska eller arkeologiska kulturminnesmärken (monument och/eller kulturmiljöer) — för samtliga etniska och religiösa grupper i hela Kosovo. 2) Att utifrån denna undersökning upprätta en lista över prioriteringar. 3) Att bistå vid upprättandet av expertgrupper på lokal, regional eller federal nivå. Dessa expertgrupper skall företräda regionens alla etniska och religiösa grupper och utarbeta genomförbarhetsstudier eller handlingsplaner för de prioriteringar som har fastslagits i undersökningen.

När det gäller övriga Jugoslavien skulle kommissionen vilja hänvisa frågeställaren till svaret på hans tidigare skriftliga fråga E-1 587/99 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 299, 20.11.1999.

⁽²⁾ EGT C 170, 20.6.2000, s. 41.

(2000/C 303 E/126)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0022/00

från Bertel Haarder (ELDR) till kommissionen

(13 januari 2000)

Ämne: Gemensamt register över asylsökandes fingeravtryck (Eurodac)

Med beaktande av det danska undantaget när det gäller rättsligt samarbete (Edinburgh-avtalet) undrar jag om kommissionen kan bekräfta eller bestrida uppgiften om att Danmark kan ansluta sig till det gemensamma fingeravtrycksregistret Eurodac.

Kan kommissionen uppge vilka villkor Danmark skall uppfylla för att kunna delta i Eurodac på lika fot med de övriga deltagande staterna?

Kan kommissionen bekräfta att Danmark endast kan delta i Eurodac-samarbetet om landet till fullo accepterar EG-domstolens rättspraxis?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(29 februari 2000)

Den rättsliga grunden för kommissionens förslag till Eurodac-förordning ⁽¹⁾ är avdelning IV i EG-fördraget. Amsterdamfördraget innehåller ett protokoll om Danmarks ställning i förhållande till de åtgärder som föreslås i enlighet med avdelning IV ⁽²⁾.

Enligt artikel 1 i protokollet skall Danmark inte delta i rådets beslut om föreslagna åtgärder i enlighet med avdelning IV. I artikel 2 föreskrivs att inga åtgärder som beslutats i enlighet med avdelning IV skall vara bindande för eller tillämpliga i Danmark. Enligt fördraget, såsom det nu tillämpas, kommer Danmark därför inte att delta i antagandet av Eurodac-förordningen och inte heller vara bunden av dess bestämmelser.

Artikel 5 i protokollet handlar om Danmarks ställning i förhållande till förslag eller initiativ om utbyggnad av Schengenregelverket enligt bestämmelserna i avdelning IV. Protokollet ger Danmark rätt att besluta huruvida det skall genomföra ett rådsbeslut om bygga ut Schengenregelverket i sin nationella lagstiftning. Om Danmark beslutar att göra detta, kommer beslutet att i enlighet med internationell rätt ge upphov till en förpliktelse mellan Danmark och "Schengenstaterna" ⁽³⁾ samt, eventuellt, Förenade kungariket och Irland. Utkastet till Eurodac-förordning kan dock inte betraktas som ett initiativ om utbyggnad av Schengenregelverket och artikel 5 kan därför inte tillämpas.

Enligt artikel 7 i protokollet kan Danmark, i enlighet med sina konstitutionella bestämmelser, meddela de övriga medlemsstaterna att det inte längre vill utnyttja hela eller delar av protokollet. I sådana fall kommer Danmark att fullt ut tillämpa alla relevanta åtgärder som då är i kraft. Danmark har hittills inte meddelat att det vill använda sig av denna artikel. Om så skedde skulle Danmark kunna delta i Eurodac på samma sätt som de andra medlemsstaterna.

Rådet har utarbetat ett utkast till förklaring om Eurodac-förordningen. Där framgår att det skulle vara intresserat av att sluta ett avtal mellan gemenskapen och Danmark som gör det möjligt för landet att knytas till arbetet med Eurodac-systemet samtidigt som protokollet om Danmarks ställning respekteras.

Kommissionen undersöker för närvarande om ett danskt deltagande baserat på ett avtal mellan gemenskapen och Danmark skulle vara förenligt med fördragen, däribland protokollet om Danmarks ställning. Frågan kräver en grundlig juridisk granskning eftersom det rör sig om en helt ny situation. Lösningar som ger Danmark en förmånligare ställning än de andra medlemsstaterna, t.ex. i förhållande till domstolens behörighet, är emellertid oacceptabla. Kommissionen fortsätter att begrunda frågan.

- (¹) Förslag till rådets förordning (EG) om inrättande av Eurodac för jämförelse av asylsökandes och vissa andra utlänningars fingeravtryck, KOM(1999) 260 slutlig, Bryssel, 26.05.1999.
- (²) Protokoll om Danmarks ställning som fogats till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och Fördraget om Europeiska unionen.
- (³) De stater som avses i artikel 1 i protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar.

(2000/C 303 E/127)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0024/00

från Béatrice Patrie (PSE) till kommissionen

(13 januari 2000)

Ämne: Stöd till de franska departement som drabbats av stormarna

Två våldsamma stormar drabbade Frankrike mellan den 25 och 27 december 1999. Mer än 80 personer dödades. I tusentals hushåll försvann under flera dagar elektricitet, värme, rinnande vatten och telefonförbindelser.

När skadorna av stormen nu beräknas i de departement som drabbats hårdast (Charente-Maritime, Charente, Haute-Vienne, Creuse, Gironde, Dordogne, Corrèze, Landes och Seine-et-Marne) uppskattas kostnaderna att uppgå till mer än 40 miljarder franska franc och det kommer att dröja ytterligare ett antal veckor innan all service fungerar normalt igen.

Om en större del av kostnaderna skall täckas av försäkringarna måste de hårdast drabbade departementen inom de närmaste dagarna betala ut enorma summor för att återupprätta ödelagda områden, nedrasade byggnader och förstörd infrastruktur.

Kan Europeiska unionen överväga möjligheten att snabbt och undantagsvis skapa en katastroffond för ekonomiskt stöd till de berörda franska departementen?

Kan Europeiska kommissionen tänka sig att när den nästa gång avgör vilka franska områden som blir berättigade till stöd från strukturfonderna prioritera de departement och områden som drabbats särskilt hårt?

Avser Europeiska kommissionen att på längre sikt föreslå att man återinför den budgetpost för stöd till följd av naturkatastrofer som togs bort för några år sedan?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(10 februari 2000)

Kommissionen vill hänvisa parlamentsledamoten till svaret på hans muntliga fråga H-8/00 i samband med frågestunden under parlamentets januarsession, samt till parlamentets debatt om ovädren i Europa och den resolution som antogs den 20 januari 2000 (¹).

Enligt de nya reglerna för strukturfonderna(²) skall stödberättigade områden under mål 2 utses av medlemsstaterna och kommissionen tillsammans. Varje medlemsstat skall lägga fram en förteckning över områden som de vill prioritera. Det är således på de franska myndigheternas förslag som kommissionen den 18 januari 2000 fattade ett principbeslut om en sådan förteckning över mål 2-områden.

(¹) Europarlamentets debatter (januari 2000).

(²) EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 303 E/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0025/00
från Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Leksaker och säkerhet

Under hela året, men särskilt under den här perioden på året, invaderar medierna och i synnerhet televisionen våra liv och hem med leksaksreklam, som följaktligen riktar sig till en alldeles särskild målgrupp, nämligen barnen.

Som vi vet ger många av dessa reklambudskap inte någon verklighetstrogen beskrivning av den produkt som de gör reklam för.

Vilka åtgärder har vidtagits för att förebygga eller förhindra effekterna av sådan reklam, som till stor del är vilseledande?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

I direktivet om television utan gränser, rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television⁽¹⁾ ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997, anges den rättsliga ramen för televisionssändningar inom gemenskapen.

Direktivet om television utan gränser innehöll då det antogs 1989 vissa bestämmelser om TV-reklam. Särskilt i artikel 16 fastställs uttryckligen att TV-reklam inte får orsaka moralisk eller fysisk skada hos minderåriga. När direktivet reviderades åtog sig kommissionen att genomföra en undersökning av effekterna av TV-reklam och TV-försäljning på minderåriga, inför den kommande översynen av direktivet om television utan gränser, i enlighet med artikel 26. Denna undersökning startade i januari 2000 och bör ha avslutats före slutet av 2000.

Utöver direktivet om television utan gränser skall rådets direktiv 84/450/EEG av den 10 september 1984 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vilseledande reklam⁽²⁾ tillämpas övergripande på all reklam.

Det bör noteras att kommissionen för närvarande arbetar för att få till stånd en dialog mellan konsumentorganisationer och näringslivet om metoder för marknadsföring som riktar sig till barn.

⁽¹⁾ EGT L 202, 30.7.1997.

⁽²⁾ EGT L 250, 19.9.1984.

(2000/C 303 E/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0026/00
från Nelly Maes (Verts/ALE) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Vapenhandel

Okontrollerad vapenhandel är ett fördärv och har en destabiliserande inverkan. I olika regioner av världen är överutbudet på vapen på den lokala marknaden, ibland i uttryckets mest konkreta bemärkelse, en ständig källa till terror och våld.

Fördärbringande verksamhet som diamantsmuggling, utpressning och narkotikahandel går ofta hand i hand med olaglig vapenhandel. Alla rättsstater uppställer därför som mål att vapenhandeln skall länkas in i lagbundna banor och underkastas begränsningar, även i de fall att detta på olika sätt medför snedvridningar av konkurrensen.

Vilka medlemsstater förbjuder vapenhandel med länder som befinner sig i en konflikt?

Vilka medlemsstater förbjuder vapenexport till länder som inte respekterar de mänskliga rättigheterna och/eller utkämpar interna väpnade konflikter på sitt territorium?

Vilka medlemsstater tillåter all slags vapenexport om den riktar sig till Natoländer?

Vilka initiativ har tagits för att motverka snedvridningar av konkurrensen?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(21 februari 2000)

Hitintills har vapenhandeln, på grundval av artikel 296 (tidigare artikel 223) i EG-fördraget, varit undantagen fördragsbestämmelsernas tillämpningsområde. Det har således inte funnits någon grund för åtgärder från gemenskapens sida.

Vapenhandel hanteras för närvarande inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP), i vilken kommissionen deltar. 1998 uppnåddes en överenskommelse om en uppförandekod. Erfarenheterna av denna har inledningsvis varit positiva men de visar också att det finns utrymme för att förstärka både koden och det sätt på vilket den tillämpas.

Kommissionen har emellertid varken befogenhet eller resurser för att övervaka medlemsstaternas vapenförsäljning och inte heller för att bekräfta eller dementera eventuella överträdelser av förbud. Hela ansvaret för att bevilja licenser vad gäller vapenexport åligger de nationella regeringarna.

(2000/C 303 E/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0029/00

från Marianne Eriksson (GUE/NGL) till rådet

(20 januari 2000)

Ämne: Övervakning av folkomröstningen i Västsahara

I över sju år har det västsahariska folket väntat på besked från marockanska myndigheter om en folkomröstning angående Västsaharas framtid. Marockanska myndigheter har flera gånger brutit överenskommelser mellan myndigheterna och Polisario om folkomröstningsdatumet. Nu är dock registreringen av röstberättigade åter igång och en folkomröstningskampanj planeras som beräknas vara avslutad den 30 juni 2000. Det datumet är också folkomröstningsdatum. Risker för valfusk är stor och för att valet skall kunna få demokratisk garanti måste internationella valövervakare finnas på plats. Kommer rådet att bistå med valövervakning vid en folkomröstning om Västsaharas framtid?

Svar

(10/11 april 2000)

Rådet stödde till alla delar den fredsplan som föreslagits av Förenta nationernas generalsekreterare och som syftar till att hålla en fri, rättvis och opartisk folkomröstning för att förverkliga principen om självbestämmande för folket i Västsahara. Rådet noterar den oro som generalsekreteraren ger uttryck åt i sin senaste rapport över att "de grundläggande olikheterna i synsätt" (mellan Marocko och Polisario) gör det "osäkert om det är möjligt att genomföra under ordnade former fredsplanen i samförstånd".

I sin senaste rapport om Västsahara angav Förenta nationernas generalsekreterare att han tänkte be sitt personliga sändebud James Baker "att inhämta parternas åsikter och studera möjligheterna att klara ut meningsskiljaktigheterna genom en snabb, hållbar och samordnad uppgörelse".

Rådet kommer att fortsätta sina ansträngningar att skapa ett förtroendefullt klimat mellan alla inblandade parter för att nå en långfristig lösning som är godtagbar för alla berörda parter. Detta sker i direkt kontakt med Förenta nationernas generalsekreterares särskilda representant för Västsahara, ambassadör Eagleton, för att utröna hur rådet på bästa sätt kan bidra till denna process.

(2000/C 303 E/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0033/00
från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Konferens om protokollet om biosäkerhet

Kommissionen är förmodligen medveten om återupptagandet av konferensen om protokollet om biosäkerhet som skall äga rum i Montreal den 24-28 januari. Skulle kommissionen kunna ge närmare upplysningar om den information som den erhållit från enskilda medlemsstater i samband med förberedandet av mötet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

Rådet antog den 13 december 1999 sina slutsatser från förhandlingarna om protokollet om biosäkerhet⁽¹⁾ i vilka man anger ramarna för gemenskapens ståndpunkt. I linje med dessa slutsatser nådde gemenskapen en överenskommelse med 133 regeringar om att anta Cartagenaprotokollet om biosäkerhet den 28 januari 2000.

Protokollet är en stor internationell framgång eftersom det integrerar miljö-, handel- och utvecklingsfrågor på ett balanserat sätt och med fullt stöd av utvecklingsländerna. Det tar upp säkerheten vid överföring, hantering och användning av levande modifierade organismer som kan ha en negativ inverkan på den biologiska mångfalden. Särskild vikt läggs vid transporter över gränserna. I protokollet föreskrivs ett förfarande för förhandsöverenskommelser för import av sådana organismer som skall sättas ut i miljön och ett annat förfarande för organismer som är avsedda för livsmedel, djurfoder och bearbetning. Dessutom presenteras krav på detaljerad information och dokumentation. Protokollet bygger uttryckligen på försiktighetsprincipen. Det innehåller även bestämmelser om konfidentiell information och informationsutbyte, kompetensutveckling och finansiella resurser, med särskild hänsyn till situationen i utvecklingsländerna och i de länder som inte har något inhemskt regelverk, samt en bestämmelse som banar vägen för ett kommande ansvarssystem.

I alla förhandlingsskedan, både i Bryssel och Montreal, fastställdes gemenskapens förhandlingsposition i nära samarbete med alla medlemsstater och grundade sig på stor samstämmighet.

⁽¹⁾ Pressmeddelande: 409 – nr 13854/99.

(2000/C 303 E/132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0037/00
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Katastrofen i Venezuela

Som alla känner till drabbades Venezuela nyligen av en katastrof som innebar att tusentals människor dog, att hus och egendomar förstördes i ett stort område och att flera tusen familjer blev hemlösa. Bland dem finns portugisiska emigranter från Madeira, ett av Europeiska unionens yttersta randområden.

Kan kommissionen ge någon information om vilka solidaritetsinsatser och vilka stödåtgärder som genomförts?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(28 februari 2000)

Omedelbart efter de översvämningar som nyligen drabbade Venezuela beviljade kommissionen via sitt kontor för humanitärt bistånd 3,6 miljoner euro i katastrofhjälp och fattade den 7 februari 2000 beslut om fortsatt stöd med 2 miljoner euro i humanitärt bistånd. Kommissionen överväger dessutom att bidra till

återuppbyggnaden i området och förbereder därför ett besök av en expertgrupp med uppdrag att bedöma läget och fastställa vilka särskilda åtgärder som bör vidtas.

Beroende på vad expertgruppen kommer fram till kommer kommissionen att fatta beslut om en återuppbyggnadsplan på medellång sikt för Venezuela. I nära samarbete med andra givare kommer kommissionen att uppmantra till att det görs en samordnad internationell insats och att de prioriterade områdena för åtgärden tydligt fastställas.

(2000/C 303 E/133)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0038/00

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Nya åtgärder för Poseima-programmet gällande jordbruket på Azorerna

I motsats till vad som är fallet för andra regioner i gemenskapens yttersta randområden, nämner kommissionen inte någonting om några nya åtgärder för jordbruket på Azorerna i sin rapport om regionerna i gemenskapens yttersta randområden och åtgärder för att genomföra bestämmelserna i artikel 299.2 i EG-fördraget.

Hur och när tänker kommissionen föreslå nya åtgärder för Azorernas jordbruk?

(2000/C 303 E/134)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0043/00

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten och mjölkkvoterna i regionerna i gemenskapens yttersta randområden

Vid intressetödet mellan kommissionen och regionerna i gemenskapens yttersta randområden den 23 november 1999, vars mål var att utbyta synpunkter och information inför utarbetandet av rapporten om regionerna i gemenskapens yttersta randområden, hänvisade Guy Legras, generaldirektör för jordbruksfrågor och företrädare för kommissionens ledamot Franz Fischler, till behovet av att låta tillämpningen av mjölkkvoter på Azorerna vara flexibel, i syfte att undvika obalans på marknaden.

På Azorerna tillämpas mjölkkvoterna utan något särskilt undantag, vilket inte är fallet i andra regioner i gemenskapens yttersta randområden såsom Réunion, Franska Guyana, Martinique eller Guadeloupe.

Kan kommissionen förklara varför dess rapport om regionerna i gemenskapens yttersta randområden och åtgärder för att genomföra bestämmelserna i artikel 299.2 i EG-fördraget inte säger något om denna punkt?

Hur och när tänker kommissionen konkretisera förslaget från kommissionsledamots Fischlers företrädare?

(2000/C 303 E/135)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0044/00

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet gällande försörjningen av spannmålsråvaror på de olika öarna inom Azorerna

I artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 1600/92⁽¹⁾ fastställs en försörjningsordning, som vad gäller jordbruksråvarorna haft en mycket stor inverkan på kostnaderna för jordbruksproduktionen.

På spannmålsområdet har försörjningsordningens praktiska betydelse dock minskat, både för att gemenskapspriserna tenderat att närma sig världspriserna och för att systemet inte tar hänsyn till att det finns skillnader i transportkostnaderna mellan öarna.

Tror kommissionen att det skulle vara möjligt att införa mekanismer som bidrar till en större harmonisering av priserna på spannmål och spannmålsprodukter på de olika öarna inom Azorerna, utifrån de priser som gäller i regionens största hamn?

(¹) EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/136)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0045/00

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet gällande stimulans av vegetabilieproduktion på Azorerna

I avdelning II i rådets förordning (EEG) nr 1600/92 (¹) fastställs åtgärder som är mycket viktiga och av stor betydelse för utvecklingen av jordbruket på Azorerna och Madeira. Deras tillämpning har trots detta varit ganska begränsad, eftersom den samfinansiering som krävs uppgår till så mycket som 20 % för privata företag och 30 % för offentliga företag.

Kan kommissionen tänka sig att föreslå lägre procentsatser för samfinansieringen?

(¹) EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0046/00

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet på Azorerna gällande starkvinsproduktionen

I artikel 21 i rådets förordning (EEG) nr 1600/92 (¹) fastställs ett stödsystem för produktionen av Madeira-viner. Tror kommissionen att det skulle vara möjligt att införa ett liknande system för Pico-starkvin, ett vin som tidigare traditionellt exporterats och som man nu försöker lansera på nytt?

(¹) EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0047/00

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet gällande bidrag för mjölkkor på Azorerna

I artikel 24 i rådets förordning (EEG) nr 1600/92 (¹) sägs att ett särskilt bidrag skall beviljas för högst 78 000 mjölkkor på Azorerna. Men antalet mjölkkor på öarna uppgår enligt den senaste räkningen till ungefär 88 000. Tror kommissionen att det är möjligt att ersätta de tidigare uppgifterna med denna nya siffra i rådets förordning (EEG) nr 1600/92?

(¹) EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0048/00
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten och anpassning av Poseima-programmet gällande försäljningen av jordbruksprodukter

I rådets förordning (EEG) nr 3763/91⁽¹⁾ (Poseidom) föreskrivs särskilda åtgärder för avsättning och försäljning i närliggande regioner av vissa jordbruksprodukter från regioner i gemenskapens yttersta randområden.

Den autonoma regionen Azorerna har specialiserat sig på mjölkmat och kött av hög kvalitet, som normalt sett exporteras till det europeiska fastlandet, om än med viss svårighet beroende på transportproblem och bristande försäljningsstrukturer.

Tror kommissionen att det skulle vara möjligt att i Poseima-programmet införa liknande åtgärder som de som finns i Poseidom-förordningen (särskilt i dess artikel 3) för att stimulera export av jordbruksprodukter från Azorerna till andra närliggande regioner (till exempel andra ögrupper i Atlanten, de östra staterna i USA och Kanada?

⁽¹⁾ EGT L 356, 24.12.1991, s. 1.

(2000/C 303 E/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0049/00
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten, översyn av Poseima-programmet och stöd till ekologisk produktion

I rådets förordning (EEG) nr 1600/92⁽¹⁾ föreskrivs inga särskilda åtgärder för utveckling av ekologisk produktion på Azorerna, som är ett alldeles nytt fenomen på öarna.

Av marknads- och miljöskäl, och för att göra reklam för Azorerna, borde man ägna detta större uppmärksamhet.

Anser inte kommissionen att förordningen borde ändras så att den skulle innehålla särskilda stimulansåtgärder för detta slags jordbruk?

⁽¹⁾ EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0050/00
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten, översyn av Poseima-programmet och stöd till försörjning av avelsdjur

I artikel 4 i rådets förordning (EEG) nr 1600/92⁽¹⁾ fastställs ett stöd för import av renrasiga avelsdjur av nötkreatur.

Eftersom kommissionen har förbjudit att nötkreatur flyttas mellan länderna i Europeiska unionen, har stödet i praktiken inte kunnat användas.

På de största av de öar som ingår i Azorerna har man dessutom konstaterat en märkbar genetisk förbättring av nötkreaturstammen. Man har även börjat tillämpa insemination i större skala. Skulle det inte vara möjligt att då förordningen ses över införa bestämmelser om stöd för transportkostnader för avelsdjur av nötkreatur inom Azorerna?

⁽¹⁾ EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/142)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0051/00**från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen**

(20 januari 2000)

Ämne: Kölnbesluten och tillämpningen av Poseima-programmet på de minsta öarna i Azorerna

Ett av de viktigaste instrumenten i Poseima-programmet har varit det tilläggsbidrag som boskapsuppfödare på Azorerna kunnat få. Genom detta tilläggsbidrag har man kraftigt kunnat minska avflyttningen från landsbygden och från själva öarna.

Azorerna är en ögrupp bestående av nio öar. De geografiska nackdelarna, som avstånden, utspriddheten och den lilla dimensionen, drabbar de minsta och de mest avlägsna öarna hårdare än de större.

De ökade svårigheter som råder på de minsta öarna är särskilt kännbara inom jordbruket. De återspeglas i kött- och mjölkproducenternas priser, som är mycket lägre än på de större öarna, i högre priser på jordbruksredskap och högre produktionskostnader för jordbruket. Ett exempel är att maxpriset på mjölk på den största ön i Azorerna är ungefär 25,5 cêntimos, medan priset på mjölk med 3,7 % fetthalt på ön Flores är 18,4 cêntimos.

På Azorernas sju minsta öar finns 18 % av regionens mjölkdjur. Anser inte kommissionen att Poseima-programmet borde anpassas efter de mindre öarna så att det nuvarande jordbruksstödet förstärktes?

(2000/C 303 E/143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0052/00**från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen**

(20 januari 2000)

Ämne: Tobaksodling på Azorerna och en översyn av programmet Poseima

Europeiska kommissionen har genom kommissionens förordning (EG) nr 2848/98 ⁽¹⁾ reglerat de villkor för inlösning av tobakskvoter som fastställs i förordning (EEG) nr 2075/92 ⁽²⁾.

I kommissionens bestämmelser ingår ingen uttrycklig anpassning till förhållandena i gemenskapens yttersta randområden, och i synnerhet inte till förhållandena i den autonoma regionen Azorerna.

I den autonoma regionen Azorerna bedrivs ingen exklusiv tobaksodling, eftersom denna odlingsverksamhet sköts som en roterande verksamhet. Den grundläggande infrastrukturen på jordbruksområdet ägs och förvaltas, liksom infrastrukturen för torkning, av lokala företag som köper och förädlar tobak på Azorerna.

Tillämpningen av kommissionens bestämmelser för inlösning av kvoter innebär för Azorernas del att en producent som vid ett visst tillfälle innehar en roterande kvot kan beviljas full ersättning.

Förutom detta äventyrar den fortsatta inlösningen av kvoter på Azorerna allvarligt möjligheten att fortsätta tobaksodlingsverksamheten.

Tobak kan endast produceras om det existerar köpare för produkten och för att köparna skall fortsätta att köpa av jordbrukarna och underhålla sina maskiner för den första beredningen av tobaksbladen (samt för torkning) måste en viss minimiproduktionsnivå existera. Om så inte är fallet kommer köparna att lägga ner sin verksamhet och därmed upphör hela tobaksproduktionen.

Anser inte Europeiska kommissionen mot denna bakgrund att det finns skäl att inbegripa tobaksbestämmelserna i den samling av förordningar som skall anpassas i enlighet med Kölnprocessen?

⁽¹⁾ EGT L 358, 31.12.1998, s. 17.

⁽²⁾ EGT L 215, 30.7.1992, s. 70.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0038/00, E-0043/00, E-0044/00, E-0045/00, E-0046/00,
E-0047/00, E-0048/00, E-0049/00, E-0050/00, E-0051/00 och E-0052/00
ingivet av Franz Fischler för kommissionen

(28 februari 2000)

Parlamentsledamoten har ställt en hel rad frågor om Poseima-programmet för Azorerna.

Vad gäller kommissionens rapport om åtgärderna för att genomföra artikel 299 (tidigare artikel 227) punkt 2 i EG-fördraget så är denna under utarbetande.

Kommissionen kan för närvarande inte svara på de frågor som parlamentsledamoten ställt om rapporten, dvs. innan kommissionen har antagit den.

Vad gäller kommissionens arbetsprogram för år 2000 föreskriver detta att rådet och Europaparlamentet skall föreläggas en rapport om genomförandet av rådets förordning (EEG) nr 1600/92 av den 15 juni 1992 om särskilda bestämmelser för Azorerna och Madeira angående vissa jordbruksprodukter⁽¹⁾ (Poseima). Rapporten skall konkret behandla genomförandet vad avser jordbrukssektorn inom Poseima och vid behov innehålla förslag till anpassningar som visar sig behövas för att uppnå programmets mål. Alla åtgärder som avser jordbruket på Azorerna kommer här att tas upp.

⁽¹⁾ EGT L 173, 27.6.1992.

(2000/C 303 E/144)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0039/00
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Den gemensamma jordbrukspolitiken och djurskyddet

Den gemensamma jordbrukspolitiken innehåller för närvarande många lagar vars mål är att öka djurskyddet. Ändå uppmanar rådets förordning (EG) nr 1254/1999⁽¹⁾ till kastrering av tjurar, genom att ge två årliga bidrag för kastrerade djur, men bara ett för djur som inte kastrerats.

På Azorerna finns det, liksom på andra öar, ingen tradition att kastrera tjurar som föds upp endast för köttets skull. Nu ser sig jordbrukarna tvingade att börja kastrera sina djur om de inte vill att EU-stöden skall minska.

Anser inte kommissionen att denna uppmaning till kastrering av tjurar strider mot djurskyddsprinciperna?

Vilka principer inom den gemensamma jordbrukspolitiken motiverar enligt kommissionen detta slags stimulans?

Skulle inte kommissionen, då den på grundval av rapporten om regionerna i gemenskapens yttersta randområden fastställer ändringar av bestämmelserna, kunna föreslå att ett undantag från reglerna skulle gälla åtminstone på Azorerna?

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999, s. 21.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 februari 2000)

Uppfödningar av oxar (kasttrade tjurar) utgör ett traditionellt produktionssystem inom nötköttssektorn som ger ett kött med specifik kvalitet, vilket skiljer sig från vad som produceras av icke kastrerade djur. Denna typ av produktion förekommer framför allt i de medlemsstater som förfogar över stora foderarealer som de utnyttjar för utfodring av denna djurkategori (främst Frankrike, Irland, Förenade kungariket). Inom denna typ av extensiv uppfödning visar det sig nödvändigt att kastrera tjurarna för att undvika kamp dem

emellan och för att erhålla den önskade köttkvaliteten. Kastreringen sker mycket tidigt (för att minska djurens lidande).

Efter reformen av nötköttssektorn 1992 beviljas stöd till producenter av nötkreatur av hankön högst två gånger i djurets liv. Det ena utgår från 10 månaders ålder (upp till 22) och, i förekommande fall, utgår ett andra bidrag från 23 månaders ålder. I praktiken innebär detta att det beviljas ett årsbidrag per djur som utgår även nästa år och för samma djur, förutsatt att det är föremål för längre gödningstid (vilket är det gängse för oxar). Att det beviljas ett andra bidrag för tjurar har för övrigt främjat produktionen av mycket tunga djur, vilket gjort att dessa från och med 1997 undantagits från denna del av bidraget (i vissa fall från och med 1999). Kommissionen vill här meddela att det hittills inte skett någon ökning av antalet bidragsansökningar för den andra åldersperioden (kasttrade djur). Snarare är det tvärtom. Slutligen innebär den nya reformen av sektorn en bekräftelse på denna inställning genom att ett enda bidrag bevaras, dock högre för tjurar (210 € per stödberättigande djur), och två bidrag för oxar (150 € per åldersperiod).

Beträffande den sista frågan hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens svar på hans skriftliga fråga E-0038/00 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se sida 130.

(2000/C 303 E/145)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0053/00
från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Nitrosaminer i köttprodukter

Fem konsumentorganisationer har nyligen offentliggjort slutsatser från en undersökning om hur mycket nitrosaminer flera vanliga slag av köttprodukter innehåller i fem EU-länder (Belgien, Frankrike, Spanien, Italien och Portugal). Det har sammanlagt gjorts 600 prover.

Nitrosaminer, ett starkt cancerframkallande ämne, bildas genom tillsatser av nitrat eller nitrit i köttprodukter. I "diversedirektivet" (direktiv 95/2/EG om andra livsmedelstillsatser än färgämnen och sötningsmedel⁽¹⁾) fastställs gränsvärden för tillåtna restmängder av nitrat och nitrit i olika köttprodukter. Restmängderna säger emellertid ingenting om den tillsatta mängden nitrat och nitrit. Det finns däremot ett tydligt samband mellan den mängd nitrat och nitrit som tillsätts och mängden nitrosaminer. Sambandet bekräftades 1990 och 1995 av Vetenskapliga kommittén för livsmedel.

Det avslöjas i den undersökning som nämns ovan att nitrosaminer förekom i helt oacceptabla mängder i ett mycket stort antal prov.

Kommer kommissionen att ta initiativ till att:

- mätmetoden för nitrat och nitrit i köttprodukter ändras så att den avser tillsatta mängder i stället för restmängder,
- de tillåtna halterna sänks betydligt,
- det fastställs gränsvärden för hur mycket nitrosaminer köttprodukter får innehålla,
- det införs ett obligatoriskt kontrollsystem för förekomsten av nitrosaminer i köttprodukter med nitrat- eller nitrittillsatser,
- märkningsreglerna förbättras, så att konsumenterna informeras om hur mycket nitrat eller nitrit som tillsatts och om nitrosaminernas hälsofarliga effekter?

⁽¹⁾ EGT L 61, 18.3.1995, s. 1.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(22 februari 2000)

I Europaparlamentets och rådets direktiv nr 95/2/EG av den 20 februari 1995 om andra livsmedelstillsatser än färgämnen och sötningsmedel⁽¹⁾ regleras användningen av nitrat och nitrit i vissa kött-, mejeri- och fiskprodukter. För ost- och fiskprodukter samt för konserverad bacon uttrycks de tillåtna nivåerna endast såsom restmängd. För övriga köttprodukter anges utöver restmängden en vägledande tillsatsmängd. Det är detta tillvägagångssätt som godkändes av rådet och Europaparlamentet när direktivet antogs 1995. Gränsvärdena sattes för att den nödvändiga konserveringseffekten skulle uppnås och för att det beräknade säkerhetskravet för dessa livsmedelstillsatser skulle uppfyllas. Dessa gränsvärden är för närvarande föremål för ett rättsligt förfarande i domstolen som har inletts av Danmark mot kommissionen (fall C-3/00). Parlamentsledamotens frågor är därmed relaterade till den sakfråga som är föremål för det rättsliga förfarandet och bör behandlas i nämnda forum.

I vitboken om livsmedelssäkerhet har kommissionen likväl redan nämnt att den avser att företa en allmän revision av direktivet i år. Såsom en del av revisionen kommer kommissionen att beakta alla nya vetenskapliga upptäckter som har gjorts.

⁽¹⁾ EGT L 61, 18.3.1995.

(2000/C 303 E/146)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0057/00

från Brian Simpson (PSE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Oljetankern Erika och oljeutsläpp

Den 12 december 1999 bröts oljetankern Erika sönder ute till havs, 70 kilometer söder om Finistère vid den franska kusten.

Det oljeutsläpp som orsakades av olyckan har ställt Frankrike inför en av Europas värsta miljökatastrofer någonsin.

Till följd av liknande katastrofer — Amoco Cadiz 1978, Braer 1993 och Sea Empress 1996 — fastställdes en rad bestämmelser under Marpols och Europeiska unionens överinseende. Ingen av dessa olyckor hade behövt inträffa eller orsaka den skada som de gjorde när de trots allt inträffade. Uppenbarligen är det emellertid så att de kontroller som utförs av oljetransporter till havs fortfarande är alltför släpphanta för att garantera något verkligt skydd.

Vilka åtgärder avser kommissionen mot bakgrund av Erika-olyckan att vidta när det gäller säkerheten till havs och när det gäller katastrofens omedelbara miljökonsekvenser?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(23 februari 2000)

När det gäller vilka åtgärder som bör vidtas mot bakgrund av Erika-olyckan beträffande säkerheten till havs och katastrofens omedelbara miljökonsekvenser, vill kommissionen hänvisa parlamentsledamoten till dess uttalande under parlamentets plenarsammanträde i januari.

I fråga om säkerheten för oljetankfartyg beslöt kommissionen att utarbeta ett meddelande som syftar till att ge en kraftig reaktion från gemenskapens sida när det gäller risken för omfattande föroreningar av den europeiska kusten som förorsakas av oljetankfartyg. Meddelandet bör vara inriktat på prioriterade åtgärder, som exempelvis förbättrade inspektioner av potentiellt undermåliga fartyg i gemenskapshamnar.

Kommissionen kommer att föreslå åtgärder för att underbygga gällande direktiv om klassificeringssällskap och hamnstatskontroll. Meddelandet kommer att omfatta en granskning av den påskyndade utfasningen av fartyg med enkelskrov samt ett system med finansiella incitament för att tankfartyg med dubbelskrov snabbt skall kunna tas i bruk. Möjliga åtgärder bör också granskas vad gäller ökat ansvar för de parter som är engagerade i oljetransportverksamhet. Sådana åtgärder bör främst inriktas på utarbetandet av frivilliga avtal mellan lastägare för att förbättra det gällande internationella systemet för ersättning av skador i samband med omfattande, oavsiktliga föroreningar.

De åtgärder som vidtagits av kommissionen för att begränsa de omedelbara miljöeffekterna till följd av Erikakatastrofen omfattar bl.a. de åtgärder som krävdes för att underlätta biståndet och utnämmandet av en sambandsperson på plats som tjänade som en länk mellan den franska operativa ledningen och de utländska fartyg som hjälpte till vid olyckan. På fransk begäran, som genast vidarebefordrades av kommissionen, gjordes 26 km oljebommar, och anläggningar för tvättning av fåglar omedelbart tillgängliga från elva europeiska länder. Frivilligorganisationer deltog framförallt i omhändertagandet av de nedsmutsade fåglarna. Experter från gemenskapens arbetsgrupp för förorening av havet hjälpte på begäran de franska myndigheterna med utvärderingen av erbjudandena av tjänster från privatägda bolag i Europa. Arbetsgruppen samordnade även deltagandet av de observatörer från medlemsstaterna som gavs möjlighet att besöka det förorenade området och studera insatserna för att lära av den franska erfarenheten.

Slutligen överväger kommissionen i sina kontakter med det franska miljöministeriet möjligheterna att stödja en djupgående undersökning av miljökonsekvenserna av oljeutsläppet. I undersökningen kommer inverkan av föroreningen och de saneringsmetoder som användes att bedömas. Resultaten kommer att vara av yttersta vikt för de personer som tar itu med oavsiktlig förorening av havet. Kommissionen avser att stödja denna undersökning med ungefär 300 000 euro.

(2000/C 303 E/147)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0058/00

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Stödet till sockerfoder

Genom den ordning för sockermarknaden som trädde i kraft 1975 avskaffades stödet till sockerfoder.

Trots att kommissionen 1997 genom sina förslag till Agenda 2000 förberedde ytterligare jordbrukspolitiska reformer inom EU innehöll kommissionens förslag inga rekommendationer om att ändra ordningen för sockermarknaden i allmänhet och stödet till sockerfoder i synnerhet.

Kan kommissionen därför upplysa om:

- varför stödet till sockerfoder avskaffades och
- om det finns en möjlighet att inom gemenskapen återinföra stöd för sockerfoder?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(14 februari 2000)

Inom ramen för den gemensamma sockermarknaden har det alltid funnits rättsliga instrument som gör det möjligt att subventionera socker i foder.

För att dessa instrument skall kunna tillämpas måste dock vissa ekonomiska villkor vara uppfyllda. Detta är enligt kommissionen för närvarande inte fallet.

Dessutom har kommissionen inte fått in några ansökningar om stöd till de båda berörda sektorerna.

(2000/C 303 E/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0066/00**från Manuel Medina Ortega (PSE) till kommissionen**

(24 januari 2000)

Ämne: Kommissionens delegation i Ecuador

Finns det några budgetmässiga hinder för att kommissionen öppnar en delegation i Ecuador?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

Inga ytterligare mänskliga resurser har avsatts i budgeten för år 2000 för öppnandet av delegationer. De tillgängliga resurserna har anslagits till kommissionens befintliga yttre representation.

Endast genom att omfördela personal kan man öppna ytterligare delegationer inom den närmaste framtiden. Prioriteringar måste fastställas och detta kommer att ske inom ramen för den pågående bedömningen av vilka behov tjänsten för yttre representation har under denna kommissions mandat. Ett meddelande till rådet och parlamentet om utvecklingen av tjänsten för yttre representation och den bästa användningen av befintliga resurser samt, om nödvändigt, ett förslag till ytterligare resurser torde komma att framläggas senare i år.

(2000/C 303 E/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0077/00**från Gianfranco Dell'Alba (TDI) till kommissionen**

(24 januari 2000)

Ämne: Utebliven utnämning av generaladvokat vid domstolen

I artikel 222 i EG-fördraget föreskrivs att domstolen skall biträdas av nio generaladvokater från och med den 6 oktober 2000. När generaladvokat La Pergola utnämndes till domare efter domare Mancinis bortgång blev en tjänst vakant, och den berörda medlemsstaten har i flera månader underlåtit utse en ersättare. Det faktum att antalet generaladvokater inte är fullständigt förefaller innebära en kränkning av fördraget.

Anser kommissionen inte att den i sin roll som fördragens väktare bör påpeka detta missförhållande för medlemsstaterna och framför allt för den italienska regeringen, eftersom det är omöjligt att tillsätta en generaladvokat genom en gemensam överenskommelse om denna regering inte utser någon?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

Enligt artikel 223 (tidigare artikel 167) i EG-fördraget skall domarna och generaladvokaterna vid EG-domstolen utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

Det är riktigt att utebliven eller försenad utnämning av domstolens ledamöter kan påverka domstolens verksamhet negativt.

Parlamentsledamoten bör dock notera att det i det aktuella fallet är fråga om att utse en nionde generaladvokat för resten av mandattiden på en tjänst som skapades vid den senaste utvidgningen och som skall försvinna den 6 oktober 2000.

(2000/C 303 E/150)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0079/00**från Margrietus van den Berg (PSE) och Dorette Corbey (PSE) till kommissionen**

(24 januari 2000)

Ämne: Privatisering av offentlig verksamhet i Nederländerna

1. Känner kommissionen till det tal som kommissionär Bolkestein höll till personalen vid Sydhollands elverk (en redigerad version publicerades i tidningen NCR Handelsblad den 7 januari 2000) med anledning det kyliga mottagande som privatiseringen av offentlig verksamhet har fått i Nederländerna?
2. Delar kommissionen denna (mycket ensidiga) syn på nederländsk politik?
3. Håller kommissionen med socialistgruppen om att privatisering av offentlig verksamhet bör åtföljas av garantier om rättvis konkurrens och hänsyn till konsumenternas intressen när det gäller priser, kvalitet och öppenhet, och erkänner kommissionen att privatiseringar endast är meningsfulla om de leder till fler valmöjligheter för konsumenten? Håller kommissionen med om att det inte bör ske någon privatisering om sådana garantier inte kan ges?
4. Prisnivån för el- och vattenförbrukning är ett viktigt instrument för att uppmuntra en hållbar och effektiv användning av dessa produkter. Håller kommissionen med om att det finns en risk för att myndigheterna släpper kontrollen över detta instrument som skulle kunna uppmuntra ett miljövänligare konsumentbeteende?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(29 februari 2000)

1. Kommissionen känner till det tal som palamentsledamöterna tar upp och har tagit del av den redigerade versionen av detta, vilken publicerades i NRC Handelsblad den 7 januari 2000.
- 2 och 3. I artikel 295 (f.d. artikel 222) i EG-fördraget fastställs följande: "Detta fördrag skall inte i något hänseende ingripa i medlemsstaternas egendomsordning". Kommissionen förhåller sig därför neutral vad gäller företagsägande. Kommissionen kontrollerar dock hur företagen, oberoende av ägarform, efterlever de aktuella reglerna för konkurrens och statligt stöd.

Denna neutrala ståndpunkt gäller emellertid inte liberalisering, som till stor del är själva stommen i den politik som gemenskapen för på energiområdet. Kommissionen anser att liberalisering är det bästa för energiområdet, eftersom den bidrar till att förbättra den europeiska industrins konkurrenskraft. Detta visar sig redan mycket tydligt inom elsektorn i gemenskapen där elpriserna har sjunkit avsevärt efter liberaliseringen. Kommissionen konstaterar dessutom att priserna sjunker snabbare i de medlemsstater som har valt ett liberalare angreppssätt vad gäller att öppna sina elmarknader.

Kommissionen är dock övertygad om att kvaliteten på de offentliga tjänsterna inte kommer att sjunka till följd av liberaliseringen inom elsektorn. Tvärtom visar de erfarenheter som gjorts att nivån på dessa tjänster i vissa fall t.o.m. är högre på en liberaliserad marknad än på en marknad som präglas av monopol. När kunderna till följd av liberaliseringen skall välja elleverantör spelar nivån på de offentliga tjänsterna en viktig roll.

Vidare anser kommissionen att det är mycket viktigt att standarden på de offentliga tjänsterna i vidare bemärkelse förbättras kontinuerligt på den inre marknaden. Kommissionen kommer därför under år 2000 att arbeta aktivt för att fastställa riktmärken för standarden på de offentliga tjänsterna inom energisektorn på nationell nivå och kan vid behov rekommendera de metoder som är mest lämpade för att öka standarden i hela gemenskapen.

4. Kommissionen anser inte att myndigheterna endast genom prispolitik och statligt ägda företag kan uppmuntra till miljövänliga konsumtionsmönster vad gäller el och vatten. På en liberaliserad marknad

finns det enligt kommissionen andra instrument att ta till för att uppmuntra miljövänliga konsumtionsmönster. Ett bra exempel på detta gäller förbrukningen av el från förnybara energikällor. Kommissionen avser att föreslå lämpliga åtgärder angående detta, i synnerhet vad gäller tillgången till el från förnybara energikällor på den inre elmarknaden.

(2000/C 303 E/151)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0084/00

från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) till kommissionen

(24 januari 2000)

Ämne: Mopeder med fyra hjul

Från och med 1992 har Europeiska unionen, i och med rådets direktiv 92/61/EEG⁽¹⁾, en enhetlig definition av mopeder som fordon med hjul, med en motor som har högst 50 cm³ slagvolym och styrd tändning (bensinmotor), och som kan ha en hastighet på högst 45 km/h. När det gäller just fyrhjuliga mopeder (lätta fyrhjuliga fordon) finns även kravet att de inte får ha en vikt utan last som överstiger 350 kg.

Införlivandet av rådets direktiv 92/61/EEG i den spanska lagstiftningen har gett upphov till flera olika bestämmelser som skall tillämpas när fordons skall godkännas, släppas ut på marknaden och registreras. Enligt några av de senaste av dessa bestämmelser — de allmänna fordonsbestämmelserna som godkändes genom det kungliga dekretet RD 2822/1998 av den 23 december — skall fordon med två, tre eller fyra hjul, som uppfyller de tekniska definitioner som anges i rådets direktiv 92/61/EEG, anses vara mopeder.

Lätta fyrhjuliga fordon började säljas i Spanien i slutet av 1997, varvid man tillämpade en reducerad momssats på 7 procent med tanke på att de klassats som mopeder. I slutet av 1998 ombads emellertid spanska riksskatteverket att ge sin ståndpunkt, som skulle anses som bindande, och det ändrade då uppfattning och beslutade att den lagliga räntesatsen på 16 procent borde tillämpas på lätta fyrhjuliga fordon eftersom de har fyra hjul, trots att man anser dem vara mopeder.

Är kommissionen medveten om den situation som uppstått genom detta beslut? Anser inte kommissionen att man genom den i Spanien tillämpade momssatsen på försäljning av lätta fyrhjuliga fordon inte bara diskriminerar dessa fordon i förhållande till alla andra mopeder, utan även handlar i strid mot EG-fördraget — i det att det innebär störningar på marknaden och hindrar fri rörlighet av varor — och i strid mot den befintliga gemenskapslagstiftningen?

⁽¹⁾ EGT L 225, 10.8.1992, s. 72.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

Kommissionen är medveten om att mervärdesskatten på försäljningen av mopeder i Spanien är differentierad.

I artikel 12 i rådets sjätte mervärdesskattedirektiv (77/388/EEG) av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund⁽¹⁾, i dess lydelse enligt direktiv 92/77/EG, föreskrivs tillämpning av en normalskattesats, men artikeln ger medlemsstaterna möjlighet att tillämpa en eller två reducerade skattesatser på vissa varor och tjänster enligt bilaga H till direktivet. I artikel 28 i direktivet föreskrivs övergångsbestämmelser bl.a. vad gäller skattesatser. Mopeder tillhör — oavsett om det rör sig om två-, tre- eller fyrhjuliga sådana — inte de varor på vilka en reducerad skattesats får tillämpas i enlighet med dessa bestämmelser. Detta fall provas för närvarande av kommissionen, som även kommer att kontrollera övriga medlemsstaters lagstiftning på området.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977. Ändring i EGT L 316, 31.10.1992.

(2000/C 303 E/152)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0089/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(26 januari 2000)

Ämne: Förhandlingarna om ett nytt fiskeavtal mellan Europeiska unionen och Marocko

De första offentliggjorda nyheterna efter det inledande samtalet mellan kommissionens ledamot Franz Fischler och de marockanska myndigheterna den 20 december gällande förhandlingarna om det nya fiskeavtalet är mycket negativa. Man lyckades inte inleda några egentliga förhandlingar, och enligt offentliga uttalanden av marockanska regeringsmedlemmar tycks det inte lämnas någon möjlighet till nya avtal som inte obligatoriskt bygger på att man inrättar gemensamma företag. Vilka ståndpunkter och förhandlingsinstrument skall kommissionen inta och använda om denna information – som i praktiken skulle innebära att flottan i Spanien och i Galicien måste avvecklas – stämmer med verkligheten?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

Kommissionen kan bekräfta att den ståndpunkt som kommissionsledamoten med ansvar för jordbruk och fiske intog inför de marockanska myndigheterna vid dennes besök i Rabat den 20 december 1999 är baserad på behovet av att få till stånd nya fiskeavtal mellan gemenskapen och Marocko som är förmånliga för båda parter och som tar hänsyn till de två områdenas behov.

Kommissionen bekräftar den förhandlingsposition som har intagits under de senaste månaderna, särskilt i det förhandlingsdirektiv som rådet godkände i oktober 1999.

Alla de förhandlingsmöjligheter som står till kommissionens förfogande kommer att användas för att få till stånd ett nytt samarbete mellan gemenskapen och Marocko.

(2000/C 303 E/153)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0105/00**från Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE) och
José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) till kommissionen**

(26 januari 2000)

Ämne: Fredsprocessen i Mellanöstern – förhandlingarna mellan Syrien och Israel

Syrien och Israel har just inlett fredssamtal i Shepherdstown under medling av Förenta staterna, och har därvid börjat med att behandla frågor som rör säkerhet och en normalisering av relationerna mellan de båda länderna.

Europeiska unionen fäster stor vikt vid fredsprocessen i Mellanöstern, för vilken relationerna mellan Syrien och Israel har mycket stor betydelse, men allmänheten i Europa hittills inte kunnat se några tecken på att Europeiska unionen skulle ha haft något inflytande över denna fredsprocess.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

- Planerar kommissionen mot denna bakgrund att vidta några åtgärder för att säkerställa att Europeiska unionen kommer att delta i förhandlingarna mellan Syrien och Israel, och vid andra förhandlingar som ingår i fredsprocessen i Mellanöstern?
- Vad skulle det enligt kommissionen kosta för Europeiska unionen att delta i arbetet med att skapa säkerhet och att upprätthålla freden på gränsen mellan Israel och Syrien?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(22 februari 2000)

Kommissionen välkomnar återupptagandet av direkta samtal mellan Israel och Syrien och hoppas att ytterligare samtalsrundor snart kommer att bli möjliga.

Kommissionen delar uppfattningen att gemenskapen måste bidra aktivt till fredsprocessen i syfte att hjälpa till att befästa de framsteg som gjorts och att därmed hjälpa till att bana väg för en varaktig uppgörelse. Den kommer att försöka bidra aktivt under det nuvarande kritiska skedet, inte minst med tanke på de följder som den nya fasen skulle kunna få för gemenskapen.

Rådet (allmänna frågor) uppmanade den 24 januari 2000 ordförandeskapet, det särskilda sändebudet och kommissionen att fortsätta kontakterna med parterna i fredsprocessen och med Förenta staterna så att gemenskapen kan göra en så stor konstruktiv insats som möjligt i alla delar av fredsprocessen.

Dessutom uppmanades den höge representanten, det särskilda sändebudet och kommissionen att ingående bedöma ett antal frågor — bl.a. rörande säkerhet, vatten och flyktingar — där gemenskapen skulle ha särskilt goda förutsättningar att ge ett väsentligt bidrag. Kommissionen kommer att bidra aktivt till bedömningen, med sikte på att rådet i sinom tid ånyo tar denna angelägenhet i betraktande.

(2000/C 303 E/154)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0108/00

från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(26 januari 2000)

Ämne: Krisen inom finanssystemet och "utvecklingsbryggan mellan Europa och Asien"

Det är känt att hela det internationella finansiella och monetära systemet befinner sig i en kris, för vilken räkningen uppgår till över 160 000 miljarder dollar, och som förmodligen kommer att leda till depression. De negativa effekterna i de länder som drabbats av spekulativen är uppenbara, dvs. nedgång i produktionen och blockering av alla innovativa investeringar. Detta har orsakat högre arbetslöshet och att de fattiga blir allt fler, vilket ger katastrofala sociala följder. Kommissionen känner säkerligen till projektet "utvecklingsbryggan mellan Europa och Asien" som består i inrättandet av omfattande infrastrukturer. Detta projekt kommer att diskuteras av Kina, Ryssland, Indien, Irak, Turkiet och de flesta asiatiska länder, samt även Japan som nyligen anslöt sig, i syfte att förbereda åtgärder för projektets genomförande. Eftersom initiativets framgång är beroende av avancerad teknik och amerikanska och europeiska verktygsmaskiner, är det uppenbart att projektet inte kommer att kunna genomföras om inte Europa aktivt deltar.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Har kommissionen haft tillfälle att utvärdera projektet?
2. Om ja, anser den inte att Europas medverkan skulle ge en stabiliserande inverkan på den reala ekonomin och på sysselsättningen i EU?
3. Anser den inte att ett sådant projekt skulle medverka till att vända på den nuvarande trenden som går ut på att fokusera på de finansiella aspekterna av ekonomin, vilken är mycket riskabel med tanke på de senaste två årens händelser, samt till att i stället främja återgången till en real ekonomi?
4. Vilka är de eventuella orsakerna till att Europeiska unionen inte kommer att delta i initiativets genomförande?
5. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att Europeiska unionen skall delta i denna stora internationella debatt?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

Vad gäller finanskrisen i Asien och dess genomslag i reala termer på ekonomin och samhällsförhållandena i de drabbade länderna, visar bedömningarna att den värsta krisen numera är förbi och att vissa av de värst

drabbade länderna återigen uppvisar tillväxt. Det råder numera enighet om att risken för en världsomfattande lågkonjunktur till följd av krisen i Asien och dess återverkningar på resten av världen har undanröjts. Gemenskapen har vid upprepade tillfällen givit uttryck för sin ståndpunkt beträffande finanskrisen, dvs. att marknaderna måste förbli öppna och att protektionistiska tendenser måste bekämpas (handelsunderskottet mellan EU och Asien (ASEM)⁽¹⁾ uppgick 1998 till 87 000 miljoner euro, dvs. en fördubbling från 1997), att den internationella hjälpen är viktig, att gemenskapsstöd bör tillhandahållas såväl bilateralt som multilateralt, inbegripet via ASEM Trust Fund, att reformeringen av de finansiella systemen i de krisdrabbade länderna bör fortsätta och att de sociala konsekvenserna av krisen bör åtgärdas.

När det gäller utvecklingsprojektet i form av en bro mellan Europa och Asien har kommissionen gjort en bedömning av de specifika förslag som lagts fram inom ramen för detta omfattande projekt, i synnerhet inom transportsektorn. Kommissionen har genomfört en grundlig utredning, i vilken man kommit fram till bl.a. att inom en överskådlig framtid och på grund av de stora avstånd som det är fråga om när det gäller förbindelserna mellan Europa och Fjärran östern är sjöfarten mera ekonomisk än landsvägs- och järnvägstransporterna eller kanalfarten, även om den transsibiriska järnvägen fortfarande är det enda verkliga alternativet (under de nuvarande förhållandena mindre lockande än sjöfarten). Gemenskapen bör över huvud taget inte delta i finansieringen av något transportprojekt som rör handeln mellan Europa och Fjärran östern. När det gäller byggandet eller återuppbyggnaden av infrastruktur har gemenskapen rekommenderats att inte göra några som helst ekonomiska åtaganden vad gäller transporter i samband med handeln mellan Europa, Kaukasus och Centralasien innan det gjorts en fullständig ekonomisk analys och marknadsanalys om projektets eventuella genomförbarhet. Alla åtgärder som vidtas för att förbättra tillförlitligheten, säkerheten och tidsfristerna i transiteringen och som finansieras av gemenskapen bör å andra sidan ha som mål att åstadkomma en anpassning av mottagarländernas lagstiftning till gemenskapens regelverk.

I enlighet med dessa allmänna rekommendationer som kommissionen antagit har ett projekt med beteckningen Traceca inletts. Det omfattar tekniskt bistånd till inrättandet av en transportkorridor i väst-östlig riktning från Europa genom Svarta havet, Kaukasus och Kaspiska havet till Centralasien (22 projekt till ett sammanlagt belopp av 30 miljoner euro och sju investeringsprojekt för återuppbyggnad av infrastruktur på sammanlagt 25 miljoner euro har redan inletts). Genom Traceca ges stöd till utvecklingen av det regionala samarbetet mellan mottagarländerna och underlättas deras inlemmande i den internationella ekonomiska handeln. Detta kommer att leda till synergieffekter för projekten inom ramen för de transeuropeiska nätverken. Traceca har dessutom fungerat som katalysator för andra åtgärder. Detta har bidragit till att internationella finansinstitut, t.ex. Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD) och Världsbanken å sin sida har finansierat hamnar, landsvägar och järnvägsinfrastruktur längs Traceca-rutten.

⁽¹⁾ ASEM: Asia Europe Meeting. De asiatiska samarbetspartnerna är följande: Kina, Japan, Sydkorea, Brunei, Singapore, Malaysia, Indonesien, Thailand, Filippinerna och Vietnam.

(2000/C 303 E/155)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0118/00

från John Cushnahan (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Kostnaden för mejeribehandling av en liter mjölk

Vet kommissionen hur mycket mejeribehandlingen av en liter mjölk kostar i Danmark och Nederländerna?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 februari 2000)

Kommissionen förfogar inte över uppgifter om kostnaden för mejeribehandling av en liter mjölk i Danmark, Nederländerna eller i någon annan medlemsstat. Det bör påpekas att sådana kostnader kan variera avsevärt beroende på vilken typ av produkt som tillverkas eller beroende på anläggningens storlek och struktur.

(2000/C 303 E/156)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0120/00**från Ioannis Souladakis (PSE) till rådet**

(31 januari 2000)

Ämne: Överträdelse av handelsavtalet mellan EU och Sydafrika

Sydafrika insisterar på att använda de skyddade beteckningarna ouzo och grappa på sina alkoholhaltiga drycker trots att dessa tillhör Greklands respektive Italiens skyddade drycker. Detta kastar en skugga över det frihandelsavtal som nyligen undertecknades mellan EU och ovannämnda land. Sydafrikas agerande skapar problem i ansträngningarna för att föra de båda parterna närmre varandra, i synnerhet till följd av att apartheid avskaffats och den internationella isolering som landet varit utsatt för i flera decennier upphört.

Det vore att föredra att man, innan avtal mellan EU och tredje land sluts, undviker att dessa överträds på bekostnad av tydliga intressen från producentgrupper i gemenskapens medlemsstater. Eftersom det finns ett stort antal liknande avtal med tredje länder bör Europeiska unionens ansvariga organ vidta nödvändiga åtgärder för att undvika risken för att åtskilliga skyddade produkter efterhärmas.

Ser rådet till att säkerställa skydd av EU:s ursprungs-beteckningar när den sluter handelsavtal och vilka åtgärder har det för avsikt att vidta i detta specifika fall för att skydda ouzo- och grappa-producenterna från att se sina produkter efterhärmas i samband med att dessa beteckningarna också finns i Sydafrika?

Svar

(13 april 2000)

Europeiska unionens råd är starkt medvetet om behovet av att skydda de intressen producenter av traditionella EU-varor företräder i sina förhandlingar om internationella avtal och försöker garantera skydd för traditionella EU-beteckningar inom vin- och spritsektorn.

1. Det bör erinras om att det avtal om handel, utveckling och samarbete som ingicks mellan Sydafrika och EU i oktober 1999 ger skydd för immateriella rättigheter, däribland "geografiska beteckningar, inbegripet ursprungs-beteckningar, varumärken", och sålunda förhindrar att produkter med beteckningen "ouzo" eller "grappa" marknadsförs inom Europeiska unionen om de inte har framställts inom EU.

2. Rådet (allmänna frågor) av den 14 februari 2000 behandlade frågan ingående och lyckades komma fram till en ståndpunkt som skall klarlägga räckvidden hos skyddet för vissa alkoholdrycker. Inom ramen för en notväxling mellan å ena sidan ordföranden i Europeiska kommissionen och ordföranden i Europeiska unionens råd samt å andra sidan Sydafrikas president, den 15 respektive 16 februari 2000, kom man överens om att i fråga om vin och spritdrycker, och inom ramen för skyddet av specifika benämningar eller uttryck, termerna Grappa, Ouzo, Korn, Kornbrand, Jägertee och Pacharan inte längre skall användas, efter en övergångsperiod på fem år, om spritdrycker framställda i Sydafrika, och att de enda produkter som får säljas under dessa beteckningar på den sydafrikanska marknaden är de med ursprung i Europeiska gemenskapen. Detta åtagande, liksom den kontroll av import från tredje land som det medför, kommer att förverkligas eftersom båda parter förutsätts medge att principen om skydd för spritdryckernas benämning motsvarar bestämmelserna i ADPIC-avtalet om intellektuella rättigheter som ingåtts inom ramen för WTO.

3. Rådet och kommissionen erinrade om att gemenskapens lagstiftning redan på unionens territorium erbjöd ett fullgott juridiskt skydd för användning av de traditionella benämningarna "grappa" och "ouzo". Användande av dessa beteckningar är uteslutande förbehållet produkter med ursprung i Italien respektive Grekland. Det innebär att gemenskapens tullmyndigheter får förbjuda införsel till EU:s marknad av varje produkt med ursprung i ett tredje land försedd med denna beteckning eller märkning.

4. Rådet understryker likaså för den ärade parlamentsledamoten att inom raman för nämnda notväxling parterna enats om att återuppta de officiella förhandlingarna om vin- och spritavtalet från mars 2000 med sikte på att avsluta dem före den 1 juni 2000 så att avtalet kan träda i kraft den 1 september 2000.

(2000/C 303 E/157)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0128/00

från Antonio Tajani (PPE-DE) till kommissionen

(27 januari 2000)

Ämne: Bankavgifter i Italien

Flera europeiska bankinstitut misstänks för kartellbildning för att upprätthålla en hög nivå på växlingsavgifterna efter eurons införande.

Kan kommissionen på grundval av de undersökningar som redan inletts besvara följande frågor:

1. Vilka italienska bankinstitut har redan kontrollerats och vilka resultat har kontrollerna givit?
2. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att få ett slut på denna praxis som vissa konsumentorganisationer har påtalat flera gånger, men som alltid har förnekats av kreditinstituten?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(2 mars 2000)

Kommissionen har inlett undersökningar i de medlemsstater som deltar i eurosamarbetet för att kontrollera bankernas avgifter för att växla sedlar. Undersökningarna har inletts efter klagomål, i synnerhet från konsumentorganisationer.

1. Kommissionen har gjort kontroller på plats hos två italienska banker. Kontrollerna har utförts i samarbete med den italienska konkurrensmyndigheten inom bankväsendet.

Denna myndighet, den italienska centralbanken (Banca d'Italia), har fattat två beslut om bankavgifter. Det första, av den 25 november 1999, gäller en rekommendation från italienska bankföreningen (Associazione bancaria italiana) om ett nytt avgiftssystem efter eurons införande den 1 januari 1999. Rekommendationen ansågs utgöra en överenskommelse i strid med konkurrensreglerna. Ett andra beslut har nyligen fattats (18 januari 2000) riktat mot en grupp av banker kallad "Bankens vänner" (Amici della Banca). Beslutet handlar delvis om bankavgifter vid betalningar över gränserna. Banca d'Italia fann att det förelåg en överenskommelse mellan dessa banker om avgifterna och beslöt att bötfälla dem.

2. Kommissionens undersökningar fortsätter. De åtgärder som kommissionen kan vidta beror på i vilken utsträckning man finner bevis för eventuella överenskommelser om växelavgifter mellan bankerna.

(2000/C 303 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0129/00

från Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) och Bartho Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(27 januari 2000)

Ämne: Samlat programplaneringsdokument 2000–2006

Den 19 oktober 1999 presenterade Nederländernas minister för sociala frågor och sysselsättning fram det samlade programplaneringsdokumentet (SPD) ESF-3 för perioden 2000–2006 för kommissionen.

Vad anser kommissionen om den nederländska regeringens avsikt att utnyttja ESF-3 under den nya programplaneringsperioden i synnerhet för att uppnå målsättningen att ingen skall vara arbetslös längre än ett år genom att genomföra regeringsbeslutet om att under år 2000 anslå 250 miljoner gulden för sysselsättning, med hänsyn till att det är önskvärt att framförallt nå de kunder som är exceptionellt svåra att integrera på arbetsmarknaden?

I det samlade programplaneringsdokumentet 2000–2006 föreslås att genomförandeenheten för ESF kortsiktigt skall förläggas till Arbeidsvoorziening (sysselsättning) och på längre sikt skall placeras vid det nationella institutet för arbete och inkomst (LIWI).

Vad anser kommissionen om att förlägga genomförandeenheten för ESF till Arbeidsvoorziening (sysselsättning), vilket skulle innebära att både sökandet av bidrag och beviljandet av ESF-stöd skulle tillhöra samma instans?

Vad anser kommissionen om den nederländska regeringens val av LIWI men hänsyn till, å ena sidan att de uppgifter som genomförandeenheten för ESF har inte ligger i linje med LIWI:s huvuduppgift att administrera centrerna för arbete och inkomst (CWI), och å andra sidan den utveckling som lett till att kommunerna i Nederländerna erhåller medel för återintegrering på arbetsmarknaden från en enda instans, nämligen av ministern för sociala frågor och sysselsättning?

I det samlade programplaneringsdokumentet föreslås bland annat att en styrkommitté inrättas. Det nederländska kommunförbundet skall enligt planerna inte vara representerat i denna kommitté.

Delar kommissionen den uppfattningen att det vore önskvärt med det nederländska kommunförbundets deltagande eftersom detta stämmer överens med kommissionens önskemål om att tillämpa partnerskapsprincipen. Kommunerna spelar ju faktiskt en viktig roll när det gäller genomförandet av ESF-3 under den nya programplaneringsperioden och är även viktiga som uppdragsgivare.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(29 februari 2000)

Europeiska socialfonden (ESF) är gemenskapens viktigaste medel för att uppnå målen i den europeiska sysselsättningsstrategin. På nationell nivå har dessa mål utarbetats med ledning av 22 riktlinjer i den nederländska nationella handlingsplanen (NAP). Utvecklingsplanen för mål 3, som de nederländska myndigheterna har skickat in till kommissionen, utgör grunden till förhandlingarna om det nya samlade programplaneringsdokumentet (SPD). Det exakta innehållet i SPD beror på resultaten av förhandlingarna mellan kommissionen och de nederländska myndigheterna, vilka precis inletts.

De nederländska myndigheternas förslag såsom de anges i planen, nämligen att använda hela ESF-anslaget till ett övergripande tillvägagångssätt ("sluitende aanpak") verkar helt stämma överens med den förebyggande orienteringen i den europeiska sysselsättningsstrategin. Närmare bestämt avser de nederländska myndigheterna att använda ESF-medlen för att genomföra riktlinje 2 i NAP till slutet av 2002. I planen föreslås också en särskild åtgärd för att återintegrera långtidsarbetslösa, som kan användas för dem som befinner sig långt borta från arbetsmarknaden.

Det är medlemsstaten som avgör sina administrativa arrangemang, till exempel var enheten för genomförandet av ESF skall ligga. Kommissionens uppgift är att kontrollera att ESF-programmet genomförs på ett öppet, effektivt och korrekt sätt i enlighet med gällande förordning. Kommissionen kommer att förhandla med de nederländska myndigheterna för att försäkra sig om att avsnitten om genomförande i SPD ger en tillräcklig garanti för detta.

Kommissionen följer med stort intresse den senaste tidens utveckling i Nederländerna beträffande det nationella institutet för arbete och inkomst (LIWI). Institutet ses som ett nyskapande försök att mobilisera mottagare av socialbidrag eller arbetslöshets- eller invaliditetsersättning genom att tillhandahålla ett enda ställe dit de kan vända sig.

De nya bestämmelserna om strukturfonderna främjar partnerskap i vid bemärkelse och kommissionen kommer att ta upp denna fråga med de nederländska myndigheterna.

(2000/C 303 E/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0139/00**från Marie Isler Béguin (Verts/ALE) till kommissionen**

(27 januari 2000)

Ämne: Life-avtal (finansiellt instrument för miljön) för bevarande av våtmarker i Murcia (Spanien)

1993 undertecknade kommissionen ett Life-avtal⁽¹⁾ ⁽²⁾ med den spanska regionen Murcia, vilket omfattar åtgärder för att bevara naturområdet Saladar de Lo Poyo. Parlamentets utskott för framställningar behandlar nu framställning 921/96 om ändring nr 55 av den allmänna stadsplanen för Cartagena⁽³⁾, enligt vilken bostäder för fler än 20 000 personer skall byggas alldeles i närheten av våtmarkerna. Till följd av detta begärde kommissionens tjänstegrevar i juli 1997 att alla utbetalningar inom ramen för detta avtal skulle hävas tills man erhållit garantier om ett långsiktigt bevarande av området. I juni 1999 beslutade man att tillåta utbetalningar igen, eftersom man fått två garantier: För det första ett slutligt godkännande⁽⁴⁾ av den plan för förvaltning av naturresurserna (PORN, Plan de Ordenación de los Recursos Naturales), som avses i den regionala lagen 4/1992⁽⁵⁾. För det andra att man skulle tillhandahålla ytterligare handlingar om den miljökonsekvensanalys som gjorts avseende byggnadsprojektet.

Trots detta har de berörda myndigheterna godkänt ovan nämnda byggnadsprojekt⁽⁶⁾ och den tillhörande miljökonsekvensanalysen. Planen för förvaltning av naturresurserna har ännu inte godkänts och de ytterligare handlingar som utlovats har ännu inte tillhandahållits. Samtidigt har man inte gjort någon bedömning av inverkan på miljön av vare sig ändring nr 55 eller bostadsprojektet i enlighet med direktiven 85/337/EEG⁽⁷⁾ och 97/11/EG⁽⁸⁾, även om de i allra högsta grad hör till den typ av projekt och uppfyller de kriterier som anges i bilagorna till dessa direktiv.

Detta är dessutom ett område som är känt för sin betydelse för fågellivet⁽⁹⁾, och som har satts upp på Ramsar-konventionens lista⁽¹⁰⁾. Det borde därför ha getts beteckningen särskilt skyddsområde i enlighet med direktiv 79/409/EEG⁽¹¹⁾, vilket bekräftats av de regionala myndigheterna⁽¹²⁾, och borde även ha satts upp på listan över områden som skulle kunna ingå i Natura 2000 i enlighet med direktiv 92/43/EEG⁽¹³⁾.

Tänker kommissionen vidta några konkreta åtgärder avseende Life-avtalet, till följd av att bidragsmottagarna inte tillhandahållit de garantier som utlovats, och i så fall vilka åtgärder? Anser kommissionen att man, som ett led i den effektiva tillämpningen av ovan nämnda direktiv, bör vidta rättsliga åtgärder eller andra åtgärder till följd av bidragsmottagarnas strategi beträffande Saladar de Lo Poyo och det omkringliggande området?

⁽¹⁾ Kommissionens beslut av den 15 oktober 1993, KOM(1993)2824 slutlig.

⁽²⁾ Life-projekt (finansiellt instrument för miljön) – B4-3200/93/775.

⁽³⁾ Kungörelse av den 2 augusti 1996 från den regionala styrelsen för fysisk planering och väg- och vattenarbeten, som ratificerades av den regionala regeringen i Murcia den 24 januari 1997.

⁽⁴⁾ Ursprungligen antagen genom en kungörelse av den 28 december 1998 från den regionala miljö-, jordbruks- och vattennämnden.

⁽⁵⁾ Regional lag nr 4/1992 av den 30 juli, om planering och skydd av naturen i Murcia-regionen.

⁽⁶⁾ Kungörelse av den 3 november 1999 från den regionala styrelsen för fysisk planering och väg- och vattenarbeten, om godkännande av stadsplanen för Lo Poyo-området.

⁽⁷⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽⁸⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

⁽⁹⁾ Viktiga fågelområden i Spanien, den spanska ornitologiska föreningen – Bird Life International, 1998.

⁽¹⁰⁾ Resolution av den 4 november 1994 om rådets beslut av den 15 juli 1994.

⁽¹¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽¹²⁾ Det regionala miljørådets beslut i oktober 1996, efter förslag från den regionala miljö-, jordbruks- och vattennämnden.

⁽¹³⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 mars 2000)

Gemenskapen ger inom det aktuella området bidrag till ett projekt för bevarande av våtmarker – Life B4-3200/93/775 "Conservación y Gestión de Humedales y otros ecosistemas característicos de zonas áridas de la región de Murcia" – i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1404/96 av den 15 juli 1996 om ändring av förordning (EEG) nr 1973/92 om inrättande av ett finansiellt instrument för miljön (LIFE)⁽¹⁾.

Kommissionen har ett flertal gånger skriftligen begärt in upplysningar från bidragsmottagaren i Life-Nature-projektet, dvs. regionmyndigheten i Murcia. I de två senaste breven med begäran om upplysningar erinrade kommissionen bidragsmottagaren i Life-Nature-projektet om att ett flertal skrivelser fortfarande lämnats obesvarade och bad samtidigt om svar utan dröjsmål.

I avvaktan på ett adekvat svar på dessa skrivelser, dvs. beträffande den slutgiltiga planen för området och en kompletterande utredning, har kommissionen tills vidare fryst utbetalningarna enligt kontraktet för att i god tid kunna få tillgång till de underlag som krävs för ett beslut. Hittills har inget svar inkommit.

Med hänsyn till att kommission ända till dags dato inte fått några garantier från de regionala spanska myndigheterna om att området kommer att skyddas på ett tillfredsställande sätt, kommer kommissionen att vidta de åtgärder som den finner nödvändiga — däribland de åtgärder som föreskrivs i ovannämnda kontrakt — och som går ut på tillfälligt avbrytande av utbetalningarna eller eventuellt krav på återbetalning av redan utbetalda belopp.

(¹) EGT L 181, 20.7.1996.

(2000/C 303 E/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0140/00

från **Theresa Zabell (PPE-DE)** till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Skepparexamina och försäkringar

Med tanke på det stora intresset inom hela EU för sjösporter och fritidsaktiviteter i allmänhet, och i synnerhet sportbåtar, och med tanke på att havet inte har några nationsgränser ombeds kommissionen besvara följande:

Kan kommissionen besvara följande frågor::

1. Tänker kommissionen utarbeta några gemenskapsbestämmelser för att få till stånd enhetliga examina inom Europeiska unionen?
2. Vilka krav ställs i de olika medlemsstaterna för att få köra sport- respektive fritidsbåtar?
3. Vilka olika typer av examina finns i de olika medlemsstaterna, i vilka ämnen måste prov avläggas, och hur mycket kostar de att avlägga?
4. Vilka olika ansvarsförsäkringar finns, som är obligatoriska?

Svar från **Frederik Bolkestein** på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

1. Kommissionen ingriper direkt för att harmonisera examensbevis och införa särskilda direktiv endast när tre villkor är uppfyllda: om bred enighet råder bland yrkesorganisationerna, om en överväldigande majoritet av medlemsstaterna stöder det och om det är uppenbart att ett sådant initiativ leder till en betydande förbättring av den fria rörligheten för arbetstagare och egenföretagare jämfört med det befintliga systemet för erkännande av examensbevis (den generella ordningen för erkännande av examensbevis som införts genom två direktiv(¹)(²)). För närvarande känner inte kommissionen till några problem med fri rörlighet på sjösportens område. Kommissionen planerar alltså inte att utarbeta lagstiftning för att göra de olika examensbevisen på detta område enhetliga.

2. Kommissionen har inga uppgifter i frågan. Uppgifterna kan emellertid erhållas från medlemsstaternas myndigheter.

3. Kommissionen har inga uppgifter i frågan. Uppgifterna kan emellertid erhållas från de nationella kontaktpunkterna för direktiven om ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer. Kommissionen överlämnar förteckningen över kontaktpunkterna till frågeställaren och parlamentets generalsekretariat.

4. Kommissionen vill fästa frågeställarens uppmärksamhet på att det uteslutande är medlemsstaterna själva som beslutar om vilka risker som kräver obligatorisk försäkring, utom när det gäller bilförsäkring där det enligt EU-lagstiftningen krävs obligatorisk ansvarsförsäkring som omfattar hela gemenskapens territorium.

Det förtjänar dock att påpekas att försäkringen regleras i rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje skadeförsäkringsdirektivet)⁽¹⁾ (klass 12: fartygsansvar för högsjö-, insjö-, flod- och kanalfartyg), i vilket ett enhetligt system för auktorisation införs. Auktorisation skall sökas hos myndigheterna i den medlemsstat där försäkringsbolaget är etablerat, och därigenom kan bolaget verka i hela gemenskapen genom återopande av antingen etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Detta system (artiklarna 4 och 5 i direktivet) har uteslutande syftet att skapa större konkurrens på de nationella marknaderna så att konsumenterna kan välja den försäkring och det försäkringsbolag som passar dem bäst, oavsett vilken medlemsstat bolaget härrör ifrån.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier, EGT L 19, 4.1.1989.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG, EGT L 209, 24.7.1992.

⁽³⁾ EGT L 228, 11.8.1992.

(2000/C 303 E/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0141/00

från Isidoro Sánchez García (ELDR) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Program för tekniskt och finansiellt samarbete för att lindra följderna av de skador som orsakades av naturkatastrofen i Venezuela samt för att bidra till samordning mellan medlemsstaterna

Situationen i delstaterna Vargas och Miranda i Venezuela är mycket svår på grund av de förödande följder som orsakades av störtregnen, översvämningarna och jordskreden i december 1999. Tio tusentals personer fick sätta livet till och hundratals tusen skadades i katastrofen. Materialförlusterna i form av bostäder, infrastruktur, utrustning och allmänna system uppgår till flera miljoner euro. Har kommissionen för avsikt att, förutom att fortsätta det humanitära katastrofbistånd som redan beviljats och som kanaliseras via ECHO, genomföra något program för tekniskt och finansiellt samarbete för att lindra de skador som uppstått och för göra det möjligt att återuppbygga de stater i Venezuela som drabbats av naturkatastrofen samt för att samordna insatserna mellan medlemsstaterna när det gäller att samarbeta med Venezuela till förmån för landets utveckling?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(21 februari 2000)

Kommissionen förbereder för närvarande ett besök i Venezuela av en expertgrupp med uppdrag att göra en bedömning av läget i landet och att fastställa vilka särskilda åtgärder som eventuellt kan komma att vidtas. Beroende på vad expertgruppen kommer fram till kommer kommissionen att fatta beslut om en återuppbyggnadsplan på medellång sikt för Venezuela.

Kommissionen kan i detta skede inte för parlamentsledamoten ange det exakta beloppet för denna åtgärd, eftersom detta helt och hållet kommer att vara beroende av vad expertgruppen kommer fram till och av vad diskussionerna med andra givare ger.

I nära samarbete med andra givare kommer kommissionen att uppmuntra till att det görs en samordnad internationell insats och att de prioriterade områdena för åtgärden tydligt avgränsas.

(2000/C 303 E/162)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0148/00**från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen**

(24 januari 2000)

Ämne: Kroatians anslutning till Världshandelsorganisationen

I Kroatien har man nyligen valt en ny reformvänlig regering. Skulle kommissionen därför vilja förklara varför Kroatians anslutning till Världshandelsorganisationen har förhindrats under flera månader på grund av invändningar från Europeiska unionen? Vilka åtgärder vidtas för att säkerställa att Kroatien ansluter sig till Världshandelsorganisationen så snart som möjligt, i enlighet med EU:s övergripande politik gentemot Balkanländerna?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(17 februari 2000)

Kommissionen finner det angeläget att förhandlingarna om Kroatians anslutning till Världshandelsorganisationen (WTO) snabbt slutförs. De politiska förändringar som för närvarande sker i Kroatien innebär att de bilaterala förbindelserna kan ta en ny vändning. Eftersom denna nya vändning emellertid syftar till att Kroatien integreras närmare med EU, bör landets villkor för anslutning till WTO inte medföra att denna integrering försvåras för vare sig gemenskapen eller Kroatien. Förhandlingarna med de berörda parterna går vidare och kommer att intensifieras under de närmaste veckorna för att inom kort leda till en tillfredsställande lösning.

(2000/C 303 E/163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0153/00**från Alonso Puerta (GUE/NGL) till kommissionen**

(31 januari 2000)

Ämne: Hinder för den fria rörligheten på landsvägarna vid de franska gränserna

De franska arbetsgivarföreningarna för vägtransportsektorn blockerade mellan den 10 och 12 januari 2000 gränserna till Spanien, Italien, Tyskland och Belgien samt förbindelsehamnarna till Förenade kungariket i protest mot lagen om 35-timmars arbetsvecka och mot höjningen av dieseloljepriset.

Januari är ofta den månad då exporten av frukt och grönsaker från Spanien är störst. Man uppskattar att exportvaror för ett värde av ungefär 6 miljarder pesetas dagligen transporteras längs landsväg, över de franska gränserna. Mot denna bakgrund, och med tanke på att det finns risk för att blockaden inom de närmaste dagarna kommer att leda till ett överutbud och prisras på den europeiska marknaden, ställs följande frågor:

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller vilka åtgärder har den för avsikt att vidta för att garantera att den franska staten, i enlighet med gällande bestämmelser, ersätter exportörerna och transportföretagen för de förluster de lidit och för att garantera att dessa förluster behandlas brädslande, på ett tillräckligt omfattande sätt och i överensstämmelse med de skador som åsamkats?

Vilka nya åtgärder skulle kommissionen kunna vidta för att garantera att den fria rörligheten i framtiden återupprättas i liknande situationer som den i Frankrike?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

Parlamentsledamoten tar upp de allvarliga ekonomiska följderna som de franska lastbilsåkarnas blockad den 9–12 januari 2000 har fått för gemenskapens företag inom sektorn för frukt och grönsaker.

För att snarast återställa den fria rörligheten för varor och därmed begränsa de skador som uppstått för företagen till ett minimum, har kommissionen beslutat att vidta åtgärder i enlighet med rådets förordning

(EG) nr 2679/98 av den 7 december 1998 om den inre marknadens sätt att fungera i samband med den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna ⁽¹⁾.

Den 10 januari 2000 sändes därför, i enlighet med artikel 3 i förordningen, en begäran om information till de franska myndigheterna. I denna begäran anmodas de franska myndigheterna att informera kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits för att återupprätta den fria rörligheten för varor.

I sitt svar av den 12 januari 2000 informerade de franska myndigheterna kommissionen om alla åtgärder som vidtagits för att återställa den fria rörligheten. De franska myndigheterna förklarar att man är angelägna om att skydda de EU-medborgares intressen som kan ha lidit skada på grund av vägspärrarna och anger vidare att den franske inrikesministern kraftigt understrukt att åtgärder kommer att vidtas från den franska polisens sida för att eventuella skadeståndskrav skall kunna utredas.

Kommissionen vill framhålla att det i enlighet med gemenskapsrätten åligger medlemsstaternas att ersätta dem vars rättigheter enligt artikel 28 (f.d. artikel 30) i EG-fördraget har kränkts.

⁽¹⁾ EGT L 337, 12.12.1998.

(2000/C 303 E/164)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0157/00

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(26 januari 2000)

Ämne: Plan för modernisering och kvalitetshöjning i industrin i Andalusien

Med utgångspunkt i beräkningen av rikedom per invånare i de spanska autonoma regionerna, grundad på BNP per invånare (procent av det spanska genomsnittet), uppvisar den andalusiska regionen en nedslående siffra på 72,26 i förhållande till den spanska region som i detta sammanhang ligger högst, nämligen Balearerna som når upp till siffran 154,48.

Det skulle behöva skapas 80 000 företag inom de närmaste fyra åren för att full sysselsättning skall kunna nås i Andalusien och för att denna region skall kunna ta sig ur det hål den för närvarande befinner sig i, inte bara efter spanska förhållanden mätt utan även i jämförelse med samtliga gemenskapsregioner där Andalusien hamnar på sista plats.

Anser kommissionen att den, utöver den gemenskapspolitik som för närvarande stöder den ekonomiska utvecklingen i Andalusien, bör bidra till att det inrättas en plan för modernisering och kvalitetshöjning i industrin i regionen som aktiverar företagsetableringen i missgynnade områden och underlättar för små och medelstora företags tillgång till mer fördelaktiga finansieringskällor som främjar deras utbredning och tillväxt?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

I samband med de riktlinjer ⁽¹⁾ som antogs den 1 juli 1999 betonade kommissionen bl.a. hur viktigt det är med stödåtgärder för de små och medelstora företagen, både för att starta och utveckla dem. IT-samhället bör i detta sammanhang betonas, liksom skapandet av nätverk och stödtjänster.

Den 29 oktober 1999 mottog kommissionen från de spanska myndigheterna dessas regionala utvecklingsplan för de spanska regioner som för programperioden 2000–2006 är stödberättigande under mål 1. För närvarande granskar den förslaget för att i samarbete med myndigheterna i fråga färdigställa gemenskapsstödråden, där villkoren för programgenomförandet anges. Den skall tillse att de här fastställda prioriteringarna på lämpligt sätt beaktas i samband med de olika åtgärder och insatser som de utmynnar i.

⁽¹⁾ Kommissionens arbetsdokument SEK(1999) 103 slutlig: Strukturfonderna och samordningen med sammanhållningsfonden – Utkast till riktlinjer för programmen för perioden 2000–2006.

(2000/C 303 E/165)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0158/00**från Vincenzo Lavarra (PSE) till kommissionen**

(26 januari 2000)

Ämne: Uppblandning av matolja – Otillåtna blandningar av hasselnötsolja och olivolja

Tillverkare av olivolja i Italien är oroliga på grund av att otillåtna blandningar av olivolja med hasselnötsolja förekommer i allt större utsträckning.

Denna speciella olja har en kemisk och sensorisk sammansättning som liknar olivoljans. Detta tillsammans med det låga priset, ungefär 50 procent lägre än priset på olivolja, gör att denna produkt som erbjuds konsumenterna är särskilt lämpad för uppblandning.

I den kombinerade nomenklaturen anges ingen särskild definition av hasselnötsoljan, vilket gör att den omfattas av beteckningen "andra" (15 15 9059) och att importörerna tillåts saluföra produkten genom att i tullhandlingarna markera "orafinerad olja", "crude seed oil" eller "crude vegetable oil".

Kan kommissionen vidta följande åtgärder för att begränsa uppblandningen av olivolja:

1. Se till att hasselnötsoljan får en exakt identifiering med en särskild kombinerad nomenklaturkod, vilket är fallet bland annat för kokosnötsolja och palmkärnsolja.
2. Förbjuda att saluföring av dessa produkter sker med de allmänna hänvisningar som hittills använts, såsom "crude vegetable oil" eller "crude seed oil".

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 februari 2000)

Kommissionen tackar parlamentsledamoten för den skriftliga frågan om blandningar av olivolja och hasselnötsolja. Det rör sig här om ett viktigt problem som till följd av hasselnötsoljans kemiska sammansättning är mycket svårlöst. Hasselnötsoljans sammansättning gör det svårt att spåra den med nuvarande kemiska metoder. Blandningar av olivolja och hasselnötsolja är inte farliga för konsumenternas hälsa men medför allvarliga konsekvenser både för olivoljans goda rykte och för olivoljemarknaden.

Kemiexperter håller för närvarande på att experimentera fram nya analysmetoder som skulle kunna göra det lättare att fastställa om olivoljan uppblandats med hasselnötsolja. Kommissionen är samtidigt villig att undersöka parlamentsledamotens förslag om att skapa ett särskilt nummer för hasselnötsolja i Kombinerade nomenklaturen. Detta förslag skulle kanske inte lösa problemet helt och hållet men skulle i alla fall bidra till att minska risken för bedrägerier.

(2000/C 303 E/166)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0160/00**från Francesco Turchi (UEN) till kommissionen**

(26 januari 2000)

Ämne: Havsreservat och naturreservat på land

Om man anser att det är väsentligt att agera för att skydda miljön, och i detta fall den marina floran och faunan, kan alla åtgärder som avser skyddet av våra hav ses som ett steg i den hållbara utvecklingen, utan att man använder extrema åtgärder som skulle skada turistnäringen på nationell och lokal nivå? Havsreservat (till exempel Ponzianeöarna) eller naturreservat på land är ett sätt att skydda miljön utan att detta drabbar den lokala ekonomin. Det bör också beaktas att Europeiska unionen finansierar lämpliga projekt inom turist- och fiskerisektorn.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 februari 2000)

Ett av huvudmålen i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ är att ett nät av särskilda bevarandeområden av gemenskapsintresse skall inrättas under beteckningen Natura 2000. Marina områden kan ingå i nätet. Livsmiljödirektivet bidrar till det allmänna målet om en hållbar utveckling. Målet i direktivet är att uppmuntra bevarandet av biologisk mångfald samtidigt som hänsyn tas till vetenskapliga, ekonomiska, sociala, kulturella och regionala krav. Syftet med Natura 2000 är därför inte att skapa naturreservat där all mänsklig verksamhet skall vara systematiskt bannlyst. För att den biologiska mångfalden i de utsedda områdena skall bevaras eller uppmuntras kan det krävas hjälp i form av mänsklig aktivitet, som kan vara förenlig med bevarandet av utsedda områden.

Det är medlemsstaterna själva som bestämmer vilka mänskliga aktiviteter som skall anses vara förenliga. Detta kan till exempel ske genom särskilda förvaltningsplaner.

All verksamhet som finansieras via gemenskapens på områdena turism eller fiske måste uppfylla kraven i direktivet.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 303 E/167)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0163/00

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(26 januari 2000)

Ämne: Kommissionsledamoten Franz Fischlers besök i Marocko den 17 januari 2000

Fiskeavtalet med Marocko löpte ut den 30 november 1999 och den flotta som bedriver fiske i det berörda området har fått avbryta sin verksamhet, vilket kommer att få betydande sociala och ekonomiska konsekvenser. I fiskeflottan ingår 30 portugisiska fartyg som har en besättning på upp emot 700 fiskare och skapar över 3 000 arbetstillfällen, huvudsakligen i de två fiskeberoende kommunerna Sesimbra och Olhão/Fuzeta. Flottan har specialiserat sig på fiske i de Marockanska fiskevattnen och kommer att få stora problem när den skall ställa om sin verksamhet.

Enligt uppgifter från Agence Europe från den 18 januari 2000 kan man, efter ett möte mellan kommissionsledamoten Franz Fischler och den marockanske statssekreteraren Taieb Fassifihiri, dra slutsatsen att avtalet inte kommer att förnyas eftersom Europeiska unionen har konstaterat att fångstverksamheten kommer att upphöra och att man får utreda andra samarbetsalternativ.

1. Hur trovärdiga är dessa uppgifter? Har kommissionen uteslutit möjligheten att förnya avtalet?
2. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit mot bakgrund av att flottans verksamhet står stilla på grund av att avtalet har löpt ut?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 februari 2000)

Kommissionen kan bekräfta att den står i kontakt med de marockanska myndigheterna för att undersöka alla tänkbara former av ett eventuellt nytt partnerskap som kan införas på fiskeriområdet, och som är till förmån för de båda sektorerna.

Kommissionen intar samma ståndpunkt som den har givit uttryck för de senaste månaderna och som grundar sig på det förhandlingsdirektiv som antogs av rådet den 15 oktober 1999.

Kommissionen har redan godkänt åtgärder för ekonomiskt stöd till redare och besättningar som drabbats av att fiskeavtalet med Marocko inte har förnyats. Dessa åtgärder kommer från och med den 1 januari 2000 att finansieras genom Fonden för fiskets utveckling (FFU) inom programmen för Spanien och Portugal för perioden 2000–2006, enligt villkoren i den nya FFU-förordningen.

(2000/C 303 E/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0164/00

**från Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
och Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen**

(31 januari 2000)

Ämne: Kostnader för övergång till konkurrens i Spanien

Kan kommissionen, med förbehåll för den bedömning av den spanska elsektorn som kommissionen har gett en oberoende expert i uppgift att utföra, förklara hur den, med avseende på de kostnader som inte ersätts inom ramen för övergången till fri konkurrens, har beaktat de kostnader som direkt omfattas av bestämmelser som Spanien tidigare har antagit? Har kommissionen kontrollerat att dessa kostnader inte redan tidigare har ersatts? Anser inte kommissionen det vara oacceptabelt att konsumenterna (oavsett om kostnaderna ersätts eller ej) i fråga om övergången till fri konkurrens måste stå för sådana kostnader som inte har någonting att göra med definitionen på de kostnader för övergång till fri konkurrens som berättigar till ersättning?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(28 februari 2000)

Kommissionen har ännu inte avslutat sin granskning av de spanska icke-återvinningsbara kostnaderna (kostnader som det inte går att få täckning för på en konkurrensutsatt marknad) och kan därför inte omedelbart svara på parlamentsledamöternas första fråga. Det står under alla omständigheter klart att de kostnader som redan tidigare kompenserats inte kommer att betraktas som icke-återvinningsbara. Elkonsumenterna kommer bara att behöva stå för de kostnader som kommissionen anser vara icke-återvinningsbara.

(2000/C 303 E/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0169/00

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Ackordarbete

Den tyska koncernen Volkswagen har återinfört ackordarbete i den europeiska bilindustrin. "5000-för-5000"-planen innebär ett brott mot tidigare praxis inom bilindustrin, i det att arbetstagaren själv får huvudansvaret för arbetstidens längd.

Vad anser kommissionen om denna nya arbetsmetod som innebär att en fast lön betalas ut för en varierande arbetstid? Anser kommissionen att denna metod skulle kunna tillämpas för att bekämpa arbetslösheten och för att skapa arbetstillfällen inom gemenskapen?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(3 mars 2000)

Kommissionen anser att nya former av arbetsorganisation förmodligen lyckas bäst när de införs i överenskommelse med arbetsmarknadens parter. Det är också viktigt att skapa en lämplig balans mellan flexibilitet och säkerhet. Nya former av arbetsorganisation kan leda till fler arbetstillfällen, men det beror till stor del på de specifika omständigheterna.

(2000/C 303 E/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0175/00
från Olivier Duhamel (PSE) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Europeisk utmärkelse

Då ovädret nyligen drog fram över en del av Västeuropa lämnade hundratals européer, civila och militärer, sina länder och tog sig till de katastrofdrabbade områdena, där de ställde upp med sin kompetens och energi för att reparera det som var möjligt och för att undsätta den drabbade befolkningen.

Detta ur solidaritetssynpunkt exemplariska agerande skulle kunna leda till att unionen, och framförallt kommissionen, inrättar en europeisk utmärkelse, till exempel i form av ett europeiskt förtjänsttecken, för att belöna de medborgare eller grupper av medborgare som på någon nivå har verkat för att förstärka sammanhållningen mellan folken i medlemsstaterna, eller som har visat prov på europeisk medborgaranda.

Kan kommissionen, och framförallt dess ordförande, meddela om den kan tänka sig att inrätta en sådan utmärkelse för att belöna exempel på mod och solidaritet inom unionen, och om så är fallet kan den snabbt undersöka på vilket sätt detta skall genomföras?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(15 mars 2000)

Kommissionen förstår och delar parlamentsledamotens oro.

Den anser emellertid inte att ett sådant initiativ omfattas av dess behörighet. Initiativet skulle däremot kunna tas upp när unionen grundligare undersöker frågan om civilskydd på europeisk nivå.

(2000/C 303 E/171)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0186/00
från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Övervakad deponering av radioaktivt material i Albanien och på södra Balkan

Vid ett sammanträde som nyligen ägde rum i Rom mellan den grekiske ministern för allmän ordning och den italienske inrikesministern (under närvaro av deras albanske kollega) uttrycktes farhågor över den eventuella nedsmutsningen av Adriatiska havet på grund av försöken att – utan kontroll eller övervakning – deponera radioaktivt material. Man diskuterade också olika sätt för att få ett slut på smugglingen av radioaktiva ämnen och deponeringen av dessa i Albanien och på södra Balkan.

1. Vilken information förfogar kommissionen över beträffande smuggling av radioaktivt material till Albanien och södra Balkan?
2. Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att begränsa den förorening av Adriatiska havet som pågår till följd av okontrollerad deponering av radioaktivt material?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(14 mars 2000)

1. Uppgifter om fall av olaglig handel med klyvbart material och radioaktiva ämnen som upptäcks av myndigheterna inkommer regelbundet till kommissionen. Kommissionen är medveten om de särskilda problem som finns i f.d. Jugoslavien och Albanien. Av detta skäl har enheten för strålskydd vid generaldirektoratet för miljö inrättat ett omfattande upplysnings- och utbildningsprogram i syfte att hjälpa bland annat de baltiska staterna att införa effektiva åtgärder för att bekämpa olaglig handel med kärnämnen.

Det finns även ett institut för kärnfysik som sorterar under Albanien vetenskapsakademi. Detta institut har inrättat två kontrollgrupper vid tullmyndigheterna i Durres och Tirana. Dessa grupper ansvarar bland annat för den olagliga handeln med radioaktivt avfall.

2. När det gäller Adriatiska havet förklarar de albanska myndigheterna att de inte känner till några föreningar av detta slag.

I förhandlingsdirektiven rörande det nya stabiliserings- och associeringsavtalet med f.d. republiken Makedonien anges förstärkt övervakning och kontroll av transporter av känsliga material, inbegripet radioaktiva ämnen, som ett möjligt samarbetsområde.

(2000/C 303 E/172)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0188/00

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Ett tolkningssystem med över tjugo språk

Hur långt har kommissionen kommit när det gäller att utvärdera möjligheten att erbjuda tolkning till tjugo språk vid EU-sammanträden efter utvidgningen till de central- och östeuropeiska kandidatländerna? Kan kommissionen bekräfta att en stor del av tolkningarna kommer att ske på så sätt att de först tolkas till ett enda huvudspråk och sedan till de övriga språken via detta huvudspråk.

Om så är fallet, har kommissionen tänkt på att använda esperanto som huvudspråk med tanke på:

- att det är neutralt och därför inte skulle prioritera någon språkgrupp inom EU,
- att det är ett strukturerat och logiskt språk som är idealiskt för detta ändamål och
- att det går mycket fort att lära sig språket?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(14 mars 2000)

Kommissionen har anordnat urvalsprov för frilanstolkare i central- och östeuropeiska språk sedan 1990. För närvarande finns det sammanlagt ca 200 godkända tolkar i samtliga dessa språk. Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar av den 22 december 1999 på skriftliga frågan E-2064/99 (1) från Olivier Dupuis.

Ytterligare utbildningssatsningar har gjorts i dessa länder och 120 stipendier har delats ut till språk-studerande under 1999 och 2000.

Detta är i linje med den respekt för kulturell och språklig mångfald som är ett av kännetecknen för det europeiska samarbetet.

Gemensamma tjänsten för tolkning och konferenser (SCIC) strävar efter att tolkning skall ske direkt från ett språk till ett annat eller, om det inte är möjligt, via högst ett mellanliggande språk. Detta mellanliggande språk (reläspråket) varierar beroende på arbetslagets sammansättning och de språk som talas.

Även om andelen relätolkning säkert kommer att öka, finns det ingen anledning till att detta skulle leda till ett system där samma reläspråk eller "pivåspråk" används vid alla sammanträden eller bara ett reläspråk vid alla sammanträden. Tolkarna kan välja mellan flera reläspråk beroende på kulturella likheter eller reläspråk som känns naturliga genom att de kommer från samma språkfamilj.

Som en följd av diverse framställningar från parlamentet har kommissionen bitt SCIC att sätta upp en arbetsgrupp för att granska "Neighbour and Relais"-projekten som sysslar med esperantoinläring och se om det är genomförbart att använda esperanto som reläspråk vid tolkning.

(¹) EGT C 219, 1.8.2000, s. 81.

(2000/C 303 E/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0189/00

**från Salvador Jové Peres (GUE/NGL)
och Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen**

(31 januari 2000)

Ämne: Import av tomater från Marocko

De kvantiteter som fastställts för import av tomater från Marocko har överskridits, och följaktligen har bestämmelserna i associeringsavtalet med Marocko tillämpats genom krav på importlicenser.

Enligt uppgifter som nyligen förekommit i pressen skall förvaltningskommittén för frukt och grönsaker den 20 januari 2000 behandla ett förslag om avskaffande av kravet på importlicenser för tomater från Marocko.

Är kommissionen säker på att det finns en rättslig grund som gör det möjligt att ändra bestämmelserna i associeringsavtalet med Marocko genom förvaltningskommitténs handlande?

(2000/C 303 E/174)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0190/00

**från Salvador Jové Peres (GUE/NGL)
och Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen**

(31 januari 2000)

Ämne: Import av tomater från Marocko

Eftersom de begränsningar som upprättats för importkvoterna för tomater från Marocko har överskridits har man i enlighet med associeringsavtalet med Marocko infört krav på importlicenser.

Enligt uppgifter i pressen kommer förvaltningskommittén för frukt och grönsaker att behandla förslaget att upphäva kravet på importlicenser för tomater från Marocko den 20 januari 2000.

Enligt kommissionens förklaringar i massmedia skulle kravet på importlicenser upphävas under villkor att Marocko förpliktigar sig till att följa de kvoter som föreskrivs i associeringsavtalet.

Anser kommissionen det nödvändigt att erhålla löften om att bestämmelserna i undertecknade internationella avtal skall följas? Anser kommissionen att ett sådant löfte är mer värt och ger större garantier än de marockanska företrädarnas underskrift på associeringsavtalet?

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta om kravet på importlicenser upphävs, med tanke på de överskridningar som gjorts av kvoterna för närvarande, för att kontrollera importen av tomater från Marocko och säkerställa att associeringsavtalet följs?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0189/00 och E-0190/00
ingivet av Franz Fischler för kommissionen**

(23 februari 2000)

Sedan kommissionen konstaterat att den marockanska tomatexporten till gemenskapen överskridit de avtalade gränserna och efter fruktlösa kontakter med de marockanska myndigheterna, antog den förordning (EG) nr 2767/1999 av den 23 december 1999 om inrättande av en ordning med importlicenser för import av tomater från Marocko⁽¹⁾. Efter nya kontakter åtog den marockanska sidan sig att för innevarande regleringsår rätta sig efter de avtalade kvantiteterna. Därefter upphävde kommissionen ordningen med importlicenser genom förordning (EG) nr 188/2000 av den 26 januari 2000⁽²⁾, samtidigt som den åtog sig att förstärka den existerande importkontrollen. Ordningen med importlicenser kan vid behov återinföras.

Förordningen om att införa importlicenser antogs genom förvaltningskommittéförfarande enligt artikel 3 i beslut 95/35/EG av den 19 december 1994 om ingående av ett avtal genom skriftväxling mellan Europeiska gemenskapen och konungariket Marocko om ordningen för import till Europeiska gemenskapen av tomater och zucchini med ursprung i och importerade från Marocko⁽³⁾. Förordning (EG) nr 2767/1999 upphävdes med samma förfarande och på samma rättsliga grund.

Kommissionen upphävde importlicensförordningen sedan Marocko på nytt åtagit sig att, för innevarande regleringsår, efterleva villkoren i ovannämnda skriftväxling. Här förutses att den totala tomatexporten skall begränsas till 145 676 ton för perioden november 1999 till mars 2000.

Kommissionen har åtagit sig att förstärka gemenskapens existerande importkontroller för tomater, vilket skall ske i samarbete med medlemsstaternas tullmyndigheter, och den kommer att återinföra importlicenser om Marocko inte rättar sig efter de avtalade kvantiteterna.

⁽¹⁾ EGT L 333, 24.12.1999.

⁽²⁾ EGT L 22, 27.1.2000.

⁽³⁾ EGT L 48, 3.3.1995.

(2000/C 303 E/175)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0196/00

från Mario Mantovani (PPE-DE) till kommissionen

(27 januari 2000)

Ämne: Oegentligheter och bedrägerier vid Gemensamma forskningscentret i Ispra

I dagstidningarna i Italien, särskilt i provinsen Varese, har oroväckande uppgifter publicerats om misstänkta oegentligheter och bedrägerier vid Europeiska forskningscentret i Ispra. Enligt uppgifterna skall centret ha utnyttjat gemenskapsmedel felaktigt genom att lägga ut entreprenader på företag som inte var tillräckligt kompetenta, "rekommenderade" eller som till och med saknade kvalifikationer. I dagstidningarna rapporteras att frågan behandlas i 1998 års rapport om bedrägeribekämpning och att den fortfarande undersöks.

Vad har framkommit i de delar av undersökningen som anses vara avslutade och i synnerhet vilka åtgärder har vidtagits gentemot dem som gjort sig skyldiga till dessa bedrägerier till skada för EU?

Vad har hittills framkommit i de delar av undersökningen som fortfarande pågår och vilka åtgärder kommer att vidtas eller har redan vidtagits?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

Kommissionen konstaterar inledningsvis att årsrapporten för 1998 om skydd av gemenskapens finansiella intressen och kampen mot bedrägerier⁽¹⁾ inte innehåller några uppgifter om det ärende som parlamentsledamoten tar upp. Å andra sidan är inte alla utredningar med i rapporten.

Ärendet gäller misstänkta oegentligheter och bedrägerier i samband med upphandling, i synnerhet av tjänster, vid Gemensamma forskningscentret i Ispra. Händelserna skall ha ägt rum under åren 1994–1996.

De administrativa undersökningar som kommissionen bedrivit visar att oegentligheter har förekommit i samband med upphandling. Disciplinära åtgärder har beslutats mot fyra anställda. Ärendet har överlämnats för granskning till Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF).

⁽¹⁾ KOM(1999) 590 slutlig.

(2000/C 303 E/176)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0197/00**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(27 januari 2000)

Ämne: Sänkt moms på arbetsintensiva tjänster

Som ett led i de europeiska försöken att sänka momsen på ett antal arbetsintensiva tjänster har i Nederländerna från och med den 1 januari 2000 momsen för bland annat frisörer sänkts från 17,5 procent till 6 procent.

Enligt tidningsuppgifter från bland annat det nederländska frisörförbundet Nederlandse Kappersbond ANKO verkar det som om en stor del av frisörerna inte låter konsumenterna bli delaktiga av denna fördel i fråga om momsen.

1. Håller kommissionen med mig om att detta leder till att avsikten med direktivet, nämligen att motverka svartjobbandet och skapa ökad sysselsättning, kommer att gå i stöpet?
2. Anser kommissionen att kriterierna i artikel 1 i direktivet inte uppfylls om inte priserna sänks som en följd av att momsen sänkts?
3. Vad tänker kommissionen göra åt det här?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(21 februari 2000)

Kommissionen har inte tidigare underrättats om de förhållanden som frågeställaren nämner.

Syftet med rådets direktiv 1999/85/EG av den 22 oktober 1999 om ändring av direktiv 77/388/EEG beträffande möjlighet att på försök tillämpa en reducerad mervärdesskattesats på arbetsintensiva tjänster⁽¹⁾ är just att skapa nya arbetstillfällen. Det rör sig emellertid om ett försök varigenom det bör kunna visas att en sänkning av mervärdesskatten är ett effektivt verktyg på detta område.

Det är de nationella myndigheternas ansvar att vidta de åtgärder som krävs för att detta försök skall kunna genomföras på ett effektivt sätt.

Medlemsstaterna skall sedan utvärdera resultaten av detta försök och redogöra för dem i en rapport till kommissionen, som sedan i sin tur skall analysera dem för att kunna dra slutsatser om de åtgärder som eventuellt bör vidtas till följd av försöket.

⁽¹⁾ EGT L 277, 28.10.1999.

(2000/C 303 E/177)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0198/00**från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen**

(27 januari 2000)

Ämne: Utbyggnad av vägen till Gardaland, Castelnuovo del Garda (Verona)

Genom beslut 153 av den 28 juli 1999 godkände kommunen Castelnuovo sul Garda (Verona) de slutgiltiga planerna för utbyggnad av den sträcka på 1,4 km som faller inom kommunens territorium av vägen Via Derna som förbinder riksväg 249 (Gardesana Orientale) med länsväg 30 (Per Colà)⁽¹⁾. Vägsträckan skall byggas ut till att omfatta fyra filer och en cykel- och gångbana. Projektet motiveras med att det krävs en lösning på problemet med tillträde med bil till nöjesparken Gardaland, som skall stå för kostnaderna. Det slutliga målet är i själva verket att förlänga vägsträckan till motorväg A4 (Milano-Venedig) via riksväg 450 (Superstrada Napoleonica)⁽²⁾.

Varken kommunen Lazise, det statliga vägverket (ANAS) eller det bolag som förvaltar motorvägarna (Società Autostrade spa) har emellertid gjort några ansträngningar för att slutföra de delar av arbetet som faller inom deras kompetensområden och utrusta förbindelsesträckan till berörda vägar (länsväg 30 och riksväg 450) och motorväg A4 (Milano-Venedig) med en ny vägspärr. Detta gör att syftet med projektet allvarligt ifrågasätts eftersom det visar att kommunen Castelnuovos initiativ har påtvingats de andra statliga organen. Protester mot projektet har redan framförts och privatpersoner har väckt talan i den regionala förvaltningsdomstolen⁽³⁾.

Det har inte genomförts någon miljökonsekvensbedömning för projektet och inte heller undersökts om en sådan bedömning är nödvändig. I den italienska lag⁽⁴⁾ som införlivar direktiv 85/337/EEG⁽⁵⁾ fastställs det att alla sekundära landsvägar och genomfartsleder i städer som har fyra eller fler filer och är längre än 1 500 m samt genomkorsar, om än bara delvis, ett naturskyddsområde måste underställas en miljökonsekvensbedömning. Även i fallet med vägar som inte genomkorsar naturskyddsområden måste man undersöka om projektets karaktär kräver en sådan bedömning. Via Derna går delvis genom ett naturskyddsområde och en utbyggnad strider också mot miljöriktlinjerna i bestämmelserna om Gardasjöns områdesplanering som ingår i regionplanen som är regionen Venetos viktigaste instrument för regionplanering⁽⁶⁾. Domstolen gav nyligen en restriktiv tolkning av hur miljökonsekvensbedömningen skall tillämpas⁽⁷⁾.

Anser inte kommissionen att man bör undersöka projektet i fråga i syfte att fastställa behovet av en miljökonsekvensbedömning? Om så är fallet, vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att säkerställa att detta görs?

⁽¹⁾ Via Derna byggdes 1977 med bidrag från EUGFJ i syfte att främja jordbruket (regeringsdekret 16772 av den 25 oktober 1974 i enlighet med artikel 35 i lag 910 av den 27 oktober 1966).

⁽²⁾ Vägsträckan Gardaland-motorväg A4 skulle totalt bli omkring 5,8 km lång.

⁽³⁾ Regionala förvaltningsdomstolen i Veneto, mål nr 3027/99 (Frezza Gianfranco), 3028/99 (Lorenzini Andreino och Claudio) och 3029/99 (Lorenzini Renzo).

⁽⁴⁾ Presidentdekret av den 12 april 1996, offentliggjort i Gazzetta Ufficiale den 7 september 1996.

⁽⁵⁾ Jfr. EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽⁶⁾ I detta sammanhang föreskriver den regionala (Veneto) lagen nr 10 av den 26 mars 1999 om miljökonsekvensbedömning, offentliggjord i Bollettino Ufficiale della Regione den 30 mars 1999 en miljökonsekvensbedömning för genomfartsleder i städer med fyra eller fler filer som är längre än 1950 m och sekundära landsvägar som är längre än 5 km om dessa genomkorsar, om än delvis, känsliga områden. Den regionala lagen säger inget om sekundära landsvägar som är kortare än 5 km och som genomkorsar känsliga områden.

⁽⁷⁾ Domstolen fastslog i själva verket att i fallet med de projekt som anges i bilaga II i direktiven om miljökonsekvensbedömning har en medlemsstat inte rätt att underlåta en miljökonsekvensbedömning för ett projekt om projektets inverkan på miljön, p.g.a. dess natur, omfattning eller belägenhet, är av betydande grad (mål C-435/97, dom av den 16 september 1999) samt att det under alla omständigheter är medlemsstaternas plikt att i förväg låta genomföra en miljöbedömning för att undersöka behovet av en miljökonsekvensbedömning (mål C-133/94, dom av den 2 maj 1996).

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(23 februari 2000)

Det projekt som parlamentsledamoten nämner avser en fyrfilig vägsträcka på 1 400 meter. Det är att betrakta som ett projekt enligt punkt 10 e "Byggande av vägar, hamnar och hamnanläggningar, inklusive fiskehamnar (projekt som inte omfattas av bilaga I)" i bilaga II till rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars

1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾.

I direktivet föreskrivs följande (artikel 4.2): "Om inte annat följer av artikel 2.3 skall medlemsstaterna när det gäller projekt som redovisas i bilaga II bestämma genom a) granskning från fall till fall, eller b) gränsvärden eller kriterier som fastställs av medlemsstaten, om projektet skall bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5-10. Medlemsstaterna får besluta att tillämpa förfarandena i både a och b."

Kommissionen kände inte till den situation som ledamoten beskriver och kommer att vidta lämpliga åtgärder för att inhämta detaljerade upplysningar och försäkra sig om att gemenskapslagstiftningen efterlevs.

⁽¹⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

(2000/C 303 E/178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0206/00

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Transport av levande husdjur

Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta med avseende på novemberrapporten från byrån för livsmedel och veterinära frågor i vilken

- allvarliga brister konstaterades vid italienska gränskontroller beträffande iakttagandet av EU:s bestämmelser om transporttider, viloperioder, utfodring och vattning av djur,
- det rekommenderades att de italienska myndigheterna omedelbart vidtar åtgärder för att säkerställa att djur som har transporterats långa sträckor från avlägsna platser i tredje land får vila 24 timmar när så är möjligt, och
- det rekommenderades att de italienska myndigheterna inom tio arbetsdagar bör reagera på resultaten i rapporten och lämna uppgifter om vilka åtgärder som vidtagits och vilka åtgärder som planeras för att ta itu med problemen?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(21 mars 2000)

Rapporter från kommissionens veterinärinspektion, reaktionen från de italienska myndigheterna och klagomål från olika organisationer som verkar för djurens välbefinnande har alla bidragit till att kommissionen är väl medveten om att rådets direktiv 91/628/EEG om skydd av djur vid transport⁽¹⁾, ändrat genom rådets direktiv 95/29/EG, inte genomförts på ett tillfredsställande sätt när det gäller djurtransporter som anländer till vissa italienska gränskontrollstationer.

När djur kommer till gemenskapens gränser i ett tillstånd som gör att de klart inte kan transporteras vidare, är det medlemsstaten i fråga som måste vidta de nödvändiga åtgärderna för att se till att dessa djur får det bra, genom att ta hand om dem ordentligt och låta dem vila ut tillräckligt.

Fem veterinärinspektioner har utförts vid de italienska gränspunkterna i Gorizia och Prosecco-Fernetti under de senaste fem åren. Efter den senaste inspektionen i juli 1999 reagerade de italienska myndigheterna på rekommendationerna angående djurens välbefinnande. Myndigheterna försäkrade att man skulle vidta åtgärder för att se till att det fanns veterinärpersonal dygnet runt och att personalen skulle ges särskilda instruktioner för att se till att lagstiftningen om djurens välbefinnande iakttas.

Ytterligare en inspektion vid italienska gränskontrollstationer planeras under andra halvåret 2000, däribland till Gorizia och Prosecco.

Kommissionen granskar frågan för att eventuellt väcka talan enligt artikel 226 (tidigare artikel 169) i EG-fördraget om det skulle visa sig nödvändigt.

Kommissionen överväger även möjligheterna till närmare samarbete med länderna i Östeuropa för att förbättra kontrollerna vid avresan och under transporten. De flesta länder utanför EU som berörs av frågan är kandidatländer, vilket innebär att de kan få hjälp av Byrån för tekniskt bistånd och informationsutbyte (TAIEX). TAIEX har nyligen kontaktats beträffande förbättring av djurens välbefinnande i dessa länder och särskilt vad gäller transport av levande djur.

(¹) EGT L 340, 11.12.1991.

(2000/C 303 E/179)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0209/00

från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Importen av levande djur från tredje land

I oktober 1999 offentliggjorde kommissionen en rapport som visade att bestämmelserna i rådets direktiv 91/628/EEG (¹) (ändrat genom rådets direktiv 95/29/EG (²)) om skydd av djur vid transport ofta inte iaktas vid vissa italienska gränskontrollstationer när det gäller levande djur som förs in i Europeiska unionen från tredje land. Djurskyddsorganisationer har också rapporterat överträdelse av lagstiftningen som är avsedd att skydda djur under transport vid gränskontrollstationen i Gorizia.

Kommer kommissionen nu att överväga att dra tillbaka godkännandet av Gorizia som gränskontrollstation?

Kommer kommissionen även att överväga att inleda ett överträdelseförfarande eftersom Italien vid vissa gränskontrollstationer inte genomfört bestämmelserna i rådets direktiv 91/628/EEG (ändrat genom rådets direktiv 95/26/EG)?

(¹) EGT L 340, 11.12.1991, s. 17.

(²) EGT L 148, 30.6.1995, s. 52.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

Kommissionen är medveten om de problem vid gränskontrollstationen Gorizia (Italien) som rör bristande iakttagande av bestämmelserna i rådets direktiv 91/628/EEG om skydd av djur vid transport, ändrat genom direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995. Rapporter från kommissionens veterinärinspektion samt klagomål från olika djurskyddsorganisationer visar också att problemen fortsätter inom detta område.

Under de sista fem åren har fem veterinärkontroller genomförts vid de italienska gränskontrollstationerna Gorizia och Prosecco-Fernetti. I rapporten som gäller Gorizia och som hänvisar till en kontroll som utfördes i juli 1999, rekommenderas inte att dra tillbaka godkännandet att importera levande djur vid Gorizia. Det finns heller inga planer på att dra tillbaka godkännandet av Gorizia som gränskontrollstation, eftersom denna åtgärd inte skulle hindra trafiken från att fortsätta på andra vägar.

Kommissionen har ingripit mot de italienska myndigheterna vid ett flertal tillfällen när det gäller det otillräckliga införlivandet i den nationella lagstiftningen av bestämmelserna i rådets direktiv 91/628/EEG, ändrat genom direktiv 95/29/EG. Även om vissa kortfristiga förbättringar har kunnat iaktas vid tidigare ingripanden, verkar det ändå som om transporten av djuren i fråga fortfarande ofta utförs utan att man tar hänsyn till djurskyddsbestämmelserna.

Kommissionen kommer även att i vederbörlig ordning överväga att inleda ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget på grund av Italiens bristande genomförande av bestämmelserna i djurtransportdirektiven.

(2000/C 303 E/180)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0211/00
från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Kommissionens nya informationspolitik

Kommissionen har såvitt jag vet gett representationerna i de olika medlemsstaterna order om att ändra informationspolitiken så att den i stället för medborgarinformation inriktas på en rättrogen politisk information. Detta minskar EU-informationens trovärdighet och ökar dess propagandakarakter. Hur motiverar man denna ändring?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(13 mars 2000)

Kommissionen har absolut inte för avsikt att ersätta information riktad till medborgarna med information som är "politiskt korrekt". Kommissionen har således inte gett sådana instruktioner till sina representationer i medlemsstaterna.

Som ett led i omstruktureringen av sina avdelningar kommer kommissionen snart att behandla ett utkast till meddelande om representationernas uppgifter i medlemsstaterna.

(2000/C 303 E/181)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0224/00
från Carlos Costa Neves (PPE-DE) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Tillämpningen av artikel 299.2 i fördraget

Vid europeiska rådets möte i Köln i juni 1999 uppmanades kommissionen att före slutet av 1999 förelägga rådet en rapport om åtgärder för att säkerställa att artikel 299.3 i fördraget efterlevs.

- Det är viktigt att man så snart som möjligt skapar en ram för åtgärderna och att det fastställs ett tillvägagångssätt och en tidsplan för varje tillämpning.
 - Det särskilda programmet för Madeira och Azorerna, Poseima-programmet, måste revideras så snart som möjligt och det måste fastställas hur programmet skall inordnas bland övriga åtgärder som skall vidtas.
 - Det har inte gått fram fullständig information om varför kommissionen är försenad med rapporten.
1. När kommer kommissionen att lägga fram sin rapport så att den kan behandlas i rådet och parlamentet?
 2. Hur ser tidsplanen ut för genomförandet av åtgärderna?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(9 mars 2000)

1. Kommissionen antog inte den rapport som parlamentsledamoten hänvisar till före utgången av 1999, eftersom man var tvungen att ha tid på sig att granska de synpunkter som lämnats in av de berörda medlemsstaterna. Synpunkterna mottogs i november och december 1999. Vidare inväntade kommissionen de uttalanden som gjordes vid mötet mellan medlemsstaterna och de berörda regionerna den 23 november 1999. Kommissionen strävar efter att färdigställa och anta rapporten inom några veckor.

2. Rapporten kommer att innehålla uppgifter om vilka åtgärder kommissionen avser att vidta, med tidsplan för dessa i de fall en sådan kan upprättas.

(2000/C 303 E/182)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0231/00**från Nicole Thomas-Mauro (UEN) till kommissionen**

(4 februari 2000)

Ämne: Vitbok om livsmedelssäkerhet

I vitboken om livsmedelssäkerhet fastställs det att det skall upprättas kontakter mellan den europeiska livsmedelsmyndigheten och liknande organ, det vill säga nationella organ och institutioner med ansvar för livsmedelssäkerheten. Hur skall detta samarbete fungera? I vilken utsträckning kommer man att ta hänsyn till de nationella organens uttalanden om de är avvikande?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(6 mars 2000)

Vitboken om livsmedelssäkerhet⁽¹⁾, som antogs av kommissionen den 12 januari 2000, innehåller de allmänna principerna för hur den framtida europeiska livsmedelsmyndigheten skall byggas upp och fungera. Kommissionen har bett om synpunkter före slutet av april 2000. Under tiden fortsätter diskussionerna för att förbättra idéerna i vitboken. Den europeiska livsmedelsmyndigheten måste under alla förhållanden ha ett nära samarbete med andra vetenskapliga organ i medlemsstaterna och på andra håll. Genom att följa principerna om oavhängighet, hög kompetens och öppenhet bör myndigheten efterhand vinna förtroende och respekt samt erkännas som den mest auktoritativa källan för upplysningar och råd.

⁽¹⁾ KOM(1999) 719 slutlig.

(2000/C 303 E/183)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0232/00**från Nicole Thomas-Mauro (UEN) till kommissionen**

(4 februari 2000)

Ämne: Vitbok om livsmedelsäkerhet

Varför speglar vitboken en mer försiktig inställning till hälsoargumenten än de mer flexibla nationella bestämmelserna? Varför föreslår inte kommissionen strikta ramar för att möjliggöra ett rimligt utnyttjande av hälsoargumenten?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(9 mars 2000)

Enligt artikel 2 i rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel⁽¹⁾ är det förbjudet att tillskriva livsmedel egenskaper som förebygger, behandlar eller botar någon sjukdom hos människor eller antyda sådana egenskaper. Påståendena om minskade risker för att insjukna har sitt ursprung i detta förbud.

Kommissionen menar i sin vitbok om livsmedelssäkerhet⁽²⁾ att det inte finns någon anledning att ändra principen för denna bestämmelse.

I vitboken anges att kommissionen emellertid kommer att undersöka om det i gemenskapslagstiftningen bör införas särskilda bestämmelser för att reglera fysiologiska påståenden och näringspåståenden som gäller ett näringsämnes hälsofrämjande effekter på vissa normala kroppsfunktioner. Fastställandet av en strikt ram för den här typen av påståenden är ett första steg mot ett övergripande åtagande att tillhandahålla pålitlig konsumentinformation som baserar sig på vetenskapliga fakta och som är relevant för produkten. Syftet är att konsumenten skall kunna fatta beslut som gagnar hälsan och välbefinnandet i allmänhet.

⁽¹⁾ EGT L 33, 8.2.1979. Direktivet senast ändrat genom kommissionens direktiv 97/4/EG. EGT L 43, 14.2.1997.

⁽²⁾ KOM(1999) 719 slutlig.

(2000/C 303 E/184)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0241/00
från Ioannis Marinos (PPE-DE) till rådet

(4 februari 2000)

Ämne: Greklands kostnader för genomförandet av Schengenavtalet

Grekland har under de senaste åren gjort stora ansträngningar för att skapa den infrastruktur som genomförandet av Schengenavtalet kräver. Det här har bland annat inneburit ett inrättande av en "tjänst för gränsbevakning" och man har också förstärkt gränsbevakningsenheterna med 756 fler poliser och hamnbefälet med 500 extra officerare och hamnvakter. Dessutom har man beställt och införskaffat högteknologisk utrustning vilket i konkreta termer innebär att den grekiska staten införskaffat bärbar värmekamerautrustning för användning i gränsbevakningsarbetet, apparatur för telematisk bildöverföring av typen Photophone för att kunna identifiera förfalskade resehandlingar, binokulära system för spaning och bevakning nattetid samt apparatur för mekanisk avläsning av resehandlingar. Man har också erhållit snabbgående båtar från Sverige och Förenta staterna samt patrullfordon (fyrhjulsdrevna jeepar), allt för att på effektivast möjliga sätt bevaka de hundratals kilometer av fastlandsgränser och gränser till havs som Grekland har med länder som står utanför EU och Schengenavtalet. Av detta framgår med andra ord att Grekland redan har försett sig med eller beställt avancerade teknologiska system och utrustning, detta till höga kostnader, för att kunna uppfylla sina förpliktelser eftersom landet uteslutande gränsar till länder som inte hör till EU och från vilka en stark ström av illegal invandring utgår (till exempel från Turkiet och Albanien).

Det är här värt att påpeka att andra länder som också deltar i Schengensamarbetet, till exempel Luxemburg, inte utsatts för några ekonomiska påfrestningar i och med avtalets ikraftträdande utan tvärtom haft ekonomiska lättnader av detta, eftersom de säkerhetsstyrkor som tidigare bevakade landets gränser nu har kunnat dras tillbaka eftersom samtliga angränsande länder är "Schengentater". Jag ber ministerrådet upplysa mig om huruvida de länder som deltar i Schengenavtalet fått hjälp med finansiering för införskaffande av nödvändig utrustning, om Grekland har lämnat in en officiell ansökan om detta till EU samt hur stort detta stödbelopp i så fall är.

Svar

(10/11 april 2000)

De medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket har inte erhållit något ekonomiskt stöd från gemenskapen för att införa föreskrivna åtgärder vid sina gränser enligt bestämmelserna i Schengenkonventionen. Detta gäller också under perioden före Amsterdamfördragets ikraftträdande, när Schengensamarbetet reglerades av beslutsförfaranden utanför unionen.

Frågan om en ekonomisk ersättning togs upp särskilt av Grekland under förhandlingsfaserna med de stater som anslutit sig till Schengengruppen efter undertecknandet av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet 1990, men det fastställdes att en sådan ekonomisk ersättning inte föreskrivs i konventionen.

Sedan Schengenregelverket införlivats med unionen, har rådet inte förelagts någon ansökan från Grekland i detta avseende. Det bör emellertid noteras att Europeiska rådet i Tammerfors efterlyste ett närmare samarbete och ömsesidigt tekniskt bistånd mellan medlemsstaternas gränskontrollorgan, t.ex. utbytesprogram och tekniköverföring, särskilt för sjögränser samt att kandidatländerna skyndsamt engageras i detta samarbete.

(2000/C 303 E/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0246/00
från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(7 februari 2000)

Ämne: Ökat stöd till den grupp i vilken de klassiska tobakssorterna Kamba-Koulak ingår

Vid revideringen av marknadsordningen för tobak 1992 blev den grupp i vilken de klassiska tobakssorterna Kamba-Koulak (grupp VIII) ingår orättvist behandlad. Dessa tobakssorter ansågs nog vara av utomordentlig kvalitet och man konstaterade också att det fanns stor efterfrågan på dem, men trots det bestämde man att stödet skulle ligga på samma nivå som det stöd som utbetalas till tobakssorterna i grupp V, som alltså erhåller mindre stöd.

Det är de grekiska tobaksproducenterna som drabbas av denna orättvisa behandling, samtidigt som gemenskapsbudgeten tack vare denna reglering under perioden 1993-1998 tjänade in ca 28,5 miljoner ecu. Har kommissionen för avsikt att gottgöra denna orättvisa behandling som de klassiska tobakssorterna Kamba-Koulak sedan 1993 utsatts för och öka stödet med 15 % utan att detta leder till en motsvarande nedskärning av kvoten?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(8 mars 2000)

I bilagan till rådets förordning (EEG) nr 2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak⁽¹⁾ förs tobakssorten klassisk Kaba Koulak till grupp VIII.

Bidragsbeloppet för denna sort fastställdes i rådets förordning (EG) nr 660/1999 av den 22 mars 1999 om ändring av förordning (EEG) nr 2075/92 och fastställande av bidrag och garantitrösklar för bladtobak per sortgrupp och medlemsstat för 1999, 2000 och 2001 års skördar⁽²⁾. Denna förordning innebär en rimlig avvägning mellan garantitrösklarna och bidragen för de olika sortgrupperna.

Kommissionen kan också meddela parlamentsledamoten att kommissionen före den 1 april 2002 skall lägga fram en rapport för parlamentet och rådet om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak. Den kommer här att noga analysera den speciella situationen för producenterna av tobakssorten klassisk Kaba Koulak.

⁽¹⁾ EGT L 215, 30.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 83, 27.3.1999.

(2000/C 303 E/186)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0253/00

från Daniel Hannan (PPE-DE) till kommissionen

(7 februari 2000)

Ämne: Bestämmelser

Hur många bestämmelser uppskattar kommissionen att man totalt antog under 1998 uppdelat på a) kommissionsdirektiv, b) kommissionsbeslut, c) rådsdirektiv, d) råds/parlamentsdirektiv, e) instrument som inte offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, f) rutinmässiga tidsbegränsade administrativa mekanismer? Hur förhåller sig dessa siffror till tidigare år och till de senaste bedömningarna för 1999?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(3 mars 2000)

Uppgifterna om antalet förordningar, direktiv och beslut som antagits av parlamentet och rådet, rådet ensamt eller kommissionen mellan 1995 och 1999 (förutom rättsakter för den löpande verksamheten med begränsad giltighetstid) har skickats direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat. Dessa uppgifter återfinns i den interinstitutionella databasen Celex och finns också, sedan 1997, i den allmänna rapporten om Europeiska unionens verksamhet (tabell 28 (1997 och 1998) och 29 (1999)). För att kunna följa utvecklingen av antalet gällande rättsakter anges även hur många rättsakter som upphävts eller slutat gälla under året.

Rättsakter för den löpande verksamheten med begränsad giltighetstid (från några dagar till några månader) offentliggörs i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (L-serien) med titeln i mager stil. De är alla förordningar från kommissionen och rör huvudsakligen jordbrukspolitiken. Deras antal är följande (källa: Celex): 1831 under 1999, 1809 under 1998, 1603 under 1997, 1402 under 1996 och 1877 under 1995.

De akter som inte offentliggörs i officiella tidningen är inte rättsligt bindande. De är mycket varierande (det kan röra sig om allt från beviljande av ekonomiskt stöd till medlemsstater, grupper eller företag till utnämningar av tjänsteman och tillämpningen av deras tjänsteföreskrifter). En sammanställning över dessa akter skulle vara meningslös.

(2000/C 303 E/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0263/00

från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till rådet

(8 februari 2000)

Ämne: Det portugisiska ordförandeskapets prioriteringar vad beträffar utbildning

Kan rådet med hänsyn till det portugisiska ordförandeskapets dokumenterade program klargöra exakt vad det fastställda målet "undersöka idén om en europeisk dimension inom utbildningsväsendet" betyder?

Kan rådet redogöra för hur det avser att uppnå detta mål, och mer precist, för den roll det tänker sig att Europeiska kommissionen och regeringarna i de enskilda medlemsstaterna skall inneha?

Svar

(13 april 2000)

I sitt program har det portugisiska ordförandeskapet angett följande: "För att skapa ett verkligt utbildnings- och kunskapssamhälle kommer det portugisiska ordförandeskapet att undersöka idén om en europeisk dimension inom utbildningen, både genom att utbyta god praxis i fråga om utbildning och genom att granska de förslag som kommissionen kommer att lägga fram."

Gemenskapens befintliga program på utbildningsområdet (dvs. andra etappen av såväl Sokrates som Leonardo) utgör en hörnsten när det gäller att främja den europeiska dimensionen inom utbildningen, och under ministerkonferensen i Lissabon den 17–18 mars, som syftar till att lansera den nya generationen av program, kommer man att understryka hur viktiga de är för att uppnå rörlighet och samarbete inom ramen för Europeiska unionen (och också för de associerade länderna) till nytta för ett europeiskt medborgarskap och ett solidariskt sätt att ta itu med gemensamma problem. Ordförandeskapet håller faktiskt på att också anordna en serie konferenser där man skall ta upp en rad utbildningsfrågor som sträcker sig från utvecklingen av läroplaner till livslångt lärande och som alla har en viktig europeisk dimension; varje medlemsstat har en vital roll att spela, nämligen utbyte av bästa metoder.

Vid det särskilda Europeiska rådet om sysselsättningen i Lissabon (den 22–23 mars) tänker ordförandeskapet rikta uppmärksamheten på utbildningens roll, så som den klargörs i det förberedande dokumentet "Sysselsättning, ekonomiska reformer och social sammanhållning — mot ett Europa i innovationens och kunskapens tecken" (1) som inte bara hänvisar till utbildningens bidrag till sysselsättningspolitiken, utan också till möjligheten att utarbeta en "europeisk stadga för grundläggande färdigheter".

Utöver ovan nämnda överväganden erinrar ordförandeskapet om att många punkter på rådets — och Europaparlamentets — aktuella dagordning i hög grad handlar om att främja den europeiska dimensionen i utbildningen, t.ex. förslaget till Europeiska språkåret 2001 och de föreslagna rekommendationerna om rörlighet och kvalitetsbedömning inom skolutbildningen. Ordförandeskapet önskar också påpeka att dess program i mycket stor utsträckning överensstämmer med och fortsätter det arbete som påbörjades under det finländska ordförandeskapet genom att prioritera utbildnings- och sysselsättningsfrågor, kvalitet i utbildningen och yrkesutbildning samt främjande av rörlighet, något som fastställdes som prioriterade ämnen i rådets resolution av den 17 december 1999: (2) "På tröskeln till det nya årtusendet: utveckling av nya arbetsmetoder för europeiskt samarbete på utbildningsområdet".

Det bör som slutsats understrykas att det är inte ordförandeskapet som i förväg skall lämna ett omdöme om kommissionens roll, vars befogenheter är fastställda i fördraget. Alla frågor om kommissionens roll när det gäller att främja den europeiska dimensionen i utbildningen bör riktas till denna institution.

⁽¹⁾ Dokument 5256/00.

⁽²⁾ EGT C 8, 12.1.2000, s. 6.

(2000/C 303 E/188)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0270/00

från Paulo Casaca (PSE) till rådet

(8 februari 2000)

Ämne: Problem med hur den inre marknaden mellan Europeiska unionen och Schweiz fungerar på arbetslivsområdet

Den europeiske medborgaren Kosta Parlavanzas har översänt mig omfattande handlingar av vilka det framgår att Schweiz avsiktligt och systematisk bedriver en politik som syftar till att begränsa sysselsättningsmöjligheterna för utländska arbetstagare till en period på mellan 20 och 30 år. Efter denna tidsperiod utvisas arbetstagarna till sina ursprungsländer och garanteras inga pensionsöverföringar.

Anser rådet det vara möjligt och önskvärt att fortsätta och fördjupa förbindelserna mellan Europeiska unionen och Schweiz, i synnerhet inom ramen för EES, utan att förvissa sig om att landet respekterar minimiregler för arbetslivsfrågor på den gemensamma marknaden?

Svar

(10/11 april 2000)

1. Fastän Schweiz deltog i förhandlingarna om EES-avtalet, tillhör landet inte Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, därför att majoriteten av det schweiziska folket i en folkomröstning i december 1992 uttalade sig mot detta avtal. Därför kunde Schweiz inte heller ratificera det och bli medlem i EES. Reglerna för den inre marknaden kan därför inte tillämpas där.

2. Förbindelserna mellan Europeiska unionen och Schweiz äger till största delen rum inom ramen för 1972 års frihandelsavtal (EGT L 300, 31.12.1972, s. 189). Detta avtal, som slöts vid tidpunkten för EEG:s första utvidgning, avser endast att konsolidera och utöka de existerande ekonomiska relationerna mellan gemenskapen och Schweiz och att säkerställa den harmoniska utvecklingen av deras handel.

Schweiziska edsförbundet har emellertid ingått ett antal konventioner med flera av Europeiska unionens medlemsstater och dessa styr bilateralt vissa sektoriella aspekter av den fria rörligheten för personer och i synnerhet samordningen av det sociala förmånssystemet.

3. Rådet anser att det bästa sättet att undvika situationer som den, som den ärade parlamentsledamoten tar upp, är just att upprätthålla och stärka relationerna mellan Europeiska unionen och Schweiz. Det är därför som Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiziska edsförbundet å den andra den 21 juni 1999 undertecknade ett avtal om fri rörlighet för personer.

4. Rådet anser det vara uppenbart att ännu närmare förbindelser mellan Schweiz och Europeiska gemenskapen, så som avsikten är med de avtal som har undertecknats, innebär en väsentlig förbättring av situationen för de medborgare från Europeiska gemenskapens medlemsstater som befinner sig i Schweiz, eftersom avtalet omfattar den fria rörligheten för personer och är en av väsentlig aspekt av de framtida nya förbindelserna med Schweiz.

5. Europeiska unionens råd hoppas att detta avtal, liksom de sex andra som undertecknats av Schweiziska edsförbundet och EU vid samma tidpunkt, träder i kraft snarast möjligt.

(2000/C 303 E/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0275/00**från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen**

(7 februari 2000)

Ämne: Bekräftelse av missbruk av måttet köpkraftsparitet (PPP) i gemenskapens rättsakter

I sitt svar av den 21 december 2218/99⁽¹⁾ bekräftar kommissionen att PPP används i gemenskapens rättsakter utan att en rättslig grund för detta föreligger.

Kommissionen anger flera argument för att rättfärdiga detta bruk, bl.a. att Portugal (i likhet med övriga medlemsstater) "alltid godkänner de årliga resultaten".

Kan kommissionen tillhandahålla en kopia av ett protokoll från ett sammanträde från ett av de senaste åren där Portugals motsvarighet till Statistiska centralbyrån — Instituto Nacional de Estatísticas — har godkänt de PPP-resultat som Eurostat offentliggjort för Portugal?

Är kommissionen inte medveten om att de portugisiska statistikmyndigheterna vid upprepade tillfällen, via skrivelser och uttalanden, har ifrågasatt PPP:s giltighet och i synnerhet användandet av detta mått i gemenskapens rättsakter?

⁽¹⁾ EGT C 219, 1.8.2000, s. 124.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

Kommissionen är noggrann med att inte offentliggöra resultat som uttryckligen har underkänts av någon medlemsstat. De ges alltid tillfälle att reagera på resultat innan dessa offentliggörs.

Vad gäller Eurostats senaste publikation, Purchasing power parities and related economic indicators — results for 1997, 1999 års utgåva, diskuterade arbetsgruppen för köpkraftspariteter ett arbetsdokument (PPP-99/P1/10 av den 20 juni 1999, Item 4 — The European Comparison Programme: Detailed results for 1997) vid sitt möte i Luxemburg den 21–22 juni 1999. I detta dokument anges följande: "Eurostat anser att de resultat som presenteras tillsammans med detta dokument inte är slutgiltiga... I början av juli kommer en slutlig sammanställning att göras och då kommer alla kommentarer vi får före den 30 juni att beaktas. Den slutliga sammanställningen kommer i vanlig ordning att skickas ut till deltagarländerna för slutligt godkännande."

Varken vid mötet i Luxemburg eller senare har den portugisiska delegationen gjort något uttalande — eller framfört klagomål — i fråga om köpkraftspariteternas validitet eller deras användning i gemenskapens förordningar.

Den 21 oktober 1999 skickade en tjänsteman vid kommissionen följande e-brev till medlemsstaternas statistikorgan, däribland Instituto Nacional de Estatísticas: "Jag översänder härmed ett förord (referensdok. Doc.PPP-99/P1/18) med en beskrivning av det omfattande arbete som gjorts för att färdigställa resultaten för 1997, samt olika bilagor".

I detta dokument (The European Comparison Programme: Detailed results for 1997) anges på sidan 3: "Nästa steg för att slutligt sammanställa resultaten: De aggregerade resultat och de resultat på undersökningsnivå som läggs fram i detta dokument anses härmed vara slutgiltiga. Eurostat avser att offentliggöra de aggregerade resultaten under november månad 1999 i serien Detaljerade tabeller och kommer att offentliggöra resultaten på undersökningsnivå i serien Statistik i fokus."

Om det portugisiska institutet hade några kommentarer eller invändningar, hade det flera veckor på sig att reagera på dokumentet. Kommissionen fick inga negativa reaktioner från något statistikorgan, vilket implicit tyder på att Instituto Nacional de Estatísticas var tillfredsställt med den statistik över köpkraftspariteter som Eurostat hade sammanställt.

(2000/C 303 E/190)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0276/00**från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen**

(7 februari 2000)

Ämne: Bristande trovärdighet i Eurostats köpkraftsparitetsmått (PPP)

Förbundsrepubliken Tysklands motsvarighet till Statistiska centralbyrån i Wiesbaden har i åtminstone 25 års tid publicerat index för prisjämförelser mellan Portugal och Tyskland. De senaste åren har dessa även innehållit månatliga uppgifter (Preise, Fachserie 17, Reihe 10, Internationaler Vergleich der Preise für die Lebenshaltung, Statistisches Bundesamt, olika månader).

De uppgifter som tyska SCB publicerat visar systematiskt en relativ prisnivå i Portugal som är mycket högre än den som publiceras av Eurostat. År 1995 t.ex. var de portugisiska konsumentpriserna enligt Eurostat 41,4 % lägre än de tyska priserna (köpkraftsparitet och därtill kopplade ekonomiska indikatorer, resultat för 1995 och 1996, Eurostat) samtidigt som tyska SCB, i de publicerade uppgifterna från 1995, angav en skillnad på knappt 6,3 % mätt med samma indikator.

Från 1998 har uppgifterna från Eurostat (underförstådda av BNP-statistik eftersom PPP-uppgifterna fortfarande inte har publicerats) fortsatt att visa att de portugisiska priserna (BNP-priser eftersom konsumentpriserna inte har publicerats) är mycket lägre än de tyska priserna, samtidigt som tyska SCB har kommit fram till att escudon övervärderats även vad gäller konsumentpriserna.

Anser kommissionen att användandet av en indikator som ger helt olika, för att inte säga motsatta, värden beroende på vilken statistikmyndighet de publiceras av kan anses vara "helt korrekt" och spegla "rådande praxis"?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

Statistiken i publikationen från Statistisches Bundesamt i Wiesbaden (SCB), till vilken frågeställaren hänvisar, är inte utarbetad efter samma metoder eller med samma syften som de som används vid kommissionens beräkningar av köpkraftspariteter (PPP)

Det är huvudsakligen tre skillnader som leder till de olika resultaten i de två publikationerna. Eurostats siffror omfattar hela konsumtionen räknat som bruttonationalprodukt (BNP), dvs. inte bara hushållens konsumtionsutgifter, utan också den offentliga sektorns konsumtionsutgifter samt de fasta bruttoinvesteringarna. Siffrorna i den tyska publikationen omfattar endast hushållens konsumtionsutgifter, och dessutom bara till viss del eftersom hyror, bilar och försäkringar inte ingår. Så visade t.ex. hyrorna, som 1995 motsvarade 17,4 % av hushållens konsumtionsutgifter i Tyskland, och bara 4,7 % i Portugal, ett prisindex som var 78 % lägre i Portugal än i Tyskland. På samma sätt uppvisar konsumtionsutgifterna i offentlig sektor, som 1995 motsvarade 12 % av BNP i Tyskland och hela 18,1 % i Portugal, ett prisindex som är 68 % lägre i Portugal än i Tyskland.

Viktningen av varor och tjänster är inte densamma eftersom Eurostat behandlar varje medlemsstat för sig när det gäller hushållens konsumtionsmönster (det tyska mönstret för Tyskland, den portugisiska för Portugal osv.). Tyska SCB använder däremot de tyska hushållens konsumtionsmönster för alla länder som ingår i analysen.

Slutligen är heller inte syftet med analyserna detsamma: Eurostat definierar köpkraftspariteterna för att kunna göra en generell jämförelse med alla berörda europeiska stater (multilateral jämförelse), medan siffrorna från det tyska statistikorganet endast syftar till att ge underlag för att bilateralt jämföra Tyskland med andra länder. Eurostat offentliggör sin statistik över PPP för internationellt bruk, medan SCB å andra sidan sammanställer och offentliggör sina siffror för inhemskt bruk.

Metodskillnader och olika syften gör att siffrorna från respektive publikation inte är jämförbara. De skall snarare ses som komplement till varandra och inte som motsägelser.

(2000/C 303 E/191)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0278/00
från Ewa Hedkvist Petersen (PSE) till kommissionen

(7 februari 2000)

Ämne: Importsituationen för vilt och viltfågel från Ryssland

EU har ännu inte givit tillstånd att importera vilt från Ryssland på grund av att det vid olika tillfällen har förekommit mul- och klövsjuka och Newcastle'sjuka i vissa delar av landet. Dessa sjukdomar förekommer dock inte och har heller inte enligt uppgift förekommit i de norra regioner som är av intresse för bland andra nordiska viltimportörer. Däremot fungerar veterinärdokumentgången i Ryssland bristfälligt och detta har gett upphov till förseningar i bedömningen av olika regioner i Ryssland. Bedömningen av norra Ryssland har pågått i flera år och inga besked ges.

Vilken information kan kommissionen ge om dagsläget i denna fråga, så att man kan bringa klarhet för bland annat de nordiska viltimportörerna om vilka villkor som gäller för import av vilt från norra Ryssland?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

I kommissionens beslut 97/217/EG av den 28 februari 1997 fastställs grupper av tredje land eller delar därav som har tillstånd att använda veterinärintyg vid import av kött av vilt, hägnat vilt och kanin från tredje land⁽¹⁾.

En veterinärinspektion på gemenskapsnivå har genomförts i den ryska regionen Murmansk för att bedöma djurhälsa och folkhälsa när det gäller eventuell import till gemenskapen av kött från "klövvilt" med undantag av svin. Resultaten från inspektionsbesöket var uppmuntrande och de garantier som getts av de nationella myndigheterna var tillfredsställande.

Detta gjorde det möjligt för kommissionen att genom beslut 2000/161/EG av den 14 februari 2000⁽²⁾ ändra det ovannämnda beslutet om att tillåta import av kött från tamren från den ryska regionen Murmansk.

Som en följd av det och efter antagandet av förteckningen över de ryska anläggningar från vilka medlemsstaterna tillåter import av hägnat vilt enligt kommissionens beslut 2000/161/EG av den 14 februari 2000 om ändring av beslut 97/217/EG2, kommer Ryssland att kunna exportera kött av hägnat vilt till gemenskapen från godkända anläggningar i Murmanskregionen.

⁽¹⁾ EGT L 88, 3.4.1997.

⁽²⁾ EGT L 51, 24.2.2000.

(2000/C 303 E/192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0284/00
från Hans-Peter Mayer (PPE-DE) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Jämlikhetsprincipen i samband med kriterier för beviljande av brittiskt medborgarskap

I kriterierna för beviljande av brittiskt medborgarskap fastställs att barn med en brittisk mamma och en utländsk pappa som är födda före den 1 januari 1983 inte har rätt till brittiskt medborgarskap eftersom ett sådant fram till detta datum endast kunde beviljas om fadern var brittisk.

Strider dessa bestämmelser mot den implicita jämlikhetsprincipen i gemenskapslagstiftningen?

Skulle man eventuellt kunna vidta gemenskapsrättsliga åtgärder för att få till stånd en ändring av dessa bestämmelser?

Svar från Antonio Vitorino på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

Reglerna för förvärvande och förlust av medborgarskap styrs uteslutande av varje medlemsstats nationella bestämmelser.

Detta anges tydligt i förklaring nr 2 som bifogas Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. I förklaringen anges det "skall frågan om en persons medborgarskap i en viss medlemsstat avgöras uteslutande under hänvisning till den berörda medlemsstatens egen lagstiftning".

(2000/C 303 E/193)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0285/00

från Claude Desama (PSE) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Den föreslagna fusionen mellan Worldcom och Sprint

Den föreslagna fusionen mellan Sprint och MCI Worldcom utgör ett hot mot den europeiska stamnät-smarknaden på Internet. Tillsammans kommer de båda operatörerna att inneha en dominerande ställning i USA som kan göra det möjligt för dem att ta ut högre avgifter såväl av operatörer som användare. Det nya fusionerade bolaget skulle kunna använda sin kontroll av viktiga noder för att dra nytta av transport och kommutation på den världsomspännande trafiken på Internet.

Hur avser kommissionen att reagera på denna situation, som är skadlig med avseende på gällande konkurrensrättsliga regler?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(7 mars 2000)

Den planerade fusionen mellan MCI Worldcom och Sprint anmäldes till kommissionen den 11 januari 2000 för att den skulle undersöka fusionens förenlighet med den gemensamma marknaden. Precis som i samband med fusionen mellan MCI och Worldcom 1998 kommer kommissionen att noggrant undersöka vilka effekter en samordning mellan Sprints och MCI Worldcoms verksamheter kommer att ha på Internet-stamnätet. Om det visar sig att den planerade koncentrationen leder till att en dominerande ställning skapas eller stärks måste parterna föreslå lämpliga ändringar för att eliminera konkurrensproblemen.

(2000/C 303 E/194)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0291/00

från Jan Wiersma (PSE) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Phareprogrammet för Kroatien

Är kommissionen beredd att med hänsyn till resultatet av valen i Kroatien den 3 januari 2000 ompröva "nedfrysningen" av Phareprogrammet för Kroatien?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(15 mars 2000)

Kommissionen har efter den senaste tidens politiska utveckling i Kroatien vidtagit en rad åtgärder för att ge eftertryck åt sin uppmuntran av och sitt stöd till processen för en fullständig demokratisering av Kroatien som kommer att markera inledningen av en ny period i förbindelserna mellan Kroatien och unionen.

Besök har ägt rum på hög nivå mellan kommissionens ordförande och de personer inom kommissionen som har ansvar för de yttre förbindelserna och de nya kroatiska ledarna. Det första mötet i den rådgivande arbetsgrupp för EU och Kroatien som inrättades den 24 januari 2000 av rådet (allmänna frågor) hölls den 15 februari 2000. Kommissionen anmodades den 14 februari 2000 av rådet (allmänna frågor) att utarbeta en genomförbarhetsstudie i syfte på att inleda förhandlingar om ett stabiliserings- och associeringsavtal.

En delegation från kommissionen kommer i början av mars 2000 att besöka Kroatien och göra en första bedömning av behoven och prioriteringarna för att kunna planera gemenskapsbiståndet till Kroatien under år 2000.

När det öppnandet av Phare-biståndet till Kroatien bör det påpekas att kommissionen kommer att lägga fram ett nytt program för hela västra Balkan under våren. Phare-programmet kommer därför att helt och hållet inriktas på kandidatländerna medan det nya programmet helt kommer att ersätta Phare- och Obnova-programmen när det gäller Balkan, inbegripet Kroatien. Kroatien kommer omfattas av detta program så snart det träder i kraft.

(2000/C 303 E/195)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0310/00**från Lutz Goepel (PPE-DE) till kommissionen**

(11 februari 2000)

Ämne: Undersökningar från institutet för handels- och konsumenträtt på uppdrag av kommissionen

Kan kommissionen lämna en förteckning över de undersökningar som institutet för europeisk handels- och konsumenträtt i Berlin genomfört på uppdrag av Europeiska kommissionen 1991-1999?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

Under perioden 1991 till 1999 beställde generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd tre undersökningar av Europeiska institutet för handels- och konsumenträtt (Vereinigtes Institut für Europäisches Wirtschafts- und Verbraucherrecht).

Den första undersökningen gällde insamling och analys av uppgifter om rättspraxis i Tyskland när det gäller oskäligen villkor i konsumentavtal. Avtalet som gällde undersökningen slöts 1995 och avtalsbeloppet uppgick till 81 000 euro. Den andra undersökningen gällde hemförsäljning, pyramidsystem för försäljning och nätverksmarknadsföring. Avtalet för denna undersökning slöts 1998 och avtalsbeloppet uppgick till 67 900 euro. Den tredje undersökningen gällde möjligheterna till en allmän rättslig ram för rättvis handel. Avtalet som gällde undersökningen slöts 1999 och avtalsbeloppet uppgick till 78 400 euro.

(2000/C 303 E/196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0317/00**från Anna Karamanou (PSE) och Minerva Malliori (PSE) till kommissionen**

(11 februari 2000)

Ämne: Att ta itu med aids på ett effektivt sätt

95 % av de människor som har drabbats av aids lever i utvecklingsländerna i Asien och Afrika. Sjukdomen står för ett av fem dödsfall i Afrika, och den förväntade medellivslängden har minskat drastiskt, dels på grund av epidemins enorma utbredning, dels på grund av att de som insjuknat inte har ekonomisk möjlighet att klara den höga kostnaden för mediciner för behandling av sjukdomen. Dessutom underströk chefen för världshälsoorganisationen WHO, Gro Harlem Bruntland, i sitt upprop till alla industriländer att medicinen finns i norr och sjukdomen i söder, och begärde att man skulle se till att få slut på den bristande jämlikheten vad gäller förebyggande och behandling av aids.

Mot bakgrund av att USA nyligen beviljat ett stöd om 150 miljoner dollar och Kanada ytterligare 50 miljoner dollar, vill vi fråga kommissionen på vilket sätt och med vilka särskilda program EU har för avsikt att hjälpa utvecklingsländerna med förebyggande vård och behandling, så att de som drabbats av sjukdomen får möjlighet till medicinsk vård och så att man kan minska antalet fall med dödlig utgång, på samma sätt som man har lyckats med det i industriländerna?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(30 mars 2000)

Kommissionen är helt medveten om utvecklingsländernas allt större svårigheter att klara av epidemin av humant immunbristvirus/förvärvat immundefektsyndrom (hiv/aids). De medicinska upptäckter som gjorts under de senaste åren har möjliggjort en avsevärd förbättring av omhändertagande av och överlevnad för patienter i industriländerna, medan dessa förbättringar ligger utom räckhåll för de fattigare länderna.

I kommissionens meddelande till rådet och parlamentet⁽¹⁾ med titeln "Ökad solidaritet i kampen mot aids i utvecklingsländerna" bekräftas kommissionens strävan till ökat samarbete med hela det internationella samfundet och understryks att solidaritetsinsatsen måste innefatta samtliga offentliga och privata institutionella aktörer. Sålunda bedriver kommissionen ett nära samarbete med Förenta nationerna (FN), Världshälsoorganisationen (WHO) liksom med läkemedelsindustrin för att utarbeta mekanismer som underlättar patienternas tillgång till vård och för att utveckla nya mekanismer för finansiell solidaritet.

Kommissionen är också medveten om att omhändertagandet av de sjuka endast kan fungera om man parallellt utvecklar hälsovårdssystemen och att en internationell terapeutisk solidaritet måste vara målinriktad och ytterst välstrukturerad om man skall nå det långsiktiga målet att minska sjuklighet och dödlighet förknippad med hiv och aids. Det bör här erinras om att användning av de nya anti-retrovirusbehandlingarna är särskilt besvärande för patienten, kräver ytterst välutbildad personal och rigorös uppföljning. Om de terapeutiska förfarandena inte följs strikt är själva effektiviteten hos dessa behandlingar hotad på lång sikt och i stor skala.

Därför vilar kommissionens strategi på detta område både på särskilda och målinriktade åtgärder via den särskilda budgetposten för hiv-aids och på bredare insatser för att stödja utveckling av hälsovårdssystem.

Under de senaste tio åren har kommissionen använt drygt 200 miljoner euro enligt denna särskilda budgetpost för att stödja nationella och regionala program i de länder i Asien, Afrika och Sydamerika som är hårdast drabbade av epidemin. I dessa program prioriteras förebyggande åtgärder men de stödjer också förbättrat omhändertagande av patienterna särskilt genom behandling av s.k. opportunistiska infektioner varvid relativt enkla och effektiva åtgärder sätts in.

De särskilda åtgärderna kompletteras med bredare samarbetsprogram inriktade på att förbättra hälsovårdssystemen som är de enda som kan säkerställa att åtgärderna blir varaktiga.

För år 2000 finns en budget på 23 miljoner euro tillgänglig inom ramen för den särskilda budgetposten vars mål är att utveckla forskning och nyskapande åtgärder som kan bidra till mer effektiv och hållbar politik på detta område. Åtgärderna syftar främst till att förebygga överföring av smitta från mor till barn,

utveckla system för omhändertagande av patienter som präglas av kvalitet och hållbarhet, bedriva studium av de mekanismer på området för ekonomi och folkhälsa som påverkar förmågan att utveckla lämpliga vacciner samt till att medvetandegöra offentliga eller privata aktörer om behovet att utarbeta bakteriedödande produkter som är tillgängliga för alla.

Dessutom har kommissionen nyligen undertecknat ett finansieringsavtal med länderna i Afrika, Västindien och Stillahavs-området (AVS-länderna) som uppgår till 20 miljoner euro av medlen i åttonde Europeiska utvecklingsfonden (Eruf). "Alla AVS" avser åtgärder inom tillämpad forskning samt yrkes- och annan utbildning i syfte att utveckla institutionell kapacitet och genomföra förebyggande åtgärder särskilt på regional nivå.

(¹) KOM(98) 407 slutlig.

(2000/C 303 E/197)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0327/00

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Hälsoföljder av sändarstationer för mobiltelefoni

I vissa delar av Spanien utplaceras sändarstationer för mobiltelefoniföretag verksamma i respektive område på ett anarkistiskt sätt som inte visar någon respekt för bestämmelser relaterade till miljö, estetik, landskap eller allmän hälsa och säkerhet. För detta förfarande existerar ingen specifik lagstiftning som skulle fastställa villkor för installation av infrastruktur för sådana sändarstationer (samtidigt som det nog existerar bestämmelser för tjänster på området för automatisk mobiltelefoni och bestämmelser om förvaltningens krav på att gemensam infrastruktur skall tillhandahållas av orsaker förknippade med allmänintresset eller med säkerhets- och miljöaspekter). Beslutet att installera sändarstationer ligger i många fall hos den ansvariga enheten hos den lokala myndighet på vars område stationen upprättas. Vidare installeras stationen utan att någon miljökonsekvensbeskrivning eller undersökning av folkhälsaföljder utarbetats och i många fall utan byggnadstillstånd.

På gemenskapsnivå har kommissionen, i samband med sina svar på de skriftliga frågorna nr 274/95 (¹) 3142/95 (²) 737/96 (³) och 2304/96 (⁴) om mobiltelefonmaster och skadliga hälsoeffekter av icke-joniserande strålning från dessa master, förbundit sig att låta genomföra en expertundersökning på detta område. Världshälsoorganisationen har redan undersökt vilka skadliga hälsoeffekter dessa master kan få. Har kommissionen för avsikt att genomföra initiativet att på gemenskapsnivå reglera frågan om utplacering av centrala sändarstationer för mobiltelefoni inom ramen för det globala mobiltelefonisystemet (GSM)? Kan kommissionen kräva att den spanska staten utarbetar undersökningar och bestämmelser om miljö- och folkhälsokonsekvenser av installation av mobiltelefoninät?

(¹) EGT C 179, 13.7.1995, s. 11.

(²) EGT C 137, 8.5.1996, s. 3.

(³) EGT C 217, 26.7.1996, s. 13.

(⁴) EGT C 60, 26.2.1997, s. 140.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

På kommissionens förslag antog rådet den 12 juli 1999 rekommendation 1999/519/EG om begränsning av allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält (0 Hz – 300 GHz) (¹). Denna text bidrar till att säkerställa bästa möjliga skydd för EU-medborgarnas hälsa. I rekommendationen nämns ingen specifik typ av utrustning. Alla källor till icke-joniserande strålning ingår, bland annat mobiltelefonisystem.

Rådet och parlamentet har också antagit ett direktiv om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse (²). I detta direktiv fastställs de krav som radiosändare skall uppfylla för att få saluföras och användas. Produkterna får således inte vara farliga eller innebära hälsorisker när de används för det avsedda ändamålet. Medlemsstaterna får enligt direktivet begränsa användningen av hälsoskäl, t.ex. genom att införa vissa minimiavstånd mellan sändare och

allmänheten. I direktivet fastställs inga krav när det gäller hur installering av basstationer för mobiltelefoner påverkar den lokala miljön, eftersom detta är en fråga för medlemsstaterna.

För att underlätta tillämpningen av direktiv 73/23/EEG⁽³⁾ som rör lågspänningsutrustning och direktivet om radioutrustning och teleterminalutrustning har kommissionen gett de europeiska standardiseringsorganen CEN, Cenelec och Etsi i uppdrag att utarbeta harmoniserade europeiska standarder som omfattar säkerhetsaspekter i fråga om elektromagnetiska fält (0 hertz (Hz) – 300 gigahertz (GHz)) som alstras av produkter, i enlighet med de grundläggande restriktioner och referensnivåer som anges i rekommendation 1999/519/EG när det gäller skydd av människors hälsa. Dessa standarder måste sedan införlivas med nationella standarder och oförenliga nationella standarder måste dras tillbaka.

De kommer att göra det möjligt att vidta miljöskyddsåtgärder som, om det skulle visa sig att befolkningen utsätts för högre värden än de rekommenderade, kommer att leda till att åtgärder för teknisk anpassning vidtas för att undvika att källor till icke-joniserande strålning påverkar folkhälsan och miljön negativt.

⁽¹⁾ EGT L 199, 30.7.1999.

⁽²⁾ Direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrustning och teleterminalutrustning och ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse (EGT L 91, 7.4.1999).

⁽³⁾ Rådets direktiv 73/23/EEG av den 19 februari 1973 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektrisk utrustning avsedd för användning inom vissa spänningsgränser (EGT L 77, 26.3.1973) med ändringar.

(2000/C 303 E/198)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0328/00

från Georges Berthu (UEN) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Artighetstitlar som tredje land tilldelar tjänstemän i gemenskapernas förvaltning

I sitt svar på den skriftliga frågan P-0224/99⁽¹⁾ avseende titeln "ambassadör" som vissa av kommissionens delegationschefer använder, har kommissionen anfört att "det är kutym att den ackrediterande staten [med hänsyn till de diplomatiska privilegier och den immunitet som delegationerna åtnjuter] ger delegationscheferna ambassadörs rang och titel".

Kan kommissionen klargöra om den anser det vara normalt att tredje land tilldelar tjänstemän i gemenskapernas förvaltning titlar och inte unionens medlemsstater? Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att undvika att tjänstemännen i fråga använder titlar, även artighetstitlar, i officiella sammanhang under utövandet av sina befattningar?

⁽¹⁾ EGT C 289, 11.10.1999, s. 143.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(17 mars 2000)

Det tillhör diplomatisk praxis att en ackrediterande stat hos en mottagande stat begär den ackrediteringsnivå som den önskar för sina diplomatiska företrädare i den mottagande staten. Det är i så måtto som en ackrediterande stat tilldelar en tjänsteman en titel.

Denna regel gäller även för de chefer för kommissionens delegationer, representationer eller kontor som ackrediteras på statschefsnivå. Kommissionen underrättar medlemsstaterna om sin avsikt att utse en delegationschef och om vilken rang och titel som kommer att begäras för denne i ackrediteringslandet.

Kommissionens beskickningschefer ges instruktioner om i vilka sammanhang det är lämpligt att använda titeln.

(2000/C 303 E/199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0331/00**från Karla Peijs (PPE-DE) till kommissionen**

(11 februari 2000)

Ämne: Franska långtradarchaufförers blockader

De franska långtradarchaufförernas blockader den 10 januari i år fick stora konsekvenser för godstrafiken till och genom Frankrike. Ett femtiotal små och stora gränsövergångar till Belgien, Spanien, Italien, Tyskland, Schweiz och Luxemburg plus flera hamnar blockerades. Härigenom hindrades den fria rörligheten för varor inom unionen.

Blockaderna medförde att många chaufförers planering omkullkastades. Dessutom lät flera chaufförer sina bilar stå i förebyggande syfte.

En av institutionernas uppgifter är att säkerställa fri rörlighet för varor. Enligt förordning (EG) nr 2679/98 om den inre marknadens sätt att fungera i samband med den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna har medlemsstaterna fem dagar på sig att vidta nödvändiga åtgärder för att undanröja hindren innan kommissionen ingriper.

Anser inte kommissionen att fem dagar är för lång tid att vänta innan interveneringsmekanismen träder in? De ekonomiska skadorna är enorma från och med första dagen ett sådant "hinder" existerar.

Vad tänker kommissionen göra för att i framtiden kunna agera snabbare och mer adekvat när den fria rörligheten för varor mellan medlemsstater "hindras"?

De sammanlagda förlusterna för icke-franska transportföretag till följd av blockaden uppskattas till ungefär 30 miljoner euro. Trots att blockaderna gav upphov till förluster även utanför Frankrikes gränser ersätts bara sådana förluster som uppkommit på fransk mark.

Vad tänker kommissionen göra åt detta?

På vilket sätt kommer uppkomna förluster att ersättas?

Överväger kommissionen att ändra förordning (EG) nr 2679/98 så att perioden innan kommissionen ingriper förkortas?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

Frågeställaren fäster kommissionens uppmärksamhet på de svåra ekonomiska följder som drabbar företagen i EU på grund av de vägspärrar vid gränserna som franska lastbilschaufförer upprättat särskilt under de senaste veckorna samt undrar över kommissionens möjligheter att ingripa i kraft av förordning (CE) nr 2679/98⁽¹⁾.

Inledningsvis vill kommissionen erinra om att det, enligt gemenskapsrätten, åligger medlemsstaterna att vidta nödvändiga och avvägda åtgärder för att återställa fri rörlighet för varor i det egna landet när detta slags händelser inträffar.

Enligt artikel 5 i förordning (EG) nr 2679/98 får kommissionen i ett meddelande till en medlemsstat där det uppstår hinder kräva att fri varurörlighet återupprättas. I meddelandet skall man ange inom vilken tid medlemsstaten skall uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten. Kommissionen bestämmer hur lång denna tid skall vara med hänsyn till hur brådskande det är (artikel 5.1) och den kan sättas till under fem dagar. Å andra sidan står det i artikel 5.4 i förordningen att ett officiellt svar från medlemsstaten skall inkomma till kommissionen inom fem arbetsdagar.

Om man ser till resultaten av informationsutbytet (artikel 3 i förordning (CE) nr 2679/98) med de franska myndigheterna under konflikterna i januari-februari 2000 anser kommissionen att bestämmelserna i förordning 2679/98 bidrog avsevärt till att vägspärrarna kunde avlägsnas såpass snabbt. Det finns därmed idag inga planer på att ändra förordningen.

När det gäller skadeersättning vill kommissionen informera frågeställaren om att de franska myndigheterna, under ovannämnda informationsutbyte, lät meddela att nödvändiga åtgärder skall vidtas för att göra det möjligt att så småningom handlägga eventuella krav på skadestånd, med tillämpning av artikel L.2216-3 i den allmänna kommunlagen (code général des collectivités locales).

I detta sammanhang vill kommissionen göra frågeställaren uppmärksam på att en medlemsstat, enligt domstolens praxis, är skyldig att gottgöra ekonomiska aktörer för sådan skada som beror på ett brott mot gemenskapsrätten, om brottet kan hänföras till den medlemsstaten. Kommissionen anser vidare att denna rätt till gottgörelse inte bör begränsas till ersättning för materiella skador som uppstått i Frankrike, utan även omfatta grunden för medlemsstaternas ansvar när det gäller brott mot gemenskapsrätten, nämligen full verkan av gemenskapsreglerna och verksamt skydd för de rättigheter dessa regler fastställer.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 2679/98 av den 7 december 1998 om den inre marknadens sätt att fungera i samband med den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna, EGT L 337, 12.12.1998.

(2000/C 303 E/200)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0339/00

från **Alexandros Alavanos (GUE/NGL)** till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Brott mot artiklar i direktiv 89/391/EEG för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet

Artikel 4.2 i ramdirektiv 89/391/EEG (¹) om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa lyder som följer: "Medlemsstaterna skall i synnerhet se till att en ändamålsenlig kontroll och tillsyn säkerställs". Eftersom många klagomål framförts om att medlemsstaterna inte genomför en grundlig kontroll av hur ovannämnda direktiv efterlevs, vilket direktivet alltså förpliktigar dem till, vill jag fråga kommissionen vilka åtgärder den ämnar vidta för att säkerställa att direktivet följs med avseende på medlemsstaternas plikt att säkerställa en ordentlig kontroll och tillsyn. Vilka uppgifter förfogar kommissionen över angående kontroller och angående de sanktioner som nationella myndigheter eventuellt beslutat införa mot företag som inte respekterar artiklarna i direktiv 89/391/EEG?

(¹) EGT L 183, 29.6.1989, s. 1.

Svar från **Anna Diamantopoulou** på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

Kommissionen delar parlamentsledamotens åsikt att det är särskilt viktigt att se till att de nationella bestämmelser som införts för att införliva rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet faktiskt tillämpas i alla medlemsstater.

I detta sammanhang och i enlighet med artikel 4.2 i ramdirektiv 89/391/EEG måste varje faktisk överträdelse av de nationella bestämmelserna rapporteras till nationella myndigheter, som skall organisera och utföra de inspektioner och den kontrollverksamhet som behövs för att se till att rättsakterna tillämpas på ett riktigt sätt.

Om kommissionen får specifika uppgifter som visar att nationella myndigheter inte har uppfyllt sina skyldigheter i detta avseende, kommer kommissionen att vidta lämpliga åtgärder, särskilt genom att inleda ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 (tidigare artikel 169) i EG-fördraget, om detta skulle behövas med hänsyn till resultaten av utredningen i det berörda fallet.

När det gäller statistik som rör övervakningsförfaranden och de sanktioner som tillämpas av nationella myndigheter i fråga om företag som inte följer bestämmelserna i direktiv 89/391/EEG samlar kommissionen för närvarande in information från de nationella yrkesinspektionerna. När denna statistik finns tillgänglig kommer kommissionen att skicka den direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 303 E/201)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0345/00**från Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) till kommissionen**

(14 februari 2000)

Ämne: En europeisk byrå för livsmedelssäkerhet

Den 12 januari 2000 lade kommissionen fram ett förslag om att inom två år inrätta en europeisk byrå för livsmedelssäkerhet, mot bakgrund av hur situationen sett ut inom livsmedelssektorn i EU under det senaste året och det allmänt dåliga förtroendet för livsmedelssektorn på grund av händelserna kring "galna kosjukan" och dioxinskandalen.

Hur tänker kommissionen göra för att säkerställa att denna oberoende kommitté kan arbeta effektivt om dess befogenheter begränsas så mycket att den endast blir ett rådgivande organ?

Vilka mekanismer kan kommissionen tänka sig för att garantera konsumenternas säkerhet under de kommande två åren?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

Beträffande den första delen av frågan hänvisar kommissionen parlamentsledamoten till svaret på den skriftliga frågan E-0231/00 från Nicole Thomas-Mauro ⁽¹⁾.

Beträffande den andra delen av frågan vill kommissionen påminna om att systemet med tillhandahållande av vetenskapliga yttranden omorganiserades fullständigt 1997. Det läggs nu stor vikt vid att den vetenskapliga rådgivningen skall vara av hög kompetens, oberoende och öppen. Dessa principer fortsätter att gälla och kommer att garantera ett gott skydd av konsumenternas hälsa. Kommissionen har i sin vitbok om livsmedelssäkerhet ⁽²⁾ angivit att den under de närmaste två åren, under förutsättning att det finns tillräckliga resurser, kommer att utvärdera möjligheten att ytterligare förstärka de befintliga strukturerna för vetenskapligt stöd och rådgivning som ett led i inrättandet av den europeiska livsmedelsmyndigheten.

⁽¹⁾ Se sida 164.

⁽²⁾ KOM(1999) 719 slutlig.

(2000/C 303 E/202)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0348/00**från Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
och Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen**

(14 februari 2000)

Ämne: Kommissionens expert med uppgift att utvärdera det statliga stödet till elsektorn i Spanien

Enligt uppgifter som publicerats i Spanien ifrågasätter den oberoende expert som kommissionen givit i uppdrag att utvärdera elföretagens kostnader för övergången till en konkurrensutsatt marknad några punkter i den spanska regeringens kostnadsberäkningar.

Vilka invändningar har framförts och hur påverkar de den spanska regeringens beräkningar? Vilka slutsatser har experten kommit fram till?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

Konsultens uppdrag var att kontrollera huruvida de grunder som de spanska myndigheterna använt för att beräkna kostnaderna för övergång till konkurrens följde internationellt erkända standarder. Kommissionen har granskat konsultens utlåtande och bett de spanska myndigheterna att lämna kompletterande uppgifter. Det är ännu för tidigt att bedöma vilken inverkan detta kommer att få på kostnaderna för övergång till konkurrens.

(2000/C 303 E/203)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0349/00**från Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
och Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen**

(14 februari 2000)

Ämne: Statligt stöd och stärkande av dominerande ställning på den spanska elmarknaden

Kommer kommissionen beträffande frågan om statligt stöd till kostnaderna för övergång till en konkurrensutsatt marknad – med hänsyn till den spanska elmarknadens duopolistiska struktur – att tillämpa sin fastlagda strategi enligt vilken statligt stöd inte får användas för att stärka en dominerande ställning?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(22 mars 2000)

Den kontroll som kommissionen utövar på området för statligt stöd består av att undersöka i vilken omfattning den snedvridning av konkurrensen som stödet nödvändigtvis ger upphov till uppvägs av stödets bidrag till det allmänna intresse, sett ur ett gemenskapsperspektiv. I detta sammanhang skall kommissionen, när den undersöker stöd i samband med så kallade stranded costs (kostnader som det inte går att få täckning för på en konkurrensutsatt marknad), tillämpa en analysmetod vars utkast diskuterades i juni 1999 med medlemsstaterna. Denna metod tar bland annat hänsyn till graden av konkurrens på den berörda marknaden. Stödet bör således användas till att uppväga stödberättigade stranded costs som är tydligt definierade och differentierade, och vid utbetalningen av stödet bör hänsyn tas till konkurrensens faktiska framtida utveckling, genom att mäta den med kvantifierbara faktorer.

(2000/C 303 E/204)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0351/00**från Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
och Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen**

(14 februari 2000)

Ämne: Konsumentintressen i frågan om den spanska elsektorn: granskning av det statliga stöd som regeringen beviljat

Beträffande frågan om kostnaderna för övergång till en konkurrensutsatt marknad har det i spanska massmedier publicerats uppgifter om att kommissionen kommer att överlämna den oberoende rapporten till den spanska regeringen för att denna skall inkomma med en försvarsskrift.

Det måste i detta fall noteras att den spanska regeringen i detta ärende inte företräder allmänhetens utan elföretagens intressen. Kommer företrädarna för de spanska konsumenterna att få ta del av rapporten? Är kommissionen medveten om att den annars riskerar att kränka principen om jämbördiga förhandlingsvillkor?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

I enlighet med kommissionens beslut (94/90/EKSG, EG, Euratom) av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar⁽¹⁾ får rapporten i fråga inte offentliggöras, eftersom det kan skada skyddet för företagshemligheter. Rapporten grundar sig dessutom till stor del på uppgifter från den spanska regeringen, som har begärt att uppgifterna skall sekretessbeläggas. Kommissionen kommer därför inte att låta spanska konsumentföreträdare få tillgång till konsultrapporten.

Kommissionen anser vidare att principen om jämbördiga försvarsmöjligheter inte kränks, eftersom det beslut som kommer att antas riktar sig enbart till Spanien. När det gäller ärenden om statligt stöd har därför endast den berörda medlemsstaten tillgång till handlingarna.

⁽¹⁾ EGT L 46, 18.2.1994; svensk specialutgåva, område 16, volym 2, s. 66.

(2000/C 303 E/205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0352/00**från Olivier Dupuis (TDI) till kommissionen**

(14 februari 2000)

Ämne: Italienska ekonomiska initiativ i Serbien

Den italienska dagstidningen "La Stampa" innehöll den 22 januari 2000 följande nyhet: "Italienska bolag bryter mot NATO:s embargo mot Serbien – Varuhus för 'Made in Italy' i Belgrad – Sedan februari finns ett utbud som omfattar telekommunikationer, metallurgi, livsmedel och inredning" ... Consorzio Europeo Italia omfattar italienska företag och även ett franskt bolag: Paladini, Bigelli marmi, Santo Galeazzi Pagassus, Bulbarelli, Atb, Elf Aquitaine, Cacciamali, Samco, Inside International, Il Ponte, Ato Findley and Fineca. De berörda branscherna omfattar allt mellan livsmedelsindustri och metallurgi och mellan telekommunikationer och inredning ...

Anser kommissionen att ovannämnda ekonomiska initiativ strider mot Europeiska unionens beslut som fastställts under rådsmötet den 24 januari 2000, i vilket Europeiska unionens utrikesministrar beslutade att utan några uppmjukningar bibehålla sina ekonomiska sanktioner mot regimen i Belgrad? Hur avser kommissionens ordförande samt kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor att inom respektive behörighetsområden verka för att motsätta sig varje initiativ som syftar till att bryta embargot mot Milosevic-regimen och därigenom skydda marknaden och konkurrensen från ekonomiska och kommersiella "trepartssammanslutningar" som strider mot gemenskapsrätten?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

Rådets förordning (EG) nr 1294/1999 av den 15 juni 1999 om frysande av tillgångar och ett investeringsförbud avseende Förbundsrepubliken Jugoslavien och om upphävande av förordningarna (EG) nr 1295/98 och (EG) nr 1607/98⁽¹⁾ gäller ett förbud mot att göra tillgångar tillgängliga för Förbundsrepubliken Jugoslaviens regering och Serbiska republikens regering.

Avsikten med Consorzio Europeo Italias initiativ sägs vara att främja försäljningen av italienska produkter och andra gemenskapsprodukter i en skattefri zon nära Belgrad, huvudsakligen till kunder från Ryssland, Ukraina och Vitryssland. Dessa skulle behöva visum för att kunna resa till Italien, men behöver inget visum för resa till Jugoslavien.

Kommissionen och de italienska myndigheterna prövar för närvarande om detta initiativ, vilket uppenbarligen ännu inte omsatts i praktiken, skulle leda till investeringar i Serbien eller till att tillgångar görs tillgängliga för de ovan nämnda regeringarna. Kommissionen och de italienska myndigheterna kommer att fortsätta att följa ärendet.

⁽¹⁾ EGT L 153, 19.6.1999.

(2000/C 303 E/206)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0353/00**från Olivier Dupuis (TDI) till kommissionen**

(14 februari 2000)

Ämne: Huruvida förslaget till en rumänsk utlänningslag är förenlig med gemenskapslagstiftningen

Den rumänska deputeradekammarans försvars- och rättsutskott antog den 25 januari 2000 ett förslag till utlänningslag, i vilket det slås fast att det är straffbart för utlänningar att på rumänskt territorium bilda ett politiskt parti eller ansluta sig till en politisk gruppering. Fängelsestraff på mellan tre månader och två år

eller böter kan utdömas för detta brott. Ledamöterna av deputeradekammaren har dessutom beslutat att anställning av en utlänning vid institution som bedriver verksamhet med anknytning till försvar eller nationell säkerhet skall bestraffas med internering i mellan sex månader och fem år.

Vilka initiativ har kommissionen tagit eller tänker den ta för att förmå Rumänien att respektera de åtaganden detta land har gjort i egenskap av kandidatland och därmed avstå från att anta lagar som strider mot EU:s lagstiftning? Har kommissionen redan tagit ställning i denna känsliga fråga genom sin företrädare i Rumänien och/eller på annat sätt? Om så är fallet, hur har de rumänska myndigheterna reagerat?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

Det utkast till utlänningslag som antogs av senaten i Rumänien den 10 september 1998 har ännu inte antagits av deputeradekammaren. Efter en debatt i kammaren gjordes en översyn av utkastet och flera ändringar infördes. Den lagstiftning som för närvarande gäller på detta område är lag nr 25/1969.

I det första ledet i sin fråga hänvisar parlamentsledamoten till bestämmelser i utkastet vilka innebär begränsningar för utlänningar bosatta i Rumänien att bedriva politisk verksamhet. Beträffande detta skulle kommissionen vilja hänvisa till sitt svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-2624/99 ⁽¹⁾.

I frågans andra led hänvisar parlamentsledamoten till bestämmelser i utkastet vilka innebär förbud mot att utlänningar anställs vid institutioner vilkas verksamhet rör försvaret eller den nationella säkerheten.

I sin egenskap av kandidatland har Rumänien skyldighet att genomföra gemenskapens regelverk och att ha anpassat landets lagstiftning till detta vid tidpunkten för anslutningen. Enligt artikel 39 (f.d. artikel 48) i EG-fördraget gäller principen om likabehandling och förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet även vid anställning inom den offentliga sektorn. I artikel 39.4 lämnas dock utrymme för att vissa begränsningar skall kunna införas. Medlemsstaterna får reservera vissa tjänster för det egna landets medborgare, men dessa måste ha att göra med offentlig myndighetsutövning eller offentligt ansvar för värnandet av statens eller lokala myndigheters allmänna intressen.

Försvarsutskottet ändrade artikel 2.2 i det ursprungliga lagutkastet för att tillämpningsområdet för begränsningarna om sådan offentlig anställning som inverkar på den allmänna ordningen eller den nationella säkerheten skulle inskränkas. Utkastet innehåller emellertid begränsningar även beträffande anställning inom den privata sektorn. I artikel 39 ⁽²⁾ i utkastet fastställs att utlänningar får anställas av ekonomiska aktörer eller institutioner vilkas verksamhet är av betydelse för försvaret eller den nationella säkerheten. Denna rätt kan begränsas endast genom regeringsbeslut i särskilda fall. Enligt artikel 39.3 i EG-fördraget kan begränsningar i den fria rörligheten för arbetstagare motiveras på grund av hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa. Dessa begränsningar gäller även civila yrken.

Enligt utkastet i dess nuvarande utformning bestraffas överträdelse av reglerna i artikel 2.2 om begränsningar av den politiska verksamheten och av utlänningars anställning med fängelse i mellan tre månader och två år eller med böter. Överträdelse av artikel 39 kan bestraffas med fängelse i mellan sex månader och fem år.

Efter en första bedömning förefaller bestämmelserna om anställning av utlänningar i det nuvarande lagutkastet inte strida mot gemenskapens lagstiftning. Kommissionen kommer emellertid att fortsätta sin bedömning och noggrant följa utkastets vidare utveckling.

⁽¹⁾ EGT C 280 E, 3.10.2000, s. 87.

⁽²⁾ Artikel 40 i försvarsutskottets förslag.

(2000/C 303 E/207)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0357/00
från Elisa Damião (PSE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Hälsa och säkerhet på arbetsplatsen

Den drastiskt minskade fertiliteten och fruktsamheten hos kvinnor respektive män och problemen i samband med graviditet (missfall, för tidigt födda barn, överföring av sjukdomar och ökat antal sjukdomar som vetenskapsmännen anser ha samband med livs- och arbetsmiljön) är ett underskattat problem som inte tas upp i statistiken över yrkesrelaterade sjukdomar och inte heller uppmärksammas tillräckligt, trots att det sätter rätten att bli förälder på spel och har allvarliga följder för befolkningsbalansen i de europeiska samhällena. Kan kommissionen låta oss ta del av all tillgänglig information på europeisk och på nationell nivå?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(23 mars 2000)

Kommissionen följer på nära håll den forskning och den information som gäller de problem som vissa agenser på bestämda arbetsplatser kan ha på fertiliteten och på kvinnors och mäns fruktsamhet.

Vetenskapligt råder det varken enhällighet eller absolut bevis när det gäller en möjlig global minskning av människors fertilitet på grund av exponering för agenser i arbetsmiljön.

År 1998 uppdrog kommissionen åt ett erkänt vetenskapligt institut att föra en andra specifik undersökning om fertilitet och faktorer i yrkeslivet. I denna undersökning analyseras inverkan av de vanligaste agenserna i arbetslivet på fertiliteten och den utgör en mycket värdefull sammanfattning av olika forskning som har gjorts på detta område. En kopia av slutrapporten skickas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat.

Å andra sidan har man inom vetenskapskretsar under de senaste åren fäst särskild vikt vid de tänkbara effekter på människors hälsa och särskilt på reproduktionen som endokrinstörande ämnen kan ha. De är kemiska substanser som kan ändra eller störa det endokrina systemet.

År 1999 antogs ett yttrande om endokrinstörande ämnens inverkan på människors hälsa och på vilda blommor och djur. Det offentliggjordes av den vetenskapliga kommittén "toxicitet, ekotoxicitet och miljö". Kommittén anser bl.a. att trots de kopplingar som finns mellan vissa hälsostörningar och de endokrinstörande ämnena har man inte kunnat konstatera någon kausalitet mellan dessa produkter och vissa sjukdomar. Dessutom har man i en metaanalys bestående av 61 undersökningar konstaterat en allmän minskning i spermakoncentrationerna och i spermavolymen mellan 1938 och 1990. Flera analyser av samma undersökningar har visat på tänkbara snedvridningar och fel. Man har kommit fram till olika slutsatser när det gäller kvaliteten på sperma beroende på de metoder som används. En kopia av detta yttrande skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen fortsätter i alla händelser att göra en systematisk uppföljning av dessa frågor för att vid behov ta initiativ på gemenskapsnivå för att förebygga fertilitetsproblem som beror på exponering för vissa agenser i yrkeslivet.

(2000/C 303 E/208)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0358/00
från Elisa Damião (PSE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: EU-standardisering av maskiner och utrustning

Kommissionen har, utifrån Cancerinstitutets undersökningar, rapporterat om en ny riskfaktor med trädamm. Dammet kan orsaka cancer och genetiska förändringar. Vilka lösningar har föreslagits Europeiska standardiseringskommittén respektive kommittén för standardisering inom elområdet för att man skall kunna undvika risker i redan befintliga anläggningar och utrustning?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

På förslag av kommissionen antog rådet den 28 april 1999 direktiv 1999/38/EG⁽¹⁾ om ändring för andra gången av direktiv 90/394/EEG⁽²⁾ om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för carcinogener i arbetet samt utvidgning av direktivet till mutagena ämnen.

I detta direktiv läggs följande process till i bilaga I: "Arbete som innebär exponering för trädamm från hårda träslag." Följaktligen skall alla de förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder som fastställs i direktiv 90/394/EEG också gälla för arbetstagare som exponeras för detta damm.

Dessutom fastställs i punkt 2.5 andra stycket i bilaga I till direktiv 89/655/EEG, ändrat genom direktiv 95/63/EG av den 5 december 1995, om minimikrav för säkerhet och hälsa vid arbetstagares användning av arbetsutrustning i arbetet (andra särskilda direktivet i enlighet med artikel 16.1 i direktiv 89/391/EEG)⁽³⁾ att "Arbetsutrustning, som medför fara på grund av utsläpp av gas, ånga eller vätska eller spridning av damm, skall vara försedd med lämplig inneslutning och/eller utsugningsanordningar i närheten av spridningskällorna." Det är medlemsstaternas ansvar att fastställa de praktiska tillämpningsföreskrifterna.

Eftersom Europeiska standardiseringsorganisationen (CEN) liksom Europeiska standardiseringsorganisationen inom elområdet (Cenelec) huvudsakligen är inriktade på standardisering av ny utrustning har inga krav ställts på dessa organisationer i detta avseende.

⁽¹⁾ EGT L 138, 1.6.1999.

⁽²⁾ EGT L 196, 26.7.1990.

⁽³⁾ EGT L 335, 30.12.1995.

(2000/C 303 E/209)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0361/00

från Florence Kuntz (UEN) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Återbetalning av mervärdesskatt på bilar

Ett luxemburgskt företag erbjuder sig att hyra ut bilar till ett franskt företag. Fakturering skall ske tre gånger per år, skattefritt men med den luxemburgska mervärdesskatten. Det luxemburgska företaget påstår att det franska företaget kan få tillbaka mervärdesskatten i Luxemburg. Kontraktet i fråga innehåller inga bestämmelser om att det franska företaget kan få köpa eller överta bilarna. Vid kontraktets slut kommer bilarna att lämnas tillbaka till det luxemburgska företaget som tänker sälja dem till ett företag i Gibraltar som säljer begagnade bilar. Detta företag kan i sin tur sälja bilarna till vem som helst, eventuellt till någon i Frankrike.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Kan det franska företaget få tillbaka mervärdesskatten i Luxemburg?
2. Får en fransk förare köra en bil som är registrerad i Luxemburg?
3. Kan det luxemburgska företaget få tillbaka mervärdesskatten på personbilar?
4. Om företaget i Gibraltar säljer en bil som är minst 6 månader gammal, måste det betala mervärdesskatt (i Frankrike eller i Gibraltar), och om så är fallet skall mervärdesskatten betalas på försäljningssumman eller på vinsten?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(14 mars 2000)

1. Enligt artikel 9.1 i sjätte momsdirektivet⁽¹⁾ skall mervärdesskatten vid biluthyrning betalas i den medlemsstat där leverantören har etablerat sin rörelse. I detta fall skall mervärdesskatten följaktligen betalas i Luxemburg. Om det i Frankrike etablerade företaget använder dessa bilar i sin affärsverksamhet kan företaget få tillbaka den mervärdesskatt som erlagts i Luxemburg i enlighet med åttonde momsdirektivet.

2. Det finns inte någon bestämmelse i gemenskapens skattelagstiftning enligt vilken det är förbjudet för en person som har sin stadigvarande bosättningsort i en medlemsstat att på denna medlemsstats territorium använda en bil som är registrerad i en annan medlemsstat. Enligt direktiv 83/182/EEG⁽²⁾ skall en person som i den medlemsstat där han har sin stadigvarande bosättningsort använder en bil som är registrerad i en annan medlemsstat emellertid i princip betala de skatter som är tillämpliga i den medlemsstat där han har sin stadigvarande bosättningsort (t.ex. fordonsskatt) och för vilka skattebefrielse medges vid temporär import enligt detta direktiv.

3. Det i Luxemburg etablerade företaget som köper bilar i syfte att använda dem i sin affärsverksamhet (biluthyrning till turister) kan dra av mervärdesskatten på dessa inköp. Avdragsrätten är en grundläggande princip när det gäller mervärdesskatt och den har huvudsakligen till syfte att undvika dubbelbeskattning och därmed göra skatten neutral.

4. För att fastställa var leveransen av varan skall beskattas tillämpas i det gemensamma mervärdesskattesystemet principen om att beskattningen följer varans fysiska rörelser. Beskattningssorten för leveransen av en vara, i detta fall en försäljning av bilar, skall vara den plats där varorna befinner sig när leveransen äger rum. Huruvida avgångsmedlemsstaten eller bestämmelsemedlemsstaten skall beaktas beror på omständigheterna i det enskilda fallet. Vilken bestämmelse som skall tillämpas beror även på om köparen är momspliktig eller ej. Säljarens respektive köparens etableringsort skall däremot inte beaktas. Huruvida skatten skall beräknas på grundval av försäljningspriset eller på marginalen beror även detta av den konkreta situationen. Det är således inte möjligt att besvara denna fråga med utgångspunkt i de uppgifter som finns tillgängliga.

(¹) EGT L 145, 13.6.1977.

(²) Rådets direktiv 83/182/EEG av den 28 mars 1983 om skattebefrielser inom gemenskapen för vissa transportmedel som tillfälligt införs från en annan medlemsstat (EGT L 105, 23.4.1983).

(2000/C 303 E/210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0364/00

från Mary Banotti (PPE-DE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Frankrikes erkännande av examensbevis i medicin

Mot bakgrund av de problem som utexaminerade medicinare, särskilt sådana från Spanien, stöter på när de vill fortsätta sina studier i Frankrike: vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att förvissa sig om att de franska förvaltningsmyndigheterna vidtar de åtgärder som behövs för att efterleva och tillämpa gemenskapens befintliga lagstiftning och för att de franska utbildningsmyndigheterna skall sluta lägga hinder i vägen för dessa studerande på det sätt som nu sker?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(3 mars 2000)

Eftersom frågan handlar om akademiskt erkännande av examensbevis vill kommissionen påpeka att den faller under medlemsstaternas behörighet. Gemenskapens bestämmelser täcker på det här stadiet inte denna typ av erkännande. Enligt EG-fördraget har varje medlemsstat för närvarande eget ansvar för innehåll i utbildning och organisation av utbildningssystem.

Berörda myndigheter har rätt att registrera någon på en kurs på basis av tidigare akademisk utbildning som erhållits i en annan medlemsstat. De har också rätt att bestämma vilka regler som skall gälla för den typen av förfarande, eftersom det inte finns någon gemenskapsrätt som fastslår att ett medlemsland ska erkänna examensbevis för akademiska ändamål som erhållits i ett annat medlemsland. Vad gäller villkoren för yrkespraktik får medlemsstaterna inte utöva någon form av direkt eller indirekt diskriminering på grund av nationalitet, enligt artikel 12 (f.d. artikel 6) i EG-fördraget.

Kommissionen känner inte till de fakta som parlamentsledamoten hänvisar till. Den information som parlamentsledamoten lämnat är inte tillräcklig för att en ordentlig undersökning skall kunna göras. Det finns på det här stadiet inga bevis på diskriminering på grund av nationalitet. Kommissionen är däremot beredd att titta närmare på fallet om mer information blir tillgänglig.

(2000/C 303 E/211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0377/00

från John McCartin (PPE-DE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Skattebefrielse för små företag

Kan kommissionen ange om den förbereder förslag till rättsakt genom vilka små företag skulle undantas kravet om kommissionens godkännande av statligt stöd? Om så är fallet, inbegriper detta skattebefrielser? När kommer dessa förslag troligtvis att vara klara?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(22 mars 2000)

Genom rådets förordning (EG) nr 994/98 av den 7 maj 1998 om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i EG-fördraget (nu artiklarna 87 och 88) på vissa slag av övergripande statligt stöd⁽¹⁾ gavs kommissionen möjlighet att genom kommissionsförordningar undanta vissa slag av övergripande stödåtgärder från anmälningskraven. Statligt stöd till små och medelstora företag är en av de stödkategorier som omfattas av denna förordning.

Kommissionen antog den 28 juli 1999 ett utkast till förordning om undantag för små och medelstora företag som inom kort kommer att offentliggöras i EGT. Kommissionen avser att anta förordningen senast i juli 2000.

I förordningen definieras vilka högsta tillåtna stödnivåer som gäller för att vissa stöd till små och medelstora företag skall kunna undantas från anmälningskraven. Dessa stödnivåer gäller oberoende av stödets form och därigenom även skattenedsättningar eller skattebefrielser till förmån för små och medelstora företag.

⁽¹⁾ EGT L 142, 14.5.1998.

(2000/C 303 E/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0386/00

från Vasco Graça Moura (PPE-DE) till kommissionen

(15 februari 2000)

Ämne: Betalning till Europeiska föreningen för journalistutbildning

Av vilken anledning har generaldirektoratet för utbildning och kultur fortfarande inte betalt de utlovade 50 procent av kostnaderna för projekt under 1998 och 1999 till Europeiska föreningen för journalistutbildning?

När kommer betalningarna att göras?

Vilket slags stöd kommer att ges till Europeiska föreningen för journalistutbildning från och med innevarande år?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(30 mars 2000)*

Kommissionen har ett gott förhållande till Europeiska förbundet för journalistutbildning (EJTA) och värdesätter dess program för utbildning av europeiska journalister. Kommissionen har anslagit ett årligt ekonomiskt bidrag till en rad "Euroreporter"-projekt som uppgått till omkring 200 000 euro per år under det senaste årtiondet. Att kommissionens betalningar blivit försenade beror i huvudsak på att EJTA-sekretariatet dröjt med att lämna in slutrapporterna. Utan dessa görs inga åtaganden i fråga om nya ansökningar.

EJTA:s slutrapport för 1997 och ansökan för 1998 inkom för sent för att kommissionen skulle kunna bevilja ekonomiskt stöd för 1998. Kommissionen kan inte ge retroaktivt stöd till projekt.

När det gäller "Euroreporter" 1999 har den första hälften av bidraget redan betalats ut och återstoden kommer att betalas ut när kommissionen får slutredovisningen för 1999 från EJTA.

EJTA har ännu inte lämnat in någon formell begäran för år 2000 till kommissionen.

(2000/C 303 E/213)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0389/00
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till rådet*(16 februari 2000)*

Ämne: Genetiska analyser av invandrare i Schweiz

Förra söndagen rapporterade programmet "Mise au point" i den franskspråkiga televisionen i Schweiz (TSR) om ett lagförslag som nu behandlas av förbundsrådets ledamot Ruth Metzler.

Enligt programmet innebär förslaget att de som återoppar familjeanknytningskäl för att få invandra till Schweiz, i framtiden kommer att underställas genetiska analyser för att man skall kunna kontrollera att uppgifterna om släktskap är korrekta.

Med beaktande av det avtal som finns mellan Europeiska unionen och Schweiz skulle jag vilja fråga följande:

1. Hur tänker Europeiska unionen bemöta dessa oroväckande signaler av främlingsfientligt slag, som i detta fall snarast påminner om nazistiska metoder?
2. Vad tänker rådets portugisiska ordförandeskap göra, mot bakgrund av att så många utländska medborgare arbetar i Schweiz och att ett stort antal av dem har sitt ursprung i EU:s olika medlemsstater?

Svar*(13 april 2000)*

Det är inte rådets sak att ta ställning till program från den TV-kanal som nämns av den ärade parlamentsledamoten.

(2000/C 303 E/214)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0390/00
från Liam Hyland (UEN) till kommissionen*(8 februari 2000)*

Ämne: Israels vägran att ge Europamedborgare visum

Den 10 oktober 1999 nekades 25 medlemmar i en katolsk välgörenhetsorganisation från Co Wexford i Irland inträde i Israel. De blev utsatta för dålig behandling av polisen och förtal i medierna. Efter ingripanden på hög nivå från den irländska regeringen och ledare inom den katolska kyrkan föreslår Israel

att gruppen efter den 31 mars 2000 tillåts komma in på territoriet i högst 30 dagar, dock under vissa villkor som det irländska utrikesdepartementet anser vara oacceptabla.

Kan kommissionen bekräfta att den så snart som möjligt kommer att utreda hur de israeliska myndigheterna har agerat och åta sig att ingripa på dessa Europamedborgares vägnar för att se till de att kan resa till Israel utan att bli behandlade som ett hot mot den nationella säkerheten?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

Kommissionen är fullt medveten om händelserna i samband med att den katolska välgörenhetsgruppen från Co Wexford försökte besöka Israel. Både parlamentsledamöter och den israeliska delegationen i Bryssel har lämnat omfattande och utförliga upplysningar till kommissionen. I handlingarna i fråga beskrivs den serie olyckliga omständigheter som ledde till denna beklagliga situation.

Kommissionen är liksom de irländska myndigheterna bekymrad och hoppas på en lämplig lösning inom den närmaste framtiden. Kommissionen noterar att det irländska utrikesministeriet står i nära förbindelse med den israeliska regeringen för att snabbt finna en lösning på frågan.

Frågor om konsulärt skydd och tillträde till tredje land faller inte inom ramen för kommissionens behörighet, men den står gärna till förfogande om de irländska myndigheterna så begär.

(2000/C 303 E/215)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0396/00

från Doris Pack (PPE-DE) till kommissionen

(15 februari 2000)

Ämne: FIBT:s TV-sändningsrättigheter

FIBT (Fédération Internationale de Bobsleigh et de Tobogganing) med säte i Milano, Italien genomför årligen en serie tävlingar för två- och fyrmansbob i form av världscuptävlingar samt EM och VM.

FIBT överlåter dessa tävlingar åt enskilda nationella förbund och åt banägare i enlighet med ett avtal för arrangemang som utformats av FIBT och som arrangören måste acceptera utan ändringar.

Enligt FIBT:s internationella bestämmelser punkt 1.13.4 tillhör alla rättigheter för TV-sändningar, film, video, radio och nya medier inklusive CD-rom och internet och samtliga övriga rättigheter endast FIBT.

FIBT har med hänvisning till denna paragraf i sina internationella bestämmelser slutit ett avtal för längre tid med Eurosport. De lokala arrangörerna och nationella förbunden som tar på sig hela affärsrisken för tävlingarna ges inte tillstånd att själva marknadsföra sändningsrättigheterna. Nationella förbund som är medlemmar i FIBT och som arrangerar tävlingarna erhåller inte heller några medel för framtida finansiering av de konstfrusna banorna.

Till kommissionen riktas således följande frågor:

1. Står FIBT:s bestämmelser och deras avtal med tävlingsarrangörerna i strid med EG -rättens utveckling beträffande idrott?
2. Innebär FIBT:s bestämmelser ett hinder för friheten att tillhandahålla tjänster?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(27 mars 2000)

Enligt domstolens rättspraxis måste idrott och verksamhet i samband med idrott, såsom anordnande av idrottsevenemang och sändningsrättigheter för TV, följa gemenskapslagstiftningen eftersom det rör sig om ekonomisk verksamhet i den betydelse som avses i artikel 2 i fördraget⁽¹⁾.

Gemenskapens konkurrensbestämmelser gäller följaktligen i princip i sådana fall där idrottsförbund gemensamt säljer TV-rättigheterna till evenemang som organiseras i deras regi.

Man kan emellertid inte ta ställning till om gemensam försäljning av TV-rättigheterna till bobevenemang är förenlig med gemenskapens konkurrenslagstiftning utan att först utförligt granska fakta och omständigheterna i fallet. I detta sammanhang bör man undersöka om förfarandet påverkar handeln mellan medlemsstaterna och i betydande grad hindrar konkurrensen på den berörda marknaden, vilket är sannolikt åtminstone om det rör sig om handel med dyra sändningsrättigheter till evenemang som riktar sig till en mycket talrik publik.

När det gäller friheten att tillhandahålla tjänster gäller principen för fri rörlighet på den inre marknaden förutom de offentliga myndigheternas verksamhet även alla bestämmelser av annan typ som syftar till att offentligt reglera förvärsarbete.

Kommissionen har inte mottagit några klagomål eller anmälningar om sändning av eller kollektiv försäljning av TV-rättigheter till bobevenemang i strid mot principerna för fri rörlighet (särskilt fri rörlighet att tillhandahålla tjänster). Kommissionen undersöker för närvarande frågan om gemensam försäljning av TV-rättigheter till andra idrottsevenemang, och resultatet av denna undersökning kommer även att beröra den gemensamma försäljningen av TV-rättigheter till bobevenemang. Därför tänker kommissionen inte undersöka denna fråga närmare i detta läge.

⁽¹⁾ Se domarna 36/74 (Walrave) av 12.12.1974 eller C-415/93 (Bosman) av 15.12.1995.

(2000/C 303 E/216)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0405/00**från Pasqualina Napoletano (PSE) till kommissionen**

(9 februari 2000)

Ämne: Insatsgrupp finansierad av kommissionen till stöd för tullreformen i Albanien

Natalina Cea, som är ledare för den insatsgrupp som kommissionen finansierar till stöd för tullreformen i Albanien, har nyligen tillkännagivit att hon ämnar lämna det uppdrag som hon under tre års tid har skött mycket professionellt och gått in för med engagemang och mod.

Insatsgruppen har gett positiva resultat och har åter fått det albanska tullsystemet att fungera, vilket lett till att den albanska statens intäkter ökat enormt och dessutom klart bidragit till omarbetandet av den albanska tullagstiftningen.

Natalina Cea har emellertid uppgett att hon utför sitt arbete i ett klimat präglad av grava hot och problem.

Det italienska tullväsendet, som sänt ut Natalina Cea, har alltid givit ledaren för insatsgruppen aktivt stöd och visat stor uppskattning för hennes arbete. Efter att Cea begärt att bli förflyttad har tullväsendet översänt kommissionen ett förslag om att ersätta henne. På detta sätt bekräftar tullväsendet sin avsikt att fortsätta den svåra insatsen för att bekämpa olagligheterna och intensifiera kampen mot brottslighet.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Hur bedömer den situationen i Albanien på detta speciella och känsliga samarbetsområde?
2. Anser den inte att insatsgruppen behöver stärkas ytterligare och stödjas aktivt, även med tanke på de hinder som den hittills stött på?

3. Med beaktande av det åtagande som ingåtts av och de särskilda erfarenheterna hos det italienska tullväsendet på detta område undrar jag om kommissionen inte anser att man bör bevara nära förbindelser med tullväsendet för att säkerställa att insatsen fortsätter på ett effektivt sätt, och i första hand beakta den kandidat som tullväsendet redan har föreslagit som ersättare för Natalina Cea?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(13 mars 2000)

1. Till följd av krisen 1997 tillsattes i juni 1997 en insatsgrupp i syfte att stödja en genomgripande reform av det albanska tullväsendet, som då befann sig i fullständig upplösning, och för att säkra en ökning av intäkterna i den albanska statsbudgeten (2/3 av budgetintäkterna härrör från tullar). Dessa mål nåddes snabbt och uppbörden av tullintäkterna har därefter fortsatt på en tillfredsställande nivå. Genomgripande reformer har genomförts, särskilt införandet av en ny tullkodex 1999 och utarbetandet av en handlingsplan för tullväsendet. Den person som parlamentsledamoten nämner har varit chef för denna insatsgrupp.

Generaldirektören för avdelningen för tullar och indirekta skatter vid det italienska finansministeriet har underrättat kommissionen om sin önskan att återinsätta den person som parlamentsledamoten nämner på en tjänst inom finansministeriet.

2. Kommissionen anser att de ansträngningar som gjorts bör fortsätta och anpassas till de albanska myndigheternas framtida behov. Upprättandet av en stabil tullförvaltningsstruktur är en förutsättning för Albanien deltagande i unionens stabiliserings- och associeringsprocess.

3. Ett av villkoren för att en insatsgrupp skall kunna arbeta effektivt är att kompetenta medarbetare ställs till förfogande. En ny chef för insatsgruppen kommer att utses på grundval av de yrkesmässiga kvalifikationerna hos kandidater som kan arbeta under de särskilda förhållanden som för närvarande råder i Albanien.

(2000/C 303 E/217)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0412/00

från Olivier Dupuis (TDI) till kommissionen

(9 februari 2000)

Ämne: Artiklarna 6 och 7 i Fördraget om Europeiska unionen

Anser kommissionen inte att det är nödvändigt att snarast klargöra på vilket sätt, inom vilken tidsfrist och på vilka villkor artiklarna 6 och 7 i Fördraget om Europeiska unionen skall tillämpas, så att man kan undvika politiskt missbruk av bestämmelserna i fördraget och olämplig inblandning i politiken i vissa medlemsstater, som inte har något att göra med verkliga och dokumenterade kränkningar av de mänskliga rättigheterna i andra medlemsstater?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(23 mars 2000)

I artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen anges vilka principer unionen bygger på. Artikel 6 kräver inga tillämpningsåtgärder från gemenskapens sida.

Lagstiftaren har fastställt villkoren för att tillämpa artikel 7.1 i EU-fördraget, nämligen att man konstaterar att en medlemsstat "allvarligt och ihållande" åsidosätter de principer som anges i artikel 6 i EU-fördraget.

Kommissionen erinrar om att dess uppgift i ett sådant ärende inte går att jämföra med dess uppgift vid ett "vanligt" överträdelseförfarande.

Enligt kommissionen kräver tillämpningen av artikel 7 överväganden som inte låter sig förenas med på förhand fastställda exakta bestämmelser och kriterier.

(2000/C 303 E/218)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0415/00
från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Konstnärlig upphovsrätt

Med hänvisning till Bernkonventionen och EU:s direktiv 93/98⁽¹⁾ om harmonisering av skyddstiden för upphovsrätt och närstående rättigheter önskar jag få svar på följande frågor:

1. I vilken utsträckning påverkar lagligt mångfaldigande av ett originalverk, oavsett vilken metod som används, den skyddstid för upphovsrätten som verket enligt EU:s bestämmelser skall omfattas av?
2. Kan lagligt mångfaldigande av ett verk, oavsett metod, medföra att annat mångfaldigande kan utföras i strid med upphovsmannens intressen innan den upphovsrätt verket enligt EU:s bestämmelser omfattas av har upphört att gälla?

⁽¹⁾ EGT L 290, 24.11.1993, s. 9.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(10 april 2000)

I rådets direktiv 93/98/EG om harmonisering av skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter fastslås inte bara vilken skyddstid som gäller inom gemenskapen för varje typ av verk och föremål utan också när perioden börjar i varje enskilt fall. Att skapa en verklig inre marknad med fri rörlighet för immaterialrättsligt skyddade varor och tjänster har medfört en fullständig harmonisering och alla faktorer som påverkar skyddstiden har beaktats.

Att legalt reproducera ett verk är ett normalt sätt att utnyttja verket och påverkar inte skyddstiden. Det är svårt att föreställa sig fall där en tillåten reproduktion skulle kunna leda till andra reproduktioner i strid med upphovsmannens intressen, eftersom de senare likaså kräver upphovsmannens tillstånd eller också är tillåtna i lag. I alla händelser påverkas inte skyddstiden av ett sådant fall.

(2000/C 303 E/219)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0428/00
från Pietro-Paolo Mennea (ELDR) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Märkning av läkemedelsprodukter för att ange vilka läkemedel som utgör dopningspreparat

Idrotten har så stor betydelse och fyller en så viktig social funktion att den numer kan betraktas som en integrerad del i alla EU-länders kultur:

- Idrotten spelar en uppfostrande, kulturell och avkopplande roll som har erkänts i Amsterdamfördraget.
- Den är viktig ur hälsosynpunkt för de idrottsmän som utövar olika sporter.
- Det är bevisat att läkemedelsmissbruk får såväl omedelbara som långsiktiga följder för hälsan och hela fysiken, och detta gäller även idrottsmän.
- De skadliga effekterna varierar i förhållande till vilka läkemedel som används och på grund av andra faktorer såsom dosering, behandlingens längd, kombination med andra läkemedel samt eventuell sjukdomsbild som förvärrar de negativa effekterna av läkemedlet.
- Vanligen underskattas de risker som är förbundna med läkemedel som fungerar som dopningspreparat.

- Unga idrottsmän kan vara sista länken i en kedja av missbruk och olagliga, straffbara handlingar som sällan upptäcks eller beivras.
- De som är aktiva inom idrottsvärlden känner oftast dåligt till läkemedlens verkliga egenskaper.
- Det är nödvändigt att EU går i spetsen i kampen mot dopning.

Tänker kommissionen mot bakgrund av ovanstående och i enlighet med EG-direktiven och den europeiska lagstiftningen på läkemedelsområdet ålägga läkemedelsindustrin att genom märkning av nya läkemedelsprodukter och tydliga varningstexter inuti förpackningarna informera läkarna och idrottsmännen om de läkemedel som utgör dopningspreparat?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(8 mars 2000)

Som framgår av kommissionens meddelande "Gemenskapsplan för stöd till kampen mot dopning inom idrotten (¹)" anser kommissionen att ökad information om läkemedel har stor betydelse när det gäller att bekämpa användningen av dopningsämnen inom idrotten.

Enligt artikel 12 i rådets direktiv 92/27/EEG av den 31 mars 1992 om märkning av humanläkemedel och om bipacksedlar (²) har kommissionen möjlighet att vid behov utarbeta förklarande texter, särskilt när det behöver varnas för vissa läkemedelskategorier. Vidare föreskrivs i artikel 2 i samma direktiv att den yttre läkemedelsförpackningen får märkas med symboler eller bildframställningar som är avsedda att förmedla vissa upplysningar om läkemedlet och som även har sjukvårdsupplysande värde, så länge som dessa symboler eller bildframställningar inte bär präg av reklam.

Mot bakgrund av detta och i syfte att öka informationen om läkemedel som innehåller aktiva ämnen som är dopningsklassificerade har kommissionen satt upp detta ärende på dagordningen för nästa möte med läkemedelskommittén, som äger rum den 22–23 mars 2000. Medlemsstaterna och Europeiska läkemedelsmyndigheten kommer att vara företrädare på mötet. Kommissionen har utarbetat ett frågeformulär för att man skall kunna inventera vad som redan införts på nationell nivå i vissa medlemsstater. Målet är att lägga fram förslag till harmoniserade texter, som skall finnas både på förpackningsmärkningarna och på bipacksedlarna som information till patienterna, samt på produktresumén som är till för att upplysa sjukvårdspersonalen.

(¹) KOM(1999) 643 slutlig – Meddelande från kommissionen till rådet, europaparlamentet, ekonomiska och sociala kommittén och regionkommittén, 1 december 1999.

(²) EGT L 113, 30.4.1992.

(2000/C 303 E/220)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0437/00

från Richard Howitt (PSE) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Rättsliga möjligheter för parlamentet att nedvärdera de politiska kontakterna med en medlemsstat eller vägra ha kontakt med den staten

Med hänvisning till mitt ändringsförslag nr 1 till resolution B5-0101/2000 om den aktuella situationen i Österrike, vill jag be kommissionen svara på följande fråga: Vilka möjligheter finns det för Europaparlamentet att i enlighet med Fördraget om Europeiska unionen nedvärdera de politiska kontakterna eller helt vägra ha kontakter på politisk nivå med en medlemsstat i Europeiska unionen?

Kan kommissionen behandla denna fråga separat och ställa den i relation framför allt till följande: tillträde till Europaparlamentets lokaler, diplomatiska och protokollära kontakter mellan talmannen och de andra ledamöterna såsom företrädare för Europaparlamentet, deltagande i förlikningsförfarandet, deltagande av en medlemsstats politiska företrädare under den statens ordförandeskap för Europeiska unionen, deltagande

av politiska företrädare från en medlemsstat som inte är ordförande i Europaparlamentets utfrågningar, utskott och delegationer, möjligheten för parlamentets delegationer eller ledamöter på tjänsteresa till en medlemsstat att vägra sammanträffa med politiska företrädare från denna stats regering, möjligheten att nedvärdera kontakterna eller vägra ha kontakt när det gäller alla andra verksamheter som bedrivs av Europaparlamentet?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

Som parlamentsledamoten kanske minns, enades det portugisiska ordförandeskapet med stats- och regeringscheferna i 14 medlemsstater om att vissa politiska åtgärder skulle vidtas mot en österrikisk regering med medlemmar från partiet FPÖ. Österrikes förbundskansler underrättades om detta den 31 januari 2000.

Parlamentsledamoten kommer säkert också ihåg att kommissionen den 1 februari 2000 gjorde ett uttalande, där det sades att kommissionen kommer att fortsätta att uppfylla sina uppgifter som väktare av principer och värden som angivits i fördragen, nämligen att unionen bygger på principerna om frihet, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt på rättsstatsprincipen (se särskilt artiklarna 6 och 7 i Fördraget om Europeiska unionen). Kommissionen påpekade också att EU-institutionernas verksamhet för närvarande inte är påverkad och att ur arbetshänseende förblir relationerna till de österrikiska myndigheterna desamma. Samtidigt framhölls att kommissionen uppmärksammat följer utvecklingen.

Kommissionen anser att det är Europaparlamentets sak att fastslå sin egen politiska linje i denna fråga. Noteras bör dock att parlamentet deltar i det förfarande som anges i artikel 7 i Fördraget om Europeiska unionen. De institutionella förfarandenas behöriga gång skall inte påverkas av eventuella beslut.

(2000/C 303 E/221)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0438/00

från Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Följderna för den inre marknaden av ett brittiskt förbud mot päls

Förenade kungariket planerar att förbjuda pälsdjursavel i England och Wales. Enligt förslaget kommer det från och med 2003 att vara förbjudet att hålla djur endast för deras päls. Underhuset lade fram ett förslag om förbud mot pälsdjursavel den 25 februari 1999. Förslaget behandlades en andra gång den 5 mars 1999. Förslaget lades sedan fram på nytt inför underhuset den 22 november 1999. För närvarande granskas förslaget till ny lagstiftning av kommissionen.

Enligt Elliot Morley, statssekreterare vid ministeriet för jordbruk, fiske och livsmedel, anser regeringen att det är fel att djur slaktas för sin päls. Han påpekar att det inte är förenligt med sunna värden och respekten för djurens liv. Elliot Morley har uppgett att förbudet mot den brittiska pälsnäringen har beslutats om av "moraliska skäl" eftersom det inte finns någon moralisk motivering till att bedriva pälsdjursavel i Förenade kungariket. Enligt detta synsätt kan det inte moraliskt ifrågasättas att en ko dödas för sitt skinn medan man av moraliska skäl fördömer att en mink dödas på grund av sin päls.

Har kommissionen beaktat effekterna av detta planerade förbud mot päls, inte bara på den brittiska pälsdjursnäringen utan också på Europeiska unionens inre marknad? Skulle förbudet vara förenligt med handelsreglerna eller kan förbudet, enligt kommissionen, direkt eller indirekt utgöra ett verkligt eller eventuellt hinder för handeln inom gemenskapen?

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta om detta förbud genomförs? Har kommissionen beaktat det faktum att förbudet mot pälsdjursavel i Europa endast skulle leda till att verksamheten flyttades utanför Europa och utanför Europeiska unionens och medlemsstaternas kontroll?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(9 mars 2000)

Kommissionen känner till Förenade kungarikets förslag till lagstiftning om förbud mot uppfödning av djur enbart för pälsen. Lagförslaget har meddelats kommissionen enligt bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter⁽¹⁾.

Enligt bestämmelserna i direktivet ska en frysperiod på tre månader tillämpas från och med det datum då medlemsstaten i fråga lämnat lagförslaget. Denna period löper ut den 13 mars 2000.

Kommissionen granskar för närvarande det lagförslag som Förenade kungariket lämnat mot bakgrund av gällande bestämmelser i gemenskapens lagstiftning, däribland de som parlamentsledamoten tagit upp.

Om kommissionen efter granskningen kan konstatera att Förenade kungarikets lagförslag visar sig vara oförenligt med gemenskapens lagstiftning kommer medlemsstaten att informeras enligt det förfarande som fastslås i direktiv 98/34/EG.

Kommissionen kommer att meddela parlamentsledamoten sin ställning i frågan så snart ett definitivt beslut har fattats enligt tidigare nämnda direktiv.

⁽¹⁾ EGT L 204, 21.7.1998.

(2000/C 303 E/222)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0441/00**från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen**

(11 februari 2000)

Ämne: Förslag till en ny gemenskapsram för statligt stöd till miljöskydd

Kommissionens enheter och medlemsstaterna diskuterar för närvarande ett viktigt dokument om ett förslag till en ny gemenskapsram för statligt stöd till miljöskydd, som är tänkt att träda i kraft i juli 2000. Dessa riktlinjer är viktiga för förvaltningen av det statliga stödet på miljöområdet, till exempel beträffande medlemsstaternas stöd till förnybara energikällor.

1. Vilka är kommissionens främsta kriterier för bedömning av statligt stöd till miljöskydd?
2. Närmare bestämt, vilka principer ligger till grund för riktlinjerna för stöd till förnybara energikällor?
3. Hur kommer kommissionen att informera Europaparlamentet och miljöorganisationerna innan man fattar beslut i denna viktiga fråga?
4. Hur kommer man att garantera den insyn och det samarbete som kommissionens ordförande Prodi lovat Europaparlamentet innan riktlinjerna antas?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 mars 2000)

1. Enligt artikel 6 (f.d. artikel 3 c) i EG-fördraget skall kommissionen säkerställa att miljöskyddskraven integreras i utformningen och genomförandet av gemenskapens politik och verksamhet. För att säkerställa ett bättre långsiktigt miljöskydd anser kommissionen att gemenskapspolitiken i detta avseende skall grundas på tillämpningen av principen om att förorenaren betalar. Tillämpningen av denna princip är det

bästa sättet att motivera medborgarna till miljöskydd. Beviljandet av statligt stöd strider i allmänhet mot denna princip genom att företagen tillåts att avsäga sig ansvar för de kostnader som de förorsakar på miljöområdet. Kommissionen anser därför att beviljandet av stöd på lång sikt kan komma att motverka miljöskyddskraven. Stöden bör därmed begränsas till situationer där dessa medverkar till betydande miljöförbättringar, samt när de gör det möjligt för företag att anpassa sig till nya förhållanden, bland annat skattemässiga. Dessa bestämmelser kommer att anges närmare i de nya riktlinjerna för statligt stöd till miljöskydd som för närvarande håller på att utarbetas och som bör träda i kraft den 1 juli 2000.

2. Kommissionens uppmuntrar användningen och utvecklingen av förnybar energi. Den är medveten om att dessa energiformer i vissa fall fortfarande kostar mer att framställa i förhållande till de traditionella. Kommissionen anser därför att tillfälligt stöd till förnybar energi kan vara berättigat. Detta stöd kan emellertid inte vara av permanent slag och de berörda företagen bör gradvis anpassa sig till marknads-villkoren.

3. och 4. Kommissionen har utarbetat nya riktlinjer för statligt stöd till miljöskydd. Dessa kommer att granskas av medlemsstaternas experter vid den rådgivande kommitténs möte, och förmodas därefter antas av kommissionen. Kommissionen samråder inte direkt med miljöorganisationerna men dessa rådfrågas i allmänhet informellt av de företrädare från medlemsstaterna som deltar i den rådgivande kommitté som ålagts att avge ett yttrande till kommissionen. Kommissionen får därmed indirekt kännedom om miljöorganisationernas åsikter.

Beträffande parlamentet ger förfarandet inte utrymme för något samråd innan antagandet av gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till miljöskydd. Den ledamot av kommissionen som är ansvarig för konkurrensfrågor lägger emellertid stor vikt vid att parlamentet regelbundet informeras om kommissionens arbete. Denna fråga borde därför tas upp vid nästa möte.

(2000/C 303 E/223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0444/00

från Daniela Raschhofer (NI) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Stöd till tidningar

Tack för ert svar på min fråga (E-1876/99) ⁽¹⁾ av den 5 januari 2000. Några frågetecken kvarstår emellertid när det gäller urvalskriterierna vid val av vilka tidningar som skall tilldelas stöd.

1. Vilka objektiva kriterier används för att bedöma " trovärdigheten " hos medier som skall få ekonomiskt stöd från kommissionen?
2. Finns det redan nu färdig statistik för kommissionens utbetalningar till österrikiska medier under 1999?
3. Vilket ekonomiskt stöd avser kommission ge österrikiska medier under 2000?
4. På vilka grunder har detta stöd räknats fram, och kan kommissionen redan nu säga vilka österrikiska tidningar som kommer att få stöd under 2000?

⁽¹⁾ EGT C 203, 18.7.2000, s. 78.

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

1. Ett massmediums trovärdighet bedöms efter mångårig, kontinuerlig kontroll av den faktiska riktigheten i rapporteringen om gemenskapen.

2. År 1999 erhöll dagstidningen "Der Standard" ett stöd på maximalt 23 982 euro (att fastställa efter avslutad balansräkning) för en serie i fem delar om Agenda 2000 och vidareutvecklingen av gemenskapen. Några ytterligare utbetalningar till tidningar och tidskrifter har kommissionens ständiga representation i Österrike inte gjort.

3. Kommissionens ständiga representation i Österrike har hittills inte planerat några uppdrag för år 2000 som den skall bekosta.

4. Betalningen för uppdrag till pressen, beräknas på grundval av de extra utlägg som kan påvisas för en särskild rapportering om EU-specifika ämnen, och täcker enligt reglerna hälften av kostnaderna.

(2000/C 303 E/224)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0461/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Försenade utbetalningar från ESF

TEXTCa 7000 arbetslösa som deltagit i seminarier i anslutning till programmen för fortsatt yrkesutbildning i Grekland, särskilt på Kreta och Attika, har ännu inte erhållit sina bidrag för detta, trots att det förflutit åtta månader sedan programmen slutfördes.

Mot bakgrund av att de här programmen främst finansieras av Europeiska socialfonden vill jag fråga kommissionen om följande:

1. Varför har Europeiska socialfonden fortfarande inte betalat ut de belopp som den är skyldig Grekland?
2. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att utbetalningarna till de arbetslösa skall kunna ske så snabbt som möjligt?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(21 mars 2000)

Inom ramen för Europeiska socialfondens (ESF) finansieringar gör kommissionen varje år finansieringsåtaganden och därefter utbetalningar enligt den gällande finansieringsplanen för varje operativt program (OP).

När det gäller Kreta och Attika vill kommissionens ta upp följande:

I det operativa programmet för Kreta gjorde kommissionen ett finansieringsåtagande så snart medlemsstaten hade lämnat in de dokument som avses i bestämmelserna och betalade ut det första förskottet för budgetåret 1999. Medlemsstatens begäran om den andra utbetalningen inkom till kommissionen i slutet av 1999, då alla ESF:s anslag hade använts. Därför skedde utbetalningen i februari 2000.

Förfarandet för att modifiera finansieringsplanen i det operativa programmet för regionen Attika har drabbats av stora förseningar, precis som i flera andra grekiska regioner. Dessutom har särskilda åtgärder för offren för jordbävningen i september 1999 planerats, vilket ytterligare har försenat beslutsförfarandet. När de nya finansieringsplanerna antogs i slutet av 1999 hade samtliga anslag använts, precis som i fallet med Kreta. Åtagandet och den första förskottsutbetalningen kommer att göras så snart anslag åter finns tillgängliga.

(2000/C 303 E/225)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0473/00
från Olivier Dupuis (TDI) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Anslutning av Albanien till WTO

I sitt svar 2526/99⁽¹⁾ på den skriftliga frågan om anslutning av Albanien till WTO ger kommissionsledamot Lamy undvikande information om de framsteg som gjorts när det gäller genomförandet av regler som är förenliga med WTO:s regler. Han bekräftar att förberedelserna inför Albaniens anslutning till WTO är inne i sista fasen.

Kommissionsledamot Lamy har emellertid inte besvarat den huvudsakliga fråga som ställts till kommissionen, dvs. om den kan bekräfta – eller förneka – uppgifter om att anslutningen av Albanien till WTO tydligen hindras av en tvist mellan Frankrike och en annan medlemsstat i WTO, en tvist som inte har någonting att göra med själva frågan om Albaniens anslutning till WTO?

Om detta bekräftas, vilka åtgärder har kommissionen vidtagit, eller avser att vidta, för att Albanien snabbt skall kunna bli en fullvärdig medlem i WTO, i enlighet med det beslut som fattats av unionen?

⁽¹⁾ EGT C 219, 1.8.2000, s. 177.

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

Kommissionen beklagar om parlamentsledamoten ansåg att det tidigare svaret var oklart. Saken är den att gemenskapen inte kunde godta de åtaganden som Albanien föreslog när det gällde audiovisuella tjänster. Dessa åtaganden skulle, om de uppfylldes, hindra utvecklingen av Albaniens framtida förbindelser med gemenskapen när det gäller politiken på det audiovisuella området och innebära en risk för att Albanien skulle uteslutas från möjligheten att delta i olika gemenskapsprogram som till exempel Media.

Dessa åtaganden föreslogs när nästan alla bilaterala förhandlingar om Albaniens anslutning till Världshandelsorganisationen (WTO) var avslutade och gjordes på begäran av Förenta staterna. Mot bakgrund av den amerikanska industrins begränsade marknadsintressen i Albanien riskerar Förenta staternas begäran att motverka sitt eget syfte, eftersom den kan förserna Albaniens ytterligare integration i Europa vilket är kärnan i gemenskapens strategi för Balkanländerna.

Kommissionen deltar därför aktivt i förhandlingarna med de berörda parterna, så att Albaniens anslutning till WTO, som gemenskapen starkt understödjer, kan ske så snart som möjligt.

(2000/C 303 E/226)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0486/00
från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(15 februari 2000)

Ämne: Ersättning till tjänstemännen vid Europeiska investeringsbanken (EIB)

Europeiska investeringsbankens lönekostnader för de cirka 1 000 (närmare bestämt 998) anställda uppgår till cirka 129 miljoner euro (250 miljarder italienska lire). Detta belopp omfattar inte bara direktörer i den högsta ledningen, vars löner kan uppgå till cirka 260 000 euro (500 miljoner lire) per år, utan även vanliga handläggare.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Hur ser de styrande organens sammansättning ut inom EIB?
2. Kan kommissionen redogöra för lönerna och beskattningen (brutto- och nettoersättning inbegripet eventuella förmåner)?
3. Hur stor är den totala medelinkomsten bland direktörerna (som är anställda vid EIB)?

4. Stämmer det att kostnaden för EIB:s cirka 1 000 anställda (beräknad på grundval av medellönen på de olika nivåerna, inklusive de ersättningar och avgifter som betalas av banken) uppgår till 250 miljoner lire om året (cirka 130 000 euro), det vill säga mer än dubbelt så mycket som medellönen bland de europeiska banktjänstemännen, vilken uppgår till cirka 100 miljoner lire om året (mindre än 52 000 euro om året)?
5. Stämmer det att direktionsledamöterna inkasserar totalt 50 miljoner lire netto i månaden?
6. Stämmer det att generaldirektörerna inkasserar 40 miljoner lire netto i månaden?
7. Stämmer det att det bara är lönerna för anställda upp till avdelningschefsnivå som är offentliga?
8. Stämmer det att vissa av bankens handläggare (på olika tjänstenivåer) har en årsinkomst på 500 000 euro (cirka en miljard lire)?
9. Kan kommissionen tänka sig att sänka denna ersättning med 30 procent från och med den 1 januari 2000?
10. Hur mycket har utbetalats till samtliga handläggare och samtliga tjänstemän vid EIB under 1998?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(13 mars 2000)

Med tanke på att parlamentsledmoten fråga var mycket konkret överlämnade kommissionen den till Europeiska investeringsbanken (EIB), vars svar lyder enligt följande:

EIB:s styrande organ omfattar 1) bankstyrelsen, som består av en minister per medlemsstat, i allmänhet finansministern, 2) bankdirektionen, som består av 25 medlemmar och 13 suppleanter, 3) förvaltningskommittén, som är EIB:s verkställande organ, och som består av bankens ordförande och de sju vice ordförandena och 4) kontrollkommittén, som är EIB:s externa revisionsorgan, och som består av fyra personer som valts ut från externa offentliga eller privata finansiella revisionsorgan inom Europeiska unionen.

Bankdirektionen och förvaltningskommittén utses av bankstyrelsen. EIB:s förvaltningsorgans sammansättning och ansvarsområden anges i bankens årsrapport till vilken parlamentsledamoten hänvisas.

EIB:s personalkostnader uppgår till 126,359 miljoner euro, vilket för övrigt också anges i bankens årsrapport⁽¹⁾. Dessa kostnader täcker bankens personal (998 tjänster) samt åtta medlemmar i förvaltningskommittén. Det bör påpekas att endast 70 % av beloppet, dvs. 88,5 miljoner euro går till löner, resterande belopp (37,589 miljoner) går till sociala försäkringsavgifter. I motsats till övriga EU-institutioner tar EIB direkt ansvar för utgifter för sjukförsäkringar, pensioner, dagisverksamhet och annan barnpassning, samt de anställdas subventionerade personalmatsal.

Beträffande ersättningen till bankens direktörer bör det understrykas att medlemmarna i förvaltningskommittén, genom beslut av bankstyrelsen, har ett lönesystem som är identiskt med det för kommissionens ordförande och vice ordförande. På liknande sätt mottar EIB:s generaldirektörer samma ersättningsnivåer som deras motsvarigheter i övriga EU-institutioner. Följaktligen överstigs det belopp på 40 miljoner lire (20 658,28 euro) netto per månad i ersättning för EIB:s generaldirektörer, som anges av parlamentsledamoten, den faktiska ersättningen med över 35 %.

Medlemmarna i bankdirektionen, som sammanträder 11 gånger per år, mottar ingen ersättning från banken. Endast en fast ersättning på 50 euro utbetalas till dem för att täcka kostnaderna för att närvara vid bankdirektionens möten. Detta belopp är oförändrat sedan 1958. Medlemmarna i bankens styrelse mottar varken någon ersättning från banken eller någon ersättning för att täcka kostnaderna för att närvara vid mötena.

Strukturen vad avser grundlönen för de anställda vid EIB är i stort sett densamma som för tjänstemännen och de tillfälligt anställda i gemenskapen. Den är uppdelad enligt följande:

Grundlön hos EIB (1998)

(i euro)

Anställningskategori	Lägsta grundlön	Högsta grundlön
Verkställande personal	1 891,48	4 950,88
Administrativ personal	3 715,03	10 651,64
Personal i ledande befattning	7 466,13	14 610,10

Dessa uppgifter ger ett maximalt teoretiskt förhållande mellan de lägsta och de högsta lönerna på 1:7,7, denna skillnad är betydligt lägre än den som tillämpas inom den europeiska banksektorn. Det bör dessutom understrykas att ingen anställd vid bankdirektionen hittills har mottagit den högsta grundlönen i tabellen. Gemenskapsskatt dras från all ersättning, vars högsta nivå ligger på 45 %, och som betalas till gemenskapens allmänna budget.

Parlamentsledamoten bör påminnas om vissa inslag som är specifika för EIB och som man bör ta hänsyn till vid bedömningen av de detaljerade uppgifterna nedan:

- I motsats till övriga EU-institutioner är EIB genom sina stadgar skyldig att vara självfinansierande och täcka sina driftskostnader genom de vinster den gör som förmedlande bank. På så sätt säkerställer EIB sin egen drift utan medel från gemenskapens budget eller medlemsstaterna.
- Till skillnad från övriga institutioner regleras arbetsförhållandena mellan banken och dess anställda enligt kontrakt och inte genom tjänsteforeskrifter. Dessutom tillämpar banken en arbetsvecka på 40 timmar. Dessa två faktorer samt att EIB:s verksamhet utgörs av bankaktiviteter återspeglar varför den övervägande delen anställda utgörs av administrativ personal och personal i ledande befattning (55 % av personalen), vilket man bör ta hänsyn till vid bedömningen av de bankanställdas genomsnittliga löner.
- Slutligen bör det påpekas att de anställdas löner, enligt bankens traditioner, fastställs individuellt och utgör en del det kontrakt som förenar den anställda med arbetsgivaren. Varje anställd är emellertid väl förtrogen med de lägsta och de högsta grundlönerna i sin anställningskategori.

Sammanfattningsvis bör det påpekas att det faktiska beloppet för de bankanställdas löner (88,5 miljoner euro av totalt 126,359 miljoner i personalkostnader) är 30 % lägre än de siffror som parlamentsledamoten anger.

Slutligen önskar kommissionen peka på att EIB är en oberoende institution som ägs direkt av medlemsstaterna och som agerar enligt de riktlinjer som fastställs av dess styrelse. För ytterligare klargöranden av ersättningen till tjänstemännen vid EIB bör endera styrelsen eller banken kontaktas direkt.

(¹) Vinst- och förlustkontot, EIB:s årsrapport 1998, s. 74. Parlamentsledamoten hänvisar till uppgifterna från 1998, de siffror som återges i detta svar är från samma budgetår, vilket är det senaste budgetåret med attesterade räkenskaper.

(2000/C 303 E/227)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0498/00

från Luciana Sbarbati (ELDR) till kommissionen

(17 februari 2000)

Ämne: Åtgärder för personer med nervdegenererande sjukdomar

Med beaktande av att medellivslängden ökar, aktualiseras problemet med den allmänna ökningen av åldersbetingade hälsoproblem. Att göra det möjligt för äldre att så länge som möjligt bibehålla sin självständighet, i synnerhet genom förebyggande vård, assistenttjänster och information om sjukdomar prioriteras av Europeiska unionens socialpolitik.

Fem procent av de europeiska medborgare som är äldre än 65 år lider av Alzheimers sjukdom, mot vilken det för närvarande inte finns något botemedel som förmår att på ett grundläggande sätt bota det nervdegenererande förloppet.

Kan kommissionen säga vilka förfaranden och kriterier den avser att använda sig av för att använda medel ur den nya budgetposten B3-4307N, vilken inrättats för att förbättra livskvaliteten för personer som är drabbade av nervdegenererande sjukdomar, exempelvis Alzheimers sjukdom och liknande sjukdomar, och för de personer som bistår dem på icke yrkesmässiga grunder?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(22 mars 2000)

Kommissionen är medveten om vilka konsekvenser demografiska faktorer och särskilt den åldrande befolkningen i EU kommer att få för samhället i stort och för hälso- och sjukvårdssystemen i synnerhet. Kommissionen betonade dessa konsekvenser i sitt meddelande om utvecklingen av folkhälsopolitiken i Europeiska gemenskapen⁽¹⁾, och den framhåller det även i ett kommande meddelande och förslag om ett handlingsprogram på området folkhälsa. Dessutom har man inom det nuvarande åtgärdsprogrammet för främjande av och upplysning, undervisning och utbildning om hälsa inom verksamheten på folkhälsoområdet prioriterat utveckling av strategier som syftar till att förbättra de äldres hälsa.

Som ett resultat av att befolkningen åldras kommer antalet människor som drabbas av Alzheimers sjukdom med all säkerhet att öka i framtiden, och kommissionen är väl medveten det stora lidande som denna sjukdom förorsakar inte bara patienterna utan även deras familjer. Det faktum att det varken finns beprövade behandlingar eller effektiva förebyggande åtgärder gör situationen ännu allvarligare och begränsar samtidigt utrymmet för åtgärder både på nationell nivå och på gemenskapsnivå.

I budgetpost B3-4307 ingår verksamhet som syftar till att förbättra livskvaliteten för patienter som lider av nervdegenerativa sjukdomar som Alzheimers sjukdom och för personer som vårdar Alzheimer-patienter på icke-professionella grunder. Kommissionen håller för närvarande på att utreda vilka följder genomförandet av den budgetposten får, bland annat för utgifter för annan gemenskapsverksamhet på folkhälsoområdet. När denna utredning har avslutats kommer kommissionen att överlämna resultaten direkt till parlamentsledamoten.

⁽¹⁾ KOM(1998) 230 slutlig.

(2000/C 303 E/228)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0499/00

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(17 februari 2000)

Ämne: Prisskillnader för bilar

Är kommissionen av den uppfattningen att de avsevärt högre bilpriserna i Storbritannien är resultatet av en gemensam hållning från bilproducenternas och/eller distributörernas sida och därför borde resultera i att man snarast omprövar gruppundantaget från konkurrensföreskrifterna enligt den existerande förordningen? Om kommissionen inte är av denna uppfattning hur förklarar den då den kraftiga och ihållande skillnaden i nybilpriser, som betydligt överskrider den siffra som nämns i meddelandet som publicerades av kommissionen i samband med förordning (EEG) nr 123/85⁽¹⁾?

⁽¹⁾ EGT L 15, 18.1.1985, s. 16.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(8 mars 2000)

I gruppundantagsförordningen om bilförsäljning (kommissionens förordning (EG) nr 1475/95 av den 28 juni 1995 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper försäljnings- och serviceavtal för motorfordon⁽¹⁾), som kommer att upphöra att gälla den 30 september 2002, föreskrivs i artikel 11 att kommissionen skall företa en regelbunden utvärdering av tillämpningen av förordningen, särskilt vad avser de effekter som det undantagna distributionssystemet har på varorna i fråga mellan de olika medlemsstaterna och på servicekvaliteten till konsumenter. Därför har kommissionen sedan 1993 kontrollerat skillnader i bilpriser i gemenskapen i en rapport vartannat år⁽²⁾. Enligt artikel 11 skall kommissionen också utarbeta en rapport om utvärderingen av förordningen senast den 31 december 2000.

Det är korrekt att kommissionen har funnit stora prisskillnader mellan Förenade kungariket och andra medlemsstater. Det beror delvis på att pundet är så starkt och delvis på kravet att bilarna skall vara högerstyrda. Å andra sidan har det noterats låga priser före skatt i medlemsstater med hög skatt på bilköp. Detta kan vara en bidragande orsak till konstlat höga prisskillnader mellan dessa länder och länder där inga sådana skatter finns, vilket är fallet i bland annat Förenade kungariket.

Det har blivit lättare att jämföra priser, vilket kommissionens bilprisrapport och införandet av euron bidragit till, och kommissionen tycker sig kunna se att alltfler köpare från Förenade kungariket köper bilar i andra medlemsstater. Dessa faktorer har betydande inverkan på marknaden och leder till att priserna närmar sig varandra i gemenskapen. Kommissionen har tagit en rad initiativ för att se till att konsumenterna kan dra nytta av förändringarna, och bland annat inlett förfaranden på eget initiativ mot vissa biltillverkare och förmått branschen att starta telefonlinjer för konsumentrådgivning. Exempelvis förelade kommissionen den 28 januari 1998 Volkswagen att betala böter på 102 miljoner euro som straff för konkurrenshämmande förfaranden som hade till syfte att förbjuda företagets återförsäljare att sälja bilar för export till medborgare i andra medlemsstater. Liknande ärenden rörande andra biltillverkare undersöks för närvarande.

Kommissionens meddelande angående förordning (EEG) nr 123/85 av den 12 december 1984 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon⁽³⁾, som parlamentsledamoten hänvisar till, anger de omständigheter under vilka kommissionen kan upphäva gruppundantaget. I meddelandet nämns bland annat det fall att det råder väsentliga prisskillnader mellan medlemsstaterna under en längre tid. I sådana fall krävs det att kommissionen visar att prisskillnaderna huvudsakligen beror på gruppundantaget. Det faktum att det råder större prisskillnader än den siffra som nämns i meddelandet utgör i sig inte tillräckligt bevis för att motivera ett återkallande av gruppundantaget.

Utvärderingsrapporten om förordningen förväntas innehålla mer fakta om orsakerna till prisskillnader och om vilka verkningar undantaget för försäljning har haft för bilpriserna. Den brittiska konkurrensmyndigheten håller också på att avsluta en rapport som kommer att innehålla mer detaljerade uppgifter om prisskillnaderna på just den brittiska marknaden. När kommissionen har tagit del av den brittiska rapporten och avslutat sin egen rapport kommer man att kunna avgöra om och i så fall vilka åtgärder som måste vidtas. Rapporten om tillämpning av förordning (EG) nr 1475/95 kommer att ge viktigt bakgrundsmaterial inför de kommande diskussionerna om det regelverk för bilförsäljning som skall ersätta den gällande förordningen.

⁽¹⁾ EGT L 145, 29.6.1995.

⁽²⁾ Se angående den senaste rapporten IP/00/121 av den 7 februari 2000.

⁽³⁾ EGT C 17, 18.1.1985.

(2000/C 303 E/229)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0531/00**från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen**

(28 februari 2000)

Ämne: Eventuella bidrag till de italienska fackföreningarna CGIL, CISL och UIL

Kan kommissionen ange om gemenskapsstöd har beviljats, och i så fall med hur mycket, till de italienska fackföreningarna CGIL, CISL och UIL eller andra sammanslutningar eller företag som på något sätt är knutna till dessa fackföreningar?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(23 mars 2000)

Confédération générale italienne des travailleurs (CGIL), Confédération italienne des syndicats ouvriers (CISL) och Union italienne des travailleurs (UIL) kan i sin egenskap av arbetstagarorganisationer få bidrag från gemenskapen enligt budgetposterna B3-4000 (relationer mellan arbetsmarknadens parter och social dialog), B3-4002 (utbildnings- och informationsåtgärder till förmån för arbetstagarorganisationer) och B3-4003 (information till, samråd med och medverkan av representanter i företag), för att genomföra stödberättigande åtgärder, huvudsakligen för att anordna möten och seminarier av transnationell karaktär inklusive genomförande av resultat av den europeiska sociala dialogen. Förslagsinfordringar med villkoren för stödberättigande och möjligheter till samfinansiering offentliggörs på webbplatsen Europa (<http://europa.eu.int/comm/dg05/soc-dial/social/index-en.htm>). Under de tre senaste åren har dessa tre fackliga organisationer kunnat få ett trettiotal samfinansieringar från gemenskapen från dessa budgetposter.

(2000/C 303 E/230)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0535/00**från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen**

(28 februari 2000)

Ämne: Programmet Europa 2000

Vilka är de 55 projekt som kommissionen har valt för programmet Europa 2000?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi

(18 april 2000)

Kommissionen har inte tillräckliga upplysningar för att kunna undersöka ärendet och kan därför inte besvara frågan för tillfället. Den skulle vilja uppmana ledamoten att inkomma med flera detaljer.

(2000/C 303 E/231)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0536/00**från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen**

(28 februari 2000)

Ämne: Vården på ålderdomshem

Vilka europeiska bestämmelser reglerar och harmoniserar vården på ålderdomshem?

Har kommissionen för avsikt att genomföra någon studie som kan bidra till att ge vårdragarna mer ro och säkerhet? Har det gjorts någon sammanställning av de allvarigaste fallen (inklusive äldre människors död) som inträffat under de senaste åren med hänvisning till orsaker, eventuella brister i lagen och påvisbar försumlighet?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

Kommissionen skulle vilja hänvisa parlamentsledamoten till svaret på den skriftliga fråga, E-2474/99, som ställdes av Pérez Alvarez.⁽¹⁾

Kommissionen har inga planer på att inleda några studier på detta område.

⁽¹⁾ EGT C 203, 18.7.2000, s. 174.

(2000/C 303 E/232)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0555/00

från Karin Riis-Jørgensen (ELDR) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Diskriminering av en medlemsstats egna medborgare

Den danska regeringen har framställt ett lagförslag till ändring av den danska semesterlagen. Förslaget ger anställda med kollektivavtal möjlighet att föra över fler än 20 semesterdagar till det följande semesteråret. Den nya bestämmelsen gäller inte arbetstagare utan avtal.

Lagförslaget innebär att danska medborgare kommer att diskrimineras när det gäller överföring av semesterdagar till det följande året. Det avgörande är om man är ansluten till ett kollektivavtal eller inte.

Anser kommissionen att det är förenligt med fördraget att en medlemsstat diskriminerar sina medborgare innanför de egna gränserna?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

I artikel 7 i rådets direktiv 93/104/EG om arbetstidens förläggning i vissa avseenden⁽¹⁾ föreskrivs: "Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som behövs för att se till att varje arbetstagare får en årlig betald semester om minst fyra veckor i enlighet med vad som föreskrivs genom nationell lagstiftning eller praxis angående rätten till och beviljandet av sådan semester."

Under förutsättning att den danska lagstiftningen efter en eventuell ändring garanterar att artikel 7 i rådets direktiv 93/104/EG följs, hör frågan till de danska myndigheternas kompetensområde.

⁽¹⁾ EGT L 307, 13.12.1993.

(2000/C 303 E/233)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0574/00

från Fernando Fernández Martín (PPE-DE) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Formulering av fördragets artikel 158 om öar

I december 1999 ställde jag fråga P-2579/99⁽¹⁾ till kommissionen angående dess tolkning av de olika formuleringar som EU-fördragets artikel 158 om unionens öar har fått. I sitt svar av den 18 januari 2000 hävdar ordföranden Prodi i kommissionens namn att eventuella skillnader mellan dokument CONF 400/97

och fördraget kan förklaras med de ändringar av juridisk art och den slutliga harmonisering av texterna som har gjorts för att uppnå överensstämmelse mellan samtliga språkversioner på vilka det avfattades.

Det är uppenbart att den förklaring som ordförande Prodi har givit ensam inte räcker för att klargöra skillnaderna mellan vissa av de olika språkversionerna. För att det inte skall föreligga några tvivel, skiljer sig den slutliga franska språkversionen väsentligt från sin ursprungliga version, vilket framgår vid en jämförelse mellan de båda versionerna. Den slutliga franska språkversionen skiljer sig inte bara väsentligt från den ursprungliga, utan är radikalt restriktivt. Detta är inte fallet med bland annat den slutliga italienska, den engelska eller den svenska språkversionen. Dessa ger inte bara en mer vidsträckt tolkning av bestämmelsen, ännu viktigare i sammanhanget är nämligen att den slutliga versionen överensstämmer med ordalydelsen av den ursprungliga versionen på sagda språk.

Unionens institutioner kan inte i sina beslut ge intryck av ett ständigt köpsläende, framför allt inte i frågor som avser själva EU-fördraget och EU:s 26 öregioner.

Jag misstänker att dessa omständigheter är så allvarliga att det kommer att bli oundvikligt att väcka talan vid unionens domstolar för att dessa skall lösa den tvist som följer av vad ordförande Prodi i sitt ovannämnda svar kallar ändringar av juridisk art och den slutliga harmonisering av texterna som har gjorts för att uppnå överensstämmelse mellan samtliga språkversioner på vilka det avfattades. Därför anser jag att det är av största politiska betydelse för öregionerna att vidta nödvändiga åtgärder för att uppnå en godtagbar lösning innan de måste väcka talan vid domstolarna. Den talan som Isle of Wight i Förenade kungariket har väckt och som för närvarande är anhängig är ett dåligt precedensfall om en tvist av samma eller liknande art skulle utsträckas till samtliga 26 öregioner inom unionen.

Jag undrar därför om kommissionen anser den ursprungliga eller den slutliga franska språkversionen vara den giltiga? Eller, för att uttrycka samma sak i andra ordalag: Vilken språkversion anser kommissionen överensstämma med det som fastslogs i Amsterdam i juni 1997 vid en jämförelse mellan dels den franska och den spanska språkversionen, dels den engelska, den italienska och den svenska språkversionen, vilka inte alls överensstämmer med varandra?

(¹) EGT C 203, 18.7.2000, s. 175.

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

Den aktuella lydelsen av artikel 158 andra stycket i EG-fördraget är den som fastställdes i Amsterdamfördraget, som undertecknades den 2 oktober 1997 och har ratificerats av alla medlemsstater. Amsterdamfördraget upprättades på tolv språk, och samtliga dessa texter är lika giltiga (artikel 15 i Amsterdamfördraget).

(2000/C 303 E/234)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0598/00

från Hervé Novelli (PPE-DE) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Vägran från den franska statens sida att betala bostadsbidrag till en student med motivet att denna måste vara bosatt på franskt territorium

Den franska staten vägrar att utbetala bostadsbidrag till en student av fransk nationalitet som studerar i Belgien eftersom denna måste vara bosatt på franskt territorium för att kunna utnyttja bidraget.

Denna bestämmelse, som innebär att studenter av samma nationalitet blir utsatta för väsentlig diskriminering beroende på om de studerar i Frankrike eller i ett annat land inom Europeiska unionen, främjar verkligen inte genomförandet av ett enat Europa!

Kan kommissionen ange om dessa bestämmelser inte strider mot de olika fördrag och därav följande rättsakter som skapat EU och som reglerar dess verksamhet?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(12 april 2000)

Enligt gällande gemenskapslagstiftning får medlemsstaterna själva besluta om egna medborgare som vill studera i en annan medlemsstat har rätt till fortsatt bidrag eller annat ekonomiskt stöd som utbetalas i värdlandet. De får också ge ekonomiskt stöd och bidrag som särskilt syftar till att förbättra rörligheten för studerande. Det är helt och hållet en fråga för medlemsstaterna.

De franska lagbestämmelser som parlamentsledamoten hänvisar till utgör visserligen ett hinder när det gäller rörligheten för studerande, men de innebär inte en överträdelse av gemenskapslagstiftningen.

(2000/C 303 E/235)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0609/00

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(3 mars 2000)

Angående: EU:s informations spridning om den europeiska restaureringsskolan

Det projekt som gjort det möjligt att starta en europeisk restaureringsskola i stadsdelen Albaicín i Granada har tack vare EU-bidrag fungerat som en drivkraft för att ge denna stadsdel en roll i en ny dynamisk ekonomi efter en djupgående ekonomisk svacka.

Det förefaller logiskt att kommissionen inte nöjer sig med att ha möjliggjort projektet genom ekonomiskt stöd, utan även använder sitt stora kulturella kontaktnät för att göra denna skola känd i alla de europeiska miljöer som hör till samma sektor.

Hur ställer sig kommissionen till ovannämnda skola som den har bidragit till att inrätta, och vad tänker den göra för att information om skolan i europeiska kulturmiljöer skall ge ett resultat som motsvarar investeringarna i den europeiska restaureringsskolan i Granada?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(13 april 2000)

Europeiska restaureringsskolan i stadsdelen Albaicín i Granada inrättades som en del av åtgärder och delåtgärder inom ramen för det urbana pilotprojektet "Albaicín",⁽¹⁾ som syftar till att stimulera stadsdelens ekonomi.

Urbana pilotprojekt fungerar genom sin natur som katalysatorer, men är tidsbegränsade. Avslutade projekt får inte fortsatt bidrag från strukturfonderna.

Kommissionen har inte heller möjlighet att säkerställa lönsamheten hos de projekt som har finansierats. Det är således bidragsmottagarna som ansvarar både för detta och för den fortsatta verksamheten.

När det gäller kultursektorn i synnerhet erinras parlamentsledamoten om att kommissionen kan bevilja stöd till initiativ enbart inom ramen för och i enlighet med bestämmelserna för det nya "Kultur 2000"-programmet. Den första ansökningsomgången offentliggjordes i mars 2000.

⁽¹⁾ ERDF beslut nr 97.11.29.001.

(2000/C 303 E/236)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0617/00**från William Newton Dunn (PPE-DE) till rådet**

(24 februari 2000)

Ämne: EU:s snabba insatsstyrkor: Slutsatserna från Helsingfors

I bilaga I till bilaga IV i slutsatserna från toppmötet i Helsingfors förklaras EU:s snabba insatsstyrkor på följande sätt: "(...) Medlemsstaterna kommer (...) att vara i stånd att snabbt sätta in och sedan underhålla styrkor (...) i operationer upp till armékårsnivå (upp till 15 brigader eller 50 000-60 000 man). (...) Medlemsstaterna måste kunna sätta in styrkorna under minst ett år. För detta kommer det att behövas reserver med enheter som kan sättas in (och underhållstyrkor) med lägre beredskap för att ersätta de ursprungliga styrkorna."

I rådets slutsatser punkt 28 första strecksatsen hänvisas det emellertid endast till att medlemsstaterna "måste vara i stånd att inom 60 dagar sätta in och därefter under minst ett år underhålla styrkor på upp till 50 000-60 000 man".

Kan rådet meddela om det beslut som fattades i Helsingfors gäller en insättning av högst 5 brigader som sedan skall underhållas under minst ett år eller av 15 brigader, såsom det hänvisas till i bilagan?

Svar

(13 april 2000)

Enligt det beslut som fattades i Helsingfors skall Medlemsstaterna vara i stånd att snabbt sätta in och sedan underhålla styrkor som klarar av hela skalan av Petersberguppdragen, inklusive de mest krävande, i operationer upp till armékårsnivå (upp till 15 brigader eller 50 000-60 000 man).

(2000/C 303 E/237)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0674/00**från Marit Paulsen (ELDR) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Fri rörlighet för arbetstagare

I Sverige regleras återbetalning av statliga studielån i studiestödslagen (1973:349) och i studiestödsförordningen (1973:418).

För personer bosatta i Sverige återbetalas studielånet med ett årsbelopp som är fyra procent av den sammanräknade inkomsten av tjänst, näringsverksamhet och kapital. Personer som är bosatta utomlands, dvs även i ett annat av EU:s medlemsländer, skall däremot återbetala ett årsbelopp på en tjugondel av skulden.

Dessa regler gäller förvisso alla oavsett nationalitet men i realiteten medför dessa regler att en låg- och medelinkomsttagare eller deltidsarbetare med en medellång utbildning (fyra till fem år) inte har råd att bo och arbeta i ett annat medlemsland eftersom återbetalningskraven blir väsentligt högre än om han/hon stannar i Sverige (för höginkomsttagare kan naturligtvis situationen bli den motsatta). Person A har omkring trehundra tusen kronor i studieskulder (normal studieskuld för en utbildning på fyra till fem år) och en årsinkomst på 168 000 kronor (14 000 kronor/månad). Årsbeloppet person A skall betala om han/hon bor och arbetar i Sverige är 6 720 kronor. Råkar däremot person A bo och arbeta i Frankrike blir årsbeloppet mer än dubbelt så högt, nämligen 15 000 kronor. De svenska återbetalningsreglerna gynnar således höginkomsttagare medan låg- och medelinkomsttagare eller deltidsarbetande inte har råd att utnyttja grundfriheten att bo och arbeta i ett annat medlemsland (jfr EG-domstolens dom Kraus, C-19/92).

Strider dessa återbetalningsregler mot grundfriheten att söka arbete och att bo och arbeta i ett annat medlemsland (artikel 39 i EG-fördraget)?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(12 april 2000)

Kommissionen har uppmanat den berörda medlemsstaten att inkomma med uppgifter om de förhållanden som påtalas av ledamoten. Den avser att meddela henne resultatet av efterfrågningarna.

(2000/C 303 E/238)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-0706/00
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen**

(3 mars 2000)

Ämne: Ändring av AWBZ-lagstiftningen i Nederländerna

I Nederländerna omfattas alla av rätten till ersättning genom den allmänna lagen om särskilda kostnader vid sjukdom (AWBZ). Från den 1 januari 2000 utesluts nederländska medborgare bosatta i utlandet som inte är anslutna till en allmän försäkringskassa från att omfattas av AWBZ-skyddet. Nederländska medborgare i Belgien får dock inte ansluta sig till försäkringskassan eftersom den belgiska lagstiftningen anser att detta är oförenligt med AWBZ-lagstiftningen i Nederländerna.

Detta utgör uppenbarligen en "moment 22-situation". Nederländska medborgare bosatta i Belgien måste ansluta sig till försäkringskassan för att vara berättigade till ersättning genom AWBZ-lagstiftningen, men försäkringskassan i Belgien nekar dem att ansluta sig med hänvisning till att de har rätt till ersättning genom AWBZ-lagstiftningen.

1. Strider den nederländska regeringens beslut om att utesluta nederländska medborgare bosatta i utlandet som inte är anslutna till en allmän försäkringskassa från att omfattas av AWBZ-skyddet mot gemenskapslagstiftningen, bl.a. rätten för medborgare att fritt bosätta sig var de vill och rätten för patienter att söka vård i unionen (EG-domstolen den 28 april 1998 mål C-158/96)? a) Om det förhåller sig på detta sätt, vilka åtgärder avser kommissionen då att vidta för att se till att denna situation inte kvarstår? b) Om inte, anser kommissionen då att den nederländska åtgärden inte innebär något hinder för tillämpningen av gemenskapslagstiftningen, bl.a. rätten för medborgare att fritt bosätta sig var de vill, och rätten för patienter att fritt söka vård i unionen (EG-domstolen den 28 april 1998 mål C-158/96)?

2. Strider de nederländska myndigheternas beslut mot principen om berättigade förväntningar, eftersom de berörda bosatt sig i utlandet i god tro medvetna om att de skulle fortsätta att åtnjuta ett heltäckande sjukförsäkringsskydd genom AWBZ? Om detta inte är fallet anser kommissionen då att den nederländska åtgärden inte innebär något hinder för tillämpningen av principen om berättigade förväntningar?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(3 april 2000)

Enligt de uppgifter som kommissionen fått gäller följande: Personer som under lång tid fått socialförsäkringsförmåner från Nederländerna (WAO, AOW) och som är bosatta i en annan medlemsstat och inte omfattas av den obligatoriska sjukförsäkringen utan har privat försäkring, omfattas sedan 1 januari 2000 inte längre av lagen om extraordinära hälso- och sjukvårdskostnader (AWBZ) och behöver inte längre betala motsvarande socialavgifter. Införandet av detta bosättningsvillkor har åtföljts av en temporär insats som gör att personer som omfattades av den frivilliga försäkringen före den 1 januari 2000 får behålla rätten till ekonomisk ersättning för kostnader för vissa typer av löpande sjukhusbehandling, förutsatt att vården är nödvändig.

Kommissionen har mottagit ett stort antal klagomål från personer som påverkas av denna ändring i nederländsk lagstiftning.

Kommissionen vill göra parlamentsledamoten uppmärksam på att det finns gemenskapsbestämmelser för samordning av de nationella sociala trygghetssystemen, särskilt förordning (EEG) nr 1408/71 och 574/72 som syftar till samordning av de lagstadgade trygghetssystemen i medlemsstaterna (senaste konsoliderade versionen: förordning (EG) nr 118/97)⁽¹⁾.

Eftersom de berörda personerna privat omfattas av lagstiftningen om extraordinära hälso- och sjukvårdskostnader, kan det skydd som ges genom ovannämnda förordning (EEG) nr 1408/71 inte åberopas i detta fall.

Gemenskapslagstiftningen hindrar inte medlemsstaterna från att själva utforma sina sociala trygghetssystem. Eftersom trygghetssystemen inte har tillnärmats på gemenskapsnivå, skall villkoren för rätten eller skyldigheten att omfattas av försäkring inom ett socialt trygghetssystem och villkoren för förmånsberättigande därför fastställas i varje medlemsstats lagstiftning. Dessa principer härrör från domstolens rättspraxis och hänvisas till i punkterna 17 och 18 i dom av den 28 april 1998 (C-158/96).

Av detta följer att gemenskapslagstiftningen inte kan hindra Nederländerna – vars sociala trygghetssystem grundar sig på ett bosättningskrav – från att göra bosättning i Nederländerna till ett villkor för tillgång till landets lagstiftning om extraordinära hälso- och sjukvårdskostnader (AWBZ).

Principen om berättigade förväntningar kan inte tolkas på så sätt att man utesluter en ändring av lagen som är förenlig med gemenskapslagstiftningen.

(¹) EGT L 28, 30.1.1997.

(2000/C 303 E/239)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0782/00

från Concepció Ferrer (PPE-DE) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Konsumentinformation om vissa livsmedels hälsofrämjande effekter

Gällande lagstiftning om livsmedelskonsumtion tillåter inte att man informerar konsumenterna om de specifika gynnsamma effekter som vissa livsmedel har på hälsan. Dagens konsumenter undanhålls information vilket kan leda till ett olämpligt intag av vitaminer.

Det är en stor fördel om konsumenterna kan minska risken att ådra sig vissa sjukdomar genom att konsumera särskilda livsmedel och om de kan köpa livsmedel under trygga omständigheter. Har kommissionen med tanke på detta för avsikt att införa några ändringar i gällande lagstiftning om livsmedelsinformation så att konsumenterna kan informeras om vissa livsmedels specifika hälsofrämjande effekter?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(13 april 2000)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-0232/00 från Nicole THOMAS-MAURO (¹).

(¹) Se sida 164.

(2000/C 303 E/240)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0787/00

från Pat Gallagher (UEN) till kommissionen

(9 mars 2000)

Ämne: Sokrates-anslag till projekt för minoritetsspråk

Kan kommissionen ange vilka EU-anslag som finns tillgängliga, och från vilka budgetposter och program, för att stödja framställningen av iriskspråkig textning av TV-program?

Textningen är framför allt avsedd för hörselskadade.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(7 april 2000)

I Sokrates-programmet ingår ingen budgetpost för iriskspråkig textning av teveprogram.

I Media II-programmet (1996-2000) som syftar till att främja och utveckla den europeiska audiovisuella sektorn läggs dock särskild vikt vid att stödja flerspråkiga verk och högkvalitativ dubbning och textning av europeiska program, även på minoritetsspråken, så att de kan sändas till en bred publik.

Detta stöd till dubbning och textning ges i form av bidrag (till skillnad från nästan all annan finansiering inom programmet, som sker i form av lån som skall betalas tillbaka med uppfyllande av vissa villkor), som en del av befintliga stödssystem, särskilt de som avser distribution.

Bland de åtgärder som skall genomföras inom Media-programmet, som fastställs i rådets beslut 95/563/EG och 95/564/EG⁽¹⁾, ingår inte något direkt ekonomiskt stöd till tevestationer för dubbning eller textning av europeiska program.

En av åtgärderna inom programmet avser dock stöd till samproduktioner av oberoende verk med flera europeiska partner (spelfilmer, dokumentärer, animerad film) som skall sändas av en rad europeiska tevestationer. Flera projekt med irländska partner (producenter eller kanaler) har getts stöd inom ramen för denna åtgärd, t.ex. serien *Ros Na Run*, som producerats av produktionsföretaget EO Teilifís, tevefilmen *Le Dernier Mot*, en fransk-irländsk samproduktion av CinéTévé, samt två dokumentärserier av Concordia Cyf: *Celtic Radicals* och *The Glory Game – Football's conquering Celts*. Inom dessa projekt gick en del av de anslagna medlen till att producera dubbade eller textade versioner på iriska språket, som skall sändas av TnaG.

⁽¹⁾ EGT L 321, 30.1.1995.

(2000/C 303 E/241)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0797/00

från Lousewies van der Laan (ELDR) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Kravet om att nederländska medborgare måste återvända till Nederländerna för att kunna tillgodogöra sig ersättningar från vissa former av gruppförsäkringar

1. Är kommissionen medveten om de praktiska konsekvenser den kungliga förordningen KB 746 har för nederländska medborgare, i det att den kräver att de måste flytta tillbaka till Nederländerna om de önskar fortsätta att dra nytta av vissa former av gruppförsäkringar?
2. Håller kommissionen med om att detta de facto utgör en begränsning av den fria rörligheten för personer i Europeiska unionen?
3. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att garantera att nederländska medborgare även i fortsättningen kan bosätta sig var de vill i Europeiska unionen utan att nödgas betala de omotiverade och oförutsedda kostnader som fastställs i den nya förordningen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(13 april 2000)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-0706/00 från Bart Staes⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se sida 207.

(2000/C 303 E/242)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0805/00
från Othmar Karas (PPE-DE) till kommissionen

(9 mars 2000)

Ämne: Medel till Prince-programmet: Informationskampanj om euron

De finansiella medel som står till förfogande för information till medborgarna utnyttjades inte fullständigt under de senaste två åren. I budgeten för 1999 stod åtagandebemyndiganden på 38 miljoner till förfogande, men i praktiken åtogs endast 35,1 miljoner euro. Mot bakgrund av den mycket otillfredsställande nivån på informationen till och kunskaperna hos medborgarna om euron är det ytterst obegripligt och beklagligt att medlen inte utnyttjats fullständigt. Detta ger upphov till följande frågor:

Varför utnyttjades inte de medel som anslagits i budgetrubrik B3-306, trots att Eurobarometerens statistik såväl bland företagen som allmänheten, och i synnerhet bland de missgynnade grupperna, visar att det finns ett betydande uppdämt behov när det gäller förberedelsen inför omställningen? Vilka områden har drabbats av nedskärningarna: De nationella kampanjernas samfinansiering eller den kampanj som kommissionen skall genomföra över hela Europa? Vilka slags utgifter genomfördes inte? Med vilka argument motiverar man att medlen inte utnyttjats fullständigt?

Har vissa stater inte utnyttjat de medel som stått till deras förfogande? Om ja, vilka?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(4 april 2000)

I budgeten för 1999 reserverades sammanlagt 38 miljoner euro för två prioriterade åtgärder: 35,1 miljoner euro för programmet "Euron – en valuta för Europa" och 2,9 miljoner euro för Agenda 2000.

När det gäller euron har kommissionen genomfört sin ursprungliga plan och 98,6 % av medlen för 1999 motsvarande åtaganden, jämfört med 99,9 % 1998.

När det gäller Agenda 2000 valde medlemsstaterna att inte sluta avtal med kommissionen, med undantag för Frankrike och i mindre utsträckning Nederländerna och Irland. De ursprungligen tilldelade medlen användes därför inte fullt ut.

Kommissionen har inom programmet "Euron – en valuta för Europa" inrättat bilaterala partnerskap med 13 medlemsstater. Förenade kungariket och Danmark har av inrikes skäl valt att avstå från detta.

(2000/C 303 E/243)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0949/00
från Marie-Noëlle Lienemann (PSE) till kommissionen

(29 mars 2000)

Ämne: Massuppsägningar vid ABB-Alstom-koncernen

Kan kommissionen bekräfta att förfarandet i samband med de uppsägningar som planeras vid ABB-Alstom Power i ett stort antal EU-länder inte strider mot gemenskapslagstiftningen, och kan kommissionen vidta åtgärder för att förhindra uppsägningarna?

Inte nog med att flertalet av dessa friställningar inte grundas på reella industriella krav samt leder till enorma sociala problem, utan besluten har dessutom fattats utan att en dialog eller förhandlingar har förts med fackföreningarna och europeiska företagsråd.

Det förefaller som om direktivet om europeiska företagsråd inte är lämpat för samgående mellan två företag, särskilt när ett sådant samgående sker mellan två jämbördiga parter, och inte garanterar samråd med arbetstagen när uppsägningar följer efter ett samgående.

Om detta skulle vara fallet, bör direktivet ändras så att denna lucka täpps till. Kommer kommissionen därför att föreslå en uppdaterad, ändrad version av direktivet om inrättande av europeiska företagsråd i händelse av samgående mellan företag?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(17 april 2000)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hans muntliga fråga nr H-0238/00 ställd under frågetiden vid parlamentets möte den mars I 00⁽¹⁾

⁽¹⁾ Europarlamentets debatter (mars I 2000).

(2000/C 303 E/244)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1110/00

från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(4 april 2000)

Ämne: Fri rörlighet i Italien för personer utan identitetshandlingar

Den 6 mars 2000 översände det italienska inrikesministeriet ett cirkulär till samtliga polis- och gränspolisstationer med en uppmaning om att man inte längre skall hålla kvar medborgare i tredje land som är av en sådan nationalitet eller som hör till en sådan etnisk grupp att man på basis av tidigare erfarenheter sannolikt inte kan repatriera dem, bland annat på grund av att det saknas samarbetsvilja hos diplomatkåren i de länder som personerna ifråga antas komma ifrån. Därför kan deras identitet inte fastställas inom den tid som de kan stanna på ett av de center för tillfälligt uppehåll som inrättats särskilt för mottagning av olagliga invandrare (personer som kommit in i landet på olaglig väg, som saknar identitetshandlingar eller som väntar på att bli återförvisade till sitt hemland). Bestämmelsen skulle i synnerhet röra jugoslaviska, algeriska, ecuadorianska, irakiska och turkiska medborgare samt kurder. Med andra ord ges det i cirkuläret rätt till fri rörlighet för illegala invandrare och personer utan identitetshandlingar. Detta går bland annat stick i stäv mot Napolitano-Turco-lagen som syftar till att reglera invandringen. Följden vore att man i Italien faktiskt skulle tillämpa principen om fri rörlighet för invandrare som inte kan uppvisa legitimation eller inte vill uppge sin identitet.

Kommissionen uppmanas att besvara följande frågor:

1. Känner den till denna bestämmelse?
2. Har den bedömt följderna av att den tillämpas, även för de medlemsstater som gränsar till Italien och/eller som har undertecknat Schengenavtalet?
3. Anser den att förslagen är förenliga med Schengenavtalet?
4. Om så inte är fallet, varför föreslår den inte att Italien skall uteslutas ur detta avtal i syfte att värna om medlemsstaternas rätt att kontrollera invandringen på sitt territorium?
5. Anser den inte att omdömeslösa åtgärder av denna typ ger upphov till främlingsfientlighet bland befolkningen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av António Vitorino

(19 april 2000)

Kommissionen har ingen kännedom om de förhållanden som påtalas av ledamoten. Den har uppmanat den berörda medlemsstaten att inkomma med uppgifter i frågan och avser att vidarebefordra dessa till ledamoten.